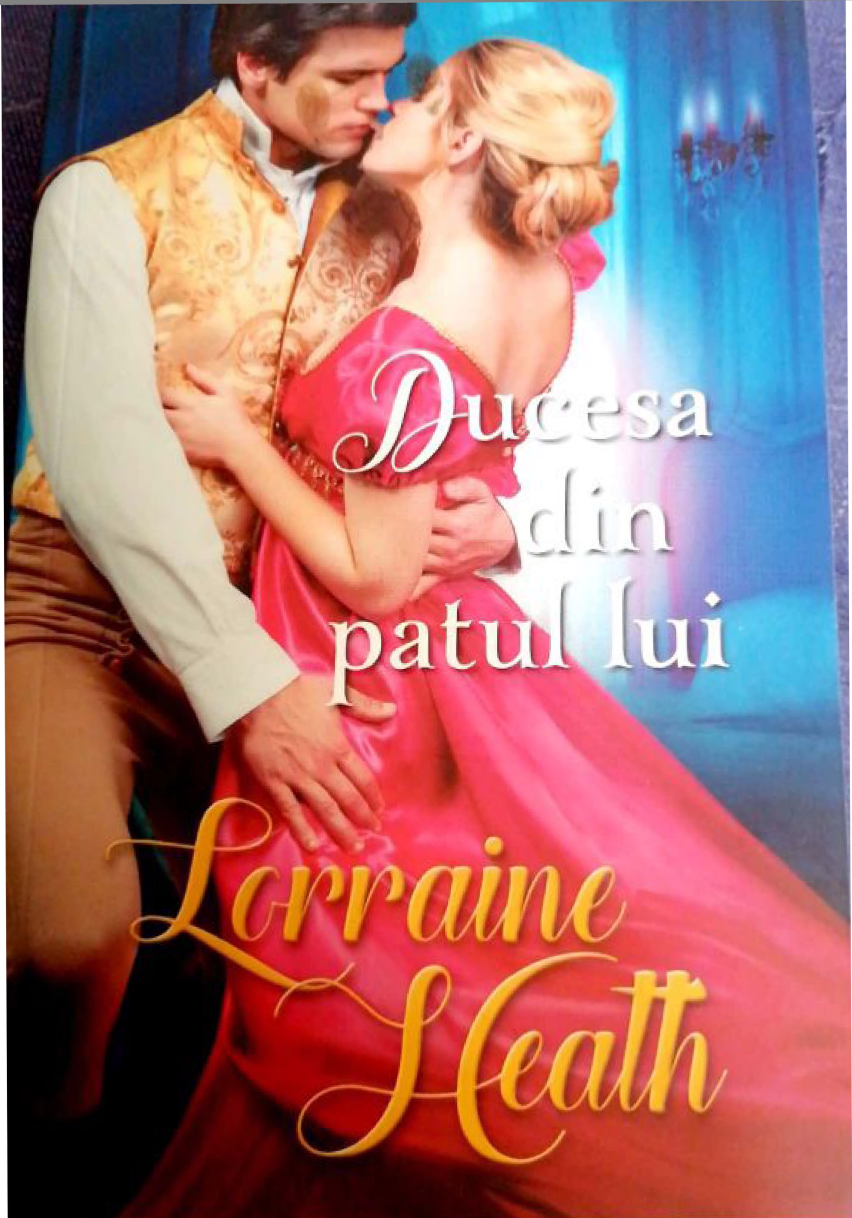

Ducesa
din
patul lui
Lorraine
Heath

Prolog

Londra, 1840

Contele de Elverton se uită înfiorat la ultimul său bastard, gol-pușcă și cu pielea pătată, cu capul ridicat de moașă, care îl privea ca și cum i-ar fi oferit o comoară descoperită în ruinele din Egipt sau din Pompei. Nu se putu abține să nu se întrebe dacă ar fi trebuit să-i prezinte această progenitură soției lui, să-i spună să-l îngrijească, să-l hrănească și să anunțe lumea că ea îl născuse.

Oare de ce naiba nu putea să o lase însărcinată pe contesă când avea atâta succes cu fiecare femeie cu care se culca în afară de ea? Poate dacă ar fi fost mai entuziasmat în pat cu ea...

Dar era atât de simplă, fadă și docilă fata marchizului cu care tatăl său îl obligase să se căsătorească atunci când avea 19 ani! Nimic la ea nu putea să facă mădularul unui bărbat să se ridice, deși al lui reușea. Și totuși, după zece ani de căsnicie, sămânța lui nu prinsese viață în ea.

Probabil ar fi trebuit să scape de ea. O căzătură pe scări sau din barcă în ape întunecate, o cădere fatală de pe cal. Putea să pună la cale un accident. Făcuse asta deja cu fratele său care ar fi trebuit să moștenească titlul înaintea lui.

Accident *la vânătoare*, când împușcau potârnichi. Nimeni nu fusese surprins. Se părea că moștenitorul nu se simțise niciodată confortabil în preajma armelor și nici nu le stăpânea prea bine.

– S-a împiedicat cu degetul pe trăgaci, le spusese Elverton tuturor. Arma s-a descărcat din greșeală.

Nimeni nu se îndoise de spusele sale, nimeni nu suspectase că degetul *lui* fusese pe trăgaci, că el era responsabil pentru moartea fratelui său, mai ales că începuse să se bâlbâie și să verse lacrimi. Devenise victima pe care toată lumea o alina pentru că trebuia

să trăiască cu oroarea de a-l fi văzut pe fratele său murind din cauza propriei neatenții. Niște proști cu toții.

Acum își mută privirea de la copilul care gângurea la femeia din pat, care își revenea din chinul prin care trecuse, care îl urmărea și aștepta decizia lui. Dacă avea să aranjeze ca acest copil să treacă drept moștenitorul lui legitim, trebuia să o trimită pe ea la moarte, în ape tulburate, pe fundul Tamisei, ca să nu dezvăluie niciodată secretul. Nu era genul de om care să nu-și ia toate măsurile de precauție când trebuia să facă fapte rele. Deși în momentul de față – cu părul răvășit și ud din cauza transpirației și cu pielea umedă – nu avea mare lucru la care să se uite, fusese una dintre cele mai frumoase și provocatoare femei pe care le posedase vreodată. Avea o gură care îl înnebunea și care știa bine unde era mădularul unui bărbat. Chiar și acum își simțea mădularul cum i se întărește doar pentru că se gândea să-l mai pună o dată în gura ei, între acele buze lucioase.

– Înfășoară-l în scutece, îi ordonă el moașei.

– Nu-l pot păstra pe acesta? întrebă amanta lui preferată.

El privi în jur la mobila scumpă pe care i-o cumpărase și pentru casa din oraș pe care o închiriase.

– Doar dacă vrei să ajungi în stradă. Bastarzii aduc doar probleme și sunt o povară pe care nu o pot tolera.

– Dar o să te asiguri că este îngrijit și iubit, nu-i așa?

Nimic bun nu avea să se întâmple dacă își schimba planurile, dar o minciună bună avea să-i asigure șederea călduroasă între coapsele ei, așa că nu era mare lucru dacă îi spunea ce voia să audă. Îi zâmbi binevoitor – un zâmbet intens practicat, menit să înșele –, urmărind să o liniștească.

– Pentru tine, aș face aproape orice.

Poate că avea să-și înlocuiască soția când avea să vină timpul – dacă avea să vină –, mai ales dacă până la urmă contesa nu rămânea însărcinată prea curând.

Luă băiatul de la moașă și ieși din cameră. Pentru că plătea ca bastarzii lui să fie „îndepărtați" – *uciși* de mici în ferme –, prefera să-i împrăștie peste tot. Nu folosea niciodată același fermier mai mult de două ori. De curând, aflase un nou nume, cel al unei femei pe care nu o mai vizitase până acum. Îi înmânase bucuros taxa lui Ettie Trewlove pentru a se asigura că nu avea să fie deranjat niciodată de acel bastard.

Capitolul 1

Londra, începutul lunii martie, 1872

Avea nevoie de un bărbat.

Dar nu de orice bărbat. Pusese ochii pe cineva anume.

Așezată într-unul din colțurile întunecate ale clubului Elysium, o sală de jocuri exclusivistă, destinată în mod special femeilor, Selena Sheffield, ducesa de Lushing, îl urmărea pe patronul localului, care dădea târcoale sălii cu pași mari și sprinteni, amintindu-i de un leu cu coamă lucioasă, prădalnic și periculos. Haina neagră pe care o purta îi mângâia umerii lați, așa cum presupunea că făcuseră multe femei. Vesta neagră din mătase se plia perfect pe pieptul lui impunător. Cămașa albă și lavaliera imaculată erau impecabile, în contrast cu pielea lui măslinie. Nu părea să fie un bărbat care să-și petreacă timpul prea mult în interior.

Prima dată îl văzuse cu o vară în urmă, la nunta lui Lady Aslyn Hastings, când fiica răposatului conte de Eames și pupila ducelui de Hedley îl luase de bărbat pe Mick Trewlove. Selena nu știuse nimic despre cei din neamul Trewlove până în acea zi, când auzise frânturi pe ici-colo de la oamenii care șușoteau despre acea familie cu reputație îndoielnică.

Apoi ducele de Thornley se căsătorise cu Gillie Trewlove – proprietara unei taverne, pentru numele lui Dumnezeu! –, iar șoaptele și bârfele se transformaseră în adevărate sunete de alarmă. Recent, unul dintre frații Trewlove se căsătorise cu Lady Lavinia Kent, sora contelui de Collinsworth, și dintr-odată nimeni nu mai vorbea despre altceva în afară de bastarzii Trewlove și despre impactul pe care îl aveau în societate, la fel ca hoardele lui Ginghis Han, pornite să cucerească ceea ce se credea că este imposibil de cucerit.

Ea se considera imună în fața farmecelor lor, dar fusese obligată să recunoască faptul că rămăsese fascinată de Aiden Trewlove de când îl văzuse stând lângă altar, arătând atât de diferit față de fratele

lui. Până la urmă, doar Dumnezeu știa cine îl concepuse și cine îi dăduse naștere. Cu toate acestea, avea ceva – dincolo de acel maxilar superb conturat, dincolo de acel nas patrician, de acele buze senzuale – care te făcea să nu-ți mai poți lua ochii de la el.

Părea să fie amuzat de toată procesiunea. De fiecare dată când se uita peste umăr sau se întorcea cu fața la mulțimea care se îmbulzise pe scaune, disperată să vadă o lady căsătorindu-se cu un bărbat considerat scandalos, îi urmărea pe toți printre pleoapele întredeschise, ca și cum i-ar fi măsurat și nu ar fi vrut ca aceștia să știe ce credea exact despre ei, cât de goi și de insipizi îi considera.

Însă, când apăruse Lady Aslyn, înaintând spre altar, îi zâmbise atât de călduros, exprimându-și acceptarea și primind-o în familie, păruse nu doar blând, ci și ușor de abordat.

Iar Selena avea nevoie de un bărbat care avea ambele caracteristici pentru a-i calma nervii slabi și pentru a-i ușura sentimentul de vinovăție care o măcina. Era într-un loc în care nu trebuia să fie, cu spatele lipit de perete, purtând o rochie de un albastru regal, cu o mască în aceeași nuanță, pentru că Aiden Trewlove le oferea femeilor păcate și secrete. Nu se ascundeau toate femeile după măști, nu cele îndrăznețe sau cele care nu aveau nimic de pierdut. Își imagina sentimentul de libertate pe care îl simțeau pășind prin încăperi fără mască, fără temeri, libere. Dar trebuia să nu știe nimeni de prezența ei în mediul scandalos pe care îl oferea Aiden Trewlove.

Pentru femei, el deschisese raiul în care zeii se jucau și se arătau cu toate misterele delicioase din interior. Un club despre care șopteau doar între ele, un loc necunoscut de tați, frați sau soți. Un loc unde femeile domneau și făceau tot ceea ce își doreau. Le oferise un paradis între umbrele Londrei, unul care era doar al lor. Știuse ce își doreau, ce aveau nevoie și le oferise exact asta.

Un bărbat care crease toate acestea, care înțelegea femeile atât de bine și care știa după ce fel de distracții jinduiau cu siguranță nu ar fi stat să o judece și i-ar fi oferit o oază protectoare în care o femeie putea să facă exact ce își dorește fără a se teme că acțiunile ei aveau să fie date în vileag.

Așa că îl privi cum șopti la urechea unei femei, făcând-o să râdă, în timp ce pe alta o făcu să roșească și să-i zâmbească timid. Către multe alte femei încuviință din cap sau zâmbi – acel rânjet era afișat cu grijă, încet, ca și cum femeia care îl primea era singura din sală

de care îi păsa. Puse mâna peste mâna unei doamne, oprind-o când muta câteva jetoane către grămada din mijlocul mesei. Îi făcu femeii cu ochiul, lucru care fără îndoială îi tăiase respirația doamnei, după care aruncă un jeton peste grămadă.

Apoi continuă să-și străbată proprietatea – dar nu printre mese. Ci înainte. Spre ea.

Își simțea inima bubuind în piept, iar palmele asudând sub delicatele mănuși. Nu era încă pregătită să iasă din umbre pentru a se arunca în strălucirea aurie a candelabrelor de deasupra. Nu era pregătită să-l cunoască și să-i vorbească acestui bărbat care putea fi salvarea ei. Dacă nu și-ar fi pierdut curajul...

Nu doar aspectul lui minunat o neliniștea. Ci și modul în care se mișca, de parcă fiecare pas era calculat, în așa fel încât să atragă atenția în timp ce lăsa impresia că nu-și dorea asta deloc. Maniera în care observa totul atât de atent, de vigilent, de profund, ca și cum ar fi putut să descifreze toate misterele, făcându-le să se deschidă în fața lui. Alegerea lui putea fi dezastruoasă pentru că ea avea secrete care trebuiau păstrate cu orice preț. Dacă ar fi fost înțeleaptă, s-ar fi răsucit pe călcâie și ar fi fugit. Dar, dacă nu fugise de circumstanțele căsătoriei ei, nu avea de gând să fugă acum doar pentru că o neliniștea extrem de mult modul în care el o privea. Până acum, nici un bărbat nu o privise ca și cum ar fi fost o făptură care trebuia alintată, gustată și delectată.

El se retrase din zona luminată și se sprijini neglijent cu un umăr de peretele îmbrăcat în vișiniu întunecat și nuanțe delicate de roz. Umbrele nu-i permiteau să-și dea seama exact ce culoare aveau ochii lui, dar putu să simtă interesul din ei, precum și surâsul aproape imperceptibil din colțul gurii.

– Ești nouă aici.

Dicția lui era mai șlefuită și mai rafinată decât se așteptase, deși nu avea acel ton complet aristocratic. Se întreba dacă tatăl lui se ocupase ca el să fie educat. Nu că ar fi contat. Nivelul educației lui nu avea să-i distragă atenția de la scopul ei, deși nervii cu siguranță făceau asta. Undeva în adâncul sufletului, ea găsi puterea de a-și aduna încrederea și de a se forța să vorbească.

– Nu ai de unde să știi asta. Port mască.

– Eu știu ce doamne vin aici, cu sau fără mască. O persoană nu poate fi recunoscută doar după față.

Încet, privirea lui o cuprinse cu totul, dar nu într-un mod insultător sau lasciv, ci apreciativ, fapt care îi trezi fiori în tot corpul, ca și cum propriul trup voia să fie mai aproape de el. Apoi, ochii lui se întoarseră către chipul ei.

– Cum te numești, scumpo?

Nu voia să-și amintească faptul că își dorise cândva să-i spună cineva „scumpo", să i se șoptească la ureche vorbe de alint, nu scuze.

– Lena.

Era o variantă mai scurtă a numelui ei, pe care nimeni nu l-ar fi recunoscut dacă l-ar fi auzit. Un nume pe care nu-l folosise niciodată.

El mișcă capul într-o parte, analizând-o încă o dată, după care îl clătină dezaprobator.

– Nu cred. E un nume prea simplu pentru o femeie atât de complexă, pun pariu pe asta. Poate Elena – Elena din Troia. Sau ceva mai prețios.

Își linse buzele, după care privi neliniștită în jur, observând că atrăsese deja atenția unor doamne – cele fără mască îi erau cunoscute, ceea ce însemna că și ele o cunoșteau, la fel ca unele dintre cele cu mască. Nici nu voia să se gândească la rușinea pe care trebuia să o îndure dacă prezența ei acolo avea să fie descoperită.

– Nu vreau ca alte persoane să-mi audă numele.

– O să fie secretul nostru, zise el șoptit, pe un ton seducător, făcând-o să simtă valuri de căldură prin tot corpul, pe lângă dorința de a-i oferi încrederea ei oarbă cu totul.

Dar nu era chiar atât de prostuță.

– Selena, șopti ea, gândindu-se că nici un cuvânt spus de ea nu putea să fie la fel de senzual ca orice silabă șoptită de el.

– Selena, repetă el cu o voce și mai joasă de data asta, cu o mlădiere de catifea care aproape o făcu să se încline spre el, către acele buze care dădeau naștere unor asemenea sunete fermecătoare.

– Eu sunt Aiden.

– Da, știu. Oare de ce părea atât de lipsită de vlagă dintr-odată? Proprietarul. E un loc spectaculos.

– De unde știi? Nu te-ai mișcat din acest loc de când ai intrat pe ușă.

Oh, Dumnezeule, bărbatul acesta avea un simț de observație incredibil! Alegerea lui se putea dovedi o eroare de judecată. Fără să mai scoată vreun cuvânt și fără să mai respire, ar fi trebuit să plece,

dar privirea lui o ținea ostatică, de parcă ar fi fost un fluture sub un pahar de sticlă.

– Pot să văd toată încăperea de aici.

– Ah, dar această cameră e doar o mică parte din ceea ce ofer eu.

El îi întinse mâna fără mănușă, mare, puternică. I-ar fi putut cuprinde sânul. De unde îi venise ideea asta? Și totuși, în acel moment, nu se putea gândi decât la degetele acelea lungi, subțiri, care făceau mai mult decât să se întindă în fața ei, care ajungeau unde nu ajunsese nici un bărbat.

– Vino, milady! Oferă-mi onoarea de a-ți face un tur.

Aproape că îi venise să-l corecteze. Nu milady, ci Excelență. Dar cu cât știa mai puține despre ea, cu atât era mai bine. Pe lângă asta, luând în considerare modul în care o studiase, nu era sigură că el i se adresa așa din politețe sau dacă o considera deja femeia lui. Ce gând stupid! Un gând și mai stupid era că nu ar fi deranjat-o dacă ar fi fost adevărată a doua variantă, dar trebuia ca el să nu țină la ea, iar ea să nu aibă nici un sentiment față de el, pentru ca aventura din acea seară să nu lase în urmă amintiri plăcute, care să o bântuie în zilele și anii ce urmau.

Înghițind în sec, puse mâna înmănușată peste palma lui, surprinsă de faptul că îi simți căldura pielii arzând-o prin material. El o luă de umăr și o scoase dintre umbre.

– Abia aștept să îți prezint deliciile păcatului.

Aiden Trewlove o conduse într-o zonă luminată, unde o putea privi mai bine. În contrast cu el, părul ei era de culoarea grâului, cu reflexii pale de roșu, ca și cum ar fi mâncat căpșune când era mică, iar fructul devenise parte din ea. Însă ochii ei îl atrăgeau, albastrul celor mai puternice flăcări dansând în șemineu, și dintr-odată se simți neliniștit de gândul că aveau să-l ardă.

Dar nu era posibil. Nu era genul de bărbat care să se implice prea mult în relația cu o femeie. Pentru că văzuse cum o femeie aproape că îi distrusese fratele când erau mai tineri, mai năstrușnici și nebunatici, Aiden își jurase să nu permită nici unei femei să pună stăpânire pe inima lui. Avea să se bucure de ele, să se asigure că ele se bucurau de timpul petrecut cu el, dar urma să plece de îndată ce ar fi simțit sclipirea amenințătoare a unei întâlniri care se anunța a fi mai mult decât o aventură, decât o tăvăleală între cearșafuri.

O studiase pe această femeie încă de când intrase în localul lui, deși îi observa pe toți care intrau și ieșeau. Nu era ceva neobișnuit pentru o femeie care venea pentru prima dată în clubul lui să fie un pic timidă, să se ascundă prin vreun colț, să ezite înainte de a înainta și de a primi ceea ce el avea de oferit. Dar ea nu fusese nici timidă, nici ezitantă. Ea observase. Nu jocurile cu zaruri sau pe cele de cărți ori ruleta. Nici măcar bărbații bine îmbrăcați, care treceau dintr-o parte în alta, oferind șampanie, coniac sau vin de Porto. Nici măcar tinerii care se aplecau peste umerii femeilor, șoptindu-le cum să joace și aruncându-le complimente dulci în urechi. Nu, nimic din toate acestea nu-i atrăsese atenția și nici nu-i surprinse curiozitatea. Ea îl urmărise pe el.

El îi simțise mângâierea privirii ca și cum ar fi fost o forță care venea către propriul trup, și dorința de a se zgâi la ea fusese destul de puternică. Însă nu era genul de bărbat care să facă asta. Ori îi plăcea ce vedea, ori nu-i plăcea. Dar acum, când stătea cu mâna pe umărul ei, putea să spună cu siguranță că îi plăcuse.

Voia cu disperare să o vadă fără masca aceea care îi ascundea aproape toată fața, lăsându-i doar gura și bărbia la vedere. Bărbia ei îi amintea de partea de jos a unei figuri în formă de inimă, dar mult mai delicată, croită cu finețe de mâna gentilă a destinului. Zeii avuseseră grijă când o creaseră pe această făptură.

Avea buze voluptuoase, rozalii, nu roșii. Mintea lui începu să se întrebe dacă și alte părți din ea puteau fi rozalii, dar apoi se opri brusc, întorcându-se la sarcina prezentă. Era prea devreme pentru a se gândi la asta. În plus, nu era cazul să umble prin local de parcă și-ar fi îndesat o prăjină în pantaloni. El prezenta acestor femei păcatul, nu decadența.

– Îți plac aceste jocuri? o întrebă el.

– Nu am de unde să știu. Nu am jucat niciodată.

– Deci te interesează doar ceea ce știi? Unde îți este spiritul de aventură, scumpo?

– Sunt aici, nu? Prezența mea trebuie să demonstreze că am destul spirit de aventură.

– Dar nu ești obișnuită cu ambianța sau cu decizia de a veni aici.

– Cred că masca e un indiciu, dar ai dreptate, nu sunt. A trebuit să-mi țin mai multe predici înainte de a mă convinge să vin aici.

– Aici nu o să se întâmple nimic din ceea ce nu îți dorești să se întâmple.

Ea îl privi, în ochii ei citindu-se un pic de viclenie.

– Deci nu o să-mi pierd monedele dacă mă așez la mese?

El rânji către ea.

– Bine punctat, zise el.

El se uită la buzele ei care zvâcniră, iar pentru o secundă, se gândi că ea avea să-i zâmbească. Voia să-i vadă buzele ridicându-se, să vadă bucuria reflectate în ele. Avea o tristețe, o mâhnire care o bântuiau și care îi trezeau un sentiment protector, acea parte din el care îl îndemna să facă sacrificii indiferent de prețul plătit. Acesta era motivul pentru care acum deținea clubul, un dar de la fratele lui Finn, pentru care se înjosise în fața acelui vierme care le era tată. Finn văzuse clubul drept un mijloc de a-l răsplăti pe Aiden pentru o datorie pe care insista că o avea la el, deși Aiden îi spusese în nenumărate rânduri că nu era adevărat. Dar impulsul de a o proteja pe această femeie era mult mai mare decât orice simțise vreodată. Era o nebunie, una extremă. Nu știa nimic despre ea. Și nu-și imagina că nu avea deja un protector.

Cu siguranță, era din neam nobil. Hainele ei elegante indicau asta, dar mai ales modul în care vorbea, ca și cum era obișnuită ca oamenii să-i facă pe plac. Lui nu-i plăcuseră niciodată cei din lumea bună, în afară, bineînțeles, de monedele pe care le aduceau la mesele lui. La 19 ani deschisese clubul Cerberus cu intenția de a lua tot ce se putea de la cât mai mulți lorzi, folosindu-se de ei pentru a-și asigura traiul și o viață bună. Cu siguranță, chiar și cei mai puțin influenți veneau în sala lui de joc. El nu avea nici un fel de rețineri când venea vorba de bani. Luase bani de la fii, frați și soți. Acum, prin clubul Elysium avea să-i ia de la fiice, surori și soții.

Finn făcuse planuri pentru acest club înainte ca dragostea să-l orbească. Acum trăia la periferia Londrei, făcându-și soția fericită și crescând cai. Când îi dăduse Elysium lui Aiden, veneau doar câteva femei în fiecare seară, deși clubul fusese construit în așa fel încât să ofere mai multă eleganță și rafinament. Dar Aiden făcuse câteva schimbări pentru a le atrage pe doamne și mai ales pentru a le stârni dorințele ascunse.

Ideea de a purta măști îi aparținuse, pentru că știuse că femeile aveau să fie curioase, dar ezitante în a-și arăta chipul. Și totuși,

cele treceau pragul clubului trebuiau să jure că aveau să păstreze secretul, deși el știa prea bine că nici una nu făcea așa ceva. Așa că avusese nevoie de un mijloc prin care le putea proteja pe cele care aveau nevoie de acest lucru, lor oferindu-le un sanctuar, iar el umplându-și cuferele.

Sala de jocuri prin care o însoțea acum pe Selena rămăsese aproape la fel ca atunci când Finn o gândise. Aici se găseau tot soiul de jocuri și tot de aici îi venea cea mai mare parte a venitului.

– Nu mă așteptam să văd bărbați jucând, zise ea.

– Le instruiesc pe partenerele lor. Aceste jocuri nu sunt tocmai cele preferate de femei la ceaiul sorbit după-amiaza. Ai vrea să chem pe cineva care să te învețe?

Încă din momentul în care rosti cuvintele, el își simți măruntaiele arzând la gândul că altcineva putea să se aplece peste umărul ei și să-i șoptească la urechile delicate.

– Nu mă interesează să învăț jocuri de cărți, spuse ea.

El se întrebă care erau interesele ei, dar unde era distracția dacă avea să treacă direct la asta? Prefera să o mai țină lângă el, să mai afle câte ceva despre ea, să descopere toate modurile în care avea să fie compromisă.

– Atunci, poate că asta o să te intereseze mai mult, zise el.

O conduse către o cameră pe care fratele său o văzuse potrivită pentru servitul mesei într-o manieră elegantă, cu mese îmbrăcate în alb și lumânări pâlpâind pe ele. Dar ce rost avea o astfel de cameră pentru femeile care își doreau aventură și voiau să scape de mesele plictisitoare? Erau lumânări care pâlpâiau, dar fuseseră așezate pe stâlpi înalți, aruncând o lumină slabă peste canapelele și grămezile de perne pe care doamne stăteau tolănite în timp ce mai mulți bărbați le serveau cu struguri, așezându-le boabe între buze sau înmânându-le pahare cu vin. Tinerii îngenuncheau în fața lor, ținând în mână un platou cu mâncăruri care puteau delecta chiar și cele mai pretențioase gusturi. Unele femei invitau bărbații să stea lângă ele în timp ce mâncau, iar ele își doreau pur și simplu să fie servite. Oricare era plăcerea lor, domnii erau angajați să o satisfacă.

– Ți-e foame? Vrei să te așezi? întrebă el sugestiv. Poate ai vreo sete pe care vrei să ți-o stingi?

– Nu sunt interesată de mâncare sau de vin. Deși sunt fascinată de decadență.

Ea ridică ochii aceia de un albastru ca văpaia, iar el avu nevoie de toată puterea pentru a nu se cufunda în acel foc. Oare de ce venise o astfel de femeie cu o asemenea putere de seducție într-un local care se preocupa mai mult de florile singuratice?

– Între acești pereți, femeile sunt făcute să se simtă precum niște zeițe, continuă ea.

El se simți bucuros să vadă că ea înțelegea scopul ascuns al eforturilor făcute acolo și rânji.

– Tocmai de aceea această cameră se numește salonul zeiței.

– Te-a ajutat o femeie să amenajezi acest loc?

Modul în care îi adresă întrebarea îl făcu să simtă o ușoară gelozie în tonul ei, dar era imposibil. Nu se cunoșteau atât de bine încât să fie vorba de astfel de emoții între ei. Deși, dacă și-ar fi dorit să se așeze, s-ar fi putut găsi în situația de a goni orice bărbat care ar fi îndrăznit să se apropie suficient de mult pentru a inhala mirosul ei de căpșune.

– Sora mea prin alianță a sugerat că doamnele care vin aici ar trebui să se simtă speciale.

– Care dintre ele? Lady Aslyn sau Lady Lavinia?

În mod clar era din neam nobil. Vorbea ca și cum numele îi erau familiare, iar el abia se abținu să nu se gândească la altceva care putea să devină familiar gurii ei.

– Lavinia. Deși a renunțat la titlul de lady.

Asta, cu excepția momentelor în care scria articole dure despre tratamentul injust aplicat mamelor necăsătorite și copiilor născuți din astfel de uniuni considerate teribile și rușinoase. Apoi își acceptase rolul în societate, pentru a-i sluji în atingerea scopului propus.

– Se pare că știi multe despre mine, zise el.

– Toată lumea vorbește despre familia ta.

– Despre familia mea, nu despre mine.

– Bineînțeles că și despre tine. Cum altfel să fi aflat despre acest loc? De ce să le oferi femeilor toate acestea?

– Am și o sală de jocuri pentru bărbați. Nu la fel de elegantă. Doar cu cărți. Dar din când în când venea și câte o femeie să joace. De ce să nu aibă și femeile propriul spațiu în care să se bucure și să se distreze? De ce să fie constrânse să-și petreacă seara cu acul în mână, brodând?

– Pentru că asta trebuie să facă. Așa se cuvine.

– Și tu faci ce se cuvine?

– Da. Făceam.

– Și acum?

– Nu la fel de mult, în mod clar.

El simți în vocea ei o urmă de regret, poate chiar rușine, dar avea să dispară în timp. Avea să devină dependentă de ceea ce îi oferea el. Până acum, nu întâlnise niciodată o femeie care să vină aici și apoi să nu se mai întoarcă.

– Poate că nu vrei vin, dar cel puțin ar trebui să inspiri atmosfera acestui salon într-un mod mai confortabil.

Capitolul 2

În timp ce el o ghida către o canapea imensă de tip otoman, aflată într-un colț al camerei, în spate, ea se gândi să obiecteze, dar planurile ei depindeau de dorința de a-i menține viu interesul, așa că se lăsă purtată de val. În plus, era bine să se simtă mai confortabil în prezența lui. Canapeaua îmbrăcată în catifea era cea mai mare piesă de mobilier de acest fel pe care o văzuse vreodată, fiind special concepută pentru a permite ocupanților să se întindă și să se relaxeze. O îndemnă să se așeze încet pe margine, și când ea vru să ia o poziție decentă, conform bunelor maniere, el îi ridică picioarele, rotind-o într-un mod atât de delicat, până când se trezi întinsă peste un vraf de perne. Nu mai fusese niciodată într-o asemenea poziție cu nimeni, în afară de soțul ei.

– O să murdăresc canapeaua, zise ea.

– Poate fi curățată. Sau ar fi mai bine să-ți scoți pantofii.

Spre deosebire de vorbele rostite de ea, cuvintele lui veneau ușor, ca și cum le-ar fi murmurat de o mie de ori. Apoi observă că mai multe femei făcuseră asta, se descălțaseră, iar de sub fuste le ieșeau picioarele acoperite de ciorapi, care erau alintate de mâini dibace.

– Le las așa. Încălțate.

Doar nu aveau să rămână acolo prea mult timp.

El vorbi cu un lacheu înainte de a se așeza lângă ea în așa fel încât șoldul lui să fie lângă al ei. Cât de mult detesta ideea că o neliniștea apropierea lui și că nu se comporta nici pe departe la fel de sofisticat pe cât își imaginase și sperase să o facă!

– Ești încordată. Ai vrea să-ți fac un masaj la umeri?

Privirea ei alunecă neliniștită către mâinile lui mari și degetele puternice.

– Nu în acest moment.

– De ce ești încordată, iubito?

Un alt alint. Ea se întrebă brusc câte astfel de cuvinte știa, câte folosea în avantajul lui, dacă avea să le rostească pe toate în prezența ei și dacă le adresa tuturor doamnelor pe care le întâlnea. Nu putu să nu își dorească să păstreze unul doar pentru ea. Ce proastuță era dacă își imagina că ea avea să însemne ceva mai mult decât o afacere pentru el!

– Adevărul?

– Este mai ușor de spus față de o minciună, mai ales dacă subiectul revine în conversație, zise el, sprijinindu-se în cot, în timp ce mâna liberă și-o plimba ușor pe gamba ei. Abia atunci conștientiză că fusta nu-i stătea cum trebuia și nu-i acoperea gleznele așa cum se cuvenea. Primul instinct fu să-i împingă mâna și să-și vâre degetele de la picioare sub tivul fustei, ascunzând ceea ce el nu trebuia să atingă. Dar, dacă totul mergea bine, el avea să atingă mult mai multe până seara.

Chiar și prin ciorapi putea să simtă atingerea delicată și incredibil de intimă a pielii lui. Înghiți în sec și încercă să nu se piardă în senzațiile atât de ademenitoare. Trebuia să-și păstreze cumpătul și să nu facă nimic compromițător de față cu alte persoane care puteau fi martore, chiar dacă ea era deghizată.

– Nu am făcut niciodată nimic obraznic, spuse ea.

El ridică privirea de la gambă către ochii ei.

– De ce în această seară?

Clătinând din cap, fu recunoscătoare când lacheul îi întrerupse, întorcându-se cu tava pe care era un pahar cu vin roșu. Aiden Trewlove se ridică, luă paharul și i-l oferi. Deși mai devreme spusese că nu voia vin sau orice altceva, în acel moment decise că o înghițitură sau două aveau să-i calmeze nervii.

– Nu mi te alături?

– Nu e bine ca patronul să fie amețit.

– Nici eu nu o să mă amețesc, zise ea, dar sorbi din vin, zâmbind când îl simți alunecându-i pe gât, încălzind-o și dându-i un sentiment de familiaritate. E o recoltă bună, adăugă ea.

– Sora mea Gillie are o tavernă. Mi-ar smulge capul dacă nu aș servi cele mai bune produse.

– Ea s-a căsătorit cu ducele de Thornley.

– Un alt detaliu cu care ești familiară.

– Așa cum ți-am zis, familia ta este pe buzele tuturor.

El se întinse înapoi, sprijinindu-se în cot.

– Asta mă pune în dezavantaj, dat fiind că știu atât de puține despre tine.

– Nu știi nimic despre mine.

– Știu că ești soția cuiva.

Ea se încordă, dar degetul lui alunecă din nou peste gamba ei, distrăgându-i iar atenția și făcând-o să se simtă confortabil.

– Doar ghicești.

– Deși porți mănuși, am observat conturul unui inel pe mâna stângă. Ar fi fost mai înțelept să-l scoți înainte de a veni aici.

Așa ar fi trebuit să facă, într-adevăr, dar purta acel inel de aproape șapte ani, așa că nici prin cap nu-i trecuse să-l scoată. Neliniștită din cauza faptului că tocmai conștientizase că nu-și luase nici cele mai mici precauții pentru a-și proteja identitatea, luă încă o înghițitură de vin.

– Aș paria că ești soția unui duce.

Femeia aproape că se înecă brusc cu vinul. Tușind, își acoperi gura cu mâna, abia dându-și seama că el îi luase paharul dintre degete, în timp ce ea încerca să-și recapete controlul și să nu permită licorii să o ucidă. Atent, el o bătu pe spate. Când își mai reveni, ea luă din nou paharul, sorbind vinul parfumat pentru a-și recăpăta cumpătul.

– De ce crezi asta?

– O spun modul în care te porți ca și cum totul ți se cuvine, impresia pe care o lași că te afli într-un loc mult sub demnitatea ta, un loc de care nu ești deloc interesată, la brațul unui bărbat care nu este suficient de bun pentru a-ți șterge pantofii.

– Aici te înșeli, domnule Trewlove. Presupun că îți răsfrângi propriile preconcepții asupra mea. Nu că te condamn, nu dacă zvonurile pe care le-am auzit sunt adevărate. Se spune că tatăl tău este din neam nobil.

Degetele lui înțepeniră pe gamba ei ca și cum ea l-ar fi lovit.

– Nu vorbesc despre cel care mi-a dat viață. Niciodată.

Deci era adevărat. Avea sânge nobil în vene, ceea ce se potrivea de minune cu planurile ei.

– Iar eu nu o să discut rolul meu în societate sau în afara ei, replică ea pe un ton tăios.

– Se pare că în această privință gândim la fel, zise el și se întinse înapoi, degetele lui reluându-și jocul pe pielea ei, înaintând de această dată un pic mai mult cu fiecare nouă atingere, apropiindu-se periculos de genunchiul ei. Era atât de nepotrivit gestul lui, dar ea simți că el o testa, provocând-o să obiecteze. Sau poate pur și simplu îi plăcea să atingă piciorul unei femei.

– Dacă ar fi să sting lumânările acum, într-o parte și în cealaltă, ai fi în întuneric, așa că ți-ai putea scoate masca.

– Întunericul nu este niciodată absolut. În această cameră, masca rămâne. În plus, ai fi uimit să știi cât de atente sunt unele doamne.

El o cercetă intens, apoi începu să tragă de pantofii ei.

– Am zis că pantofii rămân, zise ea, dând să se elibereze din strânsoare.

Și ar fi reușit dacă el nu ar fi prins-o de picior, exact deasupra gleznei.

– O să te simți mai confortabil fără ei. Podelele mele sunt curate.

El o privi printre pleoapele întredeschise, așa cum îi privise pe nobilii adunați în biserică, iar ea simți dintr-odată o dorință nebună de a se ridica la nivelul așteptărilor lui, ca el să nu o creadă lașă.

– Când ai fost desculță ultima dată?

Ce ciudat că își amintea asta!

– Aveam nouă ani. Eram într-un câmp de trifoi și pur și simplu nu am putut să rezist. Își amintea ca și cum ar fi fost ieri, se simțise de parcă pășise pe catifea. Clătină din cap. I-am dat de furcă guvernantei mele pentru că a încercat să mă țină încălțată, continuă ea.

Dar în acea zi mama ei o certase așa cum nu o mai făcuse vreodată, convingând-o că deja era prea mare pentru astfel de copilării. De atunci, își ținea întotdeauna pantofii în picioare. Ideea de a-și dezamăgi părinții, de a dezamăgi pe oricine o făcea să se simtă mizerabil.

Luă și ultima înghițitură de vin, terminând paharul. Parcă de nicăieri, apăru un servitor care îi oferi altul. Ea îl luă și privi intens către bărbatul de lângă ea, care părea a se simți confortabil în ciuda poziției ciudate în care stătea, cu picioarele pe podea, și se întrebă cum ar fi reacționat el dacă i-ar fi ordonat să-și pună picioarele pe canapea

ca ea să-i scoată cizmele. În mod clar, vinul avea efect asupra ei, făcând-o mai curajoasă. Deși, nu complet. Ea încuviință ușor, iar degetele lui își reluară dansul.

Când îi scoase pantofii, îi înmână altui servitor ivit și el parcă din aer. Presupuse că el îi făcuse semn servitorului, deși, în fapt, nu văzuse nici un gest.

– Dă-i lui Angie, să îi pună pe numele meu.

– Da, domnule.

– Poți să îi iei din foaier când o să pleci, zise Aiden Trewlove în timp ce servitorul țâșni către ieșire.

Când intrase, își lăsase acolo și pelerina, la o tejghea din fața unei camere pline cu haine. Fata care era acolo și care păzea lucrurile nu-i ceruse numele, ci pur și simplu îi oferise un număr. Ea se întrebă dacă era vreun loc special unde erau ținute lucrurile doamnelor care veneau pe numele lui și ce fel de lucruri lăsau acestea în grija lui.

Dintr-odată, nu se mai întrebă nimic, fiindcă el îi masa cu degetul mare piciorul pe care tocmai i-l ridicase, strângându-l delicat și apăsându-l relaxant. Era mult mai plăcut decât trifoiul sub tălpi. Acum și-ar fi dorit să nu poarte ciorapi. Apoi, brusc, se simți vinovată pentru că îi plăcea atât de mult atingerea lui.

– Unde ai fost educat? întrebă ea, încercând să-și distragă atenția de la modul ademenitor în care degetele lui se mișcau pe pielea ei arzătoare.

– Pe străzi.

Ea clătină din cap.

– Ai avut parte de școală, de educație. Se vede în modul în care vorbești.

– Asta e meritul lui Gillie. Ea crede că vorbirea corectă este primul pas pentru a avansa în lume. Când eram mai tineri, ea a lucrat pentru o femeie care a învățat-o să scape de accentul cockney. Gillie ne-a arătat apoi tuturor și a exersat cu noi.

– Dacă nu ar fi bine-cunoscuta ta reputație, oamenii nu ar ști că vii de pe străzi.

Ea intenționase să-l complimenteze, dar el doar ridică din umeri ca și cum nu l-ar fi interesat ce gândeau alții despre el. Și-ar fi dorit să poată spune la fel despre ea. Dar poziția ei în înalta societate îi impunea să aibă o viață fără nici o pată care să aducă rușinea în familiei ei.

– De ce ai ales să fii proprietar de sală de jocuri?

Era curioasă să afle mai multe despre acest bărbat care se străduia să-i facă picioarele să se relaxeze, deși nu-și lua privirea pătrunzătoare de pe chipul ei.

– Această seară e a ta, draga mea, nu a mea.

Cuvintele lui o făcură să se topească aproape la fel de mult ca sentimentul de eliberare pe care îl simțea la apăsarea degetelor lui în talpă. Nici nu-și mai amintea când fusese ultima dată în centrul atenției cuiva, când nevoile, dorințele, plăcerile ei fuseseră primele în fața doleanțelor altcuiva.

– Dacă e adevărat, atunci mi-ar plăcea să știu povestea ta, așa că e musai să o împărtășești cu mine.

El zâmbi într-un mod atât de masculin, atât de încărcat de senzualitate, încât ea se temu că avea să se scufunde în ape mult mai întunecate decât bănuise că avea să se întâmple alături de acest bărbat.

– Acest raționament e ușor întortocheat, spuse el, ridicând din nou din umeri și înclinându-și capul într-o parte fără a-și lua privirea de la ea. Ai jucat vreodată alba-neagra?

– Nu cred.

– Morișca – așa i se spune celui care coordonează jocul, pentru că vorbește tot timpul și învârte trei cupe. Te lasă să vezi cum pune un bob de mazăre sau alt obiect mic sub una dintre cupe, apoi începe să le miște foarte repede vorbind și iar vorbind, după care se oprește, cere o sumă și pune pariu pe ea, jurând că nu poți ghici unde este mazărea. Dacă ghicești, te plătește. Dacă nu ghicești, îl plătești. De obicei, nu cere o sumă mare, doar câțiva penny, în funcție de numărul celor adunați și de cât i se pare că își permit aceștia.

– Iar tu ai ghicit întotdeauna unde este mazărea.

Zâmbi din nou în acel mod care o făcea să simtă lucruri ciudate în piept și să respire mai greu.

– Eu eram morișca și știam întotdeauna unde era mazărea. Exact la mine în palmă. Așa că, indiferent ce cupă alegeai, greșeai. Și când ridicam cupa unde se presupunea că era ascunsă mazărea, o făceam să alunece acolo. Ziceam: „Îmi pare rău, prietene! Iat-o!" și le luam banii oamenilor.

– Trișai.

Fu îngrozită de acest gând, dar deveni și mai îngrozită de faptul că era impresionată de strategia și de agilitatea mâinilor lui. El chicoti întunecat.

– Bineînțeles că trișam.

– Așa ai făcut bani pentru a-ți finanța afacerile? Cu lucruri murdare?

Părea că modul ei de a pune problema îl amuză, pentru că zâmbetul deveni mai larg pe buzele lui.

– Nu. Aveam o masă amărâtă cu un picior șubred la mijloc pe care o căram peste tot cu mine, așa că eram mereu pe drum, plecând dintr-un loc în altul. Aveam cele trei cupe și mazărea. Într-o zi, se adunaseră o mulțime de oameni. Și a venit un individ foarte dichisit. Avea o vestă roșie superbă. Asta îmi aduc aminte cel mai clar, faptul că m-au impresionat vesta și culoarea ei. L-am analizat rapid. Aveam 11 ani. Eram plin de mine pentru că trucul meu avea succes de ceva timp. Decisesem că fraierul ăsta avea bani. Aveam de gând să-l las fără o guinee. I-am explicat termenii, iar el a fost de acord. Așa că mi-am făcut numărul. I-am arătat bobul de mazăre sub cupă, am ascuns mazărea, am învârtit cupele rapid, ațâțându-l: „Unde e mazărea? Unde e mazărea?" M-am oprit și i-am zis: „Unde crezi că e, omule?" Eu făcusem pe cocoșul, dar el a ridicat cupa și al dracului să fiu dacă nu era un bob de mazăre sub ea!

Ea începu să râdă, fiind luată pe nepregătite de cuvintele vulgare pe care le folosise atât de familiar în prezența ei – nimeni nu folosea astfel de cuvinte în preajma ei – și de privirea lui batjocoritoare, de parcă ar fi înțeles că se lăsase prins în propria aroganță.

– Și el era un escroc ca tine?

Bărbatul încuviință din cap.

– Crescuse pe străzi. Știa jocul. Își adusese propria mazăre și o strecurase sub cupă când eu o ridicasem pe cea indicată de el. Și nu am putut să zic că e un escroc fără să mă dau de gol.

– Așa că a trebuit să-i plătești o guinee?

El clătină din cap.

– Dar mi-a zis: „Nu lăsa niciodată ținta să ridice cupa!" Se părea că mă urmărea de ceva timp. Mi s-a prezentat. Era Jack Dodger.

Ea miji ochii.

– *Acel* Jack Dodger?

Era unul dintre cei mai bogați oameni din Londra – din toată Anglia, de fapt.

El încuviință din cap.

– Chiar el. M-am dus să lucrez la sala lui de jocuri, Dodger's Drawing Room, învățând tot ce se poate despre jocurile adevărate. În cele din urmă, am devenit dealer, unul dintre cei mai tineri care au existat vreodată. Dar mi-am dorit mereu să fiu cel care stă la balcon și își privește teritoriul, nu cel de la podea, cel observat. Așa că la 19 ani am decis să pornesc pe cont propriu. Nu am crezut că e bine să intru în competiție cu un bărbat căruia îi datoram atât de mult, așa că am deschis clubul Cerberus în Whitechapel, mai mult pentru scursuri decât pentru cei instruiți, dar și scursurile au monede. Și nu toată nobilimea este primită în cercurile înalte.

– Iar acolo ți-ai dat seama că și femeile au nevoie de un loc.

– Nu pot să-mi asum meritul pentru asta. A fost ideea fratelui meu, dar nu s-a implicat niciodată, așa că mi-a cedat locul.

– Ți l-a dat? Fără să fie recompensat? Pur și simplu?

– Simțea că îmi este dator.

– De ce?

– Ah, drăguțo, asta e o cu totul altă poveste, zise el, eliberându-i picioarele și aplecându-se către ea. Acum tu trebuie să-mi spui o poveste. Ce te-a adus aici în această seară?

– O trăsură.

El chicoti încet la răspunsul ei rapid, la încercarea vădită de a evita să-i ofere un răspuns. Era plină de secrete. Ar fi pariat toți banii din club pe asta. Nu-și putea da seama ce îl făcea să-i acorde atenție, să rămână lângă ea. În mod normal, nu stătea pe lângă doamne, nedorindu-și să o facă pe vreuna geloasă – gelozia era proastă în afaceri. Dar, dintr-un motiv ciudat, nu se putea desprinde de ea. Poate că era vorba de tristețea din ochii ei sau de disconfortul ei. Majoritatea femeilor își arătau entuziasmul când umblau libere pe acolo, dar ea parcă nu era interesată de acel loc, însă se simțea obligată să rămână între acele ziduri. Era în căutarea unui lucru despre care credea că se afla acolo, dar el ar fi putut să-i spună că nu era nici o comoară între acei pereți. Ei îi puteau oferi doar momente de libertate – momente și atât. Iar acesta era un lucru important, dar întotdeauna trecător. De aceea se întorceau oamenii. Pentru că bucuria pe care o găseau acolo nu putea fi luată. Dispărea odată cu ieșirea lor din local.

Ceea ce era bine pentru afaceri, asigura clientela și întoarcerea lor.

Un lacheu veni și îi umplu din nou paharul, după care plecă. Ea nu obiectă, iar el presupuse că începea să se simtă mai relaxată. Întinzându-se după mâna ei liberă, începu să-i dea jos mănușa, trecând dincolo de cot. Oare de ce purtau femeile rochii care le expuneau brațele, ca apoi să adauge un accesoriu care să le ascundă?

– Ce faci? întrebă ea, iar el simți tonul îngrijorat.

– Mănușile sunt un inconvenient.

Ea strânse pumnul, dar fără succes.

– Te rog să nu le scoți.

El se gândi la inelul care putea fi recunoscut de cei care o cunoșteau.

– Am putea pune inelul tău într-una din mănuși. Ar fi în siguranță acolo. Nu avem hoți aici. Sau ai putea să-l pui într-unul din buzunarele mele.

Ea clătină din cap, iar el se întrebă cine era bărbatul care îi oferise inelul și de ce ea își dorea să-i rămână pe deget. Dar, dacă îl iubea, ar mai fi fost? La naiba, Lady Aslyn vizita clubul ocazional, iar ea îl adora pe fratele lui. Câteodată, o doamnă avea nevoie să evadeze pentru un timp.

El întinse mănușa la loc, dansând cu degetele peste pielea ei netedă și în interiorul părții care nu era acoperită de mănușă.

– Aștept povestea ta, scumpo.

Ea duse paharul la buze, întârziind să-i spună povestea, ceea ce-l făcu să regrete faptul că i se alăturase în acest joc, căci avea o regulă: nu se apropia prea mult de oaspeții lui pentru că atașamentul nu era bun în afaceri. La fel ca frații săi, știa că averea și norocul lui depindeau de el, de grija pentru afaceri. Cei din familia lui erau născuți din scandal, iar asta încă îi urmărea. Câteodată, și el încălca regulile societății, alunecând în delicii interzise, dar niciodată nu făcea asta la club. Cu toate acestea, ea îl tenta cum nu o mai făcuse nici o femeie.

După ce își linse buzele, ea își îndreptă atenția asupra umbrelor.

– Ți-am spus de trifoi.

– Cred că ai povești mai interesante de atât.

Ea întoarse privirea către el.

– Nu prea. De aceea am venit aici.

El nu crezu nici o secundă că era atât de plictisitoare precum încerca să pară, dar în același timp știa că nu era cazul să insiste.

– Termină-ți vinul! Vreau să-ți mai arăt o cameră cu alte distracții.

Îi plăcea să-i urmărească mușchii delicați ai gâtului când înghițea licoarea. Nu era nimic care să nu-l atragă la ea. Se întrebă dacă, în cazul în care ar fi dus-o într-o cameră întunecată, dar întunecată bine, și-ar fi scos masca și i-ar fi permis să o atingă, să-i simtă trăsăturile cu degetele. Întotdeauna fusese talentat la desen, așa că, dacă îi putea urmări trăsăturile cu degetele, le putea pune ulterior pe hârtie.

Abia dacă termină ultima înghițitură, că apăru un tânăr chipeș – toți erau chipeși. Lavinia îl convinsese că doamnele ar fi fost mult mai destinse dacă peisajul din fața lor ar fi fost pe măsură. Tânărul acesta, care abia dacă avea 20 de ani, luă paharul gol din fața ei pentru a-i oferi unul plin.

– Am terminat aici, îi zise el servitorului, surprins de tonul lui morocănos și tăios.

Jasper cu siguranță fu surprins, căci miji ochii și clătină iute din cap înainte de a se grăbi să se retragă.

Aiden mai mult îi simți privirea pătrunzătoare decât i-o văzu. Voia să le ceară scuze ei și tânărului, dar nu avea obiceiul acesta, iar un astfel de gest ar fi putut să-l ducă pe drumul periculos de a recunoaște că nu-i convenea ca alți bărbați să fie în preajma ei, chiar dacă pentru asta îi plătea – să le facă pe doamne să se simtă speciale, ca să se întoarcă pentru a se simți speciale din nou.

– O să am nevoie de pantofi, îi zise ea, luându-l prin surprindere cu lipsa de reacție la gesturile lui.

– Nu, nu o să ai. Așa cum ți-am zis, podelele mele sunt curate. De ce să întemnițezi picioarele astea frumoase în piele când nu e nevoie?

Ridicându-se, o luă de mână și o ajută să se ridice. Fără pantofi, îi ajungea până la umăr. Încercă în zadar să nu se gândească ce bine ar fi arătat capul ei pe pieptul lui – un gând atât de ciudat pentru un bărbat care nu făcea asta cu nici o femeie. Îi plăceau femeile, se bucura intens de compania lor, dar nu le oferea îmbrățișări când aveau nevoie de ele. Iar lacrimile îl făceau să caute ieșirea cea mai apropiată. Îi plăcea să se distreze.

În seara asta, nu era el însuși: stătuse pe lângă o femeie, îi oferise atenție, excluzându-le pe celelalte. Poate că motivul era misterul care o învăluia. Dar erau și alte femei care purtau mască, iar el nu stătea pe lângă nici una pentru a cunoaște fiecare detaliu despre ea. Ar fi trebuit să o lase în grija unuia dintre băieții lui, dar se temea că apoi ar fi clocotit la gândul că îi acordau prea multă atenție. Dacă nu ar fi fost

suficientă atenție, ar fi fost nervos că nu era băgată în seamă. Dacă ar fi fost prea multă, ar fi fost furios că nu era el cel care să i-o ofere.

Dacă ea îi citise gândurile care se revoltau în interiorul lui, nu dădea nici un semn că îl deslușise, ci pur și simplu îl luă de braț, ca și cum locul mâinii ei era acolo. Vinul își făcuse treaba. Era mai relaxată, mai liniștită. Cât de ciudat era că acum el se simțea mai încordat!

Fără să se grăbească, o conduse în camera următoare, cea despre care Lavinia insistase că avea să le placă doamnelor și despre care se spunea că era salonul fetelor nedansate. Deși pentru oaspeții lui era o simplă sală de bal, una ca multele pe care le vizitaseră deja, între acești pereți le era garantat un dans cu un bărbat superb. Deși și-ar fi dorit să le dea de lucru celor mai săraci dintre ei, avea nevoie de bărbați de un anumit calibru pentru aceste doamne, bărbați cu un limbaj îngrijit, care știau să se îmbrace cu jachetă, vestă și lavalieră. Majoritatea angajaților lui fuseseră instruiți pentru poziții de servitori pentru case simandicoase. Aici, câștigau dublu.

– Nu mă așteptam să dansăm, zise ea.

Câteva doamne erau aliniate pe marginea sălii de dans, așteptându-și rândul, știind că în curând aveau să ia cu asalt încăperea. Nici o femeie nu era neglijată aici.

– Ai vrea să dansăm un vals?

Nu dansase niciodată cu clientele lui, dar voia să o țină în brațe, să o conducă pe parchetul bine lustruit. Faptul că nu dansase niciodată vals nu avea să fie un impediment pentru a obține ceva ce își dorea. Lavinia îl învățase pașii de bază, gândindu-se că aveau să-i fie de folos la un moment dat, că se putea să danseze cu unele dintre clientele lui. Detesta să recunoască faptul că avusese dreptate. Deși acum era sora lui – în urma uniunii cu fratele lui –, încă era supărat pe ea și se lupta să o ierte pentru toate necazurile pe care le adusese pe capul fratelui său.

Selena clătină din cap.

– Nu sunt aici ca să dansez.

– Nu ești interesată de jocuri de noroc, nici de mâncare, nici de dans. De ce ești aici, scumpo?

Încordată, dar cu îndrăzneală, ea se uită în ochii lui:

– Sunt aici ca să mă culc cu cineva.

Capitolul 3

Crescând printre nelegiuiți, învățase să nu-și arate niciodată sentimentele și să nu reacționeze indiferent ce auzea, așa că în acest moment făcu exact asta – se controlă, blocându-și fiecare mușchi din obraji, însă în interior recunoscu faptul că vorbele ei îl luaseră pe nepregătite. La fel și cutezanța de a-l privi ca și cum nu spusese ceva scandalos. Voia să-i smulgă masca aia blestemată ca să vadă dacă roșise. Nu putea să-i vadă obrajii, dar bărbia îi rămăsese albă, fără nici un semn rozaliu sau ceva care să trădeze fierbințeala.

Nu-i plăcea deloc singurul motiv pentru care venise în clubul lui, iar ironia era covârșitoare. El se desfăta în păcat și își adora rolul de a-i introduce pe oameni în lumea viciului. Era puțin probabil să ajungă în rai, așa că se bucura la maximum de călătoria care îi fusese dată și care fără îndoială avea să-l ducă în iad. Înțelegea că oamenii aveau nevoi, deși nu putea desluși de ce erau marginalizați de societate doar pentru că voiau să-și satisfacă acele nevoi – în căsnicie sau în afara ei.

Însă în aceste clipe își dorea ca ea să aibă mai mult discernământ în privința dorințelor ei. Nu voia să fie interesată doar de actul în sine. Își dorea să fie interesată tocmai datorită sentimentelor pe care le nutrea față de cineva anume. Față de el. Ce naiba era cu el?

– Dacă te uiți îndeaproape, o să vezi că unii domni poartă un buton roșu pe reverul costumului. Ei îți pot oferi acest serviciu, spuse el calm, dar un val de încordare creștea în interiorul lui precum un vulcan gata să erupă.

– Nu sunt interesată de ei. Tu mă fascinezi, domnule Trewlove. Pe tine te vreau.

– Ah, din păcate, eu nu amestec afacerile cu plăcerea, spuse el, știind că îl ucidea pe interior să se audă vorbind așa.

– Consideră că totul e doar o afacere.

– Nu mă implic în asta cu clientele mele.

– Nu îți cer să te implici. Îți cer doar să te culci cu mine.

Era obișnuit să fie vânătorul, nu cel vânat. Deși îi aprecia îndrăzneala, era ușor răvășit de ea și recunoștea în sinea lui că îl făcea să se simtă nesigur. Dar nu pentru că nu voia să se culce cu ea. Pur și simplu

îl îngrijorau motivele ei. Oare femeile cu care avea legături ocazionale se simțeau la fel, îngrijorate că aveau să rămână cu regrete?

Oare era posibil să se culce cu ea fără să se implice? Cu siguranță, avusese întâlniri care nu fuseseră altceva decât simple descătușări ale dorințelor carnale, dar ea părea că merită mai mult. Oare înțelegea goliciunea pe care avea să o simtă după ce corpul ei urma să treacă de euforia fizică, dându-și seama că nimic nu-i putea liniști sufletul? Era un lucru straniu faptul că, deși abia o cunoscuse, nu voia să se culce cu ea și apoi să termine brusc acea legătură. Voia mai mult timp să o cunoască.

– Putem să stăm aici și să dezbatem problema ori să dansăm un vals și să discutăm, spuse el, făcând o plecăciune batjocoritoare, dacă era să recunoască, după care făcu semn cu mâna către ringul de dans. Mergem?

– Nu am pantofi.

– Cu atât mai bine.

De câte ori nu se gândise să-și arunce pantofii, sigură că faldurile fustei aveau să-i acopere picioarele dezgolite în timp ce dansa? Detesta pantofii, faptul că o strângeau, provocându-i adesea răni la degete. Așa că libertatea pe care o simțea acum era la fel de înfloritoare pe cât se așteptase, cu tălpile ei alunecând pe podelele lustruite în timp ce el o conducea pe ringul de dans.

Nu strica nici faptul că un bărbat frumos o ținea de mână fără a-și lua privirea de la ea.

– Te-am uimit cu modul meu direct de a fi.

Se șocase și pe sine, dacă era să fie sinceră. Nu își propusese să spună toate acele cuvinte, ci pur și simplu îi ieșiseră pe gură. Își dorise să fie mai subtilă pentru a obține ceea ce își dorea.

– Nu m-ai uimit, ci mai mult m-ai surprins. În mod clar, nu ești prima care vine aici și vrea să se arunce direct în cele mai savuroase păcate. Soții nefericite, văduve singure, fete bătrâne. De ce să nu-și petreacă o noapte în compania diavolului?

– Nu cred că diavolul m-ar fi respins.

– Eu sunt mult prea familiarizat cu tentația, cu viciul și cu dependența. De aceea, nu joc la mesele mele. Nu beau din băuturile mele. Nu stau tolănit pe canapelele mele. Iar până în acest moment, nu am dansat niciodată pe podelele mele.

Ea îi oferi un zâmbet sfios, ademenitor.

– Deci ești în stare să faci excepții.

– Așa se pare.

Ei îi veni să izbucnească în râs. Trecuse mult timp de când râsese din toată inima.

– Nu trebuie să fii atât de morocănos când zici asta.

– Sunt curios. Ți s-a zis vreodată că ești frumoasă?

– De atât de multe ori, încât însuși cuvântul și-a pierdut orice însemnătate.

– Te-ai căsătorit din dragoste?

– Nu.

– El nu te satisface?

– Poate o femeie să fie satisfăcută?

– Prin legături intime potrivite. Iar astfel de momente intime încep cu seducția, răspunse el.

Își lăsă apoi mâna să alunece pe spatele ei, trăgând-o mai aproape de el, până când picioarele lui se loviră de faldurile rochiei, iar degetele ei desculțe fură periculos de aproape de cizmele lui. Dar ea avea încredere în el că nu urma să o calce ori să o trimită șchiopătând acasă.

– Tu ai început să mă seduci de când m-ai abordat.

Un colț al gurii lui i se ridică.

– Înainte de asta, comentă el.

Ea nu se putu abține să nu-i zâmbească.

– Traversatul camerei de mai devreme a fost în avantajul meu?

– M-ai observat, nu? întrebă el, în timp ce o jumătate de rânjet îi apăru pe față. Mă faci să-mi încalc toate regulile.

– Nu-mi pari genul care să fie înnebunit după reguli.

– Mă străduiam să mă schimb, să devin mai responsabil.

– Responsabilitatea este supraevaluată.

– Iar tu știi asta pentru că ești atât de infamă?

– Știu asta pentru că vreau să fiu infamă. Am fost întemnițată de simțul proprietății, de a face toată viața ceea ce societatea consideră corect și bun. Devine obositor.

– Mai am o regulă, draga mea. Nu mă culc cu femei căsătorite. E o regulă pe care nu am încălcat-o niciodată.

– Norocul meu, pentru că sunt văduvă.

Dar nu era chiar atât de norocoasă. Dacă nu ar fi fost văduvă, nu s-ar fi aflat acolo, nu l-ar fi căutat. Nu își dorise să-i spună adevărul

despre situația ei maritală, dar, chiar dacă el ar fi citit necrologul lui Lushing în ziar, era puțin probabil să-l asocieze pe duce cu ea, pentru că nu se aștepta ca o femeie văduvă doar de trei zile să vină într-o asemenea casă a păcatului. Cu toate acestea, cu cât știa mai puține despre ea, era cu atât mai bine. Nici ea nu înțelegea de ce îi spunea lucruri pe care nu trebuia să le știe. Învățase de mică să-și țină gândurile doar pentru ea și să nu spună niciodată ce credea sau ce gândea. Și totuși, acum se comporta ca o gaiță care nu putea să-și țină gura și care avea să suporte consecințele.

Dar ce era rău în ceea ce-i spusese? Chiar dacă reușea să își dea seama cine era cu adevărat, nu avea nici o putere să intervină peste planurile ei. În plus, era obișnuită să obțină întotdeauna ce își dorea. Deși era privilegiul rangului ei, știa să aleagă ce voia. Oare de ce voia să pară inaccesibil? Din experiența ei, bărbații erau dominați de instincte, iar nici un instinct nu era mai puternic decât acela de a-și liniști mădularul. De ce naiba se comporta așa? De ce nu o condusese deja într-o cameră întunecată unde să-i ridice fustele în cap? Mai iritant decât aparenta lui lipsă de interes era sentimentul de simpatie care parcă îi umpluse ochii căprui.

– De când? întrebă el.

– Nu are nici o importanță.

– Ți-e dor de el?

În acel moment, îi era dor de tăcerea lui, de faptul că el nu îi pusese niciodată astfel de întrebări menite să-i descopere toate fațetele ascunse.

– Chiar nu ești interesat să te culci cu mine? întrebă ea pe un ton ușor nerăbdător.

Venise acolo cu un scop, iar el întârzia să-i dea ce voia.

Degetele lui lungi se apăsară pe spatele ei, trăgând-o periculos de aproape, până când coapsa lui se cuibări între picioarele ei. Se temu că avea să se încurce între fustele ei. Dar se părea că avea experiență, era mult prea abil ca să permită un asemenea dezastru, știa ce să facă și cât de aproape să tragă fără a permite să se întâmple ceva nepotrivit. Sau poate că în acel moment erau la unison. Era ciudat că se simțea ca și cum împărtășeau un moment mult mai intim decât orice trăise în toată viața ei.

– Meriți mai mult decât să se culce cineva cu tine, spuse el, făcând fiecare nerv din ea să geamă. Meriți o seducție scandaloasă

și profundă, continuă, fixându-și privirea în ochii ei, oferindu-i o promisiune pe care ea nu știa dacă avea curajul să o accepte.

Simțea că nu mai putea să respire. Dintr-odată, ideea de a veni acolo îi părea teribil de neglijentă. Și totuși, în ciuda inimii care stătea să-i sară din piept, lucru pe care credea că îl simțea și el în vârful degetelor cu care o atingea, nu putea să se elibereze și să plece. Avea 25 de ani și niciodată în viața ei nu fusese sedusă. Nu putea spune că fusese sedusă *cu adevărat*.

Notele finale ale melodiei se pierdură în aer, precum mirosul unei flori care tocmai se închisese pentru a se odihni pentru noapte. Încetară să se mai miște, dar el nu slăbi strânsoarea.

– Nu mă cunoști, spuse ea pe un ton crud, de parcă nu-și folosise vocea de secole. Nu ai de unde să știi ce merit.

– Orice femeie merită mai mult decât o tăvăleală. Fiecare merită o seducție. Acestea fiind spuse, cred că te cunosc mai bine decât crezi.

Era recunoscătoare că masca îi acoperea fața, că el nu putea vedea cât de mult își dorea să o cunoască cineva cu adevărat și să-i știe gândurile, temerile și visurile.

– În ce privește întrebarea ta de mai devreme referitoare la interesul meu de a mă culca cu tine, stai liniștită, este puternic și apăsător. Dacă ar fi să acorzi acum atenție altui bărbat de aici, s-ar putea să mă trezesc în situația de a fi obligat să-l omor.

Ea se simți dintr-odată incredibil de rușinată de satisfacția pe care o simți prin toți porii auzindu-l vorbind așa, doar pentru faptul că el putea fi gelos pe altul din cauza ei.

Începu o nouă melodie, iar el o purtă din nou prin sala de dans. Dansase cu domni cu mult mai bine-crescuți și stilați când venea vorba de vals, dar totul fusese doar mișcare și ținută, pur și simplu urmaseră pașii. Stilul lui era sălbatic, crud și ademenitor. O privea atât de intens, încât ideea de a-și lua ochii de la el ar fi părut că ea cedează, iar el învinge. Apropierea dintre ei era scandaloasă – nu că ar fi contat în acel loc. Era ceva sălbatic, primitiv în modul în care toate cuplurile dansau în tandem în sala de bal. Cu coada ochiului, văzu cum fiecare domn își privea partenera ca și cum era stăpâna lunii și a stelelor.

Dar Aiden Trewlove își perfecționase această privire încât să reflecte imaginea unui bărbat cu adevărat vrăjit. Chiar dacă era pentru câteva momente sau cât dura un dans, orice femeie se simțea prețuită. *Ea* se simțea prețuită. Nu se așteptase la acest lucru în acea

seară, nu-și dorise asta. O făcea să se simtă slabă când trebuia să rămână puternică pentru a face ceea ce era de făcut.

– Cât de ciudat este că nu vrei să-ți scoți mănușile, că respingi ideea de a te lăsa atinsă de mâinile mele când tocmai scopul pentru care ai venit aici este ca eu să te alint, zise el încet. Imaginează-ți cât de bine te-ai simți fără mătasea asta între noi.

Brusc, își imagină totul sălbatic și provocator. Se temea că inima ei, care continua să bată ca o nebună, putea să cedeze până la finalul serii. Moartea ei nu ar fi ajutat pe nimeni, cu atât mai puțin pe ea. Mai mult, ar fi fost încărcată de vina plecării subite în rai. Asta, dacă îngerii aveau să o ducă acolo, deși era sigură că, după escapada din acea seară, mai degrabă ar fi aruncat-o în iad. Lucru care o speriase cu o oră în urmă. Acum însă se bucura că venise aici, pentru că era sigură că destinația ei avea să fie și a lui pe lumea cealaltă. Și-l putea imagina râzând din toată inima, amuzat de împrejurimi și distrându-l până și pe diavol. Voia să asiste la asta.

– Te poți culca cu cineva fără să-i scoți toate hainele, îl informă ea pe un ton cât putu de arogant și de atotștiutor.

Cu siguranță, Lushing nu avusese nevoie să-i scoată toate hainele, așa că nu știa cum avea să o mângâie Aiden Trewlove. Cu palmele acelea? Una dintre ele îi ținea mâna de parcă era o pasăre fragilă, în timp ce cealaltă îi acoperea o parte din spate. Îi rânjea ademenitor și înflăcărat.

– Unde e distracția în asta?

Aproape că îi veni să întrebe dacă era vorba de distracție în actul intim. Pentru ea fusese mai mult o datorie, o sarcină, o cerință a căsniciei. Aici spera să aibă parte de ceva mai mult, dar nu știa exact ce presupunea acel ceva. Să fie mângâiată pe pielea goală. *Mângâiată. Goală. Piele.* Cuvintele acelea păreau captive în mintea ei, ca și cum s-ar fi plimbat într-un carusel.

După gesturile pe care le făcuse până atunci, ea simțise că mâinile lui deveniseră puternice datorită muncii depuse, orice ar fi presupus asta. Dar erau în același timp curate, îngrijite. Avea și o cicatrice dintr-o parte a arătătorului până spre palmă. Subțire, aspră și albă. O avea de ceva timp. Se întrebă cum o căpătase.

Oare actul lui de seducție avea să cuprindă și mai multe povești? Se întreba sau mai degrabă spera asta.

Muzica se opri din nou, un semnal pentru ceilalți să schimbe partenerii, în timp ce el continuă să o țină, așteptând răbdător până când aveau să se miște iar. Într-o sală de dans, trei dansuri cu același partener ar fi fost considerate scandaloase. Aici nu însemna nimic. Nu era nici îngrijorată, nici preocupată de reputația ei.

– Câte dansuri mai urmează? întrebă ea.

– Unul.

– Și apoi?

– O să te sărut până când o să ți se înmoaie genunchii.

Ochii i se înflăcărară și desfăcu buzele, sugându-le, ceea ce îi făcu mădularul să se întărească, de parcă ea și-ar fi coborât degetele și l-ar fi atins pe toată lungimea lui. Dumnezeule, ce naiba era cu el? Îi plăceau femeile, dar nu-și pierduse capul pentru nici una până acum. Și totuși, ceva din ea îi trezea instinctele, trezea omul primitiv care voia să o posede și să o protejeze – și, da, omul care ar fi fost în stare să ucidă orice alt bărbat care ar fi îndrăznit să o atingă.

Gelozia nu fusese un sentiment cunoscut de el până la ea, iar acum, când apăruse această emoție, nu-i plăcea deloc și nici nu înțelegea de ce o simțea. Ea avea dreptate. Nu o cunoștea deloc. Era stupid să simtă pentru ea altceva în afară de o oarecare curiozitate.

Și alte femei purtau măști în localul lui. Câteva nu și le scoseseră niciodată. Dar misterul lor nu-l fascinase. Ea o făcea. Intens. Cu putere. Irevocabil. Voia să știe totul despre ea.

Nu, nu voia. Își dorea să o seducă, să se culce cu ea și să o uite. La fel de ușor cum plănuia ea să-l uite pe el. Dar tocmai de aceea trebuia să o seducă – pentru că voia ca ea să-l implore, să și-l aducă aminte până la moarte indiferent câți bărbați urmau după el.

Spusese că voia să fie satisfăcută, iar modul în care rostise asta, fără nici un fel de emoție, de parcă era de la sine înțeles că el avea să-i facă imediat pe plac, îl fascinase și îl enervase în același timp. Aiden Trewlove nu făcea pe placul nobilimii. Spre deosebire de mama lui, el nu avea să fie folosit pentru plăcere. Poate că avea să ofere plăcere, dar întotdeauna în termenii lui. Nu știa mare lucru despre mama lui, dar îl privise o dată pe cel care se presupunea că îi era tată și înțelesese că sărmana femeie nu avusese nici o șansă, nu i se oferise posibilitatea de a spune nu. Dar nu se putea spune același lucru

despre el. Întotdeauna deținea controlul, era mereu în gardă și avea ultimul cuvânt.

Poate că nu avusese nici un cuvânt de spus în ceea ce privise propria soartă după ce fusese născut, dar, pentru numele lui Dumnezeu, acum deținea controlul total. Nimeni nu-i dicta ce să facă.

Se întrebă dacă și femeia care stătea acum în fața lui nu avusese nici o șansă în trecut. Poate că acesta era adevăratul motiv pentru care se afla acolo, pentru că acum, în calitate de văduvă, avea puterea de a-și hotărî soarta și acțiunile. Așa că era în căutarea a ceea ce nu avusese vreodată: pasiune. Cu siguranță, voia mai mult decât o tăvăleală.

– Genunchii mei sunt destul de sănătoși, zise ea în cele din urmă.

El nu se putu abține să nu zâmbească, având în vedere că îi trebuiră câteva momente să răspundă. Se gândi câteva clipe la o remarcă bună.

– Intenționez să-ți fac genunchii gem.

Limba ei rozalie ieși dintre buze, lingând-o pe cea de jos, cea pe care el intenționa să o devoreze în scurt timp.

– Ești cam îngâmfat.

– E motivul pentru care m-ai ales.

– Trebuie să recunosc că te găsesc fascinant.

– Ne-am mai întâlnit până acum?

Nu credea să o mai fi văzut. Și-ar fi adus aminte de acea gură, de forma ei, de buza aceea mai mare care lăsa impresia că era bosumflată, de arcuirea buzei de sus, mai subțire decât cea de jos. Gura ei avea să fie un cuibușor numai bun pentru a lui.

– Nu, dar eu te-am văzut de la distanță, am auzit povești despre tine... despre dibăcia ta.

– Ceea ce fac eu trebuie văzut și simțit, nu povestit. Nu am timp de povești când sunt atâtea de făcut. În plus, nu-mi place să spun ce fac. Întotdeauna am presupus că doamnele, în special cele din lumea bună, își țin aventurile secrete.

– Nimeni nu a spus vreun secret. Pur și simplu e vorba de felul în care numele tău este rostit cu un oftat lung, ceea ce mă face să cred că ai talente ascunse. Și apoi, mai sunt toate astea. De ce să oferi atâta decadență dacă nu ești dispus să iei parte la ea?

– Poate că îmi place să observ din umbră?

– Un simplu observator? Ea clătină din cap. Nu, eu te văd ca pe un participant activ. Ai prea multă bărbăție în tine.

Iar acea bărbăție era acum îndreptată către ea, făcând-o să-și simtă picioarele moi. Era obișnuită cu ușoare amețeli și cu flirtul, dar în nici un caz cu privirile intense printre pleoape întredeschise, care îi făceau fiecare por să ardă, să se încingă, care îi întăreau sfârcurile și îi umezeau locul secret dintre picioare, făcând-o să-și dorească să se lovească de el. De coapsa lui. De vintrele lui.

Dumnezeule, de unde veneau aceste gânduri?

Ca și cum trupul ei reflecta acele gânduri în pupile, el își mișcă mâna până când palma lui se opri pe partea de jos a spatelui ei, apăsând-o ușor, dar cu suficientă forță și determinare ca ea să devină conștientă că și trupul lui reacționa unor nevoi similare cu ale ei.

Întrebarea ei de mai devreme își primi răspunsul fără a mai fi nevoie de vorbe. Voia să se culce cu ea. Cu disperare, dacă era să se ia după mădularul pe care îl simți încordat. Apoi, el o eliberă de sub acea apăsare, lăsând-o să se întrebe dacă o tachinase sau chiar intrase în joc. Decise că era vorba de a doua variantă. Un bărbat care era în stare să-și amenințe angajații nu era capabil să-și arate sentimentele până când nu era sigur că îi erau împărtășite.

Muzica se opri în cele din urmă, la fel și ei. De această dată, nu mai așteptară. El o prinse de braț și o conduse în afara sălii de dans, pe un coridor întunecat, apoi o năuci trăgând-o după el printr-un labirint de camere, holuri și pasaje. Era deosebit de familiar cu fiecare centimetru al localului, dat fiind că nu avea nevoie de lumină pentru a se ghida. Cât de ciudat era că ea nu ezitase să-l urmeze, că pașii ei erau la fel de siguri ca ai ei! Avea încredere în el. Era o senzație ciudată să se lase întru totul pe mâinile unui străin.

O bună parte din viață fusese circumspectă, dar nu avea nici un motiv să se îndoiască de el. Poate că el conducea o temniță a viciilor, dar măcar era sincer când îi spusese ce oferea – și fusese sincer când îi spusese ce era pe cale să ofere. Pentru el nu era un joc.

Își dorea ca și ea să fi putut spune același lucru.

Sunetul unui metal o trezi din reverie – el tocmai deschidea o ușă. Întredeschise ușa, după care o trase într-un hol slab luminat. Abia dacă apucă să observe alte uși, căci el deja o ghida pe niște scări luminate de lumânări puse pe ici, pe colo.

Când ajunseseră sus, ea văzu și alte scări dincolo de cele pe care le urcaseră, dar el le ignoră și o trase printr-o ușă deschisă, către alt coridor și apoi într-o cameră cu o canapea roșie mare. O eliberă, iar ea pătrunse în cameră. Tablouri – nuduri cu femei singure, cu bărbați singuri, cupluri și grupuri – erau peste tot pe pereți. Statuete sugestive cu cupluri goale, care se mângâiau ori se sărutau erau puse în colțuri.

Auzi când el închise ușa, apoi o încuie, ceea ce o făcu să se întoarcă. Cu brațele încrucișate la piept, se sprijini de ușă și pur și simplu așteptă, urmărind-o.

Ea își îndreptă atenția spre canapea. Dintr-un motiv sau altul, presupusese că el avea nevoie de un pat masiv, că aveau să se piardă în el, dar imaginația nu o dusese până acolo. Canapeaua părea atât de nepotrivită! Oare se mai putea numi că te culcai cu cineva dacă se întâmpla pe o canapea amărâtă? Sau era doar un fel de tăvăleală?

El era expertul, iar ea novicea, în ciuda celor șapte ani de căsnicie.

– Nu e chiar ceea ce mă așteptam, zise ea cu sinceritate, întorcându-se spre el.

– Am crezut că o să ai nevoie de ea când o să-ți cedeze genunchii.

– Așa cum am zis mai devreme, genunchii mei sunt sănătoși.

El rânji înfumurat.

– Să nu mă provoci niciodată, draga mea, dacă nu ești în stare să suporți consecințele! Scoate masca!

– Nu, replică ea ferm, făcând semn că nu avea să se răzgândească.

– Nu mai e nimeni aici să te recunoască.

El urma să o vadă, deși, cel mai probabil, nu avea să știe cine era.

Cu toate acestea, simțea nevoia de a rămâne ascunsă. Dacă își arăta fața, devenea vulnerabilă, s-ar fi simțit expusă. Ceea ce făcea era greșit în atât de multe moduri, încât avea nevoie să se ascundă.

– Nu pot.

Se așteptă ca el să-i dea un ultimatum, să o forțeze să o scoată pentru a obține ceea ce voia. În loc de asta, pur și simplu se împinse de lângă ușă și porni către ea. I se putea citi determinarea în ochi.

Brusc, își dori să fi fost mai aproape de canapea, întrucât dorința, nevoia, nebunia reflectate în privirea lui deja îi înmuiaseră genunchii, care amenințau că aveau să cedeze.

Apoi, mâinile lui începură să-i mângâie delicat maxilarul, degetele lui întâlnindu-se în gropițele din bărbia ei, formând partea de sus

a unei inimi răsturnate. Era stupid să țină masca pe față, dar îi oferea un soi de protecție, un vag sentiment că încă deținea controlul, deși în realitate nu îl mai deținuse din momentul în care el o abordase. Nu, chiar înainte de asta. Din clipa în care pornise spre ea. Aceea era puterea lui, modul în care ispitea. Prelua controlul și nu avea de gând să-l mai cedeze.

Numai gândul acela era suficient să o facă să se simtă lipsită de forță. Nu mai fusese niciodată atât de aproape de un bărbat capabil să conducă inimi. Nu avea să-i dea inima ei. Tot ceea ce avea să-i dea era trupul ei, iar ea, la rându-i, urma să-l folosească.

Uitându-se în ochii ei, își coborî brusc capul, iar ea abia dacă mai putu să respire, arzând de dorință. Își linse buzele, satisfăcută când privirea lui se opri pe gura ei, umezind ceea ce el avea curând să guste. Era ciudat că dorința din ochii lui o făcea să se simtă puternică, permițându-i să-și mai recapete din control.

Dar, când gura lui îi captură buzele, își dădu seama că totul fusese o iluzie. Nu avea deloc control. Nici un gând, nici un plan, nici un scop, doar simplul extaz de a se bucura de acea atingere a buzelor, o împerechere a limbilor, a respirației și a suspinelor. Degetele lui trecură peste bărbia ei iar și iar, ca și cum ar fi căutat să și-o întipărească în minte, în palmele lui. Apoi mâinile îi alunecară peste gâtul ei, peste umeri și apoi pe spate, aducând-o mai aproape, în timp ce brațele lui o înghițiră ca un cocon. Mâinile ei îi cuprinseră mijlocul, după care cercetară spatele lui generos. Dintr-odată, detestă faptul că haina de pe el o împiedica să-i urmărească mușchii încordați. Dar cu siguranță avea să facă asta curând, căci urma să-și dea jos haina înainte de a o poseda.

Dar asta urma să se întâmple mai târziu. În acea clipă, sărutul dovedea că spusele ei despre genunchii puternici fuseseră doar niște iluzii, el devorând-o încet, senzual și profund. Bărbatul acela știa foarte bine drumul către gura unei femei, știa ce să exploreze, când să-și încline capul, cum să transforme sărutul într-o experiență deosebit de intimă. Avea impresia că, dacă își dorea, putea să-i răvășească gura atât de tare încât să nu mai știe de nimic. Nu lăsa nimic neexplorat. Iar în tot acest timp, îi oferea libertatea de a-i cunoaște toate texturile. Aspră. Mătăsoasă. Dură. Moale. Se bucură de fiecare descoperire, în timp ce limbile lor se împletiră nu cu animozitate, nu ca și cum

ar fi fost în luptă, ci de parcă ar fi fost angrenate într-un ritual antic, într-o călătorie care avea să-i declare egali.

Acțiunile lui treziră în ea dorințe pe care nici nu știuse că le avusese vreodată, darămite să-și permită să umble nestingherite prin mintea ei. Știa că erau acolo, dar le ascunsese, le forțase să intre în hibernare de teama că avea să-și ofenseze soțul dacă el ar fi aflat ce foame gemea în ea, în orele tăcute ale nopții, când stătea singură în pat, după ce el pleca, și lacrimile nu se mai opreau.

Se împiedică pentru că picioarele ei, la naiba, cedaseră! Fără să-și ia gura de pe a ei, o ridică ușor în brațe și o duse la canapea. O așeză. Îngenunche pe podea lângă canapea și continuă să o străpungă cu limba. Gemetele lui se întreceau cu ale ei, în timp ce o ținea cu o mână de spate, ca pieptul ei să se lipească de al lui, iar cu cealaltă mână îi ținea capul, ca să o țină în poziția în care voia. Ea nu voia să se gândească la numărul femeilor pe care el le sărutase până când ajunsese să perfecționeze această tehnică.

Tot ceea ce își dorea era să se bucure de moment.

Întotdeauna crezuse că sărutul era ceva insignifiant, un gest pe care îl foloseai ca pe un salut, un semn de noapte bună. Dar el îi trezea toate simțurile, toate părțile trupului – nu doar gura și genunchii înșelători, ci și degetele care i se încovoiau, interiorul care se umezea și inima care o luase razna.

Aiden o sărută pe față atât cât permitea masca, apoi pe gât și pe claviculă. Ea gemu când el își trecu gura peste sfârcurile ei acoperite. Când gura i se fixă pe unul din sfârcuri, trupul i se topi.

El încremeni. Era sigură că respira pentru că îi simțea respirația caldă prin haine și umezeala în jurul sfârcului. Apoi se ridică, îi cuprinse fața între mâini și se uită țintă în ochii ei.

– Este timpul să pleci, draga mea.

Ea clătină din cap.

– Dar nu te-ai culcat cu mine.

– Cât de perspicace ești.

– Nu acesta era rostul acestei camere? Bărbații cu buton roșu nu le aduc aici pe doamnele cu care vor să se culce?

– E locul în care le aduc pe doamnele care vor să fie sărutate bine. E locul în care le aduc pe doamnele care vor să fie pipăite.

– Și cele care vor să fie satisfăcute?

– Avem alte camere pentru asta, camere cu paturi enorme, care nu se mai termină.

– Atunci, acolo o să mă duci acum.

– Nu.

– Dar vreau să fiu satisfăcută. Ți-am spus asta. Și nu o să mă împotrivesc dacă mă iei.

– Poate că tu asta vrei, draga mea, dar nu ți-o dorești. Iar eu nu am de gând să mă culc cu tine până când nu o să-ți dorești.

Capitolul 4

Ceea ce făcu însă fu să o conducă la trăsură. Nu avea nici un blazon, fiindcă era cea pe care soțul ei o folosea când voia să meargă undeva unde nu își dorea să fie recunoscut sau să-i fie cunoscut titlul. Aiden Trewlove o ținu de braț tot drumul, cuibărită lângă el, de parcă nu ar fi vrut să-i dea drumul. Îi plăcea să creadă că era așa.

Îi mai oferi un sărut, de această dată, unul peste mănușa ei neagră, înainte de a o ajuta să se așeze în trăsură, pe bancheta confortabilă. Lushing fusese un împătimit al confortului.

Aiden Trewlove se sprijini de cadrul ușii și o cercetă atent. Sau poate se gândea la o cale prin care o putea ademeni înapoi în local fără a-i răni orgoliul.

– Dacă și mâine vrei să te culci cu cineva, întoarce-te!

Îi spusese asta ca și cum cererea ei fusese o simplă toană de moment, iar odată cu trecerea timpului, avea să-și schimbe părerea.

– Îți supraestimezi egoul, domnule Trewlove. Mi-ai respins oferta. Nu am de gând să mă târăsc înapoi la tine.

El îi aruncă un nou surâs iritant, dar care îi făcea inima să sară o bătaie.

– O să vedem cum te simți mâine, după ce în noaptea asta mă iei în visele tale.

Zicând asta, el trânti ușa, strigă ceea ce părea un ordin, iar caii porniră la galop. Ea avu nevoie de toată forța pentru a nu scoate capul pe geam ca să se uite în urmă, către locul în care rămăsese el, către distanța care creștea între ei, făcându-l să dispară ca și cum nici nu ar fi existat.

•

Odată ajunsă la reședința ei, încă sub vraja sărutului înflăcărat pe care Aiden Trewlove i-l oferise, își desfăcu săculețul pentru a scoate cheia să deschidă ușa principală. Imensitatea grădinilor, zidurile de cărămidă, gardurile vii și copacii care înconjurau casa aveau să-i asigure intimitatea față de ochii iscoditori ai vecinilor. Deși la acea oră din noapte era puțin probabil să fie cineva treaz și să tragă cu ochiul pe fereastră. Singurii care știau că plecase erau camerista ei, Bailey, care o ajutase să se îmbrace, și vizitiul care o dusese la acel club notoriu. Era convinsă că aveau să fie discreți și să-i păstreze secretele.

Scoțându-și masca din dantelă, porni pe scări, gândurile fiindu-i inundate de imaginea acelui bărbat și a acelor momente incitante din brațele lui. Cine ar fi crezut că un sărut putea fi atât de fermecător?

Îl sărutase pe Lushing de o mie de ori, dar niciodată nu-și pusese gura la dispoziția lui, iar el cu siguranță nu-și vârâse limba printre buzele ei, posedând-o cu totul. Oare Aiden Trewlove își permitea asemenea libertăți datorită faptului că era un om de rând? Oare cei de rangul ei erau pur și simplu mult prea civilizați pentru a se deda unor asemenea comportamente animalice?

Deschise ușa de la dormitor, o închise în urma ei și se sprijini de cadrul de mahon, amintindu-și cum Aiden făcuse asta. Privi către patul luminat de o singură făclie ce ardea pe măsuța de lângă el. Suspinând, conștientiză că avea să fie o noapte lungă și că avea nevoie de câteva momente să-și revină, ca apoi să adoarmă. Se întrebă ce fusese în mintea lui Aiden când se sprijinise de ușă – cu siguranță, nu gândul de a o poseda. Nu se putu abține să nu zâmbească. Nu mai simțise până acum o asemenea dorință. Era ceva incredibil!

– Ai reușit să fii satisfăcută?

Speriată, țipă scurt, întorcându-se către un colț întunecat, unde îl zări pe fratele ei sau, mai bine zis, îi văzu picioarele, căci îl ascundea întunericul. Nu-și ascunse disprețul în timp ce se porni către măsuță, așeză masca și începu să-și scoată mănușile.

– Ce cauți aici?

Contele de Camberley se ridică încet. La 27 de ani, nu era un bărbat înalt, dar moștenise abilitatea tatălui lor de a părea amenințător și intimidant. Deși ea nu avea nici cea mai mică îndoială că Aiden Trewlove l-ar fi zdrobit ca pe o muscă sâcâitoare.

– Mă asigur că te ții de cuvânt.

Ea suspecta că fratele ei îl jelise cel mai mult pe soțul ei, dat fiind că stătuse la căpătâiul lui pe patul de moarte, privindu-l pe ducele de Lushing dându-și ultima suflare, apoi se întorsese către ea îngrozit și spusese:

– Spune-mi că ești însărcinată, altfel suntem ruinați!

Nu putea să-i spună ce voia să audă. Timp de șapte ani, în ciuda faptului că soțul ei îi vizita patul ocazional, nu avusese copii. Fără un moștenitor bărbat, titlul avea să dispară, iar proprietățile aferente aveau să treacă în proprietatea Maiestății Sale, în vistieria regală. Se părea că soțul ei și puținele relații intime pe care acesta le avusese nu fuseseră suficiente pentru a facilita procrearea sau supraviețuirea. Poate că un bărbat viril, așa cum era domnul Trewlove, ar fi putut avea mai mult noroc în a-i oferi ceea ce avea nevoie.

Familia ei, în ciuda titlului fratelui ei, era săracă lipită pământului. Iar ea avea foarte puțin timp la dispoziție pentru a rămâne însărcinată. Putea să spună că era copilul ducelui dacă îl făcea la cel mult zece luni după moartea ducelui. Câteodată, copiii veneau mai târziu. Dar apoi...

Iar dacă era fată, deși titlul s-ar fi stins, fata ar fi moștenit până la urmă toate proprietățile pentru că termenii moștenirilor permiteau ca averea să rămână unei fete dacă ea era prima din sângele ducelui – lucru pe care Selena avea să se asigure că urma să îl creadă toată lumea.

Ceea ce plănuia să facă era înșelător și lipsit de onoare, dar avea nevoie de proprietăți, în timp ce Coroana nu avea. Dacă Lushing și-ar fi dorit ca totul să rămână Coroanei, nu s-ar fi însurat cu ea, nu ar fi încercat să o lase însărcinată. Muncise mult pentru a se asigura că proprietățile lui erau printre cele mai elegante din Anglia. Cu siguranță, și-ar fi dorit ca moștenirea să existe în continuare. Ce era rău în faptul că lumea ar fi crezut că acel copil era din sângele lui?

Întotdeauna fusese o soție bună și fidelă. Când începuseră să bată vânturile reci și se pornise ninsoarea, iar el se îmbolnăvise, ea îl îngrijise ore întregi, ștergându-i sudoarea de pe frunte, schimbându-i cămașa de noapte când se umezea, încurajându-l să mănânce, citindu-i până ce răgușea. Chiar îi părea rău de pierderea lui și se simțea cuprinsă de regret, mai ales că nu reușise să-i ofere ceea ce-i ceruse: un moștenitor.

Așezată pe băncuța îmbrăcată în catifea, începu să-și scoată agrafele din păr, în timp ce se uita la reflexia fratelui ei în oglindă.

– Poate că ar fi bine dacă te-ai ocupa de treburile tale, dat fiind că eu le știu pe ale mele, zise ea.

– Ai face bine, ripostă el și se îndreptă către ușă.

– Winslow?

El se opri, dar nu se întoarse să o privească. Tatăl lor adusese familia în ruină din cauza incapacității de a face investiții sănătoase, din cauza lipsei lui de chibzuință în cheltuirea averii și a faptului că se lăsase atras în tot felul de jocuri de noroc, toate acestea pe lângă pasiunea pentru coniac. Lushing avea mulți bani, dar mereu fusese econom – probabil acesta fiind motivul pentru care avea atât de mulți bani puși deoparte. Deși fusese dispus să îi ajute familia într-o oarecare măsură, nu fusese suficient.

În prezent, primeau doar fonduri limitate, până când ea avea să-i poarte moștenitorul în pântec. Se părea că familia lui nu voia ca ea să primească ceea ce nu considerau că era al ei de drept.

– Dacă află cineva de asta...

– Nimeni nu o să afle, spuse el nerăbdător. Doar tu și eu știm în momentul de față că nu ești însărcinată. Doar noi știm exact ce trebuie să rectificăm în următoarea săptămână. Atât timp cât amantul tău nu-și dă seama că pântecul tău era gol când te-ai dus la el... Iar dacă suspectează, o să fie cuvântul tău împotriva cuvântului lui. Și cine o să creadă aiurelile unui om de rând? Te-ai dus după un om de rând, nu?

Ea încuviință din cap. Din păcate, alesese un om de rând foarte deștept.

– Sper că nu a fost chiar atât de neplăcut pentru tine. Să știi că s-ar putea să fie nevoie de mai multe întâlniri, nu doar de una.

– Știu.

El păru dintr-odată stânjenit, fiind pentru prima dată când ea îl vedea așa de când se gândise la acest plan.

– Gândește-te că facem asta pentru fete.

Fetele. Cele trei surori ale ei – gemenele, care aveau 18 ani, și Alice, care avea 16. Își dorea ca ele să aibă șansa pe care ea nu o avusese, voia ca ele să-și poată permite să se căsătorească din dragoste. Privi în jos către propriile mâini, observând uimită că și le frângea în poală.

– Dacă sunt stearpă?

Abia șoptise acele cuvinte, dar frica era ascunsă în ea de mulți ani. Soțul ei îi frecventase patul mai puțin după ce eforturile lor de a avea un copil eșuaseră. În ultimele luni, nici nu mai venise.

– Mama nu a fost. A dat naștere la șapte copii.

Deși doi muriseră la naștere. Veniseră după nașterea Selenei și cu mult înainte de gemene – de aceea era o diferență atât de mare de vârstă între ea și surorile ei.

– Nu sunt așa de sigură că uterul fertil se moștenește de la o generație la alta.

– Poate că problema era la el. Arborele lui genealogic debordează de moștenitori, cel puțin din partea tatălui, ceea ce te face ca acum să fii în poziția de a pierde tot. Asigură-te că nu se întâmplă asta!

Folosind copilul altcuiva drept moștenitorul lui Lushing.

Înșelăciunea asta nu îi plăcea deloc, dar resurselor și posibilitățile lor erau deja destul de limitate.

– Clubul a fost la fel de decadent pe cât a povestit Torie?

Fu luată prin surprindere de întrebarea lui și de schimbarea subiectului de conversație, precum și de dorința lui de a ști adevărul despre acel loc. Nerăbdarea lui se putea citi în tonul precipitat. Torie, amanta lui, îi povestise despre acel loc, fiindcă se părea că îl vizitase când Winslow fusese la țară.

El îi sugerase să meargă la Elysium, dar ea nu îi mărturisise pe cine pusese ochii.

– Chiar mai mult. De fapt, după ce poziția noastră este sigură, o să mai pierd timpul pe acolo.

– Draga mea soră, încercăm să înșelăm Coroana. Dacă adevărul iese la iveală, o să ni se taie capul. Nu! Odată ce sămânța unui bărbat crește în tine, nu poți să riști să te întorci și să afle cineva. O să te retragi la țară și o să trăiești tot restul vieții ca o văduvă îndurerată, așa cum a făcut regina după moartea dragului ei Albert. Somn ușor!

De parcă ar fi fost în stare să doarmă. El ieși imediat din cameră înainte ca ea să ridice peria de păr și să i-o arunce fix în cap. O cuprinseseră disperarea și furia. Întotdeauna ea trebuia să salveze familia. Prima dată cu căsătoria, iar acum prin păcat.

Nu avea chef să vadă pe nimeni, așa că nu-și mai chemă servitoarea, ci se ocupă singură de propriile nevoi. Termină de scos agrafele,

își pieptănă părul și-l împleti. Cu mare efort, reuși să se dezbrace de haine și să se îmbrace cu o cămașă de noapte din bumbac moale.

În timp ce înaintă spre pat simți o mare tristețe și singurătate. Privi către ușa care dădea în dormitorul ducelui. Suspinând, o deschise și trecu pragul, intrând în camera în care soțul ei dormea ori de câte ori erau în Londra.

Pe vârfuri, ca și cum ar fi fost pedepsită dacă îi era descoperită prezența acolo, înaintă către pat. În nopțile în care soțul ei nu venise în patul ei, ea nu avusese curajul de a merge în patul lui, de a merge la el. Se simțea destul de vinovată că pornise în căutarea altui bărbat în această seară. Nu-i stătea în fire și nu avea nici un indiciu că Aiden Trewlove își dăduse seama de asta. Poate că ar fi trebuit să fi mers și la Lushing așa.

Era ciudat să fie acum acolo, dar în același era liniștitor, simțind asta mai ales când simți aroma slabă a parfumului lui, ca și cum nu mai fuseseră în oraș de când participaseră la acea întrecere cu bărci, în Cowes, anul trecut, în august. Se urcă în pat, pe partea ei, și își trase genunchii la piept.

Își umezi buzele și își dădu seama că încă îl putea simți acolo pe Aiden Trewlove – un gust întunecat, de stejar, de fum și de whisky. Nu știa că un bărbat putea să fie atât de delicios.

Oare de ce Lushing nu-i deschisese niciodată gura? Oare de ce nu o făcuse să se simtă atât de dorită, ca și cum avea să fie devorată?

Sărutările lui fuseseră întotdeauna atât de respectuoase și atât de cavalerești! În noaptea nunții lor, chiar îi șoptise la ureche că îi părea rău. Asta înainte de a o penetra. Dar ea crezuse întotdeauna că el își ceruse scuze pentru durerea pe care știa că prima noapte avea să i-o aducă. Dar acum se întreba dacă nu cumva îi ceruse scuze pentru că se simțea vinovat și pentru că știa că între ei nu avea să fie pasiune, ci doar un act rece, rezervat, o simplă datorie, o sarcină.

Îi spusese de multe ori că este frumoasă. Nu o făcuse niciodată să creadă că nu o plăcea, că nu ținea la ea, însă, în același timp, nu o privise niciodată cu acea foame pe care o văzuse în ochii lui Aiden Trewlove în această seară.

Închise ochii și adormi, făcând exact ceea ce patronul de club prezisese că avea să facă: îl primi în visele ei.

•

În podul clubului său, înconjurat de mai multe lămpi, întrucât singura fereastră pe care o avea nu putea să-i ofere suficientă lumină în orele dinaintea răsăritului, în mijlocul dezordinii care îi liniștea sufletul, Aiden studie fața pe care o desenase pe pânză. Nu era o față în adevăratul sens al cuvântului. Bărbia ei și acea gură ademenitoare care încă îl bântuia. Savoarea, disperarea ei și modul în care îl cercetase, abandonându-se complet, ca și cum toate acestea erau noi pentru ea, erau un mister care trebuia rezolvat. Nu gura lui în mod particular, ci sărutul în general. Cu siguranță, soțul ei nu-i negase acest deliciu.

Îi desenase ușor și ochii, dar forma nu era potrivită. Trebuia să-i vadă fără mască pentru că, spre deosebire de celelalte desene ale lui, își dorea nespus ca acesta să fie o oglindă a originalului. Întotdeauna desena ceea ce vedea înainte să picteze și să imortalizeze totul pe pânză. Foarte puțini știau că avea acest talent, pentru că nu-și semna niciodată operele, dar întotdeauna pe toate picturile, într-un colț întunecat, abia lizibil, punea cuvântul *Ettie*. În onoarea lui Ettie Trewlove, femeia care îl luase din brațele tatălui său și care îi oferise un motiv pentru a crede că era valoros.

Era pasionat de realizarea operelor care să reflecte frumusețea, deși cu siguranță erau văzute ca scandaloase dat fiind că rareori își îmbrăca subiecții, preferând în schimb liniile nesfârșite care acopereau trupul uman. Dar chiar și acele opere erau de multe ori ascunse în umbre, șterse, lăsând restul în grija imaginației privitorului. Îi plăcea să creeze iluzii și să-i lase pe ceilalți să discearnă realitatea. O femeie așteptându-și iubitul. Un bărbat răvășit de o dragoste neîmpărtășită. Cupluri sărutându-se, îmbrățișându-se sau făcând amor. Fiecare vedea ceea ce avea nevoie să vadă, ceea ce simțea. Acesta era talentul lui, nu atât modul în care picta, ci mai mult ideea de a aduce la suprafață secrete, dorințe din întuneric, permițându-le să danseze în lumină și să se dezvolte.

Ciocănitul din ușă l-ar fi enervat dacă ar fi venit cu cinci minute mai devreme, înainte să pună pe foaie ceea ce ochii lui văzuseră și ceea ce degetele mângâiaseră. Dacă își alipea mâinile într-un anumit mod era ca și cum putea să prindă umbrele între degete, ca și cum putea să simtă fața ei liniștindu-se sub palmele lui și ar fi simțit iar netezimea pielii ei îngrijite, fără îndoială, cu tot soiul de creme

scumpe sau loțiuni și protejate de soare cu tot soiul de bonete. O femeie cu numele Selena trebuia răsfățată.

Ciocănitul se auzi iar.

– Intră.

Când se deschise ușa, el nu-și întoarse capul pentru că ghicise deja după mirosul pe care îl simți în aer că era vorba de fratele lui Beast, care tocmai intrase. Pentru cineva care era atât de înalt și de lat în spate arăta incredibil de grațios, era ca și cum totul în jurul lui, spațiul, atmosfera, pământul, se mula după voia lui, îi acceptau prezența și mișcările fără ezitare, la fel cum ar fi făcut supușii în fața unui rege.

– Ce desen neobișnuit, zise Beast cu o voce groasă, dar rafinată, ca un whisky bun. Sau, mai bine zis, ce mod ciudat de a desena pe cineva! Îți lipsește o parte din fața ei.

Lăsându-și cărbunele deoparte, Aiden își încrucișă brațele la piept și se uită critic către desen. Nu era ceea ce trebuia să fie.

– A purtat mască.

– Atunci e una dintre femeile care frecventează acest local.

– Frecventat e un termen mult prea generos. A fost aici doar o dată.

Dar el spera că mai aveau să fie întâlniri, deși, după ce urma să se culce cu el, era puțin probabil să mai revină – asta, dacă nu-i oferea un motiv pentru care să se întoarcă, așa că intenționa să facă actul intim atât de fascinant, încât ea să devină dependentă de el. Își împreună mâinile pentru a-și distrage atenția de la ea și a se concentra asupra fratelui său și asupra scopului vizitei acestuia. Beast venea rar, iar asta dacă avea un motiv întemeiat.

– Vrei ceva de băut? întrebă el și se ridică, îndreptându-se către o masă mică, unde era o sticlă cu whisky.

– Nu m-ar deranja două degete.

Aiden turnă lichidul de culoarea chihlimbarului în pahar și i-l dădu fratelui său.

– Ce te aduce aici?

– Nu te-am văzut prea mult în ultima vreme.

– Am fost ocupat. Nu știu cum se descurcă Mick cu câte are pe cap.

Mick era considerat cel mai mare în grupul lor și fusese primul adus de Ettie Trewlove. Se ocupa de dărâmarea unor zone abandonate din Londra și construia clădiri noi în locul lor. Avea atâtea proiecte

noi, încât era greu să țină pasul cu el, dar asta îl făcuse pe fratele său un om foarte bogat, care obținuse recunoașterea și reputația pe care și le dorise mereu.

– El înflorește când e ocupat și are o sete de succes imposibil de domolit.

– Cred că asta ne descrie pe toți, zise el, iar Beast încuviință din cap, sorbind din whisky.

– Chiar și pe Fancy.

Sora lor mai mică și singura legată prin sânge de mama lor era rezultatul odios al unei plăți pe care Ettie Trewlove fusese obligată să o facă atunci când nu avusese suficienți bani de chirie pentru proprietar. Aiden și frații lui aveau 14 ani când Fancy venise pe lume și descoperiseră prețul pe care mama lor îl plătea pentru a le ține un acoperiș deasupra capului. Poate că erau doar niște copii, dar fuseseră mari și puternici – și erau patru. Când reușiseră să-i ofere proprietarului gustul pumnilor lor, rupându-i maxilarul, acesta nu mai îndrăznise să vină la ușa mamei lor sau să ia altceva în afară de monede de la ea. Îl urmăriseră îndeaproape până când îi vânduse proprietățile lui Mick.

– Ne adunăm cu toții joia următoare ca s-o ajutăm să-și pregătească magazinul pentru deschidere, continuă Beast. Speram să-ți faci timp și să vii cu noi.

Fancy avea să facă 18 ani curând. Toți o alintaseră, Mick în special. Voia să deschidă o librărie, așa că Mick îi oferise una dintre clădirile pe care le construise recent.

– Ar fi putut să mă cheme ea.

– Nu cred că mama ar fi fost de acord ca ea să vină la tine în casa păcatelor.

– Mai bine aici, unde pot să o supraveghez, decât în altă parte. E la vârsta la care este curioasă. Mama cu siguranță nu crede că o să stea locului, fără să încerce vreo șotie pe undeva.

– O să fie prea ocupată cu magazinul ca să se gândească la asta. Apoi, la anul, dacă e după Mick, o să participe la următorul sezon și o să se căsătorească cu vreun lord.

– Cu toții ne străduim să o păstrăm pe Fancy inocentă, spuse el gândindu-se la ducesa lui, dar până la urmă o să se revolte. Dumnezeu să ne ajute când o să se întâmple asta! De cei care tac trebuie să te temi.

De cei care tac, de cei timizi, de cei care se ascund în spatele măștilor.

Capitolul 5

La șase și jumătate dimineața, îmbrăcată într-o rochie neagră lungă, cu guler înalt și cu mâneci lungi, Selena își croi drum pe scări, apoi către salonul principal, unde fuseseră aduse scaune în plus pentru a umple spațiul generos în care urma să aibă loc priveghiul lui Arthur James Sheffield, duce de Lushing, care cu siguranță avea să țină până seara târziu. Murise vineri seară, la puțin timp după miezul nopții, acasă, pe proprietate. Abia cu o zi în urmă, duminică, reușiseră să ducă coșciugul la stația de tren pentru călătoria finală a lui Lushing la Londra. Servitorii se înșiraseră pe aleea casei pentru a-i aduce un ultim omagiu stăpânului lor. Iar sătenii ieșiseră de-a lungul drumului care ducea la gară. Ducele de Lushing fusese iubit de multă lume.

Așa că nu era deloc surprinsă să-l vadă pe vicontele de Kittridge, stând pe un scaun, în apropierea podiumului acoperit în satin auriu, pe care era așezat coșciugul în care se odihnea ducele. Era un coșciug la modă și scump, din mahon spaniol incrustat cu argint, purtând blazonul ducal. Soțul ei îl cumpărase cu ceva timp în urmă, dar, când febra îi crescuse iremediabil, ordonase să-i fie adus în dormitor, în așa fel încât să se poată uita la casa lui eternă. Îl găsise în picioare, sprijinit de perete – o priveliște morbidă. Era ca și cum aștepta ca el să se ridice din pat, să pornească acolo și să se încuie în interior. Nu că s-ar fi simțit inconfortabil acolo. Era îmbrăcat în material moale, acoperit cu satin. Pe interior, capacul avea o broderie, ca și cum era de așteptat că el avea să o vadă din poziția în care urma să fie așezat și să-i ofere alinare. Ca mulți dintre prietenii lor, soțul ei, Dumnezeu să-l binecuvânteze, avea o fascinație deosebită legată de moarte.

Fâșâitul rochiei îi făcu simțită prezența lângă vicontele care stătea pe scaun, făcându-l să se ridice în picioare. Părea obosit, cu pungi mari și întunecate sub ochi, și asta o făcu să spere că nu era pe cale să fie răpus de aceeași boală care îl afectase pe duce.

– Ai venit devreme, Kit, zise ea încet, apropiindu-se de el.

Bărbatul oftă adânc.

– Voiam să-mi iau la revedere în liniște, înainte să ajungă și alții, zise el, luându-i mâna înmănușată și sărutându-i încheietura și analizând-o atent în timp ce făcu asta. Cum ai dormit?

– Nu atât de bine, admise ea, știind că el avea să presupună că cercurile albastre din jurul ochilor ei erau cauzate de durerea pierderii soțului, când în fapt Aiden Trewlove era sursa neliniștii ei.

Venise în visele ei, gura lui păcătoasă făcându-i lucruri oribil de delicioase, copleșind-o de vinovăție pentru că, în realitate, toate gândurile ei ar fi trebuit să fie destinate soțului ei abia decedat.

Kit îi oferi brațul pentru suport, iar ea se așeză pe scaunul de lângă el.

– Nu pot să cred că a plecat.

Kit și Lushing fuseseră cei mai buni prieteni, aproape că nu puteau fi separați în primele lor zile la Eton. Kit îi însoțise pe ea și Lushing în multe dintre călătoriile lor. Trebuia să-i fie recunoscătoare soțului ei pentru asta: în timpul căsniciei lor, apucase să vadă multe locuri din lumea asta mare. Își puse o mână peste mâna lui Kit și i-o răsuci, împreunându-și degetele.

– Cred că următoarele două zile o să fie foarte obositoare.

El își coborî capul mai aproape de ea.

– De aceea am și preferat să vin mai repede. Era atât de respectat și plăcut printre egalii lui! Toți o să vină pentru a-și lua la revedere și pentru a-ți prezenta condoleanțe.

Ducele avea să rămână în salon până a doua zi de dimineață, când urma să fie plimbat pe străzi într-un mod grandios, cu o trăsură neagră trasă de șase cai negri decorați cu pene de struț negre. Urma să se odihnească în Abingdon Park, cimitirul în care el cumpărase două locuri de îngropăciune. Însă ea nu credea că el simțise că avea să-l folosească atât de repede pe al lui. Ultimele lui cuvinte părură să o elibereze de obligativitatea de a folosi locul de lângă el, cel care era cumva subînțeles că îi aparținea:

– Dragostea este tot ceea ce contează. Găsește pe cineva care să te merite.

Ca și cum el nu fusese asta pentru ea. O durea dacă se gândea prea mult la acest lucru.

Deși avea doar 37 de ani, el gândise fiecare aspect al acelei ceremonii care avea să-i marcheze plecarea din această lume. Activitățile de a doua zi nu aveau să o includă, dat fiind că era mult prea delicată

pentru o ocazie atât de solemnă și de încărcată de durere. Publicul nu trebuia să o vadă jelind. Trebuia să rămână acasă și să facă asta în privat.

– A planificat totul, chiar totul, până și elogiul. În fiecare seară de Crăciun, își turna coniac în pahar și recitea elogiul care avea să-i oglindească viața în acest moment. Cine se preocupă în detaliu de propria moarte la o vârstă atât de fragedă? întrebă ea.

– Cei trei frați ai lui nu au prins vârsta de 20 de ani. Membrii familiei din partea tatălui erau bântuiți de probleme de sănătate și de accidente, acesta fiind motivul pentru care evita să aibă vreo relație cu vreun membru al acelei părți din familie. Mi-a zis că se vedea în postura de unic supraviețuitor. Îi oferea o perspectivă cam sumbră, mă tem. Întotdeauna avea sentimentul că moartea și ghearele ei îl pândesc la fiecare colț. Pe de altă parte, părea să aprecieze mai mult fiecare zi care îi era dată și încerca să se bucure de ea.

– Mi-a fost credincios? zise ea, închizând ochii strâns și clătinând din cap pentru a șterge cuvintele spuse. Dar, după pasiunea pe care o trăise cu o seară în urmă, nu-și putea imagina că Lushing nu căutase și el un asemenea foc în altă parte, o scânteie pe care ea nu reușise să o trezească în el, nu reușise să i-o ofere. Deschizând ochii, se uită rușinată la Kit, conștientă că obrajii îi ardeau. Nu știu de ce am întrebat asta, continuă ea. Te rog să nu-mi răspunzi.

Ochii lui albaștri păreau că înțeleg și că sunt alături de ea.

– A avut o relație cu cineva înainte ca voi să vă căsătoriți, dar nu a mai avut pe nimeni după ce v-ați jurat credință.

– A iubit-o? De ce nu s-a căsătorit cu ea?

– De multe ori, nu li se permite celor din rang nobil să se căsătorească din dragoste.

– De aceea s-a certat cu tatăl lui?

Bărbatul ezită preț de câteva secunde, după care încuviință din cap.

– Tatăl lui nu era de acord cu alegerile inimii lui Lushing. Cred că tatăl lui l-ar fi dezmoștenit dacă nu existau regula primului născut și termenii moștenirii care făceau ca Lushing, fie că voia, fie nu, să fie urmașul lui. Slavă Domnului pentru legea care i-a protejat drepturile!

Nu era nici un secret că prietenia lui Kit îl ajutase pe Lushing să supraviețuiască în acei ani dureroși și plini de încercări, când tatăl lui îl alungase. Chiar și pe patul de moarte, când se afla în chinurile

cancerului, tatăl lui Lushing refuzase să-i permită singurului său copil să intre în casa lui pentru a-și lua la revedere.

– Sunt surprinsă că nu s-a împotrivit tatălui său pentru a se căsători cu ea, zise Selena.

Dacă o iubise atât de mult încât să-și înfrunte tatăl, de ce nu o luase de soție?

– Relația era complicată. În cele din urmă, nu i-ar fi fost bine dacă ar fi făcut-o publică.

Se întrebă dacă femeia fusese o doamnă căsătorită sau vreo servitoare. Probabil era o femeie needucată și care nu i s-ar fi potrivit deloc. Sau poate că era vreo bastardă.

Kit îi zâmbi larg.

– În plus, tu i-ai fost dragă și s-a atașat de tine. L-ai făcut foarte fericit, Selena.

În ciuda lipsurilor pe care le simțise în relația lor fizică, ea nu se îndoise niciodată că Lushing ținuse la ea, iar până în noaptea trecută, nu se îndoise niciodată de fidelitatea lui.

– Iar dacă acest copil pe care îl porți e un băiat, cu siguranță el ne zâmbește de sus și se bucură pentru asta.

I se înnodă stomacul, iar în piept simți arsuri. Trebuia să planteze sămânța unui posibil moștenitor cât mai curând, așa că se gândise să-l folosească pe Kit pentru că fusese atât de apropiat de Lushing, fiind prietenul lui cel mai bun, și pentru că oamenii aveau să-l creadă dacă el susținea paternitatea copilului.

– E posibil să fie și alte motive pentru care să-mi fi întârziat menstruația.

Nu-i întârziase deloc, se terminase în urmă cu cinci zile.

– O să mă rog să-ți fi întârziat pentru unul dintre cele mai fericite motive. Lushing începuse să se teamă că oreionul îl lăsase infertil.

La trei ani după căsătoria lor, el îi mărturisise îngrijorările lui. La 19 ani, făcuse o formă destul de severă a bolii, din cauza căreia i se inflamaseră gura, dar și testiculele. Evitase să se uite la ea când îi povestise asta, făcând-o să conștientizeze că îi relata un episod foarte personal și rușinos pentru el. Ea se temuse că lipsa de confort când aveau legături intime îi făcuse pântecul să se strângă atât de tare încât nu mai putea permite seminței lui să prindă rădăcini.

– Te rog să nu spui nimănui de starea mea până când nu sunt sigură. Nu vreau să atrag ghinionul asupra mea, îi spuse ea lui Kit.

– Toate secretele tale sunt în siguranță, rosti el, privind în spate către coșciug, iar ea nu se putu abține să nu se întrebe ce secrete îi încredințase Lushing lui Kit.

Cu siguranță, mai multe decât împărțise cu ea. Nu avea de gând să-i spună despre Aiden Trewlove sau despre planurile ei de a se întoarce la Elysium în acea seară. Doar că nu avea să se mai mulțumească doar cu un sărut, indiferent cât de ademenitor era și indiferent cât de slăbiți își simțea genunchii doar gândindu-se la gura lui peste a ei. Nu, Aiden Trewlove trebuia să se culce cu ea, altfel trebuia să-și îndrepte atenția spre altcineva mult mai doritor să acționeze repede.

Timpul nu era de partea ei.

La fel ca în seara precedentă, el o urmări încă din momentul în care intră pe ușă. Purta aceeași rochie de un albastru-închis intens, fără îndoială cumpărată doar pentru vizita ei clandestină în acest club, ceva ce nu ar fi purtat cu altă ocazie, ca să nu fie recunoscută de altă doamnă prezentă acolo și să nu fie deconspirată că nu urmase regulile și perioada de doliu. Se gândise la această posibilitate cu o seară în urmă, când desenase trăsăturile pe care le simțise pe chipul ei. Teama ei de a fi descoperită nu avea prea mult de-a face cu păcatul, ci mai mult cu momentul păcătuirii. El nu înțelesese niciodată necesitatea perioadelor lungi de doliu, atât de intens și detaliat explicate în cărțile de etichetă. Nu că ar fi recunoscut vreodată că citise despre așa ceva, dar întotdeauna fusese fascinat de ceea ce era considerat un comportament adecvat. Ca să nu mai menționeze că o parte secretă din el, când era mic, își dorea să fie pregătit dacă tatăl său avea să-l recunoască vreodată public. Nu voia să-și facă părintele de rușine, deși, în mod paradoxal, nașterea lui făcuse exact asta, transformându-l în copilul rușinii.

Așa că, cel mai probabil, ducesa lui încă era în acea perioadă de doliu. Ar fi pariat pe asta toți banii din club din acea seară. Dacă ar fi întrebat ce duce murise în ultimii doi ani, cu siguranță, ar fi putut afla cine era. Ce lucru ciudat, totuși! El mereu voia să știe tot despre clientele lui și era destul de priceput în a descoperi lucruri pe care ele însele nu le știau despre ele – datorii de familie, bastarzi, un unchi îndepărtat înnebunit să poarte corset, o mătușă care pozase nud pentru nu știu ce artist faimos, o soră care se îndreptase spre biserică

pentru că avusese o aventură. Dar nu voia să adulmece secretele ei. Voia ca ea să i le mărturisească pe toate, să i le șoptească la ureche în timp ce corpurile lor se uneau în așternuturi de satin.

În această seară, nu o făcu să aștepte compania lui, deși știa că nerăbdarea îi dădea putere asupra lui. Avea să găsească o cale pentru a schimba situația, pentru a se asigura că nu devenea sclavul dorințelor ei, deși ale lui față de ea deveneau periculoase și nesăbuite. Deși flirta cu toate femeile care veneau în vizită acolo, nu le seducea niciodată.

Pe ea voia să o seducă încet, chinuindu-i pe amândoi. Nu înțelegea nici el de ce avea această nevoie care trecea peste orice logică. Poate pentru că ea spusese atât de clar și poruncitor că voia să se culce cu cineva, iar el se temea că, odată ce primea ceea ce voia, avea să iasă din viața lui la fel de ușor precum intrase. Știa deja că o singură noapte nu avea să fie suficient pentru el. Nu, el voia multe, atât de multe, încât să le piardă numărul, atât de multe încât să continue până când avea să le apară riduri și păr alb.

Dumnezeu să-l ajute! Nu atât de multe! Nu avea să-și petreacă tot restul vieții legat de ea – și nici un număr important de ani. Pur și simplu, voia mai mult de o noapte cu ea. Numărul exact avea să fie hotărât după aceea.

În timp ce se apropia, nu mai văzu acea umflătură din pricina inelului pe mâna stângă. Nu mai purta acel simbol care arăta că aparținea altuia. Bun. Putea să se bucure când avea să-i scoată acele mănuși blestemate.

Ea nu-i zâmbi și nici nu păru prea încântată de apropierea lui. Mai degrabă arăta ca o căprioară care simțise arcul vânătorului și care credea că nu avea să fie răpusă dacă nu se mișca. Cu toate acestea, rămase neclintită, întâlnindu-i privirea și susținând-o cu sfidare. Da, ducesa lui era obișnuită să-i facă servili pe ceilalți, era obișnuită să obțină ce voia oricând și de la oricine. El avu senzația ciudată că, precum un copac prins de furtună, se îndoia după voința ei. Era un gând nesăbuit, fiindcă el știa exact cât de mult oferea și cât de departe putea merge. Era motivul pentru care, până de curând, îi oferise tatălui său o sumă mare din câștigurile proprii pentru a-l salva pe fratele lui de deportarea în Australia pentru o crimă pe care nu o comisese. Fusese dispus să ofere mai mult decât ceruse contele pentru acest favor, dar, când venea vorba de familia lui, Aiden ar fi dat tot ce i se cerea. Nu că s-ar fi lăudat cu această trăsătură.

Când ajunse lângă ea, o luă de mână și îi sărută încheietura, fără a-și lua ochii de la ea.

– Visele tale au fost la fel de obraznice ca ale mele?

Ea își feri privirea, iar el văzu cum un soi de roz mai închis îi cuprinde decolteul, gâtul, bărbia și blestemă masca pentru că nu-i putea vedea obrajii colorându-se în acel roz frumos. Se bucură că ea îl visase.

– Poate o să-mi povestești visele tale mai târziu, continuă el.

Ea îl privi din nou.

– Mă îndoiesc.

– Pot să fiu foarte convingător când îmi pun asta în minte.

– Motivul pentru care am venit aici e același. Cu toate acestea, dacă nu mă poți satisface...

– Oh, o să te satisfac, iar când o să termin cu tine, o să fii în al nouălea cer.

O văzu inspirând, buzele acelea delicioase se mișcară, ea se înroșise din nou, dar de data aceasta mai puternic. El îi cuprinse mâna și i-o puse în îndoitura cotului său într-un mod care până și lui i se păru destul de posesiv.

– Hai, vreau să-ți arăt una dintre camerele în care nu am ajuns aseară.

Ea nu obiectă când el o conduse pe marginea sălii de joc. Nu trecu prin centru pentru că nu voia ca alte doamne să-i atragă atenția ori să-l distragă de la obiectivul lui de a o seduce, mai ales că Selena fusese destul de clară, îi aruncase acel glonț, dându-i un ultimatum pentru a o satisface – fie avea să se întâmple, fie ea urma să plece și să caute asta în altă parte. Peste cadavrul lui! Îi plăcea faptul că ea îl provoca, dar era șocat de propriul raționament, nu înțelegea de ce nu o arunca pur și simplu pe pat, ridicându-i fustele în cap și luând ceea ce ea îi oferea. Avusese și în trecut femei care doreau ceva mai diferit, mai periculos.

Poate că și ea tot asta voia – să experimenteze ceea ce însemna să-ți deschizi picioarele pentru cineva care era mai jos pe scara socială. De ce era atât de pornit să se convingă că nu era interesată de fizicul lui, ci de persoana lui? De ce nu era suficient să aibă o aventură cu ea? De ce voia ca uniunea lor să aibă însemnătate pentru ea, să fie mai mult decât o nevoie?

La naiba cu ea, la naiba cu el, dar nu voia ca ea să primească totul prea ușor!

O conduse în sala de bal, apoi prin ușa pe care o deschisese cu o seară în urmă, către aceleași trepte, pe același coridor, dar dincolo de camera cu canapeaua pe care se sărutaseră, la capătul holului. Servitorul de serviciu, care de obicei ar fi fost acolo pentru a se asigura că orice doamnă primea ceea ce avea nevoie, fusese instruit cu blândețe să se asigure că nimeni nu avea să ajungă în camera către care mergeau ei, să spună că era ocupată cu alte distracții pentru acea seară.

Când îl văzu pe Aiden, încuviință ușor, făcu un pas în spate și deschise ușa. Aiden o conduse în interior, iar odată cu zgomotul produs de închiderea ușii, atmosfera păru mai intimă față de noaptea precedentă.

– O sală de biliard? întrebă ea, în mod clar surprinsă, eliberându-se din strânsoarea lui și înaintând către masa verde.

El nu văzu nici un motiv pentru a da un răspuns care era evident.

– Scoate-ți masca!

Ea suspină adânc și se întoarse spre el.

– Ți am zis că nu pot să fac asta.

El inaintă spre ea.

– Atunci o să fac eu asta pentru tine.

De data aceasta, suspinul ei fu lung și obosit, luptându-se cu sine pentru a găsi o replică bună.

– Ești atât de enervant! Știi bine că nu am vrut să spun asta.

– Omul meu din fața camerei nu o să lase pe nimeni să intre. Nu e nici o șansă să fim deranjați. Nu mă culc cu tine dacă nu te pot vedea cu totul.

– Am crezut că un bărbat ca tine o să se bucure de misterul situației. Puteai să-ți imaginezi că am orice chip care să-ți fi fost pe plac.

– Atunci ești hidoasă?

– Ar conta dacă aș fi?

– Nu, răspunse el fără să ezite și pe un ton sincer.

Era fascinat de motivele ei, de ceea ce-i arătase până atunci. Putea să fie o femeie urâtă sub mască, dar nu-i păsa. Deși îi păsa un pic.

– Atunci ce e cu obsesia asta de a-mi scoate masca?

– Ce e cu obsesia ta de a o păstra?

– Mă ajută, îmi oferă un scut care face ca totul să fie mai ușor.

– Asta e problema. Deja mi-ai spus că ești văduvă. Nu ești necredincioasă. Nu-ți înșeli soțul. Nu ai nici un motiv pentru care să nu te bucuri de ceea ce vrei, de plăcerea pe care o cauți, zise el, alunecând cu degetele peste maxilarul ei, apoi către partea feței acoperite de mască.

– Vreau să te ating peste tot. O să vezi avantajele, te asigur. În plus, nu-mi plac penele.

Avea pene albastre de o parte și de alta a măștii. Era tentat să numere secundele, dar se abținu, lăsându-le să se cufunde în eternitate, ignorându-le în timp ce aștepta, în timp ce ochii ei îi cercetau fața, în timp ce buzele ei împietriră.

– Ai încredere în mine, zise el în cele din urmă, surprins de propria voce răgușită, de parcă își petrecuse toată viața fără a sorbi un strop de apă.

Detestă disperarea din propriul glas, dar speră că ea nu o simțise. Nu ar fi trebuit să-i pese că ea voia să rămână ascunsă. Și alte femei o făcuseră. Nu era nevoie de o mască pentru a se ascunde.

Ea încuviință iute, dar putea la fel de bine să-i fi dat două lovituri scurte de cuțit în stomac, pentru că își simți măruntaiele încordându-se. Nu doar pentru că avea să o vadă, ci fiindcă gesturile ei spuneau că avea sentimente față de el. Voia mai mult decât mădularul lui, voia să-i facă pe plac. Nu la fel de mult pe cât voia el să o mulțumească. Însă nu credea că ea putea să aibă sentimente intense față de el, asta era imposibil. Dar putea să aibă parte de mai mult. Mai mult decât o tăvăleală.

Ea ridică mâinile care îi tremurau ușor, aproape imperceptibil, și le duse la ceafă, unde era legată masca. Trase de o fundă, o desfăcu și își scoase masca de pe față.

Când îi văzu perfecțiunea, el înghiți în sec. Avea pomeții înalți, frumos conturați, un nas mic și maiestuos croit, între ochii ei albaștri și rozul adorabil al buzelor ei. Spre deosebire de blondul sprâncenelor, genele ei erau groase și întunecate, făcându-i ochii să iasă și mai mult în evidență. Fără mască, totul era mai luminos, mai plin de viață.

– Ai zis că nu te-ai căsătorit din dragoste. Dar ești mult prea frumoasă ca soțul tău să nu te fi iubit.

– Doar un bărbat poate echivala frumusețea cu dragostea.

Frumusețea fusese întotdeauna atuul ei, însă, din anumite motive, nu voia să fie și acum, tocmai de aceea ținuse masca atât de mult timp. Însă, sub ea, chipul ei se înviorase. Se săturase să vadă masca aceea ca o barieră între ei în mai multe moduri decât își imaginase. În plus, nu mai voia să discute despre asta. Și, la naiba, voia ca degetele lui să-i atingă obrajii, să o atingă toată.

Acea cameră o făcuse să creadă că nu avea să fie obsedat de aspectul ei, că ea valora mai mult, că el înțelegea cu adevărat femeile. Nu că acea cameră nu era superbă, dar reflecta gusturile unui bărbat, era genul de încăpere în care un bărbat s-ar fi simțit confortabil – iar el le oferise femeilor o părticică din lumea bărbaților. Nu doar prezența mesei de biliard făcea asta, ci și pereții de un verde-închis, masculinitatea lor.

Un perete, cel de care se apropia ea acum, aflat în cealaltă parte a camerei, era plin cu rafturi cu cărți frumos aranjate, iar din loc în loc se vedeau figurine ce înfățișau cupluri nud în tot felul de poziții scandaloase, oferind un contrast extrem de puternic.

– Cărțile sunt doar pentru ochii lumii?

– Nu. Le-am citit pe toate cele din stânga până la mijloc. Cele din dreapta mi-au rămas de citit.

Ea privi peste umăr către el.

– Spui asta ca și cum ai de gând să le citești.

– Asta o să fac.

Ea se mișcă spre stânga, ca și cum ar fi vrut să vadă ce cărți prefera – în majoritate, biografii. Unele erau cărți de călătorii.

– Scotch sau coniac? întrebă el.

– Coniac.

Avea nevoie de ceva tare pentru a-și reveni, mai ales după ce își dezvăluise chipul. Auzi zgomotul sticlelor și paharelor în spate, unde observase dulapul din mahon încă de când intraseră în cameră. Erau mai multe locuri în care se puteau așeza, toate răspândite prin încăpere, probabil pentru cei care voiau să urmărească jocul. Mirosul de țigări se simțea în aer. Își imagină doamnele așezate prin încăpere, trăgând din acele teribile țigări, sorbind scotch, întinse pe spate în fotoliile confortabile, cu picioarele încrucișate, totul ca la o expoziție a rebeliunii, comportându-se așa cum își imaginau că o făceau bărbații când se retrăgeau pe propriile domenii, în camerele lor, după cină.

Ar fi putut să decoreze camera în roz, cu perdele delicate cu flori, nu cu draperiile verzi care erau atârnate peste tot. Însă Aiden Trewlove le oferise femeilor o cameră în care puteau să se simtă egale cu bărbații. Nu se putu abține să nu-și imagineze că avea să facă același lucru și în dormitor.

Poate că acesta era adevăratul motiv pentru care își scosese masca. Pentru că voia ca el să o vadă ca pe o egală de-a lui, într-un loc în care nici rangul și nici titlul nu contau. Știa că era ducesă, dar nu era deloc intimidat de ea. Nu-i păsa că ea era în vârful ierarhiei sociale în timp ce el era inexistent.

Până și tavanul era pictat cu scene de vânătoare. Printre copoi și vulpi în pădure, erau femei care purtau pantaloni și jachete roșii și care stăteau lângă cai. Chiar și prin decor le dădea femeilor ceea ce meritau. Era un bărbat cu o inteligență aparte.

Nu-l auzise apropiindu-se, dar dintr-odată un pahar apăru înaintea ei. Îl luă și sorbi din el, bucurându-se de arsura pe care o simți când își trecu degetul peste cotorul cărții *Originea speciilor.*

– Se pare că ești un admirator al nonficțiunii.

– Îmi place să citesc ceea ce este real și adevărat.

– Și ficțiunea poate fi, zise ea, iar el o privi uimit. Sau cel puțin așa spune sora mea. Ea stă tot timpul cu nasul în cărți.

– Ai o soră?

Fu destul de încântată că el alesese să pună acea întrebare în mod particular, că era interesat de familia ei, deși știa că era în pericol dacă îi spunea prea multe. Totuși, tinerii cu care vorbise înainte să se mărite discutaseră numai despre ei sau despre posibilul ei rol în viața lor.

– Trei. Alice e cea mai tânără. 16 ani. A devenit o cititoare înrăită după moartea părinților noștri, acum opt ani. Cred mai degrabă că era în căutarea unei evadări și a găsit-o în povești.

– Cum au murit părinții tăi?

– Fiind oameni buni. Cizmarul din oraș, o brută, își bătea nevasta. Tatăl meu a aflat și s-a dus să o ajute, să o aducă la... La Camberley Glenn, se gândi ea. Dar asta însemna să-i dea prea multe informații. La noi acasă, continuă ea. Mama s-a dus s-o liniștească pe femeie, să-i spună că totul era în regulă. Doar că nu era. Cizmarul avea un revolver de tip Tranter. Nu știu cum a făcut rost de el, dar mi-a împușcat părinții. Morți amândoi. După care a împușcat-o pe soția lui. Apoi s-a împușcat și el.

Lui Winslow întotdeauna îi plăcuseră armele. Îi spusese că încărcătorul de la Tranter avea cinci gloanțe, care puteau fi trase succesiv prin apăsarea continuă a trăgaciului. Războiul din Crimeea, precum și războiul din America avuseseră ca rezultat dezvoltarea industriei de armament, creându-se arme mai eficiente – asta, dacă numărul de oameni care puteau fi omorâți fără a fi nevoie de o reîncărcare a pistolului putea fi considerat ceva eficient.

– Tatăl meu s-a crezut invincibil, că titlul lui era ca o armură. Doar că nu era.

– Îmi pare rău, rosti el, iar ea simți regretul profund din vocea lui. Nu mi-a murit nimeni apropiat. Moartea aduce numai necaz în jur.

Zâmbetul ei fu un pic ciudat, fiindcă amintirile o copleșiseră. Alice evadase în cărți, în timp ce Selena fugise într-o căsnicie la un an după ziua în care tatăl ei murise, odată cu șansele ei de a avea o altfel de viață. Acest drum nu fusese ales doar prin propria ei voință – frații ei avuseseră nevoie ca ea să facă acest sacrificiu pentru a se asigura că lumea lor avea să fie din nou aceeași.

– Așa se pare. Dacă ești înțelept, o să fii scurt și la obiect cu mine.

– Nu știu dacă mi-a spus cineva vreodată că aș fi înțelept, mai ales că am tendința de a prețui mai mult libertatea și posibilitatea de a mă distra. Jucăm biliard acum, da? Să ne recăpătăm buna dispoziție. Pot să te învăț elementele de bază.

– Nu sunt aici ca să joc biliard. Sunt aici ca să...

– Ca să fii satisfăcută, știu. Ai un singur scop, nu-i așa?

Pentru că timpul era esențial pentru ea, dar el nu știa asta.

– Domnule Trewlove...

– Pot să te pregătesc pentru asta în timp ce te învăț să joci. Se aplecă spre ea, învăluind-o în acel miros plăcut de scotch. Lovitura în bilă nu este diferită cu mult de lovitura în alte locuri. Dacă te abții puțin, poți să simți mult mai bine efectele mai târziu. O să jucăm un joc cât mai simplu. La fel o să fie număratul. Opt puncte. Pentru restul serii, cel care pierde trebuie să-i facă pe plac celuilalt.

Provocarea fu șoptită pe un ton ademenitor și plin de promisiuni. Avea să câștige și să poruncească, și ea avea să asculte. Uitându-se la masă, ea își imagină cum avea să o întindă acolo, cu spatele pe postavul acela verde. Dacă avea să o aibă acolo, nu în pat, ce urma să fie, o tăvăleală pe masa de biliard?

– Dacă o să câștig eu, o să faci orice vreau?

– Orice, scumpo.

– Bine, atunci, sunt pregătită să te distrug.

Dar rânjetul lui îi spuse mult prea târziu că el nu avea nici o intenție să piardă.

Sprijinindu-se de masa pe care era sigură că el avea să o posede până la finalul serii, sorbi din coniac și îl privi dându-și jos jacheta, cu spatele la ea, ca să fie sigur că îi vedea mușchii jucându-se. Cu siguranță, era un bărbat frumos.

Aruncă haina pe un scaun înainte de a se întoarce și a-și sufleca mânecile pentru a descoperi părul negru care îi acoperea brațele ce păreau cioplite din granit. Nu putea să-și ia privirea de la mușchii încordați, care arătau, fără urmă de îndoială, puterea ce zăcea în interiorul lui. Și-l imagină atingând-o peste tot, cuprinzându-i un sân ce încăpea perfect în mâna lui, frământându-l până ce i se întărea sfârcul. Dumnezeule, se făcuse cald! Poate că ar fi trebuit să-l roage să deschidă o fereastră ca să intre aer rece.

– Vino aici, zise el încet, nu ca o poruncă, ci mai degrabă ca pe un mod de a o ațâța, de a-i face trupul să-și dorească să meargă spre el, de parcă ar fi fost niște sfori legate de membrele ei și nu ar fi avut control asupra lor.

Doar că își păstră controlul, deși se simțea neliniștită. Nu fusese niciodată tulburată de un bărbat. De ce el? Pentru că el practica seducția, ajunsese să fie un expert în asta pentru a-și conduce imperiul și pentru a-l transforma într-o afacere de succes. Trebuia să-i reziste. O partidă intimă detașată, o afacere, asta îi trebuia.

– Masa e aici, zise el, arătând cu degetul, apoi făcându-i semn din nou.

– Hai!

– Încă nu ai câștigat. Nu poți să-mi ordoni ce să fac.

De ce era atât de încăpățânată când, de fapt, voia cu disperare să fie aproape de el? Pentru că știa că, dacă avea să cedeze o dată, urma să o facă de fiecare dată când o întreba ceva.

– Te rog.

La naiba, o implora, iar ea avea să moară dacă nu se ducea imediat spre el! Nu se mișcă, trăgând de timp și întrebându-se dacă membrele lui tremurau ca ale ei. Oare de ce avea un astfel de efect

asupra ei? Când era la doar câțiva centimetri de el, ea se opri și își înclină capul.

– Da?

El îi oferi acel zâmbet care părea să fie o parte din el, iar ea își imagină cum făcea același lucru cu toate țintele lui când le provoca să joace. Îi luă mâna liberă, apoi începu încet și provocator să-i scoată mănușa, vârful degetelor lui atingând-o în timp ce o descoperea.

– Ce faci?

Ce întrebare stupidă! Doar vedea. Pielea ei ardea sub atingerea lui.

– O să vrei să ții bățul cu putere, iar mătasea e un impediment. E mai bine ca pielea ta să fie în contact direct pentru a avea control și pentru a lovi cu efect.

Oare se referea la bățul de biliard sau la un băț mai personal? Deși privirea îi coborî fără să vrea spre pantalonii lui, nu putea să-și imagineze că acea parte din el semăna cu un băț. Înghiți ce mai rămăsese din coniac, aproape înecându-se pentru că îl sorbise prea repede.

Fascinată, urmări cum mănușa îi trecu de încheietură și de degete, iar el rămase prins de ea, întorcându-i mâna, în timp ce cu degetul mare se jucă pe liniile din palma ei. Aruncă mănușa peste haina lui, iar acel gest de uniune a hainelor i se păru extrem de intim. El îi luă paharul din mână, îl așeză pe o măsuță, apoi se întoarse pentru a face același lucru cu cealaltă mănușă.

– Pot să fac eu asta.

Era ca și cum coniacul îi rămăsese în gât și se îneca.

– Dar de ce să faci asta când îmi face plăcere? Pentru tine ar fi o sarcină. Pentru mine e o atenție, e ceva relaxant să te descopăr centimetru cu centimetru. Fără grabă. Fără lucruri care să-mi distragă atenția. Bucurie pură.

Ochii lui întunecați și pătrunzători amenințau să o facă să ardă în flăcări. Începea să creadă că făcuse o eroare de judecată, că nu era în largul ei și putea să piardă controlul situației. Cum putea să alunge pasiunea și focul care creșteau în ea, amenințând să o înghită? Cum avea să evite nevoia și dorința care alungau orice urmă de judecată? Oare merita să cadă în abis o singură dată?

El coborî privirea, urmărind cum se vedea tot mai mult din pielea ei, iar ea părea să fie atrasă de mâinile lui. Acele mâini pricepute care nu tremurau niciodată. Își imagină rapiditatea de care avusese nevoie pentru a fura mazărea și pentru a o ascunde, ca apoi s-o pună la loc

când ridica cupa. Era opusul vitezei cu care se mişca acum. Fiecare acţiune putea fi văzută, simţită. Fiecare atingere era trăită. Nimic nu era la voia întâmplării, totul era intenţionat. Îşi simţi sânii întărindu-se, ca şi cum şi-ar fi dorit să evadeze din haine, pentru a fi atinşi şi ei.

Încet, trase mătasea de pe degetele ei, degetul lui arătător întorcându-i palma pentru a-i mângâia locul în care fusese inelul de căsătorie cu o noapte în urmă, locul în care acesta stătuse din momentul în care ducele îl pusese pe mâna ei în St. George's. Însă nu ar fi fost corect să se culce cu Aiden Trewlove purtând ceva ce îi aparţinuse lui Lushing. Nu conştientizase asta cu o zi în urmă, când pornise în căutarea ei, dar proprietarul clubului o făcuse să înţeleagă. Nu avea să-l alunge pe Lushing din inima sau din amintirile ei, dar cu siguranţă nu putea să-i permită să-i bântuie patul.

Aiden îi duse mâna la buze şi i-o sărută exact acolo unde era urma inelului. Ochii ei se aprinseră şi aproape că îl detestă în acel moment pentru că era atât de înţelegător, pentru că îi oferea un asemenea gest de bunătate când ea ştia că nu-l merita. O eliberă, aruncând mănuşa peste cealaltă.

– Prea bine, hai să începem lecţia, zise el, deşi ea deja credea că primise una, deşi sub altă formă.

Un lucru era clar: Aiden Trewlove nu făcea lucrurile cu jumătate de măsură. Când avea să termine cu ea, urma să fie cu adevărat răvăşită şi să ştie ce însemna să te culci cu cineva. Gândul acela o încânta şi o înspăimânta în acelaşi timp.

Capitolul 6

Dumnezeule, faptul că îi scosese mănuşile îi făcuse mădularul să se întărească atât de tare, încât rămăsese surprins că putu să meargă până la perete şi să ia tacul de biliard din trusa de joc. Luă creta şi începu să o frece de vârful tacului, lucru care îl făcu din păcate să se gândească la cum avea să o penetreze pe ea, ceea ce nu-l ajuta deloc în circumstanţele acelea stânjenitoare.

– Alege-ţi bila, zise el.

– Cea roşie.

Ridică privirea către ea, ceea ce-l făcu să-și revină întru câtva, fiindcă ea părea atât de plină de speranțe și inocentă stând în apropierea mesei de joc, cu mâinile încrucișate în față, atât de dornică să învețe lecția pe care el avea să i-o predea – doar că nu prea avea chef să o învețe biliard. Voia să-i arate exact ce își dorise ea să afle: ce însemna să fie satisfăcută cu adevărat.

Mai târziu însă, preludiul acesta, deși chinuitor, avea să le ofere amândurora o dulce explozie de încântare.

– Chiar nu știi nimic despre acest joc?

Ea roși, iar el se bucură că nu mai purta masca și o putea vedea.

– Avem săli de biliard, bineînțeles, unde domnii se retrag ori de câte ori ne vin invitați. Doamnelor nu le este permisă prezența. Domnii își fumează țigările și își beau scotch-ul. Îmi imaginez că nu discută subiecte care să poată fi auzite de urechile doamnelor.

– Da, asta așa e.

La fel ca subiectele pe care ei nu le discutaseră. Ea îi vorbise despre frații ei, nu despre copii. Cu siguranță, avea copii. Producerea unui moștenitor era prima regulă în astfel de afaceri. Tatăl său avusese două soții până ce produsese unul. El își imagină că ea îi oferise soțului ei un moștenitor încă din primul an în care schimbaseră jurămintele. Dar în restul serii nu avea să se gândească la copii sau la oricine altcineva din viața ei pentru că voia să creeze o atmosferă în care doar ei doi existau. Lovi masa cu capătul tacului, aproape de locul în care erau trei bile.

– Bila roșie e ținta ta. Trebuie să alegi bila albă sau bila albă cu picățele.

– Cea cu picățele.

– Deci aceea este a ta. Cea albă, simplă, e a mea. Modul de a adăuga puncte implică o serie de adunări și scăderi, dar o să lăsăm aceste lucruri pentru altă seară și o să alegem un joc mai simplu. Tu trebuie să lovești bila astfel încât să ajungă pe ambele părți ale mesei, lovind bilele rămase, la rând. De fiecare dată când lovești ambele bile, primești un punct și mai ai dreptul să mai lovești o dată. Dacă lovești o bilă sau nici una, atunci e rândul meu.

Așeză bila roșie într-un colț, pe bila albă în celălalt, apoi lovi cu tacul în bila lui către laturi, făcând-o să alunece și să sară în partea cealaltă a mesei și să se învârtă până când lovi bila roșie, apoi atinse bila albă cu picățele, oprindu-se la scurtă distanță de ea.

– Chiar te pricepi, zise ea ezitantă.

– E o chestiune de geometrie. Trebuie să-ți dai seama exact unde și cât de tare să lovești bila, cum să îți alegi ținta ca să nimerești ambele bile, să proiectezi în minte traiectoria, să-i determini drumul.

– Ceea ce fără îndoială ai învățat citind cărți despre lucruri reale.

Îi plăcu răspunsul ei, faptul că înțelesese că nu era un papă-lapte.

– Întotdeauna am iubit matematica, numerele. E unul dintre motivele pentru care mi-a plăcut ideea de a conduce o sală de jocuri. Mi-au plăcut statisticile, provocarea de a sfida șansele.

– Îndrăznesc să spun că sunt în dezavantaj.

– O să fiu blând cu tine. Atât timp cât o să lovești bila, chiar dacă nu intră, o să punctăm ca fiind o reușită. Iei punctul.

Ea ridică sfidătoare bărbia.

– Nu, dacă jucăm, o facem cu adevărat. Toate regulile trebuie să ni se aplice în mod egal.

Ceea ce însemna că ea era de acord cu orice i-ar fi cerut el. Oh, abia aștepta să facă lucrurile pe care urma să i le ceară! Avea să se bucure că urma să fie învingător. Înclină capul într-o parte.

– Vino aici, să-ți arăt poziția tacului și cum să lovești.

– A tacului?

El ridică bățul de joc.

– Acesta. E un tac. Majoritatea oamenilor așa îi zic.

– Și lucrul cu care îl freci?

Frecatul. În cele din urmă, trupul i se calmase și nu își mai imagina cum aveau trupurile lor să se frece unul de celălalt.

– Cretă. Ajută la aderență și, implicit, la precizia loviturii.

– Am înțeles. Prea bine atunci.

Ea veni lângă el. El îi dădu tacul și îi explică apoi cum să-l folosească, cum să-l țină, aplecând-o ușor peste masă, astfel încât mâna ei să se așeze confortabil, dar abia se abținu să nu se frece de ea.

La un moment dat, avea să facă și asta. Să o posede pe la spate, poate chiar în camera aceasta, în timp ce jucau biliard dezbrăcați.

Cu brațele în jurul ei, o ghidă să se așeze în poziția potrivită, inhalându-i parfumul de căpșune, acel fruct care părea să locuiască în părul ei, oferindu-i reflexii roșietice în lumină, în anumite momente ale zilei și în anumite unghiuri. În drumul pe care îl făcuseră către această cameră, avusese timp să observe modul în care lumina se juca în părul ei, schimbându-i nuanța. Voia să i-l desfacă, să-i scoată

agrafele, să-i adune șuvițele în palme și să-și îngroape fața în delicatețea și mătasea lor.

În schimb, își lipi buzele de spatele gâtului ei, spre umăr, simțind o încântare deosebită când o văzu tresărind și respirând sacadat la atingerea lui. Simțea că avea să fie înflăcărată și dornică atunci când el urma să o devoreze complet.

– Dacă lovești bila, aici o trimiți în stânga, zise el, ghidând-o și mutându-i mâinile și tacul. Aici, în dreapta, continuă el, mutându-i din nou mâinile și tacul. Aici, urmează calea trasată de tac, spuse el, făcând tacul să alunece printre degetele ei, imaginându-și în acest timp cum avea să intre el în ea.

Trase aer în piept pentru a-și alunga din minte acele imagini, pentru a vedea numai masa de joc, apoi o ghidă în timp ce loviră împreună mingea ei albă cu picățele. Sări în trei locuri, înainte de a lovi mingea roșie, care se duse către partea cealaltă a mesei, alunecând peste suprafața verde pentru a lovi bila lui. El se opri și se retrase în spate.

– Simplu. Bilele rămân unde sunt. Acum încearcă tu.

El se îndreptă către margine, ca să poată observa totul mai ușor. Concentrarea ei era uimitoare, ca și cum jocul era pe viață și pe moarte. Își linse buza de sus înainte de a o mușca pe cea de jos. Dumnezeu să-l ajute, el avea să fie cel înflăcărat!

Ea trase tacul în spate, își luă avânt și...

Poc!

Bila se roti rapid către colț, sări în partea opusă și alunecă în diagonală către celălalt colț, sărind din nou și ajungând să se oprească la doar câțiva centimetri de bila roșie. Se putea citi dezamăgirea pe chipul ei.

– Pot să mai încerc o dată?

– Dacă vrei. Încă nu jucăm. Doar exersăm.

A doua încercare. Bila se lovi de partea opusă a mesei și se opri. Ea suspină.

– Cred că e nevoie de foarte multă practică pentru a ajunge la fel de bună ca tine.

A treia încercare fu mai bună, sau, cel puțin, o parte. Reușise să lovească bila lui albă. Îl privi încrezătoare, cu un zâmbet timid.

– Poate că ar trebui să folosim, până la urmă, regulile tale modificate. Dacă am fi făcut asta, aș fi câștigat, nu?

– Un punct.

– Și mai am dreptul la o tură, nu? Nu ar trebui să-ți dau tacul încă, nu-i așa?

– Corect. O să mergem pe regulile mai flexibile.

– Ești incredibil de generos și de blând. O să-mi permiți să fiu eu prima?

– Există o metodă pentru a determina cine e primul. Implică ideea de a ne lovi bilele, de a le face să ajungă în capătul îndepărtat, iar una... Clătină din cap. Asta era pentru distracție. Pariul nu implica bani sau orgoliu. Nu contează, zise în cele din urmă, ești invitata mea. Ai onoarea să fii prima.

– Mulțumesc. Pot să modific un pic regulile noastre? întrebă ea.

Sprijinindu-se cu șoldul de colțul mesei, el își încrucișă brațele.

– La ce te gândești?

– Când unul din noi ia un punct, poate să-i adreseze o întrebare celuilalt, iar aceasta trebuie onorată în mod onest, altfel cel în cauză abandonează jocul și pierde, iar cel care pierde trebuie să facă ce-i spune celălalt.

– Ce se întâmplă când pierdem?

Ea își mușcă din nou buza de jos. El abia se mai putea stăpâni, fiind excitat le gândul că și el avea să muște din același loc.

– Orice decide cel care câștigă. Cred că asta o să adauge un plus de savoare jocului, mai ales că nici unul din noi nu știe ce îl așteaptă la final.

Binecuvântată să fie! Norocul îi zâmbi la ultima lovitură. Poate că avea să mai nimerească vreo două, dar odată ce tacul avea să fie al lui, putea aduna fără milă opt puncte la rând. Opt întrebări. Putea să o întrebe orice. Încuviință.

– Bine. S-a făcut!

Ea îi zâmbi larg.

– Prea bine. Le așezi tu ca să începem?

El așeză bila roșie în colțul opus și puse ambele bile albe în colțurile lor.

Ea închise ochii, trase aer în piept și expiră încet. Deschise ochii și se aplecă peste masă, ținând tacul așa cum îi arătase, relaxată. Ochii ei aveau o strălucire de prădător.

Lovi bila, iar ecoul reverberă în încăpere, în timp ce aluneca către țintă, împingând trei bile înainte de a se lovi de cea roșie

și de a se roti către cea albă, trimițând-o în sus. Zâmbind triumfătoare, așeză capătul tacului pe podea, ținându-l așa cum un cavaler ar fi ținut steagul casei după cucerirea unui castel. Avusese mare noroc cu acea lovitură!

– Un punct pentru mine și o întrebare pentru tine. Spune-mi când ai fost prima dată cu o fată.

Deci aceasta era direcția în care voia să ducă conversația. Era recunoscător că avusese îndrăzneala de a-i pune o asemenea întrebare, întrucât îi deschidea o portiță, pentru clipa când avea să vină rândul lui.

– Asta nu este o întrebare. E o cerere.

– Corect. Câți ani aveai?

– 16.

Ea miji ochii, încuviință din cap și se mută spre colț pentru a se așeza și a lovi din nou. Se uită la dimensiunea mesei, evaluă distanța dintr-un colț în altul. Doi pași la stânga. Pregăti lovitura...

Pac!

Săritură, săritură, săritură. Lovi bila roșie. Sări. Lovi bila albă. Liniște. Luă creta și începu să o frece de vârf.

– Ai iubit-o?

Se simți surprins văzând că trebuia să răspundă la a doua întrebare.

– Nu.

Ea ridică din sprâncene, indicând că răspunsul lui fusese insuficient, deși fusese la obiect.

– Îmi plac femeile. Mă bucur de ele. Dar nu sunt genul care să se îndrăgostească, ceea ce probabil ar trebui să te liniștească. Nu o să fiu un amant care să se țină după tine ca un cățel.

– Nu ai iubit *niciodată?*

El rânji.

– Nu ai câștigat dreptul de a pune încă o întrebare.

Chiar se îndoia că mai avea ocazia. La un moment dat, se termina norocul.

– Adevărat, zise ea și lăsă creta. Înaintă în jurul mesei până când ajunse în fața lui. Te rog să te dai din drum.

– Cred că ai avea o șansă mai mare din partea cealaltă.

Ea miji ochii către masă.

– Posibil, dar îmi plac șansele mele de aici.

Uitându-se către țintă, înclină capul într-o parte. El se așeză în capul mesei, aproape de cel mai îndepărtat colț pentru a o putea privi. Ea nu ezită. Încă o serie de sărituri și ciocniri.

– Când ai fost ultima dată cu o femeie?

La naiba, cum reușea să lovească ambele bile perfect, mutându-le astfel încât să le poată nimeri pe amândouă din nou?

– Domnule Trewlove? insistă ea.

Da. Corect. Acea întrebare enervantă. Cât timp trecuse? Probabil câteva săptămâni, înainte ca fratele său Finn să-i dea proprietatea în noiembrie anul trecut. De atunci, fusese mult prea ocupat cu pregătirile și cu deschiderea clubului, cu creșterea clientelei și cu conducerea celuilalt club, Cerberus.

– Cel puțin șase luni. De când nu te-ai mai culcat cu un bărbat?

Oare fusese cu cineva de când murise soțul ei? Ea îi zâmbi trist, încruntându-se ușor.

– Poate că nu mai am spirit de observație, dar nu cred că ai câștigat dreptul de a mă întreba ceva, nu e rândul tău și nici nu ai câștigat vreun punct, așa că nu poți să pui întrebări.

Făcu apoi câțiva pași în dreapta, se pregăti și ținti. Perfect din nou. Rânjetul ei malefic aproape că îl făcuse să o ia în brațe.

– Tu plătești pentru plăcerile tale?

El o privi uimit de încrederea pe care o emana. Patru lovituri perfecte. Care erau șansele ca o...

Dintr-odată, înțelese adevărul dulce-amar. Nu patru, ci șapte. Șapte. Loviturile dinainte avuseseră rostul de a-l face *să creadă* că nu era familiarizată cu jocul. Cu detaliile acestuia. Diavolița adăugase noi elemente la înșelătoria ei și pretinsese că bila greșită era a ei și pusese întrebări prostești despre joc și despre reguli. El începu să râdă cu poftă.

– Diavoliță împielițată! Cred că m-ai prostit. Ai mai jucat biliard.

Ea își imaginase că el avea să fie morocănos, supărat sau poate chiar nervos și că avea să refuze să mai joace, dar își dorise să vadă ce fel de om era cu adevărat. Nu înțelegea de ce voia să facă asta, dar voia, pentru că momentul apropierii lor intime se apropia, mai ales că el o privea cu o asemenea intensitate încât ea se întreba dacă putea duce la bun sfârșit acea aventură. Însă râsul nu fusese printre reacțiile pe care le așteptase din partea lui. O parte din ea își dorea

ca el să nu fi râs. Zgomotele pe care le scosese erau vesele și jucăușe, o tulburaseră și o făcuseră să își dorească să râdă – lucru pe care nu îl mai făcuse de luni întregi sau poate chiar de ani. Nu mai râsese din toată inima, nu mai râsese cu lacrimi. El rânji ca și cum ea ar fi fost încoronată regină, ca și cum i-ar fi făcut plăcere înșelăciunea la care fusese supus. Sau poate că îi plăcuse că reușise să-l păcălească.

– Ai mai jucat, repetă el.

– Nu ai nici un punct ca să pui întrebări, îi aminti ea, dar, ca să fim corecți, nu ai formulat o întrebare, ci e o conversație, deci da, am mai jucat. De multe ori! Am spus de la început că avem mese de biliard acasă. Tu ai presupus restul.

– Unde se duc toți domnii fără ca doamnele să fie prezente, îi zise el pe un ton fals, încercând să o necăjească, iar asta o făcu să zâmbească.

– Când aveam companie. În rest, eu, soțul meu, surorile mele și fratele meu am jucat de nenumărate ori. Îmi place provocarea de a controla bila. Îi plăcea mai ales când simțea că era pe cale să-și piardă controlul. Alți bărbați s-ar fi supărat că i-am păcălit.

– Eu însă îți admir inteligența. Și eu am fost un escroc în tinerețe – cu mazărea. Îmi place un truc bine executat.

– Truc?

– Așa se spune pe stradă când câștigi ceva fără să fii cinstit sau, mai bine zis, mințind.

– Nu am mințit, se grăbi ea să adauge. Pur și simplu, am omis să spun tot adevărul, am omis anumite lucruri, zise ea, făcând un semn cu tacul către masă. Continuăm?

– Chiar te rog! zise el și înaintă către perete, sprijinindu-se în spațiul dintre două ferestre mari cu draperii. Își încrucișă picioarele și mâinile, părând relaxat și satisfăcut. Dar să știi, draga mea, dacă ratezi acele bile, nu o să am milă. Întrebările mele o să te facă să roșești din cap până în picioare.

Nici ea nu știa ce o făcuse să creadă că întrebările lui aveau să fie mai incitante decât ale ei, aproape fiind tentată să rateze intenționat următoarea lovitură.

– Încă nu mi-ai răspuns dacă plătești pentru plăcerile tale.

– Nu. Doamnele mă asaltează.

Ea ridică din sprâncene.

– Nu și în ultimele șase luni.

– Nu. Am fost prea ocupat cu afacerile, în special cu acest loc.

– Odată cu începerea sezonului, în următoarele săptămâni, cu siguranță o să vezi o creștere a profitului.

De când se deschisese parlamentul, în februarie, majoritatea nobilimii era deja în oraș, iar sezonul urma să înceapă.

El făcu semn cu capul către masă.

– Hai să vedem cât te mai ține norocul!

Ore bune. Făcuse de multe ori așa, biliardul fusese o distracție când se trezise în mijlocul nopții, singură în pat, și când nu putuse să mai adoarmă. O amuza să vadă cât putea să continue fără să greșească. Se pregăti de noua lovitură. Poc! Privi către el.

– Știi cine este tatăl tău?

– Pui întrebări prea personale, zise el pe un ton rece, oarecum nemulțumit.

Ea pufni.

– Faptul că am întrebat de amantele tale nu a fost ceva personal?

El o cercetă atent înainte de a răspunde.

– Da, știu cine e.

Încă o lovitură.

– Cine?

El clătină ușor din cap.

– Îmi pare rău, iubito. Trebuie să renunț la joc pentru că, așa cum ți-am spus noaptea trecută, eu nu discut despre el. Niciodată!

Undeva, în interiorul ei, înțelegea asta. Probabil fusese dureros să afle că fusese abandonat.

– Îmi cer scuze. Nu ar fi trebuit să insist. Întrebarea asta nu se pune. Care este culoarea ta preferată?

Văzu cum se luminează la față.

– Draga mea, poți să mă întrebi ce vrei, asta nu înseamnă că trebuie să răspund sau că sunt jignit de curiozitatea ta. De fapt, mă simt copleșit că vrei să știi mai multe despre mine, că începi să nu mă vezi doar ca pe un mădular. Asta e bine pentru tăvăleală.

Ea se înroși când auzi ce-i spusese. Rostise cuvântul mădular cu atâta ușurință, așa cum oamenii obișnuiți ar spune *copac*, *unt* sau *bună dimineața*.

– Spune-mi care este prețul pe care trebuie să-l plătesc pentru abandon, insistă el.

Ea așeză tacul pe podea, în poziție verticală, prinzându-se cu mâinile de el și sprijinindu-se ca și cum avea nevoie de susținere pentru a nu cădea, înfiorată de ceea ce avea să simtă dacă el urma să accepte pedeapsa.

– Scoate-ți vesta și lavaliera!

Ochii lui se întunecară, urmărind-o cu atenție și provocând-o să nu-și ascundă privirea. Brusc, se mișcă de lângă perete și începu relaxat să-și scoată lavaliera de parcă ar fi avut la dispoziție tot restul vieții ca să facă asta. Mișcarea degetelor lui o vrăjea – și-l imagină descheindu-i rochia și trăgându-i-o de pe umeri cu aceeași finețe senzuală a degetelor. Își simți gura uscată. Când avea să termine, avea să-i ceară niște coniac, poate toată sticla. Sau o putea îndruma către cel mai apropiat lac unde ar putea să se arunce în adâncimile întunecate și reci, fiindcă ardea și se simțea gata să explodeze de dorință.

După ce desfăcu lavaliera, o trase, o ridică, apoi o aruncă peste un scaun. Ea privi materialul alunecând prin aer, la fel cum și ea ar fi zburat dacă el ar fi ridicat-o și ar fi aruncat-o pe o saltea acoperită de mătase.

I se părea incredibil de intim să vadă atât de mult din gâtul lui. Simțea impulsul și nevoia de a urmări acele trăsături cu limba, peste tot, mai ales acolo unde îi pulsa vena.

El începu să desfacă nasturii vestei. Ea nu mai văzuse niciodată un bărbat dezbrăcându-se. Nu mai văzuse niciodată un bărbat asemenea lui Aiden Trewlove. Brațe și gât, mușchi și forță. O transforma într-o păcătoasă, arătându-i suficient încât să o facă să vrea mai mult.

Când vesta îi atârna liberă, o trase de pe umerii masculini cu un gest care îi tăie respirația. Materialul zbură la fel ca precedentul. Încă privind-o intens, se întinse și desfăcu trei nasturi de la cămașă, expunându-și clavicula delicioasă. Ea își linse buza de sus, când de fapt voia cu disperare să-i guste pielea exact acolo.

El se sprijini din nou de perete, încrucișându-și brațele magnifice la piept și zâmbindu-i înșelător și captivant.

– Mă întreb ce o să-ți cer eu când o să vină vremea.

Nu avea să vină clipa aceea, dar și-ar fi dorit să fie atât de îndrăzneață încât să vadă unde putea duce asta. Fără îndoială, tentația avea să o ducă pe culmi necunoscute. Strânse degetele puternic pe tac, atât de mult, încât păreau să-i fi amorțit. Eliberă

lemnul, scutură mâinile, deschise palmele și le închise. Își recăpătă echilibrul.

– Întreabă-te cât vrei, dar mă tem că vei fi dezamăgit. Nu am nici cea mai mică intenție să pierd.

Și chiar nu făcu asta.

– Știi ceva de mama ta?

– Mă gândesc că nu te referi la mama mea, Ettie Trewlove, ci la femeia care mi-a dat naștere.

Tonul lui nu era plin de amărăciune, ca acela pe care îl avusese când vorbise despre tatăl lui, ci mai degrabă trăda un soi de supărare, de resentiment, poate de regret.

– Nu știu nimic despre ea. Presupun că era amanta lui, dar e doar o idee în mintea mea.

– Îmi imaginez că este greu să nu știi totul despre trecutul tău.

– Mi-am acceptat circumstanțele propriei nașteri cu mult timp în urmă. Ettie Trewlove le-a făcut să nu conteze.

Ei nu-i plăcea să se gândească la el ca la un băiețel urmărit, certat, șicanat sau chiar bătut din cauza unei situații asupra căreia nu avusese nici un fel de control. Ea știa prea bine că oamenii nu erau întotdeauna blânzi când venea vorba despre copii născuți din rușine, iar ea cu siguranță nu voia să ia în considerare faptul că asta i se putea întâmpla și copilului ei – sau mai rău – dacă adevărul avea să fie descoperit vreodată.

Trase aer în piept și își luă poziția pentru lovitura finală. Îl privi. Nu se vedea nici un fel de tensiune, era ca și cum stătea la umbra unui stejar bătrân, bucurându-se de norii frumoși și de adierea plăcută a vântului.

– Pari foarte relaxat pentru un om care e pe punctul de a-mi îndeplini orice poruncă.

El ridică din umeri.

– Întotdeauna mi-am dorit ca tu să câștigi, dar m-am așteptat să depun ceva efort pentru a pierde.

Ea nu știu ce să creadă despre faptul că el intrase în joc cu scopul clar de a pierde pentru a-i îndeplini poruncile. Avea o bunătate și o lipsă de egoism la care nu se așteptase.

– Mă bucur că te-am surprins, zise ea.

– Cu siguranță ai făcut-o, draga mea.

Alintul parcă fusese rostit din inimă, ceea ce o făcu să se întrebe dacă se afla acolo pentru a fi satisfăcută sau pentru a se lega emoțional de cineva. Era mai bine să termine jocul și să treacă la treabă. Pregăti lovitura finală, o execută perfect, plină de încântare, dar și de dezamăgire pentru că jocul se terminase. Se întoarse pentru a-l surprinde studiind-o, așteptând. Era greu să-i susțină privirea, dar o făcu.

– Întrebarea finală: mă vrei?

– Mai mult decât vreau aer, zise el, împingându-se din perete și pornind către masă, până când doar suprafața verde îi mai despărțea. Puse mâinile pe masă și se aplecă spre ea. Tu ai câștigat jocul. Care este dorința doamnei mele? Care este plăcerea ei?

– Exact asta. Să mă satisfaci până când uit că sunt văduvă.

Capitolul 7

Îl bucură faptul că ea nu îi ceruse doar să se culce cu ea, deși ceea ce-i spusese era doar o altă exprimare a aceluiași gând. Dar voia să o facă altfel, voia să-i arate că era mai mult decât un lucru fizic.

În tinerețe, se mulțumise cu o partidă rapidă. Apoi, o femeie mai în vârstă îi arătase bucuria de a nu se grăbi, de a face totul pas cu pas. Voia să-i ofere ducesei lui acest cadou, mai ales că era aproape sigur că niciodată nu avusese parte de așa ceva. Nu erau toți bărbații buni cunoscători ai artei de a face amor. Mulți aveau o aversiune față de păcatele carnale, dar nevoia îi mâna să le facă, însă își doreau să termine cât mai repede cu putință, ca și cum, dacă păcătuiau mai puțin timp, puteau fi iertați pentru această slăbiciune. Însă un păcat savurat ar fi fost de neiertat și un motiv sigur pentru a arde în flăcările iadului. Însă, dacă un bărbat era predestinat să ajungă în iad, ceea ce se întâmpla cu copiii născuți pe străzi, atunci putea și el să se bucure de această călătorie.

Se mișcă încet în jurul mesei, privindu-i pieptul cum se ridica și cobora, urmărind-o cum începea să respire mai încet, să clipească mai des. Îi luă tacul din mână și simți că lemnul era umed acolo unde îl strânsese ea. Nu se putea hotărî dacă acest semn de nervozitate îi plăcea sau îl deranja. Cu siguranță, nu-și dorea ca ea să se teamă

de ceea ce urma. Era tentat să arunce tacul prin cameră asemenea unei săgeți uriașe, dar zgomotul ar fi distrus atmosfera pe care se străduia să o creeze.

Așa că, în timp ce tensiunea și anticiparea creșteau în el, se îndreptă liniștit, aparent relaxat, către perete și puse tacul la locul lui. Când se întoarse, observă că ea nu se mișcase deloc. Dacă nu ar fi arătat ca și cum părea să regrete decizia de a fi venit acolo, cel mai probabil gândindu-se să fugă, ar mai fi tras de timp pentru a-i aprecia frumusețea. Dar se grăbi spre ea, prinzând-o de mână și trăgând-o către unul din colțurile înguste ale mesei.

– Aici ai de gând să o faci? întrebă ea cu o voce lipsită de vlagă, ușor mai ascuțită decât tonul ei obișnuit.

El îi rânji diavolește.

– E un loc la fel de bun ca oricare altul.

– Nu ar fi mai bun un pat?

– Nu pentru ceea ce am eu în minte. În plus, decorul o să transforme acest moment într-unul unic, o amintire de neuitat. Sunt sigur că ai avut suficiente întâlniri într-un pat. Vreau să-ți dau ceva diferit, ceea ce poate că nu ai mai avut.

Ea înghiți în sec, mișcându-și mușchii delicați ai pielii. Încuviință din cap și își linse buzele.

El o luă de talie, o ridică și o așeză delicat pe masă. Stătea pe margine, cu picioarele atârnându-i în jos. Privind-o în ochi, el își trecu mâinile peste șoldurile și peste exteriorul coapselor...

Își alunecă mâinile între coapsele ei, apoi în valea dintre ele și îi desfăcu brusc picioarele. Ea făcu ochii mari, nările i se lărgiră, iar buzele îi zvâcniră. El se apropie și mai mult, urcându-i genunchii de o parte și de alta a șoldurilor lui, o prinse de fund și o trase aproape până când ea simți dorința din mădularul lui.

Ea făcu din nou ochii mari, întredeschise buzele și, fără să gândească, îl prinse hulpavă de cămașă, ca și cum se temea că avea să cadă în abis, făcând exact ce spera el – să se arunce în brațele lui fără temeri.

Încet, pentru că nu voia să grăbească nici un gest și își dorea să își întipărească în minte fiecare amintire cu ea, începu să-i scoată agrafele din păr, aruncându-le în colțurile îndepărtate ale mesei, ca ea să le găsească cu ușurință mai târziu dacă ar fi vrut să-și prindă părul din nou – deși, dacă reușea să facă așa cum își

propusese, ar fi fost ultimul lucru la care avea ea să se gândească. Voia să o amețească cu totul.

Șuvițele lungi și grele îi căzură pe umeri, dezvăluind mai mult din acea nuanță de căpșune care îl fascina. Cu o mână, adună câteva șuvițe și își îngropă nasul în ele, inspirând adânc parfumul de căpșune.

– Ai mâncat căpșune când erai copilă?

– Da. Și acum fac asta. E fructul meu preferat. Îmi plac în special cele mari. Îmi place că, atunci când le mușc, curge lichidul acela delicios din ele, acel suc natural, și trebuie să scot repede limba ca să-l prind să nu mi se întindă pe bărbie, dar și ca să nu-l pierd.

El suspină încet.

– Mă omori.

– Da? întrebă ea pe un ton inocent care îi contrazise vorbele de mai devreme.

El îi eliberă părul, care îi încadră fața precum niște perdele tocmai trase peste fereastră, ușor adiate de vânt. Privirile li se întâlniră.

– Știi prea bine că așa e.

– Nimeni nu mi-a zis vreodată că sunt obraznică. Mi se pare că ar trebui să fac ceva pentru a merita acest atribut.

El își trecu degetul mare peste bărbia ei, apoi alunecă spre curbele frumoase ale feței, către buza de jos.

– Într-o zi, o să te hrănesc cu o căpșună incredibil de mare și o să ling acel suc care îți curge.

– Promiți?

– Promit.

În ciuda poziției ei, el fu nevoit să își aplece capul pentru a-i cuprinde buzele. O gustă din plin, imaginându-și că se înfrupta cu căpșune, nu cu coniacul pe care ea îl băuse mai devreme. Nu era deloc timidă în acea seară – sau lipsită de experiență. Îi primi limba cu dorință, cu nerăbdare, ducându-și propria limbă într-o călătorie prin gura lui, făcându-i mădularul să se întărească. Pentru numele lui Dumnezeu, învăța repede! Absorbise ceea ce el îi oferise cu o seară în urmă și acum întorcea armele contra lui, făcându-l să-și dorească să-i ridice rochiile și să-i facă partea de jos a trupului să imite mișcările limbii lui, aruncându-se, retrăgându-se, rotindu-se prin mătase și catifea.

Gemetele ei păreau că îl îmbrățișează, suspinele ei își croiau drum către sufletul lui, formând o simfonie care putea să-i facă să roșească până și pe cei mai talentați muzicieni. Până în ziua în care nu mai avea să respire, până la moarte, avea să-și aducă aminte de sunetele slabe pe care le scosese. Aveau o dulceață aparte, dar și o dorință de a descoperi, ca și cum el o ajuta să-și extindă universul.

Dumnezeule, așa spera! Ca un amant arogant, voia să-i dea ceva ce nimeni nu-i mai oferise vreodată. Voia ca ea să aibă pe buze numele lui când avea să adoarmă. Era egoist pentru că își dorea ca ea să nu mai trăiască alături de nimeni așa ceva. Însă i se părea drept acest gând pentru că el deja știa că orice femeie care urma după ea nu avea să fie niciodată la fel.

Nu știa de ce era diferită de celelalte și nici de ce cu ea încălca toate regulile lui. Nu știa de ce o singură dată cu ea nu avea să fie suficient. Nu știa de ce era atât de hotărât să o facă să își dorească mai mult, ca să o aibă de mai multe ori. În cele din urmă, avea să se sature de el – poate că frații lui avuseseră noroc și se căsătoriseră cu femei din aristocrație, ale căror familii îi primiseră cu brațele deschise, dar știa că, după o vreme, majoritatea nobilimii se plictisea de jucatul în noroi. Ea fusese sinceră când îi spusese de ce se afla acolo. El putea să o facă să se întoarcă, dar prezența lui în viața ei era temporară. Înțelesese asta și voia să se bucure de ea cât se putea.

Întrerupând sărutul, își alunecă buzele peste bărbia ei, peste coloana de fildeș a gâtului ei, peste claviculă, apoi în gropița suculentă dintre gât și umăr. Acolo se opri, sugând, lingând, tentând-o, în timp ce ea lăsă capul pe spate. Suspinele ei se transformară în gemete, iar degetele ei trăgeau și mai puternic de cămașa lui. Avea o piele atât de delicată și fină și atât de încinsă sub atingerea limbii lui! Putea să-și petreacă toată noaptea înfruptându-se din ea, centimetru cu centimetru.

Dar și alți centimetri aveau nevoie de atenția lui.

Se retrase și îi privi chipul avid de dorință, bucurându-se de excitarea ei. Văzuse aceeași expresie în mii de ochi înainte de a se cufunda în dulcele amețelii, ca și cum ar fi băut peste măsură. Dar ea nu avea să aibă acea soartă, întrucât nu avea să fie amețită de băutură, ci de plăcerea carnală.

– Eliberează-mă de butoni, îi ceru el abia respirând din cauza dorinței inumane care îl poseda.

•

Crezuse că nu mai avea să o întrebe asta, deși, după ce îl trăsese de cămașă până ce i se albiseră încheieturile sub apăsarea nebună în care îl ținea, se miră că mai rămăsese ceva din cămașă. Sărutul lui o slăbise, nu mai putea să gândească. Tot ce putea să facă era să simtă – delicatețea buzelor lui, asprimea limbii, atingerea ușor aspră a bărbiei pe pielea ei fină. Poate că a doua zi avea să fie un pic iritată, dar nu-i păsa. Totul dădea savoare senzațiilor pe care le trăia.

Privirea lui tot mai intensă adăuga un fel de profunzime momentului – semăna cumva cu o piesă de operă care ajungea în punctul de crescendo.

Nu fu deloc surprinsă când, încercând să-i descheie cămașa, îi tremurară degetele. Tremura din toate încheieturile, dar într-un mod foarte plăcut. Nu avea gesturile lui atente și răbdătoare, se mișca repede, împingând fiecare nasture prin gaură, privind materialul cum îi dezvăluie pieptul acoperit de păr, care i-ar fi gâdilat degetele dacă și-ar fi făcut curaj să-și treacă mâinile peste bustul lui impresionant.

Îi desfăcuse doar trei nasturi, când el își retrase brațele, trase de cămașă și o scoase pe cap, expunându-și pielea, spre delectarea ei, și aruncând materialul deoparte. Acesta zbură prin aer și alunecă aproape de scaunul pe care erau celelalte lucruri.

Fără să stea pe gânduri, lăsându-se pradă instinctelor, își puse mâinile pe pieptul lui atât de cald și de ferm. Puse un deget peste unul din sfârcuri, rotindu-l. El gemu încet și o prinse de șolduri, trăgând-o cu putere spre mădularul lui. La început, fusese uimită de virilitatea lui, de gândul că el era pregătit cu adevărat să o posede. Dar acum părea și mai hotărât.

Apoi gura lui o cuceri pe a ei cu o fervoare nemaiîntâlnită. Ea crezuse că el îi oferise tot ce avea de oferit, dar de fiecare dată descoperea mai mult. Își trecu mâinile pe pieptul lui, în jurul gâtului, în păr, bucurându-se de buclele dese pe care le prinse între degete. Apăsându-l cu genunchii în șolduri și simțind excitarea lui printr-un geamăt lung, își încolăci picioarele în jurul lui, aducându-l mai aproape. În ciuda straturilor de mătase și de satin care îi separau, ea putea să simtă puterea și căldura lui. O făceau să ardă pentru el, să simtă senzații sălbatice și incredibile pe care nu le cunoscuse vreodată. O făcea să se simtă vie, ca și cum prin venele ei curgea un fulger, nu sânge.

Simți că mâna lui era pe spatele ei, că acele degete lungi și abile își croiau drum prin dantele, făcându-i corsajul să se slăbească și să se desprindă ușor de trup. El se retrase pentru a se concentra asupra degetelor care alergau peste pielea ei, împingându-i rochia de pe umeri. Focul din ochii lui era un adevărat afrodiziac. Își dorise mereu să aibă ochii unui bărbat ațintiți doar asupra ei, să-l vadă dorind-o și să-i vadă pofta crudă și primară.

– Nu ar trebui să stingem lămpile? întrebă ea pe un ton abia perceptibil, ca și cum era posedată de el și nu voia să-l deranjeze din festinul pe care i-l oferea.

– Nu.

Un răspuns atât de simplu, dar atât de profund! Simți fiori delicioși prin tot trupul și chiar se gândi că era un miracol că reușea să respire. Modul în care era captivat de ea o făcea să fie prizoniera lui.

Corsajul căzu, iar focul din ochii lui începu să ardă tot mai tare și abia dacă mai exista. Cu un singur deget, cel pe care avea cicatricea, trase de cămășuța ei care stătea între el și pielea ei, apoi degetul lui delicios de aspru alunecă peste sânii ei.

– Pielea ta îmi aduce aminte de mătase, doar că e mai moale.

Apoi gura lui urmă traseul croit de degetul lui și totul se nărui, iar ea se supuse. Dacă nu ar fi stat acolo, dacă picioarele ei nu ar fi fost strânse în jurul coapselor lui, ar fi căzut de pe masă. Se prinse cu mâinile de brațele lui, agățându-se de el ca și cum trupul ei dădea o bătălie, simțind în același timp nevoia de a exploda și de a se elibera. Ea îi privi pletele șatene cu șuvițe de chihlimbar. Nu știa ce să facă, ce își dorea mai mult, să-și vâre mâna pe sub bărbia lui și să-i ridice gura aceea minunată ori să-l lase să continue.

Alese el în locul ei. Se îndepărtă suficient pentru a-i desface corsetul și pentru a-i elibera sânii, scoțându-i la lumină, sub privirea lui hulpavă. Ea se miră că intensitatea ochilor lui nu o făcuse să ia foc la propriu.

– Frumos.

Cuvântul ieșise atât de natural!

Îi cuprinse cu mâinile pe amândoi, jucându-se cu degetul mare pe sfârcurile ei întărite, la fel cum ea îl tachinase pe el mai devreme. Senzațiile pe care le simțea erau minunate. Când își coborî capul și îl cuprinse pe unul cu limba, înnebunind-o, ea strigă de plăcere,

simțind focul dintre coapsele ei pulsând de nevoie. Tot trupul – din cap până în vârful degetelor – era încins.

El își alunecă din nou mâna pe spatele ei, împingând-o ușor, ca sânii ei să se poată bucura cu adevărat de festinul ademenitor – și, oh, cum se înfruptă! Cu mângâieri lente, o linse ușor, apăsat, cu sărutări și cu mușcături scurte și agile. O sugea într-o parte și o lingea în alta. Nici o zonă nu rămase nealintată.

Sprijinindu-se într-o mână, și-o trecu pe cealaltă prin părul lui, pe gât, către umăr. Nu trăise niciodată o asemenea experiență, nu știuse că astfel de senzații existau. Întotdeauna simțise că lipsea ceva, dar mereu se gândise că erau prostii. Poate că îi făcea aceste lucruri pentru că nu făcea parte din nobilime, era un om de rând. Acum înțelegea de ce femeile șușoteau despre visurile și dorințele de a avea o altfel de experiență. Gemetele și suspinele lui erau mai animalice, iar ea se simțea recunoscătoare pentru asta. Era un sălbatic care alerga peste pielea ei, care îndrăznea să exploreze ceea ce rămăsese neatins. Își imagina că, atunci când avea să termine, ar fi putut să deseneze o hartă a întregului ei trup.

Cu un geamăt brutal, îi posedă gura din nou. Brusc, ea se gândi că, dacă avea să se mai căsătorească vreodată, nici un bărbat nu ar fi putut să o satisfacă ca el. Sărutul lui parcă îi citise gândurile, făcând-o să se simtă ca și cum îi intrase în suflet. Era atât de prinsă în vraja lui, încât abia își dădu seama că el o împinsese și mai mult pe masă, așezând-o mai bine. Tocmai simțise postavul din spatele ei, când el începu să o sărute pe bărbie, pe gât, pe sâni...

Apoi mâinile lui ajunseră pe gleznele ei, urcând pe picioare, împingându-i fustele până când o mare de material albastru i se adună în jurul taliei. Ea suspină – nu mai fusese niciodată atât de expusă.

El se opri, ridicând ochii.

– Vrei să mă opresc?

Nu mai conta ce voia, ci tot ce avea nevoie. Iar ea avea nevoie de ceea ce el putea să-i ofere. Înghițind în sec, clătină dezaprobator din cap.

– Vreau să mă faci să uit.

El rânji diabolic, plin de promisiuni.

– Când o să termin cu tine, nu o să mai știi nici cum te cheamă.

El dispăru sub grămada de fuste. Degetele lui dansară pe coapsele ei, palmele lui îi desfăcură picioarele larg, iar degetele apăsară peste

despicătura din pantalonași. Ea simți atingerea unui deget, care o apăsă acolo jos, apoi mai sus.

– Atât de suculentă, zise el pe un ton întretăiat. La fel ca sucul dintr-o căpșună generoasă.

Ea nu se îndoia că acum era și mai suculentă.

Își văzu genunchii, pe care el îi așezase peste pernuțele de pe marginea mesei. În ea se dădea o luptă – voia în același timp să strângă picioarele, dar și să le deschidă mai larg.

Un suflu răcoros îi răsfiră cârlionții. Când simți limba lui lingând-o, fu cât pe ce să cadă de pe masă. Strânse mâinile. Se întinse spre el. Degetele lui se împreunară cu ale ei.

O linse încă o dată, dintr-o parte în alta. Făcu un cerc. Dorindu-și ceva, ea ridică buzele, ca să fie mai aproape de acea gură păcătoasă.

El chicoti.

– Știi ce vrei?

– Nu, zise ea, abia respirând. Mă tem că o să aflu și mă îngrozesc la gândul că nu o să știu.

– Să nu te temi. Nu o să doară. Și nu te lupta, draga mea. Când vine, lasă-te cuprinsă.

Voise să-l întrebe despre ce vorbea, dar gura lui îi cuprinse mugurul umflat de plăcere, rotind, alintând, înnebunind-o, apoi ea strigă, copleșită de acel deliciu. Îl strânse și mai tare pe măsură ce fiecare atingere a limbii lui, fiecare mângâiere, fiecare sărut o făceau să se piardă. Totul din ea îl chema pe el și ceea ce-i oferea. Era între picioarele ei, dar era ca și cum reușise să o cuprindă în întregime. Tot trupul ei era conștient de atingerea lui.

Fiecare nerv luase foc, aruncând scânteieri strălucitoare. Iar când vru să se controleze, îi urmă sfatul și se lăsă pradă momentului, pasiunii, dorințelor, păcatului. Cât de ticăloasă era că îl lăsase pe acest bărbat care nu-i era soț să o descopere atât de intim! Îl lăsase să o posede ca și cum îi aparținea lui, ca și cum era acolo ca să-i facă pe plac.

Dar sigur că era. Doar îi dăduse permisiunea. Câștigase pariul și își ceruse premiul. De unde să știe că la final prețul aveau să fie ea însăși și faptul că i se oferise complet? Cu toate acestea, nu avea regrete. Simțea doar plăcere, care acum îi curgea prin vene până când într-adevăr uită cum o cheamă și nu mai simți decât extazul care o cuprinse, umplând-o, făcând-o să se elibereze, cucerind-o și făcând-o să țipe, trimițând-o în rai.

Apoi izbucni în lacrimi.

Capitolul 8

Totul se învârtea în capul ei. Anii în care tânjise după o pasiune pe care o descoperise mult mai profundă și minunată decât orice își imaginase. Durerea și tristețea pe care le simțea după pierderea lui Lushing, în ciuda lucrurilor pe care nu i le oferise. Povara de a nu-și vedea surorile aranjate când ea nu avea mijloacele necesare pentru a-și păstra ducatul fără un moștenitor. Responsabilitatea de a se strădui să-i asigure titlul și proprietatea fratelui ei, de a-l ajuta să nu se cufunde într-o ruină totală.

Propria ei dezamăgire de a nu avea un copil pe care să-l țină în brațe. Teama că problema era cauzată de ea, nu de Lushing, că tot ce făcea acum era un exercițiu inutil și că era infertilă. Mai erau înșelătoria ei, oribila ei trădare – dacă acest bărbat avea să o lase însărcinată, ea nu avea să-i spună niciodată că îi născuse un fiu sau o fiică, pentru că trebuia să nu știe nimeni, ca toată lumea să creadă că acel băiat sau acea fată era a lui Lushing. Altfel, copilul ar fi fost blestemat, la fel ca ea.

– Ștt, ștt! E în regulă, iubito, îi zise Aiden Trewlove, strângând-o în brațe.

„Nu fi bun cu mine! Nu merit asta!", își dorea să strige.

Dar nu era capabilă să rostească acele cuvinte. Putu doar să mormăie ceva de neînțeles în timp ce el o ridică în brațe și porni către un scaun, așezându-se cu ea în brațe, netezindu-i hainele pentru a-i salva decența.

Iar lacrimile începură să curgă și mai tare.

O femeie cu rangul ei nu plângea într-un mod atât de rușinos. Nu-și încolăcea degetele în jurul gâtului unui bărbat și nu-și îngropa fața în pieptul lui, lăsând lacrimi mari să se rostogolească de-a lungul trupului său. În acest timp, el o mângâia pe spate, încercând să o liniștească.

– Soțul tău nu ți-a oferit niciodată asta?

Cum putea să-i explice că tot ceea ce-i oferise o distrusese complet? Intimitatea momentului, extazul copleșitor pe care îl simțise? Clătină din cap, scânci, luptându-se să-și recapete controlul, să nu-și amintească întâlnirile reci cu Lushing. Oare o dorise?

Aiden o strânse mai tare în brațe.

– Acesta este motivul pentru care ai venit aici? Căutai pasiune?

Nu putea să-i mărturisească motivul pentru care îl căutase, dar nici nu voia să-l mintă.

– Nu sunt sigură că știam ce caut. Nu am cunoscut niciodată ceva așa minunat, atât de copleșitor, ceva care să te cuprindă cu totul. Întotdeauna trebuie să fie așa?

– Nu întotdeauna. Unii bărbați sunt ezitanți când e cazul să se implice complet în plăcerile carnale cu soțiile lor. Ei sunt stânjeniți de latura animalică a naturii lor.

Lacrimile se răriră, lăsând-o obosită și sleită de puteri.

– A fost mai degrabă crud ce am simțit. Nu m-am așteptat să mă simt atât de vulnerabilă. Apoi o lovi un gând teribil. Nu o să spui vreodată că...

– Nu. Ești în siguranță alături de mine. Orice se petrece rămâne între noi.

Ea trase puternic aer în piept.

– Mi-e dor de el, zise ea, fără să-și dea seama ce urma să spună. Lacrimile porniră din nou. A fost blând, continuă ea.

– Noaptea trecută ai spus că nu te-ai căsătorit din dragoste, dar asta nu înseamnă că nu l-ai iubit. Așa e?

Ea încuviință imediat.

– Dar nu a fost o dragoste pasională, nu a fost ceva despre care citești în romanele de dragoste.

– Eu nu citesc romane de dragoste.

Ea zâmbi, aproape că râse de tonul vocii lui care parcă spunea că îl insultase.

– Mie îmi plac foarte mult. Dar, dincolo de asta, dragostea noastră nu a fost un lucru profund, care să te înnebunească. Poate că de aceea alte aspecte ale relației noastre au fost lipsite de pasiune.

– Poți să ai pasiune fără iubire.

Aiden Trewlove tocmai demonstrase asta cu câteva minute în urmă. Dar oare puteai să ai o iubire romantică fără pasiune? Își imagină cât de mulțumitor ar fi fost să trăiască tot ce experimentase mai devreme cu un bărbat pe care să-l adore dincolo de rațiune.

– Nu poate fi ușor să fii văduvă tânără, zise el încet, schimbând subiectul.

– Cred că nu e mai ușor nici dacă ești mai bătrână. Viața mea este o rutine – nu într-un mod plictisitor. Dar el era parte din tot. Mă îmbrac pentru cină și cobor în bibliotecă, iar el nu e acolo, cu paharul lui mare în mână, uitându-se spre focul din șemineu, nu mai e acolo să se întoarcă și să-mi zâmbească. Când citesc și descopăr un pasaj scris foarte bine și ridic ochii ca să-l împărtășesc, el nu e acolo, pe scaunul din fața mea, pierdut și captivat de romanul lui. Îl caut de sute de ori pe zi, doar ca să-mi amintesc că nu mai e acolo. Și mereu doare, zise ea, îndreptându-se și privindu-l. Nu știu când nu o să mai doară.

El îi atinse obrazul, apoi părul, dorindu-și să-i ofere cuvinte de alint, care să-i ușureze durerea, dar nu știa nimic despre astfel de pierderi permanente. Și nici nu se așteptase ca noaptea să ia o astfel de turnură. Plânsul nu fusese printre reacțiile pe care le anticipase din partea ei.

Nu știa să ofere confort, era străin de asta – mai mult, presupunea că nu se descurca prea bine. Poate că de asta nu căută cuvinte, ci o sărută cât putu de blând. Simțea ca o împunsătură în piept știind-o nefericită, o durere care nu-i plăcea deloc și pe care nu o înțelegea. Ticălos cum era, când venea vorba de femei, oricât de mult se bucura de prezența lor, ridica o barieră între ele și propriile emoții.

Nu avea multe de oferit unei femei când venea vorba de influență, prestigiu și – dacă era onest cu el însuși – de mândria de bărbat de a sta lângă ea. Era patronul unei săli de joc, un propovăduitor al viciului. Nu ajunsese să aibă o avere suficient de mare încât oamenii să fie dispuși să treacă peste afacerea lui dubioasă sau peste condiția nașterii lui pentru că, până nu demult, îi dăduse o parte bună din câștiguri viermelui care îi era tată. Dar, chiar și dacă ar fi avut un număr nesfârșit de monede, ar fi fost onest din partea lui să-i ceară unei femei să-l iubească, știind că lumea avea să-l vadă mereu doar ca pe un bastard? Acea rușine, acea pată, nu putea să fie spălată, iar el nu avea să aducă pe lume copii care să poarte aceeași povară a rușinii pe care o cărase el.

Așa că nu era încântat de cât de mult ajunsese să țină la această femeie într-un timp atât de scurt, mai ales când era limpede că ea nu voia decât un singur lucru de la el. Nu-i plăcea deloc gândul că, atunci când avea să-i cedeze total și să-i împlinească toate poftele și dorințele, la final, se putea să nu o mai vadă deloc.

Pentru că avea să-și aducă aminte întotdeauna de felul în care îi curseseră lacrimile pe gâtul lui, de căldura pe care o simțise strângând-o în brațe, de gustul ei explorat de limba lui.

Când se retrase, ea îi zâmbi, făcând acea durere din piept să crească.

– Ai un fel aparte de a mă distrage de la problemele mele, zise ea, recunoștința oglindindu-i-se în ochi.

– Sunt la dispoziția ta ori de câte ori ai nevoie de o distracție.

Schiță un zâmbet, iar obrajii ei deveniră din nou rozalii. Îi trecu prin minte să vopsească pereții în acea nuanță ca să și-o aducă aminte mereu.

Pentru câteva minute bune, doar se priviră, de parcă nu mai aveau nevoie de cuvinte. Ea își feri privirea prima.

– Trebuie să plec acum.

Voia să o roage să rămână și să-și petreacă restul nopții în patul lui. Nu că ar fi făcut altceva în afară de a o ține în brațe. Deși era disperat să o posede, nu credea că ea era într-o stare potrivită pentru a se lăsa răvășită de *el*. Nu fusese sedusă complet.

Așa că se desprinse de ea și o ajută să se ridice din poala lui. După ce își luă cămașa pe el, o privi fascinat cum își netezea hainele. Apoi, o ajută să-și lege rochia la spate.

Nu se obosi să-și prindă părul. Pur și simplu așeză masca la locul ei, devenind din nou o necunoscută. Apoi o conduse pe hol, către o scară privată care ducea în foaier, ca să nu mai fie obligată să treacă prin sala de jocuri. Își luă pelerina de la fata de jos care păzea toate bunurile, el o ajută să se îmbrace cu ea și o conduse în noapte, către trăsura care o aștepta.

Când ajunseră, ea se întoarse cu fața spre el.

– Îmi cer scuze că m-am dat în spectacol în fața ta.

– Nu e nevoie de scuze, draga mea. Dar sper să nu lași starea de disconfort și faptul că ai plâns să te împiedice să revii.

Ea se întinse după el, atingându-i bărbia nerasă. El putu să audă sunetul delicat al degetelor ei pe pielea lui.

– Mâine.

O ajută să se urce în trăsură și închise ușa după ea. În zgomotul roților, privind în urma trăsurii, nu putu să nu se întrebe dacă el putea să o seducă pe ea măcar pe jumătate cât îl sedusese ea.

•

Când ajunse în fața ușii dormitorului ei, Selena ezită, nedorindu-și să aibă de-a face cu Winslow în acea seară, sperând să nu fie ascuns în umbrele din camera ei. Era posibil să o privească și să își dea seama ce făcuse. În ciuda lacrimilor ei, se simțea ca și cum strălucea datorită mângâierilor lui Aiden și voia să țină acele senzații aproape, să le ia cu ea sub așternuturi.

Se gândi să caute alt pat decât al ei – reședința avea cel puțin alte treizeci de camere –, dar, în cele din urmă, decise că avea nevoie de un decor familiar. Când intră în încăpere, descoperi că fratele ei nu se afla acolo, dar cele trei surori erau toate în patul ei. Gemenele păreau să doarmă, în timp ce Alice era trează, sprijinită de perne, cu nasul într-o carte. Se gândi imediat la Aiden și se întrebă dacă îl luase somnul sau scosese una din multele lui cărți de pe raft ca să-și ocupe mintea și să nu se gândească la ea.

Ce naivă era! De parcă i-ar fi păsat sau s-ar fi gândit la ea după ce plecase de acolo! Dacă avea nevoie de distracții, erau multe femei în clubul lui care ar fi fost mai mult decât încântate să-i ofere asta. Nu voia să recunoască gelozia pe care o simțea. Cât avea atenția lui, nu voia ca el să o ofere și altcuiva. Poate că acesta ar fi fost un premiu mai potrivit, asta ar fi trebuit să-i ceară. Dar cel pe care îl ceruse și îl primise era neprețuit.

Alice își așeză cartea în poală și o privi pe Selena îngrijorată, observându-i chipul răvășit.

– Unde ai fost? Am fost foarte îngrijorate pentru tine.

– Da. Văd asta. Înghiontește-le pe cele două ca să plecați în camerele voastre.

Fără să fie înghiontite, Constance și Florence se treziră, uitându-se cu ochii întredeschiși la ea, și se ridicară.

– Te-ai întors, spuseră ele la unison.

– Da, iată-mă!

– Unde ai fost? întrebă Flo.

Cu masca ascunsă în faldurile fustei ei, se îndreptă către dulap, unde o așeză elegant și discret în spatele unei cutii de bijuterii frumos ornate pe care i-o făcuse Lushing cadou, și vru să-și scoată mănușile, dar își dădu seama că nu și le mai pusese înapoi și rămăseseră la Aiden. Din fericire, avea suficiente mănuși, dar trebuia să-și aducă minte ca a doua zi să le ia înapoi. Ridică apoi foarte încet capacul

unei alte cutii de bijuterii, una mai mică, scoase inelul de căsătorie și îl puse din nou pe deget.

– A trebuit să ies puțin, să fiu singură, să găsesc un pic de liniște. Ce faceți voi aici?

– Nu am putut să dormim cu un cadavru în casă, răspunse Alice. E cam morbid să avem coșciugul în salonul principal.

– Așa se face, scumpa mea.

– Îl aud mergând pe holuri, zise Connie.

– Nu trebuie să vorbești așa despre sărmanul Lushing, rosti Selena, așezându-se pe o băncuță acoperită cu tapițerie florală. Deși, dacă ar fi o fantomă, nu v-ar bântui. V-a iubit pe toate foarte mult, știți asta.

– Lasă-ne să dormim aici, cu tine, zise Alice. Așa cum am făcut când eram mai mici, după ce mama și tata și-au găsit sfârșitul prematur.

Așa vorbea Alice despre moartea lor, ca și cum le sunase ceasul mai devreme. Selena credea că sora lor cea mai mică fusese cea mai afectată de tragica moarte a părinților lor. Se ridică și își trase părul, într-o parte pe un umăr. Agrafele îi rămăseseră tot acolo, la el.

– Vino și ajută-mă cu panglicile, ca să nu o mai chem pe Bailey.

Camerista ei avea tendința de a fi cam posacă atunci când era trezită din somn.

Lăsând cartea deoparte, Alice se ridică din pat, țâșni spre ea și începu să-i descheie rochia cu degete abile, hotărâtă să termine repede.

– De când ai semnul acesta? Arată groaznic.

Cu inima bătându-i cu putere, Selena să grăbi spre oglindă. Pe gât, spre umăr, era o mică pată ce semăna cu o vânătaie. Acolo o supsese el, cu limba lui ademenitoare și păcătoasă. Se înfierbântă când își aminti. O marcase, cel puțin temporar, căci avea să treacă.

– Nu e nimic.

– Doare? Pare dureros.

Fusese oricum, numai dureros nu.

– Nu.

– Cum ai căpătat-o? întrebă Flo, ridicându-se în genunchi pe pat ca și cum ar fi vrut să o vadă mai bine.

Selena trebuia să le spună ceva, altfel ar fi înnebunit-o.

– Bailey a scăpat peria mai devreme când mi-a aranjat părul. M-a lovit într-un unghi ciudat.

– Ar trebui să o dai afară dacă e atât de neglijentă, zise Connie.

– Nu o să renunț la Bailey. A fost un accident. Să nu-i spuneți nimic despre asta. Să nu spuneți nimănui. Așa cum am zis mai devreme, nu e nimic serios.

Când avea să ridice gulerul rochiei de doliu, nu avea să vadă nimeni.

– De ce porți o rochie de bal? întrebă Connie, întinzându-se pe burtă, cu capul spre picioarele patului și cu bărbia între mâini.

– M-am plictisit de purtat negru și nimeni nu trebuia să mă vadă, așa că nu are importanță ce purtam, nu?

– Serios, Selena. E un pic cam devreme să te plictisești de purtat o rochie neagră, mai ales că o s-o porți în următorii *doi* ani, spuse Connie, ca și cum ar fi fost o sentință, o condamnare la moarte din partea unui magistrat.

– Slavă Domnului că noi trebuie să purtăm doliu doar trei luni, deși o să fiu tristă mai mult timp. Ai dreptate, Lushing a fost foarte drăguț. Mă făcea să râd.

– Ne făcea pe toate să râdem, zise Flo.

– Unde ai fost, Selena?

– Prin împrejurimi. Serios, fetelor, trebuie să încetați cu întrebările dacă vreți să rămâneți în patul meu.

După ce se îmbrăcă Selena cu cămașa de noapte, Alice se oferi să-i împletească părul. Urmărindu-i imaginea în oglindă, văzu seriozitatea cu care sora ei ținea peria, ca și cum se temea să nu o scape și să-i mai facă o vânătaie. Selena ar fi trebuit să găsească alt motiv pentru semnul ei, unul care să nu implice servitoarea, dar nu se așteptase la atâtea întrebări odată ce intrase în dormitor.

– Exersează pentru vremea când o să devină camerista unei doamne, suspină Flo adânc.

– Toate trebuie să ne luăm slujbe. Nici una dintre noi nu o să aibă o căsnicie bună fără Lushing aici, fără ca el să se asigure de asta. Winslow e total nefolositor în această privință.

– Eu o să fiu servitoarea unei văduve bogate și o să călătoresc în toată lumea, spuse Connie.

– Nimeni nu o să-și ia o slujbă și nimeni nu o să devină servitoarea nimănui, le asigură Selena. Toate o să încheiați căsătorii bune.

– Cum o să faci asta, când aproape totul o să meargă la Coroană?

– Nu vă îngrijorați pentru asta acum. Se îngrijora ea destul, se gândi. Totul o să fie bine, adăugă.

Ea avea să se asigure de asta. Alice nu avea deloc talent la pieptănat sau prins părul. Coada era prea largă și șuvițele ieșeau peste tot.

– Mulțumesc, draga mea, zise ea. E minunat!

Câte minciuni fusese obligată să le spună surorilor în acea seară! Se ura pentru asta, dar ce putea să facă? Ele nu trebuiau să știe adevărul; nimeni nu trebuia să afle. Tot restul vieții, trebuia să trăiască în minciună.

– Bine. Haideți toate în pat! Mâine o să fie o zi foarte lungă.

Urma înmormântarea lui Lushing. Ea se așeză cu gemenele pe partea stângă, în timp ce Alice era în dreapta. Sora ei mai mică stinse lampa, lăsând întunericul să le înghită.

– Mi-e dor de el, zise Alice încet.

– Știu, scumpo. Și mie.

– O să ajungem fete bătrâne până când o să avem primul nostru sezon, zise Connie.

– Nu îți mai face griji legate de viitor, zise Alice.

– Eu și Flo și urma să ieșim în societate, dar acum trebuie să amânăm totul pentru că nu ne putem afișa peste tot în timp ce Selena e în doliu. Avem nevoie ca ea să ne însoțească. Winslow o să fie nefericit din cauza asta. Nu e corect!

– Lushing nu a vrut să moară, îi aminti Alice. Ar trebui să o liniștim pe Selena.

– Faptul că vă foiți în patul meu este foarte liniștitor, rosti Selena.

– Unde o să trăim? întrebă Flo.

– La o zi după înmormântare, avocatul o să citească testamentul. Sunt sigură că Lushing a avut grijă de noi. Și mai e o șansă ca toate lucrurile să iasă bine pentru noi, una la care nu vă gândiți.

– Cum? întrebă Connie, iar Selena avu sentimentul că patul se mișcă, fiind sigură că sora ei se ridicase în picioare pentru a pune întrebarea.

– S-ar putea să fie însărcinată, spuse Flo. Și dacă e băiat, ar fi moștenitorul lui Lushing și nimic nu s-ar schimba. Nu o să conteze când o să avem sezonul. O să fim asociate cu o mare dinastie, iar bărbații o să se arunce pe noi.

Selena se gândi că bărbații ar fi trebuit să se arunce pe ele pentru ceea ce erau. Erau deștepte, înțelepte și spirituale. Fiecare avea

talentele și preocupările ei. De ce titlul sau reședințele în care locuiau influențau modul în care erau percepute?

Aiden Trewlove își începuse viața fără nimic. Cu toate acestea, muncise mult pentru a face ceva care merita să fie admirat. Era blând, amabil și îi plăcea să se distreze. Și râsul lui, pentru numele lui Dumnezeu, putea să alunge și cele mai proaste dispoziții! Era un bastard, nu era fiul nimănui și totuși găsea forța să râdă. Și pentru scurt timp, o făcuse să uite că era văduvă. Apoi o liniștise cu mai multă sinceritate decât cei care veniseră să-și exprime condoleanțele și decât cei care aveau să vină a doua zi.

– Ești însărcinată? șopti Alice ca și cum s-ar fi temut să rostească acele cuvinte mai tare de spaimă ca ele să nu se adeverească.

– E posibil. E prea devreme ca să știu sigur.

– Lushing ar fi încântat.

– Doar dacă e băiat, comentă Connie. Societății îi pasă doar de moștenitori, doar de băieți.

– Mie îmi pasă de fete, zise Selena. Îmi pasă de voi toate. Vă iubesc mult!

Și pentru că le iubea, avea să facă tot ce era necesar pentru a le ști fericite și cu o situație bună.

Capitolul 9

De fiecare dată când intra în taverna Sirena și Unicornul, se simțea ca și cum era acasă, iar atmosfera aceea frumoasă exista datorită surorii lui Aiden, Gillie. Muncise mult ca să transforme acel loc într-un sanctuar pentru cei care se confruntau cu greutăți sau cei care aveau nevoie de odihnă după ore lungi de lucru. Erau mese mai mici, la care încăpeau cu ușurință patru persoane, sau mai lungi, care primeau douăsprezece. Pe bănci și scaune se odihneau trupurile obosite, și când acestea nu erau disponibile, o bancă lungă aflată în fața tejghelei, unde erau butoaiele și cepurile, oferea refugiul necesar, mai ales că Gillie își petrecea majoritatea timpului acolo, ascultându-i și zâmbindu-le tuturor celor care voiau să-și verse năduful sau celor care doreau să-și împărtășească bucuria cu ocazia vreunui eveniment frumos.

Nu mai era aglomerația obișnuită de la prânz, când oamenii veneau pentru o halbă sau pentru o masă bună, așa că Aiden nu fu nevoit să-și facă loc prin mulțime către lemnul lustruit în care i se reflecta chipul. Una dintre fetele lui Gillie îi zâmbi și îi făcu cu ochiul. Dacă ar fi fost un client obișnuit, l-ar fi întâmpinat cu întrebarea „Care este plăcerea ta, comoară?", dar având în vedere cine era, știa că Gillie îi turnase deja o halbă. Îl aștepta la tejghea când ajunse acolo.

– Nu te-am văzut de ceva timp, îi zise sora lui, studiindu-l intens pentru a se asigura că totul era în regulă cu el.

– Noua afacere mă ține ocupat mai mult decât mi-am imaginat.

– Merge bine atunci?

– Nu mă pot plânge, zise el, sorbind din bere și bucurându-se de savoarea ei. Am nevoie de cea mai bună sticlă de vin pe care o ai. Una care să meargă bine cu căpșune.

Fructele acelea aveau să-l coste o avere pentru că încă nu era sezonul lor, așa că trebuia să le găsească undeva la vreo seră. Avea planuri pentru Selena în acea seară, fiind sigur că avea să se întoarcă în brațele lui odată cu lăsarea întunericului.

– Cel mai bun e în pivnița de la Coventry House.

Era casa ducelui ei, acum și a ei.

– Cât m-ar costa să renunți la el?

– Pentru ce ai nevoie?

– Pentru un pic de seducție.

Sora lui își puse cotul pe masă, sprijinindu-și bărbia în el.

– Spune-mi despre ea.

– De ce? Tu ți-ai ținut ducele secret.

– Datorită sentimentelor pe care le aveam pentru el. M-au înspăimântat, cred. Ai sentimente puternice pentru această femeie?

– Dumnezeule, nu!

Dar știu că mințise când rostise acele cuvinte. Ce simțea pentru Selena trecea dincolo de cuvinte. Iar acest lucru îl înspăimânta, dar nu însemna că avea să urmeze drumul surorii lui și că avea să se îndrăgostească de ea. Petrecuse treizeci și doi de ani din viață fără a alege acea cale și nu avea să facă o excepție acum.

– E distractivă, asta e tot.

– Distracția nu merită cel mai bun vin al meu. Un vin ieftin ar fi la fel de bun.

– E obișnuită cu lucruri scumpe.

Femeia se ridică, analizându-l. Aproape la fel de înaltă ca frații ei, intimida multă lume.

– E din neam nobil atunci. Una dintre doamnele pe care le-ai cunoscut în noul club, fără îndoială. Nu o lăsa să te folosească, Aiden.

– Cum o să facă asta? Nimic din ce mi-ar putea face nu m-ar deranja.

– Gândești cu partea de jos a trupului. Eu vorbesc de partea de sus, de inima ta.

– Inima mea e în siguranță. Nu am nici cea mai mică intenție să o dau altcuiva spre păstrare.

– Intențiile pot dispărea. Eu nu am intenționat niciodată să mă îndrăgostesc de un duce.

– Vorbind de ducele tău, unde e? Nu prea pleacă de lângă tine în perioada asta.

Era însărcinată cu copilul ei, iar Thorne mișuna în jurul ei, ca și cum ar fi fost prima femeie care dădea naștere și avea nevoie în permanență de protecția lui. Era destul de surprins că Gillie permitea asta, mai ales că ea fusese independentă toată viața.

– A trebuit să meargă la o înmormântare. La ducele de Lushing, un bărbat pe care îl admirase mult.

Dintr-odată, măruntaiele lui Aiden se strânseră ca și cum primise o lovitură. Un duce era înmormântat în acea zi. O văduvă cu secrete venise în clubul lui.

– Avea o soție ducele ăsta, Lushing?

Sora lui încuviință, luând o cârpă pentru a șterge tejgheaua.

– Am înțeles că au fost căsătoriți câțiva ani.

– Nu ar fi trebuit să te duci să-l însoțești pe soțul tău?

Dacă s-ar fi dus, i-ar fi descris-o pe văduva bărbatului, ar fi știut cu precizie dacă era femeia care ajunsese în brațele lui. Cu toate că nu-și putea imagina că femeia venise la el, deși soțul ei încă nu era înmormântat.

– Nu am cunoscut-o pe ducesă. Nu cred că are dispoziția de a-și face noi prieteni. Eu cu siguranță nu aș nevoie de niște străini care să mă privească atunci când jelesc. În plus, încă nu sunt acceptată de nobilime, așa că ar fi și mai ciudat.

– Știi cum a murit?

Ea se opri, cercetându-l atent.

– De ce îți pasă?

– Jumătate din familia mea s-a înrudit cu nobilimea. Treaba mea, în special pentru cei proaspăt intrați în nobilime, este să am grijă de ei. Mi se pare normal să știu ce se întâmplă în rândul lor, iar tu ai devenit o incredibilă sursă de informații.

Faptul că ea ridică din umeri arătă că nu era deloc impresionată de modul în care încercase să o flateze, spunându-i că era nouă în rândul nobilimii. Habar nu avea cum reușise un duce să o cucerească, pentru că Gillie nu era genul care să flirteze.

– S-a îmbolnăvit. Thornley a fost șocat de moartea lui pentru că ducele era destul de tânăr, cu o sănătate bună. Cu câteva zile în urmă, văduva lui l-a adus la Londra pentru că el își dorise să fie îngropat în cimitirul de aici.

Cu siguranță, nu era ducele Selenei. Era o simplă coincidență venirea lui în Londra, la fel ca apariția ei la club. Cu toate acestea, ce cale era mai bună decât aceea de a te pierde în plăcere din cauza unei morți?

– Au mai murit alți duci în ultimul an?

Sora lui îl studie ca și cum vorbea în altă limbă.

– Sunt sigură că au mai murit câțiva, dar, până să apară Thorne în viața mea, nu prea dădeam atenție acestor lucruri, mai ales celor legate de nobilime. Nu eram în cercurile lor ca să-i știu pe unii dintre ei după nume și ca să prezinte interes pentru mine. Thorne știe cu siguranță. Să-l întreb?

– Nu, nu e important.

Indiferent că era o zi, o săptămână, o lună, un an, un secol de când ea era văduvă, nu conta. Asta nu avea să șteargă interesul lui față de ea. Se părea că era necesar încă un joc de biliard, dar de data aceasta el trebuia să pună întrebările.

– Mai vrei vinul? întrebă Gillie, întrerupându-i gândurile.

– Dacă nu te deranjează.

Întotdeauna găsea un scop bun unui vin pe măsură.

– O să-i scriu un bilețel majordomului ca să-i spun ce sticlă să-ți dea.

– O să mai pictez un unicorn pentru pereții tavernei tale.

Erau decorați cu operele lui, la fel ca aceia din mansardă, unde obișnuia să locuiască înainte. Zâmbind, îl bătu pe umeri.

– Vreau să pictezi unul pentru odaia copilului.

– Oricum aveam de gând să fac asta. Și poate o să pictez tot peretele cu unicorni.

– Îndrăznesc să spun, Aiden, că ai o latură fantezistă.

El îi făcu cu ochiul.

– Să rămână între noi.

În glumă, ea îl lovi ușor peste braț cu cârpa cu care ștergea.

– Așteaptă aici cât mă duc să scriu biletul ca să-l dai majordomului.

După ce plecă, el sorbi lung și încet din bere, deja imaginându-și cum avea să o seducă pe Selena până când avea să dărâme toate barierele și să se deschidă în fața lui precum o carte, povestindu-și toate secretele și păcatele.

Stând în salonul principal, Selena se trezi înconjurată de câteva doamne cu intenții bune din înalta societate, care o priveau cu simpatie și cu tristețe, ca și cum era pe punctul de a-și urma soțul în groapă. Și-ar fi dorit să participe la înmormântare. Reuniunea aceea sumbră, cu costume și pălării înalte, trebuia să fie mult mai veselă decât obligația de a fi în centrul atenției acestor femei îmbrăcate ca niște ciori, care îi aminteau cum se hrănesc prădătorii. Așteptau să-i vadă lacrimile, dar ea le eliberase noaptea trecută, la adăpostul brațelor puternice ale lui Aiden Trewlove.

Așa că, pe lângă sentimentul de mâhnire, se lupta și cu cel de vină pentru că se bucurase atât de mult de tandrețea acelui bărbat. Deși presupunea că Lushing putea să o ierte pentru asta. Până la urmă, el nu-și propusese niciodată să o facă nefericită. Ar fi fost îngrozit de privirile triste din jurul ei. Întotdeauna fusese un bărbat care se bucurase de viață, care căutase să se distreze, care sărbătorise fiecare zi ca pe o oportunitate, ca pe o nouă aventură.

Chiar și surorile ei, așezate în jurul lui, păreau pierdute. Cu siguranță, în astfel de momente trebuia să fie gânditoare și să pară tristă – și chiar era distrusă pentru că Lushing murise. Dar era ceva ciudat în liniștea aceea prea asurzitoare. Vru să o roage pe Constance să interpreteze ceva la pian sau pe Florence să cânte unul dintre acele cântece care alinau inima. Voia bucurie și fericire. Voia să râdă. Dumnezeu să o ajute, voia să audă râsul lui Aiden Trewlove în toată încăperea, la fel ca atunci când el își dăduse seama că ea știa să joace biliard.

Apoi, în dreapta ei auzi o șoaptă de bucurie care îi făcu inima să se deschidă, amintindu-și că Lushing obișnuia să-i șoptească la ureche.

– Crezi că Lady Lilith are o oglindă? Rochia aceea, cu o astfel de nuanță, arată oribil pe ea.

– Îndrăznesc să spun că Lord Hammersmith o să se strecoare în camera lui Lady Margaret mai târziu, dacă citesc bine mesajul de la admiratorul ei.

– Cred că Lady Downing își toarnă alcool în băutură, deși nu e nici măcar ora două după-amiază.

Selena se întinse pentru a prinde mai mult din conversație, pentru a auzi ceva ce mai târziu putea să-i povestească lui Lushing, când avea să-i viziteze mormântul, ceva care să-l facă să zâmbească.

– ... decadent. Jucând, bând. Am fumat o țigară în sala de biliard.

Selena închise ochii. Sala de biliard. Ea făcuse mai mult decât să fumeze o țigară. Deși poate că femeia vorbea despre altcineva...

– Domnul Trewlove trece prin camere ca și cum e un prădător, atât de încet și de fin, și apoi dintr-odată e acolo, lângă tine, șoptindu-ți lucruri delicioase.

– Cum ar fi? întrebă Lady Carolyn pe un ton jos.

„Pielea ta îmi aduce aminte de mătase, doar că e mai moale", se gândi Selena.

– Ar trebui să dansez doar vals pentru că sunt prea grațioasă pentru altceva.

Asta spusese Lady Georgiana, amatoarea de țigări.

– Ai dansat cu el?

„Oh, da, dar nu suficient de mult!"

– Nu. Nu dansează niciodată cu nimeni. Cred că modul în care a fost crescut nu i-a permis să învețe.

„Oh, dar știe!"

– A dansat cu cineva seara trecută, interveni Lady Josephine. Pentru numele lui Dumnezeu, modul în care a ținut-o și în care s-a uitat la ea, ca să nu mai spun cum s-au mișcat, m-a făcut să-mi lase gura apă.

– Cine era?

Lady Carolyn nu se temuse niciodată să pună întrebări.

– Nu știu, purta mască. Asta e problema. Dacă nu vrei să fii văzută acolo, poți purta mască. Serios, Carolyn, trebuie să vii și tu o dată!

Femeile vorbiră din ce în ce mai tare, până când Selena era sigură că nu era singura care le asculta. Gemenele își întorseseră capul, fiind atente ca niște ulii. Deși nu era genul de local în care ar fi vrut să calce surorile ei, se gândi că ar fi fost o evadare frumoasă pentru ele. Ar fi putut să le limiteze expunerea în sala de bal. Poate că avea să le povestească o parte din planul ei și să le ia cu ea, deși motivele ei de a merge acolo nu trebuiau să le trezească brusc curiozitatea. Mai mult, ar fi fost forțată să se ascundă și să dispară la un moment dat, trezindu-le curiozitatea. Era mai bine să le lase acasă.

– Fetelor, zise una dintre cele mai în vârstă, Lady Marrow, certându-le. Este o conversație cu totul nepotrivită pentru o asemenea ocazie.

– Am crezut că acel loc e un mit, comentă Lady Waverly, altă matroană.

– Nu, există și e absolut minunat! exclamă Lady Hortense, plină de entuziasm.

– Este un loc deținut de cineva născut din rușine. Nu trebuie tolerat și ar trebui să-ți fie rușine să fii asociată cu el, zise tăios Lady Marrow.

Selena o văzu pe Lady Elverton stând perfect dreaptă și nemișcată, cu o expresie pe care nu se putea citi nimic. Tatăl ei era baron, deși zvonurile spuneau că ea nu este primită în casa lui. Se zvonea că fusese amanta contelui de Elverton înainte ca soția acestuia să moară într-un accident ciudat de barcă. Trecuseră aproape treizeci de ani de la acea tragedie și de la căsătoria ei cu contele. Cu toate acestea, abia dacă era acceptată sau tolerată de lumea bună, deși nu părea să o deranjeze prea mult. Selena nu se născuse când avusese loc scandalul, așa că nu putea să știe dacă zvonurile erau adevărate și nu era sigură dacă acestea înfloriseră sau mai dispăruseră de-a lungul anilor.

– Mi-a zis odată că sunt drăguță, spuse Lady Cecily, care din nefericire fusese binecuvântată de natură cu dinți foarte mari, care nu puteau fi ascunși în nici un fel de buza de sus.

– E un nenorocit de primă clasă, insistă Lady Marrow. Bineînțeles că o să flirteze cu tine și o să-ți spună tot ce vrei să auzi. Vrea ceva de la tine.

Oare ce putea să vrea de la Selena, iar ea nu ar fi vrut să-i dea? Practic, se aruncase în brațele lui, iar el încă nu o primise întru totul în ele.

– Dar e mereu atât de drăguț! zise una dintre doamnele mai tinere.

– Așa e diavolul când vrea să-ți ia sufletul, i-o trânti Lady Marrow, ridicând o sprânceană atât de tare încât părea că îi intră în cap.

– În ciuda zvonurilor care circulă despre originile celor din neamul Trewlove, nu par atât de răi, interveni Selena.

Atmosfera păru tensionată, iar doamnele prezente rămaseră mute de uimire la îndrăzneala ei. Sau poate că nimeni nu se așteptase ca ea să se fi eliberat suficient de mult de durere pentru a vorbi.

– Ești drăguță, Lady Cecily. Presupun că a vrut să-ți facă un compliment, nimic mai mult.

Sărmana fată roși și își coborî capul. Selena putea să-l vadă pe Aiden Trewlove făcând un gest frumos pentru biata femeie, oferindu-i bunătate sub forma unui compliment. Deja avusese trei sezoane, iar în curând avea să fie exilată din cauza lipsei de pețitori.

– Îi oferi prea mult credit, ducesă, continuă Lady Marrow, care nu părea să fie dispusă să-și schimbe părerea. Cât despre zvonuri, sunt mai degrabă fapte. S-au născut din păcat, ceea ce-i face automat imorali.

Deși nu era prima dată când auzea aceste argumente, Selena nu le acceptase niciodată. Nici Lushing nu o făcuse. El întotdeauna crezuse că oamenii trebuiau judecați după merit. Doar că acum nu se putu abține să nu se întrebe: dacă Aiden Trewlove avea să fie tatăl copilului ei, asta însemna că nou-născutul avea să fie imoral? Oare copilul avea să fie condamnat la flăcările iadului? Oare păcatele lui Aiden aveau să treacă prin ea și să devină păcatele copilului ei?

– Nu am înțeles niciodată acest argument. Păcatul ar trebui să fie al părinților, cu siguranță. Copilul nu are nici o vină.

– Acele moravuri ușoare se transmit prin sânge. Păcătoșii dau naștere altor păcătoși. E principalul motiv pentru care avem o ierarhie în societate, e modul în care ne organizăm și facem ordine.

– Eu mă îndoiesc că o persoană din camera aceasta este fără de păcat, zise Lady Elverton încet, dar cu ochii scânteindu-i. Ceea ce ar însemna că toată înalta societate este imorală, nu? Și, dacă urmăm logica dumitale, Lady Marrow, ceea ce eu refuz să fac, cu toții suntem imorali. Sunt de acord cu ducesa. Indiferent de circumstanțele nașterii lor, copiii sunt puri, fără de păcat, fără rușine. Ei reprezintă inocența în cea mai pură și minunată formă. *Tabula rasa* cred că o numesc filosofii.

Matroana mai bătrână înlemni.

– Nu sunt de acord. Biblia este foarte clară. Păcatele tatălui se abat...

– Sunt păcatele tatălui, zise Lady Elverton cu emfază, iar Selena se întrebă dacă ea fusese cu adevărat amanta contelui și dacă îi oferise copii înainte de căsătorie. Dacă făcuse asta, unde erau copiii acum?

Selena observă că Lady Marrow mai avea un pic și scotea fum pe nas în timp ce deschidea gura să vorbească.

– Lushing avea o natură atât de iertătoare, încât cred că ar fi fost de acord cu Lady Elverton, spuse Selena, simțindu-se obligată să le ia apărarea celor născuți în circumstanțe care nu depinseseră de ei. Îndrăznesc să spun că, dacă o să fiu binecuvântată cu un copil, sper ca el să nu moștenească nici unul din păcatele mele.

– Singurul tău păcat este că mănânci prea multe căpșune, comentă Alice, observație care ar fi fost primită cu chicoteli cu o altă ocazie, însă acum toți ochii căzură subit pe abdomenul Selenei.

Dacă inițial păreau să fie în căutare de dovezi ale poftei ei excesive de mâncare, acum ochii le erau plini de curiozitate, speculând posibilitatea ca ea să fie însărcinată. Fără să vrea, Selena duse mâinile spre pântec ca și cum avea ceva care trebuia protejat.

– Oare e posibil? șopti Lady Josephine, confirmând bănuiala Selenei legată de chipurile care o fixau cu atenție.

Dar, înainte să poată răspunde, Florence interveni nerăbdătoare:

– Totul este posibil. Draga mea soră este în doliu, iar voi toate sunteți lipsite de considerație cu subiectele voastre de conversație total nepotrivite.

– Când nu o să mai fii în doliu, șopti Lady Cecily, aplecându-se spre ea, trebuie să vizitezi Elysium. Camera de relaxare este tot ce-ți poți dori. Aș fi fericită să te însoțesc ca să nu te simți ciudat că mergi singură în acel loc.

– Mulțumesc. O să țin minte, rosti ea.

Din păcate, știa că, în momentul în care Aiden Trewlove avea să-i dea ceea ce își dorea, nu avea să mai calce niciodată pragul acelui local.

Selena detesta agresivitatea mascată și ideile pe care tocmai le auzise, astfel că atmosfera din salon începea să o apese și chiar să devină insuportabilă. Apoi se întoarseră bărbații care participaseră

la înmormântarea lui Lushing, și totul deveni mult prea sobru. Era un sentiment ciudat, dar avea un impuls nebun de a se ridica și de a fugi din reședință, de a alerga cât de repede o puteau duce picioarele spre Elysium – la Aiden Trewlove.

Își dorea să fie în brațele lui din nou, să-l audă șoptindu-i la ureche cuvinte care să o liniștească. Să se simtă în siguranță, protejată. Să se îmbărbăteze cu puterea lui și să ia din forța lui pentru a face față tuturor provocărilor care o așteptau. În schimb, făcu ce era așteptat. Lucrul corect. După ce toate condoleanțele îi fură prezentate, când cei care se adunaseră în salon se îndreptară în cele din urmă către salonul pentru cină unde îi așteptau răcoritoare, ea se furișă și ieși în grădină, unde se așeză pe banca din fier, lângă care aveau să crească mulți trandafiri în lunile următoarele. Lushing iubise așa mult florile! Și-l imagină plimbându-se printre flori primăvara, iar asta o mai liniști.

O cuprinse un soi de pace, care îi era familiară și dragă, însă sentimentul nu dură prea mult. În spatele ei se auzi un zgomot puternic produs de tocurile unor cizme, lovind cărămizile de piatră de pe aleea principală. Întoarse capul pentru a descoperi, dezamăgită, că era contele de Elverton. Kit ar fi fost bine-venit. Chiar și fratele ei. Dar în clipa aceea nu mai avea chef să stea de vorbă cu cineva din nobilime, așa că speră ca el să înțeleagă că o deranja și că avea să o lase în pace.

– E destul de aglomerat în interior, zise el, oprindu-se în fața ei.

Era la fel de înalt precum Aiden Trewlove, dar trupul lui nu era la fel de zvelt. Dragostea lui pentru mâncărurile bogate era evidentă, mai ales în zona burții. Cât de ciudat era că se gândise să-l compare cu Aiden! Dar pe viitor avea să compare toți bărbații cu el, mai ales că Aiden avea un mod aparte de a intra în gândurile ei în cele mai ciudate momente. Când văzu părul contelui șaten-închis cu fire argintii, ea regretă că nu avea să-l vadă pe Aiden încărunțind. În ciuda faptului că era pe acest pământ de aproape șase decenii, Elverton avea un spirit tânăr, deși trăsăturile i se mai schimbaseră și avea riduri. Cu toate acestea, era un diavol frumos. Înțelese de ce în tinerețea lui se zvonea că avusese foarte multe amante. Dar farmecul nu era o scuză pentru infidelitate.

– Da, căutam un loc mai liniștit.

– M-am gândit la asta când te-am văzut plecând.

„Cu toate acestea, m-ai urmărit, alungându-mi pacea pe care o căutam."

El privi în jur.

– Din ce am înțeles, o bună parte din bunurile dumitale o să ajungă la Coroană.

– Posibil.

Bărbatul își dădu capul pe spate atât de brusc, încât Selena avu impresia că avea să-i sară din loc.

– Atunci ești însărcinată?

– Aceasta nu este o întrebare potrivită într-un asemenea moment, milord.

– Așa e. Indiferent ce se întâmplă, ești o femeie tânără și frumoasă. Nu cred că te gândești cu drag la o viață petrecută în singurătate și fără vreo alinare.

Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Oare avea de gând să-i facă vreo propunere în acest moment, în asemenea circumstanțe, gândindu-se că avea să ia în considerare ideea de a se căsători cu moștenitorul lui? Vicontele de Wyeth, la cei 28 de ani, era mai apropiat ca vârstă de ea față de Lushing și era un bărbat fermecător...

– Poate că nu o să te superi dacă o să-ți fac curte.

Dacă ar fi stat în picioare, ar fi căzut ca secerată, uimită de îndrăzneala lui și de ceea ce-i propunea.

– Poftim?

– Ești cea mai frumoasă femeie din toată Anglia. Ar fi păcat ca toată această frumusețe să fie întemnițată.

Selena simți nevoie de a-l plesni pentru mojicia lui și pentru faptul că îi vedea numai frumusețea, aducându-și aminte cum Aiden o sărutase peste tot fără a ști exact cum arată.

– Sunt în doliu, zise ea scurt.

– Doi ani fără un bărbat înseamnă incredibil de mult. Pot să fiu foarte discret.

– Ești căsătorit, îi aminti ea, fierbând la gândul că putea fi atât de lipsit de respect față de contesă.

Oare credea că Selena avea să-l accepte după un timp?

– Eu și soția mea avem o înțelegere, zise el, permițându-și să se așeze lângă ea.

Ea țâșni în picioare, nedorind să-i încurajeze comportamentul insolent. El rânji. Ceva în acel gest îi era familiar.

– Ești văduvă și liberă de constrângerile societății.

– Nu sunt pe piață și nu intenționez să fiu amanta dumitale.

– Rolul ar fi temporar, până când se termină perioada de doliu. Atunci te-aș lua de soție.

– Ai deja o soție, îi aminti ea din nou, îngrozită că el continua această conversație ridicolă.

– Una care îmbătrânește și care nu mai este atât de vioaie cum a fost odată. Nu cred că mai are multe socoteli de încheiat cu această lume.

Îngrozită, căută o replică potrivită să-l pună la punct.

– Mie îmi pare foarte sănătoasă și chiar îndrăznesc să spun că este foarte vioaie.

Mai ales când venea vorba despre apărarea copiilor născuți din păcat.

– Aparențele pot înșela, zise el, ridicându-se în picioare, cu siguranță, din dorința de a o intimida. Nu am vrut să te jignesc. Pur și simplu, am vrut să spun că, dacă mi-ai permite să te curtez, să îți ofer confort în momentele grele, intențiile mele sunt onorabile. Dacă nu ai un moștenitor după șapte ani de căsnicie, nici un lord care are nevoie de copii nu o să te ia de soție. Eu nu am nevoie de moștenitori.

Se simțea amețită de implicațiile propunerii lui și de ceea ce încerca să o convingă, și anume că avea să-și petreacă tot restul vieții singură dacă nu era dispusă să accepte oferta lui. Era perfect conștientă că planul pe care îl avea acum putea să fie inutil și că era posibil să nu conceapă nici un copil, că vina pentru absența moștenitorului lui Lushing îi aparținea doar ei. Însă nu era pregătită să accepte înfrângerea, nu când avea atâtea de pierdut. Nu fu în stare să scoată un cuvânt în fața acestui bărbat înfumurat, care, intenționat sau nu, încercase să-i zdruncine încrederea.

– Ducesă? se auzi din spate.

Ea fu recunoscătoare să-l vadă pe ducele de Thornley ieșind rapid de după arbuști, pe alee. Sau cel puțin spera că tocmai ajunsese. Selena se întrebă oare cât de mult putuse să audă din acea conversație.

– Aveam nevoie de un pic de aer curat, spuse Selena, iar Thornley se uită la ea și apoi la Elverton și din nou la ea.

– Nu te învinovățesc, rosti el. Lushing a fost iubit de mulți. Cu toate acestea, cred că te-a uimit un pic numărul mare de oameni care îi jelesc moartea și care au venit astăzi aici, continuă el, înaintând

și așezându-se între ea și conte, creând o barieră între ei. Elverton, încheie bărbatul, salutându-l.

– Thornley. Tocmai îi prezentam ducesei condoleanțele mele pentru pierderea suferită.

– Sunt sigur că au alinat-o cuvintele dumitale. Dacă ne scuzi, aș dori să fac același lucru în privat.

– Bineînțeles.

Elverton încuviință din cap către ea.

– Dacă ai nevoie de ceva, sunt la dispoziția dumitale, adăugă el înainte de a pleca.

O ofertă pe care cu siguranță avea să o refuze.

– Poate că nu mai am ocazia să o fac eu, așa că îi transmit acum contesei gândurile mele calde și recunoștința pentru prezența ei, îi răspunse Selena, ridicând capul și uitându-se fix la el.

El își răsuci buzele într-un zâmbet ironic, care i se păru din nou familiar. Poate că văzuse ceva asemănător la vicontele de Wyeth într-una din ocaziile în care dansaseră – și nu fuseseră puține. În cele din urmă, Elverton plecă, iar ea se simți ușor eliberată.

– Ești bine? o întrebă Thornley.

Uitându-se la acest bărbat, știu că el nu avea să-i facă nici un fel de propuneri, dat fiind că toată lumea știa cât de îndrăgostit era de soția lui.

– Cât de bine se poate pentru o femeie care își îngroapă soțul astăzi, răspunse ea.

– Îmi cer scuze, a fost o întrebare insensibilă din partea mea, deși, ca să fiu sincer, mă refeream la întâlnirea cu Elverton. Știu că el uneori poate fi un...

– Măgar?

El chicoti.

– Un pic insensibil.

– Asta cu certitudine poate fi.

Selena decisese să schimbe subiectul.

– Îmi pare rău că ducesa nu a venit. Aș fi primit-o cu drag.

– Gillie s-a gândit că circumstanțele nu erau potrivite acum pentru a te întâlni. Dar îți trimite condoleanțele ei.

– Iar tu ești fericit cu ea, Thorne?

– Mai fericit decât am dreptul să fiu.

– Aștept să o întâlnesc într-o zi.

Alte îndatoriri îi împiedicaseră pe ea și pe Lushing să participe la nunta lor.

– Cred că o să-ți placă de ea.

– Sunt sigură că așa o să fie. Cred că ai ajuns să-i cunoști și rudele foarte bine.

Era ciudat că voia ca el să-i confirme că instinctele ei în privința lui Aiden Trewlove erau corecte, că, în ciuda afacerilor lui, era un bărbat onorabil. Știa că trebuia să se concentreze asupra lui Lushing în această zi, dar era curioasă să afle mai multe despre cei din familia Trewlove, chiar insistase să-i invite la un bal pe care îl dăduseră în acest sezon. Lushing fusese de acord să-i primească în societate.

– Le-a luat ceva timp să mă accepte.

Ea păru uimită.

– Am crezut că a fost invers.

– Nu sunt impresionați nici de titlu, nici de rang, nici de bani. Și au o bunătate care la început m-a făcut să mă simt rușinat. Au grijă de cei mai săraci și slabi dintre noi, fără a-și dori nimic în schimb. Lady Aslyn și Mick au deschis recent o casă pentru mamele necăsătorite, în timp ce Lady Lavinia și Finn au grijă de orfani. Draga mea soție îi hrănește pe cei înfometați.

– Cu ajutorul tău, interveni ea, dar el clătină din cap.

– Nu, făcea asta cu mult înainte să fiu eu în viața ei. Cred că Lushing i-ar fi sprijinit în toate eforturile lor caritabile dacă ar mai fi trăit.

– Sunt sigură că așa ar fi făcut. Era extrem de generos, zise ea, conștientă că ar fi trebuit să se oprească acolo, dar nu putu. Mai este un Trewlove, care recent a deschis... Doamnele ar trebui să știe despre asta, discutau mai devreme, chiar dacă nu e potrivit pentru această zi. Dar cred că știi la ce mă refer, dat fiind că sunteți rude prin căsătorie.

El încuviință.

– Un club unde doamnele pot să aibă un pic de libertate. Aiden se pricepe la asta.

– Intenționează să ne corupă pe toate?

Bărbatul rânji.

– Nu poți să știi când vine vorba de Aiden.

– Nu sună liniștitor. Femeile nu sunt în siguranță cu el?

– Îi place să se distreze, dar niciodată pe cheltuiala altuia. Nu o să profite de doamnele care trec pragul clubului, dacă asta te îngrijorează.

Era bine să audă și de la altcineva că tot ce presupusese ea era adevărat. Asta nu însemna că avea de gând să recunoască vreodată că mersese acolo.

– Câteva din doamnele care își împărtășeau mai devreme părerile sunt atât de tinere! Cele mai în vârstă erau îngrozite.

– Nu cred că sunt multe locuri în Londra în care o tânără doamnă este în siguranță.

– Poate că eu și surorile mele o să mergem o dată după perioada de doliu.

– O să fie o distracție bine-venită. Acum, dacă mă scuzi, sunt nerăbdător să mă întorc la soția mea.

– Zvonurile spun că este însărcinată.

Fericirea i se citea pe chip, iar ea regretă că Lushing nu avusese ocazia de a străluci la fel, de a împărtăși cu ea această bucurie.

– Este, recunoscu bărbatul.

– Sunt atât de fericită pentru voi doi!

– Mulțumim. Îmi permiți să te conduc înapoi la reședință?

– Presupun că mi-am abandonat oaspeții suficient de mult, zise ea, strecurându-și mâna în jurul brațului oferit de el.

– O să fie bine, încercă el să o liniștească.

– Putem doar spera.

Capitolul 10

El înțelese din clipa în care intrase că era ceva în neregulă, chiar dacă purta din nou masca aceea blestemată și nu-i putea vedea chipul. Văzuse în modul în care își ținea bărbia și în gropițele din obraji. Înainte să ajungă la ea și să apuce să o atingă, ea clătină din cap.

– Nu ar fi trebuit să vin. Nu pot s-o fac în această seară, dar am vrut să te văd.

– Ce s-a întâmplat? Spune-mi ce e.

Deși el avea suspiciunile lui.

Ea îi zâmbi tremurat.

– Vrei să vii cu mine undeva? îl întrebă.

– Aș veni la capătul lumii, răspunse el, uimit de rapiditatea cu care îi răspunse.

Nu-i spusese aceste cuvinte pentru a o face să se simtă flatată, i le spusese pentru că așa simțea. Avea să se gândească la acest lucru mai târziu.

– Nu chiar atât de departe, rosti ea, lăsând un zâmbet să-i cuprindă buzele. Trăsura mea este pe stradă, ne așteaptă.

– Atunci să mergem.

El o conduse prin foaierul principal, către ușă, apoi pe aleea pavată cu cărămizi. Chiar și cu o destinație în minte, ea mergea încet și, deși încălțată cu ghetuțe, abia dacă scotea un sunet, ca și cum nu mai avea energia necesară pentru a ridica picioarele. Era tristă, melancolică, o femeie care parcă se afla în primele zile de doliu.

Sau poate că rușinată de modul în care se lăsase purtată de val noaptea trecută, când se eliberase în brațele lui. Dar, dacă era așa, de ce s-ar fi întors?

Când se apropiară de trăsura neagră deja familiară, iar vizitiul deschise ușa, iar ea îi șopti ceva în timp ce el o ajută să urce. Aiden abia dacă putu să se abțină să nu-i rupă mâna bărbatului. Doar își făcea treaba, dar Aiden nu putea suporta gândul că altcineva o putea atinge, ceea ce știa că nu era deloc rațional. O urmă, așezându-se pe bancheta din fața ei, unde avea să rămână până când ea avea să-i spună să se așeze lângă ea și să o țină în brațe. Draperiile negre erau trase la ferestre. O lampă difuză în interior dădea suficientă lumină cât să-i permită să o vadă.

Trăsura porni. Ea își scoase masca și o așeză pe banchetă.

– Nimeni nu o să ne vadă acolo unde mergem.

– Și unde e asta?

– La cimitir. Sper că nu te temi de fantome sau de povești cu locuri bântuite.

– Mă tem de foarte puține lucruri, draga mea. Îi veni în minte faptul că el nu îi dăduse ceea ce ea își dorea. O să mă avânt să fac o presupunere nebună și o să spun că tu ești ducesa de Lushing, iar supărarea ta vine din faptul că astăzi ți-ai îngropat ducele.

– Cât de inteligent! Deși sunt ușurată că ți-ai dat seama, pentru că acum înțelegi de ce este nevoie să nu știe nimeni că am fost în clubul tău. Presupun că ai văzut necrologul în *The Times*.

– Nu. De fapt, am fost la sora mea, care mi-a spus că soțul ei este la o reuniune sobră.

– Bineînțeles. Thornley a venit să-și prezinte condoleanțele. Să știi că aș fi primit-o pe sora ta în casa mea dacă ar fi venit, deși nu sunt în cea mai bună condiție. Nu m-am așteptat să fiu atât de devastată. Lushing întotdeauna era alături de mine când veneau oaspeți, îi întâmpina și îi făcea să se simtă bine-veniți, iar astăzi i-am simțit absența. Nu o să mai fie acolo niciodată. Nu știu de ce, dar în această seară mi-am dorit foarte mult să merg la cimitir. În mod normal, Kit ar fi venit cu mine mâine.

– Kit?

Încă un bărbat căruia trebuia să-i rupă degetele. Ea schiță un zâmbet sincer.

– Vicontele de Kittridge. El și Lushing au fost apropiați. El s-a ocupat astăzi de toată procesiunea, de mersul la biserică, de slujbă, de înmormântare. Din moment ce femeile sunt descurajate să meargă la înmormântare pentru că sunt prea delicate, am stat în salon în timp ce doamnele au încercat să mă consoleze, dar în majoritatea timpului au vorbit despre localul tău.

Poate că nu era potrivit, dar el îi zâmbi.

– De bine sper, zise el.

– Oh, da! Se pare că încăperea de relaxare este tot ceea ce își poate dori cineva. Nu m-ai dus acolo.

– O s-o pun pe listă, deși cred că o să ți se pară plictisitoare. Doamnele stau întinse în timp ce bărbații le freacă tălpile și le piaptănă părul sau le masează umerii, spuse el, deși nu credea că ea îl asculta, căci era concentrată asupra mâinilor pe care le tot frământa în poală, fiind sigur că, dacă i-ar fi scos mănușile, ar fi văzut că avea încheieturile albe de la atâta efort.

– Ținuta mea este total nepotrivită pentru a-mi vizita soțul, dar nu am putut intra în localul tău purtând negru – m-aș fi dat de gol. Nu știu de ce, dar, odată ce am ieșit din casă, mi-am dorit imediat să-l văd pe Lushing și am decis să te deranjez, spuse ea, frecându-și fruntea cu degetele. Nu știu ce a fost în capul meu.

– Ești în doliu, suferi. Nu cred că te-ai gândit la ceva anume, dar mă bucur că ai venit la mine în această seară, spuse el, știind că se bucura mai mult decât trebuia.

– Nu știu de ce am făcut asta. Știu doar că nu am vrut să fiu singură și că tu mi-ai oferit multă alinare ieri-seară.

Îi oferise mai mult de atât, dar nu era momentul să-i aducă aminte de asta ori să o necăjească.

– E un pic egoist din partea mea să profit de bunătatea ta.

Deși o cunoștea de puțin timp, era sigur că nu era adevărat. Nu era deloc egoistă. Cunoscuse femei egoiste. Nu s-ar fi eschivat și ar fi folosit orice prilej să-i pună întrebări; s-ar fi folosit de orice oportunitate ca să-i pună întrebări despre el ori s-ar fi aruncat în brațele lui. Chiar și faptul că cedase dorințelor ei nu o făcea egoistă, fiindcă totul venise natural.

– Dacă nu aș fi vrut să vin, aș fi refuzat.

Ea suspină și se uită către fereastră, uitând, fără îndoială, că perdelele erau trase și că nu putea vedea peisajul.

– Ar fi trebuit să mă duc la înmormântare. M-ar fi ajutat să las lucrurile în urmă. Să pun punct. În acel moment, m-am simțit amorțită. Cred că ai o părere destul de proastă despre mine acum, după ce ai aflat că am căutat plăcere atât de repede după ce am intrat în doliu.

– Oamenii jelesc în moduri diferite.

Ea se uită către el.

– Ai suferit și tu o pierdere, domnule Trewlove? Mi-ai spus că nu ai avut pe nimeni drag care să fi murit.

– Sunt mai multe tipuri de pierderi, zise el, gândindu-se la momentul în care fratele lui fusese trimis la închisoare, iar el simțise că ușile de fier se închiseseră și în fața lui. Atunci jelise pierderea cuiva care fusese parte din viața lui, din zilele și din nopțile lui. Furia îi temperase durerea, iar atunci știuse că avea să-l revadă pe Finn. Dar soțul ei plecase pentru totdeauna. Am fost ferit de mizeria morții.

– Ești fericit. Eu am 25 de ani și am tot jelit.

Soțul ei poate că nu-i adusese plăcere în patul conjugal, dar era limpede că ținuse la el. Trăsura se opri, iar ea păru nesigură, deși își roti capul și ridică bărbia pentru a se îmbărbăta.

– Am ajuns.

Nu înțelegea de ce mersese cu el, de ce-i ceruse să o însoțească. Știa doar că își dorea compania lui, dar nu în rol de amant, ci de prieten. Un prieten care râdea când ea îl bătea la jocuri. Faptul că își dăduse de gol identitatea nu o mai interesa, fiindcă era sigură

că la un moment dat el ar fi aflat. Discutaseră mai mult decât anticipase, dar îi plăcuse. Iar dacă ar fi avut nevoie de liniște în timp ce se plimbau prin cimitir, era sigură că el ar fi simțit asta și s-ar fi mulțumit să fie acolo, fără să spună nimic.

Asta, dacă le-ar fi fost permis să se plimbe în interior, căci odată ajunși la poartă, el ridică lampa pe care o luase din interiorul trăsurii, iar ea nu putu decât să privească dezamăgită lacătul de pe uși.

– Nu am luat în considerare posibilitatea să fie încuiat cimitirul pe timp de noapte.

– Au vrut să descurajeze hoții de morminte, presupun. Dacă poți să te desparți de două agrafe de păr, atunci îl deschid pentru tine.

– Ești și hoț, să înțeleg?

El rânji către ea.

– Fratele meu era.

Uitându-se în jur, ea conștientiză că, dacă oamenii legii erau prin preajmă, aveau să-i aresteze. Nu, nu avea să se întâmple asta. Poziția ei i-ar fi asigurat indulgență. Scoase două agrafe și i le înmână.

– Ține asta, spuse el, întinzându-i lampa, pe care ea o luă fără ezitare.

El se ghemui în fața porților mari de fier, luând o poziție extrem de masculină.

– Adu lampa mai aproape ca să văd.

Ea făcu întocmai, urmărindu-l cum pune o agrafă între dinți, îndreptând-o cu degetele, apoi făcu același lucru cu cealaltă.

– Fratele tău s-a gândit că o să ai nevoie de acest talent la un moment dat?

El băgă agrafele în gaura lacătului.

– Eu și frații mei am avut o înțelegere – dacă unul învăța ceva, trebuia să îi învețe și pe ceilalți. Mick ne-a învățat despre nobilime, rang, cum să te integrezi în înalta societate, cum să bei ceai, spuse el. Degetele i se opriră, întoarse agrafele încet, se uită la ea și îi făcu cu ochiul. Aș putea să beau ceai la tine în salon cu regina prezentă, iar ea nu ar ști că viața mea a început în canale, continuă el, întorcându-se la sarcina pe care o avea. După cum ți-am spus, Gillie a insistat să știm să vorbim frumos și să cunoaștem băuturile și tot felul de licori. Finn, hoțul, era foarte tânăr când s-a apucat de asta. Când a aflat mama, aproape că l-a lăsat fără un rând de piele cu nuiaua, așa că a devenit lucrător la abatorul de cai. El ne-a învățat despre diferitele tipuri

și rase de cai – cum să-i călărești, cum să-i îngrijești. Apoi, Beast... Se uită din nou la ea și rânji. Ai fi surprinsă de lucrurile pe care le știu.

Se auzi un clic. El ridică lacătul, îl puse în buzunar și trase de lanțul de pe poartă, care căzu. Se ridică, puse agrafele în buzunar. Ei îi păru rău că erau distruse, iar el nu putea să i le pună înapoi în păr, pentru că voia atât de mult să-i simtă degetele trecându-i prin păr!

– Mai ai o soră. Am văzut-o la nunta lui Lady Aslyn, deși nu am avut ocazia să vorbesc cu ea.

– Fancy.

– Ce te-a învățat?

– În special că cei mici sunt niște ticăloși enervanți. Aveam 14 ani când s-a născut. Nu a avut prea multe să mă învețe, fiindcă eram deja mare până ce a crescut ea, spuse el, luând lampa și oferindu-i mâna, pe care ea o prinse bucuroasă.

– Știi unde trebuie să mergem?

– Da.

Lushing o adusese acolo după ce cumpărase locurile, ca ea să știe unde aveau să fie îngropați.

– După ce intrăm, pe prima cărare la dreapta.

– Pare că el s-a pregătit pentru asta. Știa că avea să moară? întrebă în timp ce o însoțea în cimitir.

– Nu. A răcit în iarnă. Starea lui s-a înrăutățit și s-a transformat într-un horcăit teribil.

Gripa se transformase în pneumonie, îi spusese medicul. Și totul se înrăutățise, până când nu mai putuse să respire.

– Sunt surprins că este îngropat într-un cimitir public și nu pe proprietatea lui. Trebuie să fie un mausoleu, cu siguranță.

Era unul ornat, din piatră.

– Îi plăceau grădinile de aici, de la Abingdon Park. Nu a fost niciodată apropiat de tatăl lui. Mama soțului meu a murit când el avea aproape 15 ani. El și tatăl lui s-au certat rău la scurt timp după aceea. Din cauza asta, tatăl lui i-a interzis să-i mai folosească numele, titlul, i-a tăiat până și alocația, practic l-a dezmoștenit, deși nu l-a putut împiedica, în cele din urmă, să moștenească totul. Lushing era moștenitorul, iar legea i-a protejat averea. Slavă Domnului pentru Kittridge! Tatăl lui murise cu câțiva ani înainte, așa că el a moștenit titlul și proprietățile, care i-au asigurat o poziție bună. Astfel, i-a putut oferi un colț de rai lui Lushing – sau Arthur Sheffield, cum

era cunoscut la acea vreme –, până când toate lucrurile s-au rezolvat pentru el. Sau cel puțin așa mi s-a povestit. Eram doar un copil când a început totul. Lushing era cu doisprezece ani mai mare decât mine.

– Nu pot să văd prea multe în jur, dar pare un loc liniștit.

– Este. Ca în mai toate zilele lui, Lushing era obsedat cu sărbătorirea morții. Eu găsesc totul foarte morbid. De dimineață a venit un fotograf care i-a făcut o fotografie lui Lushing întins în coșciug. Se părea că plănuise și stabilise asta de ceva timp. Nu înțeleg nevoia de a avea o imagine cu el mort.

– Pentru unii care nu-și pot permite fotografi, este ultima șansă ca familia să aibă o amintire cu cel mort.

– Costul nu era important pentru el. Și nici nu era ultima șansă. A fost fotografiat de multe ori. Nu-mi plac deloc amintirile legate de subiecte atât de sumbre. Lord Kittridge m-a întrebat dacă poate lua câteva șuvițe din părul lui Lushing pentru a-și face o brățară de ceas. Știu că se obișnuiește să folosești păr pentru multe bijuterii, dar nu pot și nici nu vreau așa ceva. Pe aici.

Cotiră pe o cărare și o urmară până la un iaz mic, înconjurat de sălcii cu ramuri atârnând deasupra apei ca și cum ar fi fost o cortină. Era minunat pe timp de zi. Acum, noaptea, părea destul de mistic. Ea își putea imagina cu ușurință spirite dansând prin jur. Îl strânse mai tare de braț, bucurându-se de forța pe care o simțea.

– Cu siguranță, se răsucește în groapă dacă îmi vede rochia cu care sunt îmbrăcată, zise ea râzând.

– Din contră, cred că ar aprecia-o.

Ea ridică privirea către el. O liniștea atât de tare prezența lui! Dacă vreun spirit ar fi îndrăznit să-i bântuie, l-ar fi trimis cu ușurință de unde venise. Era atât de ciudat să se simtă apropiată de un om pe care îl cunoscuse cu câteva zile în urmă! Cu siguranță, simțea asta datorită intimității pe care o simțise alături de el. Cum să nu se simtă așa o femeie, mai ales una care îi permisese acestui bărbat să se înfrupte din coapsele ei?

– L-ai cunoscut vreodată? A venit la tine la club?

– Dacă a venit, nu și-a folosit numele real sau titlul. Deși mă pricep destul să descopăr minciuna, așa că mă îndoiesc că a fost.

Ea înghiți în sec la gândul că poate descoperise adevăratele ei motive. Dacă descoperise adevărul, ar mai fi venit cu ea? Nu ar fi fost supărat, nervos, nu i-ar fi păsat?

– Am ajuns, zise ea.

El o urmări cum se apleacă la capătul unui mormânt care se vedea că fusese săpat recent, fiind acoperit de flori.

– Nu am avut lacrimi pentru el azi. Le-am vărsat pe toate ieri, zise ea încet.

Se aplecă lângă ea, punându-și mâinile pe coapse. Era într-un loc ciudat, într-un cimitir care nu putea să ofere alinare. El căuta mereu râsul, distracția și plăcerea când venea vorba de femei. Ea îl făcea să se afunde și nu era sigur că îi plăcea. Și totuși, alternativa era să nu fie acolo cu ea, iar acest gând nu-i plăcea deloc.

– Am crezut că are o piatră de mormânt monstruos de mare.

– Oh, dar are! Este un înger sculptat în piatră, care o să-l păzească pe el – pe noi. Vicarul a zis că e bine să așteptăm un an înainte de a o așeza. Se pare că e nevoie de timp ca pământul săpat să se bătătorească.

Nu-i păsa de pământ, căci altceva îi atrăsese atenția.

– Ai zis noi, sublinie el.

– Da, a cumpărat locul de lângă el, cel din stânga, ca eu să fiu îngropată acolo unde ar fi inima lui, aproape de el.

– Peste multă vreme, sper.

Ea îi zâmbi scurt.

– Așa sper și eu.

Gândul că putea să o piardă îl făcu să simtă o durere în piept...

De parcă ar fi fost a lui ca să o poată pierde, îl certă o voce din interior. Era doar o distracție, până când ea avea să se plictisească de el sau el de ea. Și totuși, se afla într-unul dintre locurile cele mai lipsite de distracție și nu se gândea cum să-i ofere plăcere din nou, ci cum să-i ofere alinare. Era recunoscător că ea îi ceruse să o însoțească în această scurtă vizită.

– Cum ai ajuns să te căsătorești cu el?

Ea râse cristalin, iar râsul ei parcă trezi ceața care începuse să se lase.

– Știam despre el, bineînțeles. Însă doar după nume și reputație – era oaia neagră de la Sheffield Hall, proprietatea familiei. Când am împlinit 17 ani, am fost prezentată reginei ca să pot participa la primul sezon.

– Mi se pare o vârstă atât de fragedă!

– Cu discursul tău rafinat și cu hainele elegante, e ușor să uit că nu vii din lumea mea și că s-ar putea să nu fii obișnuit cu unele detalii. Nu există o vârstă la care să fii considerată potrivită pentru a fi prezentată reginei. Este suficient ca o fată să fie considerată matură și ca părinții ei să o considere îndeajuns de sofisticată. Am o prietenă care a fost prezentată la vârsta de 14 ani, zise ea, ezitând să continue. În cazul meu, tata s-a grăbit un pic să mă mărite din cauza circumstanțelor materiale. Se chinuia să mențină proprietatea și se temea că, dacă nu mă mărit, trebuia să vândă mica proprietate pe care mi-o păstrase ca zestre. Mi-a zis foarte clar că trebuie să aleg pe cineva care să aibă mijloace financiare și care să fie generos. Cauza mi-a fost ajutată și de faptul că toate bârfele mă prezentau ca fiind cea mai frumoasă debutantă din tot sezonul, spuse ea, privind mormântul, iar el nu putu să vadă decât umbrele profilului ei.

– Acesta este motivul pentru care nu erai tocmai fericită când te-am complimentat pentru frumusețea ta.

Ea se întoarse încet, iar privirea i se opri asupra lui.

– Eu însemn mai mult, însă, când aveam 17 ani, frumusețea era tot ce conta. Soarta a făcut ca tatăl lui Arthur Sheffield să moară cu doi ani înainte, iar el să primească titlul de duce de Lushing, un duce care decisese că avea nevoie de o soție. La 29 de ani, era frumos, bogat și declarat partida sezonului. La câteva minute după ce am ajuns la primul meu bal, gazda, ducesa de Ainsley, mi l-a prezentat. El mi-a cerut primul vals. La jumătatea melodiei, mi-a mărturisit că a făcut asta ca o glumă, pentru că amândoi eram declarați partidele sezonului și i s-a părut amuzant să agite zvonurile, căci știa că dansul nostru avea să încingă bârfele. Totodată, mi-a mărturisit că mă plăcea și că era surprins de asta. Nu a mai dansat cu altcineva în acea seară. Așa că bârfele s-au împrăștiat peste tot.

Aiden nu voia să ia în considerare faptul că, în momentul în care perioada ei de doliu avea să se termine, Selena avea să participe la alte baluri, să danseze cu alți bărbați, să întâlnească alți lorzi care aveau să-i spună că o plac.

– Iar tu ai fost vrăjită.

– E un cuvânt prea puternic pentru ce am simțit. Îmi plăcea suficient de mult. Era blând și avea un zâmbet cald. În dimineața următoare, mi-a trimis flori. Apoi, m-a invitat la o plimbare prin parc

cu trăsura lui. La scurt timp după aceea, a vorbit cu tatăl meu. Foarte curând, Lushing mi-a cerut mâna.

– Iar tu ai acceptat.

– I-am zis că o să mă gândesc. Sezonul începuse de puțin timp. Era abia luna mai. Mi se acordase atât de multă atenție din partea lorzilor, încât trebuia să-mi schimb pantofii o dată la două zile, ca să nu mai spun de fiecare bal. Știam că atenția lor avea să dispară dacă se anunța logodna. Tatăl meu a fost furios. Ne-a luat pe toate acasă, pe mine și pe surorile mele, și ne-am întors la moșia de la țară. Cred că a vrut ca acea pedeapsă să mă învețe să apreciez lucrurile, a vrut să mă îndepărtez de toată distracția, să-mi amintească faptul că sezonul nu era o joacă și avea un scop: să mă căsătoresc. Două săptămâni mai târziu, el și mama erau morți.

El simți vinovăția din glasul ei.

– Moartea lor nu a fost vina ta.

– Dacă i-aș fi zis da lui Lushing, am fi rămas în oraș.

– Apoi ai avut nevoie de ducele bogat mai mult ca niciodată.

– A venit la proprietate fără să-l chem. Fratele meu stătea în Londra. I-am trimis vești despre ce se întâmplase, așa că el i-a anunțat pe ceilalți înainte de a veni acasă. La câteva ore după apariția lui, a venit și Lushing. Winslow avea doar 19 ani și era total nepregătit să preia titlul de conte. Lushing s-a ocupat de tot fără să fie rugat. A făcut toate aranjamentele funerare, a vorbit cu avocatul, cu vicarul și cu groparul. I-am oferit toate motivele pentru a se îndoi de devotamentul meu, însă nu s-a speriat și a devenit sprijinul meu. Afecțiunea mea față de el a crescut. I-am spus că, dacă voia să aștepte să se termine doliul, o să mă căsătoresc cu el după aceea. A așteptat. Anul următor, în luna mai, la un an de la moartea părinților mei, eram căsătoriți.

– Pare să fi fost un bărbat pe cinste.

Ea râse din nou.

– Nu cred că Lushing a fost descris vreodată ca fiind un *bărbat* pe cinste, dar era foarte multă bunătate în el, zise ea, uitându-se din nou la mormânt. Cu siguranță, ar fi meritat mai mult decât o soție care să meargă la clubul tău la nici trei zile de la moartea lui. Nu știu ce m-a determinat să fac asta, nu știu ce a fost în capul meu.

Aiden era bucuros că ea luase acea decizie și nu voia să o regrete și să evite clubul lui pe viitor.

– Cine e acolo pentru tine, seara?

– Surorile mele. Lushing nu a avut nimic împotrivă ca ele să stea cu noi. În reședința lui erau multe de organizat, iar eu mă pricep destul de bine la asta. E ceea ce am fost învățată să fac. Winslow, ca burlac, habar nu avea să se îngrijească de fete. Mai ales când avea 20 de ani. Îmi place să le am în preajmă, dar ele se retrag pe la ora nouă, iar casa devine atât de tăcută...

– Așa că ai venit la Elysium în căutarea confortului.

Nu doar a actului intim, așa cum insistase inițial.

– S-ar putea să ai dreptate. Deși eu și Lushing nu am avut o legătură fizică atât de... împlinită, mi-a oferit mereu multe amintiri frumoase. Pur și simplu mă ținea în brațe și îmi șoptea tot felul de lucruri fără sens, filosofice: visuri pe care le-am avut când eram mici, dezamăgiri, momente care ne-au făcut viața mai frumoasă. Ne aminteam cele mai frumoase momente din călătoriile pe care le făceam împreună și plănuiam unde aveam să mai mergem, ce aventuri să mai trăim. Nu stătea mult, cred că vreo jumătate de oră, dar întotdeauna simțeam că împărtășeam o viață în acele minute și că eram mai intimi decât în momentele fizice. Întotdeauna mă simțeam tristă când pleca, dar nu am găsit niciodată curajul de a-l ruga să rămână. Căsătoria este un lucru ciudat, domnule Trewlove.

– Având în vedere ce mi-ai povestit, nu cred că s-ar fi supărat pentru că ai căutat alinare în afara casei.

– Sper să ai dreptate. Nu aș vrea să-l dezamăgesc. Nu am vrut, zise ea ridicând privirea și suspinând. Mă rog să fie liniștit. În pace.

– Are motive să nu fie?

Ea clătină dezaprobator din cap.

– După cum ai dedus, a fost un om bun, foarte plăcut. Casa a fost plină de oameni care au vrut să-și ia la revedere de la el. Cu toate acestea, tot ce mi-am dorit a fost să fiu singură cu el.

– Să mă îndepărtez puțin?

Ea îl privi.

– Nu. Oare de ce mă simt atât de confortabil în prezența ta, un bărbat pe care îl știu doar de câteva zile, și nu găsesc același lucru la oameni pe care îi știu de o viață?

– Poate pentru că nu avem o istorie cu ape tulburate.

– E mai mult de atât. Nu pot să-ți explic. Din primul moment în care te-am urmărit, era ca și cum ceva din mine a recunoscut un spirit

înrudit, continuă ea, râzând și făcând aerul din jur să se miște, iar ceața care începea să cadă să se răspândească.

– Și, cu toate acestea, suntem foarte diferiți.

El nu credea în astfel de lucruri siropoase, precum dragoste la prima vedere, dar trebuia să recunoască faptul că fusese atras de ea din momentul în care o văzuse intrând în localul lui, fără să știe exact cum arăta sau cine era. El se întinse și îi atinse fața cu degetul înainte de a-i cuprinde chipul cu mâinile. Nu putea să nege că ardea ceva între ei. Erau foarte diferiți ca să se întâmple altceva în afară de câteva momente de plăcere.

– Se lasă ceața. Nu pot să te las să răcești sau să pățești ceva mai rău.

– Nu, bineînțeles că nu. Mulțumesc pentru că ai venit cu mine.

– O să vin ori de câte ori ai nevoie.

Vorbise fără a se gândi, pur și simplu cuvintele îi ieșiseră din gură fără a se gândi la implicații.

În același timp, își dădu seama că spusese adevărul, cel puțin acum. Avea să se simtă așa până când drumurile lor aveau să se despartă – și cu siguranță urma să se întâmple. Afacerile lui nu erau o mândrie pentru o soție sau pentru copii. De ce naiba avea gânduri legate de familie? Poate că doi dintre frații lui aleseseră căsătoria, dar nu era potrivită pentru el. Era mult prea restrictivă și cerea prea multă decență.

Neliniștit din cauza gândurilor care se duceau într-o direcție pe care nu o putea controla, se forță să se ridice și o ridică gentil. Cu o mână pe lampă și cu cealaltă pe spatele ei, o îndrumă către ieșire. Voia să iasă din locul acela care la început i se păruse liniștitor, dar care acum îl făcea să se simtă agitat. Moartea avea un fel al ei aparte în care te făcea să te gândești la viață, la orele care îți erau date și la modul în care alegeai să le respiri. Nu avea să-și dorească un altfel de drum pentru el, nu acum. Oricât de mult detesta asta, era fiul tatălui său, așa cum fusese întotdeauna. Iar nevoile lui erau cele care dictau.

În trăsură se așeză lângă ea, ținându-i o mână și așezând-o pe coapsa lui. Era o poziție atât de intimă, însă Selena nu obiectase. Nu spusese nimic nici când el îl informase pe vizitiu că avea să o ducă acasă, iar apoi Aiden avea să se îndrepte către club după ce urma să o știe pe ea în siguranță. El știa cine era ea. Ce mai conta dacă afla unde

locuia? Putea foarte bine să întrebe și să afle unde trăia ducele de Lushing în Londra. Era sigură că Aiden știa că existau limite între ei, iar el nu avea niciodată să le încalce sau să-i facă o vizită acasă. Asocierea lor urma să fie mereu la adăpostul umbrelor, întâlnirile lor aveau să fie inițiate de ea și de aparițiile ei la club. Nu trebuia să spună asta, dar, dacă ar fi fost nevoie, nu s-ar fi ferit să o facă.

Trebuia să rămână stăpână pe ea și să fie cea care să conducă această relație – cu excepția momentelor când îi permitea să fie stăpânul ei, în momentele în care avea să-i ofere plăcere.

Ea se bucură de tăcerea lui, de faptul că el nu simțea nevoia să alunge tăcerea cu vocea și gândurile lui. Putea să transmită atât de multe doar cu o atingere, doar cu prezența lui! Dacă noaptea trecută simțise că el îi năruise lumea, răsucind-o și făcând-o să conteste tot ce știa, în această seară o clădise la loc.

– De ce jocurile de noroc? întrebă ea. Știu că îți plac numerele și să te joci cu soarta, dar cu siguranță te-ai gândit la mai mult de atât când ai deschis această afacere.

– Se poate face avere din vicii. Și se poate face repede. Am vrut să ajung într-o poziție în care rezultatele mele să fie suficient de impresionante încât să i le pot arunca în față celui care mi-a dat viață.

Ea rămase surprinsă că el îl menționase pe tatăl lui, mai ales că îi spusese că nu avea să-i vorbească de asta niciodată, dar noaptea aceasta părea perfectă pentru lucruri de suflet și pentru mărturisiri.

– El știe de succesul tău?

– Am grijă să știe. Vreau să știe că sunt un bărbat cu care nu este bine să te pui. În lumea mea, am la fel de multă putere ca el într-a lui.

– Cine e? întrebă ea, sperând că el avea să-i spună.

I-ar fi plăcut să știe ce moștenire avea și ce urma să moștenească copilul ei dacă avea să rămână însărcinată.

– Un lord fără importanță. Nu ar fi trebuit să-l menționez.

– A fost greu să trăiești și să crești în lumea ta?

– I-am avut pe frații mei și pe Gillie. Mereu am rămas împreună și ne-am sprijinit. Și mama era periculoasă cu mătura ei. Dacă venea cineva după noi, mereu ne apăra. Nimeni nu voia să aibă de-a face cu Ettie Trewlove și cu mătura ei.

Ea zâmbi auzind asta, dorindu-și să-l fi cunoscut când era doar un băiat.

Când ajunseră la reședință, nu fu deloc surprinsă când Aiden sări și se întinse pentru a-i oferi mâna. Nu fu surprinsă nici când el o conduse până pe treptele care duceau la ușa mare și impunătoare. Luă cheia pe care ea o scosese din săculeț și deschise ușa, împingând-o, înainte de a-i da cheia înapoi. Se gândi să-l invite în casă, dar cum ar fi explicat prezența lui în fața surorilor ei dacă ar fi venit la ea sau dacă fratele ei ar fi fost deja în întuneric, așteptând-o? În schimb, se întoarse spre el.

– Mulțumesc pentru că m-ai însoțit în această seară. O să-l rog pe vizitiu să te ducă la club.

– Mi-ar prinde bine o plimbare.

– E destul de mare distanța.

– O să dau peste o trăsură de noapte la un moment dat. Nu îți face griji. O să vii la club mâine?

Ea fu recunoscătoare că era întuneric și că el nu putea vedea cât de tare roșise, căci simțea valurile de căldură.

– Acum o să mă simt mult mai bine.

– Eu o să te ajut să te simți și mai bine. Aveam ceva deosebit pregătit pentru această seară, dar o să țin secretul, zise el, trecându-și un deget sub bărbia, apoi peste buzele ei. Până mâine-seară.

Până ca ea să-i poată răspunde, el plecă. Fusese sigură că voia să o sărute, iar ea își dorise asta. Cum reușea de fiecare dată să o facă să își dorească mai mult, deși se simțea întotdeauna satisfăcută?

Capitolul 11

Proprietatea din Hertfordshire a fost desemnată ca zestre pentru tine și, ca urmare, o să fie pe numele tău și o să devină proprietatea ta, deși nu o să poată fi vândută sau dată altcuiva până la moartea ta. Cu excepția situației în care te căsătorești, când totul o să-i revină soțului tău. Pe lângă asta, răposatul tău soț a creat un fond pentru tine, care o să fie supervizat de Lord Kittridge. O să primești anual 2 000 de lire.

Uimită de generozitatea lui Lushing, Selena îl privi pe domnul Beckwith, avocatul lui Lushing, care stătea nemișcat în spatele

biroului ducelui din bibliotecă și care tocmai citise ceea ce considera a fi cea mai importantă parte din testamentul soțului ei. Cu siguranță, se aștepta ca ea să izbucnească în lacrimi de recunoștință sau...

– De ce Kittridge și nu eu? interveni imediat fratele ei. De ce trebuie el să supervizeze acest fond?

Winslow, ea, Kittridge și surorile ei erau așezați în fața biroului ca și cum ar fi fost într-o sală de clasă. Privind-o, Kit ridică ușor din sprânceană. Știa de ce, la fel ca Selena. Vicontele nu avea nevoie de fonduri; fratele ei, da. Soțul ei se temuse că Winslow s-ar fi putut folosi de afecțiunea și averea ei pentru a-și umple singur buzunarele, în timp ce Kit fusese întotdeauna omul lui de încredere. De câte ori nu-și petrecuseră ei nopțile împreună, până noaptea târziu, vorbind, râzând, bucurându-se unul de compania celuilalt? De câte ori nu avusese Lushing nedumeriri în luarea unei decizii și nu spusese: „O să trebuiască să-i cer opinia lui Kit pentru asta?" De câte ori nu fusese dezamăgită de faptul că Lushing prețuia sfaturile și opinia prietenului lui mai mult decât pe ale ei? Nu era ceva neobișnuit ca un bărbat să pună preț mai mult pe părerea unui bărbat. Cu toate acestea, de multe ori o deranjase că opinia ei nu fusese la fel de apreciată.

– Pentru că Lushing așa a dorit și a crezut că e bine, zise ea calmă, fără să se arate mândră.

– Nici nu e o sumă mare, zise el, bosumflându-se.

Era o sumă bună, dar era clar că nu avea să-i permită să pună deoparte o zestre pentru surorile ei sau să-l ajute pe Winslow să-și repare proprietatea care era în ruină.

– Mai este ceva de spus, domnule Beckwith?

– Da, Excelență, răspunse bărbatul, uitându-se în jos și citind: „Lui Lord Kittridge, care întotdeauna mi-a fost cel mai fidel prieten, îi las caii mei pursânge și câinii de vânătoare".

Selena se întinse și îl bătu pe braț pe Kit.

– Știa că o să ai grijă de ei așa cum a avut el. Nu se putea să fie în mâini mai bune.

– Am fi putut să-i vindem, mormăi Winslow.

– Tocmai de aceea i-a lăsat lui Kit, răbufni Selena. A vrut să se asigure că aveau să ajungă la cineva care să se asigure că o să le fie bine, la cineva care să le aprecieze valoarea.

– Nu te îngrijora, zise Kit. Iapa ta rămâne la tine. Nu a vrut niciodată să o iau pe aceea.

Lushing îi făcuse cadou un cal arab alb la scurt timp după ce se căsătoriseră.

– Mulțumesc, rosti ea, uitându-se din nou la avocat. Altceva, domnule?

– După cum știți, căci de generații legea și tradiția nu s-au schimbat, proprietățile – în afară de proprietatea considerată zestre pentru dumneata – și toate veniturile trebuie să fie moștenite de urmașul de drept al familiei. Dacă nu există unul, un bărbat, atunci pot fi transferate unei fiice care are același sânge precum ducele și care este prima din neamul lui. Din păcate, familia Sheffield a fost blestemată, bântuită de foarte multe boli care au dus la moartea multora. Accidentele i-au răpus pe alții. Istoria familiei în ce privește nașterile și morțile este foarte bine documentată, și toate dovezile arată că soțul tău era ultimul și singurul din neamul lui. În absența unei linii de moștenire, toate proprietățile o să ajungă în vistieria Maiestății Sale, iar Coroana o să le împartă așa cum crede de cuviință. Putem să facem un apel să-ți fie date, însă, dacă e să fiu onest – spuse bărbatul, suspinând adânc –, având în vedere bogăția proprietăților ducelui, este puțin probabil să avem un rezultat pozitiv, mai ales că dumneata nu ești din sângele lui și nu ați fost căsătoriți mult timp.

– Lushing credea la fel.

Îi vorbise de mai multe ori despre ideea de a face aranjamente suplimentare pentru ea, dar nu mai apucase. Probabil se gândise că avea mai mult timp la dispoziție, însă soarta...

– Pentru că registrele detaliate arată lipsa unui moștenitor, cred că titlul o să dispară. Cu toate acestea, poți să păstrezi titlul de ducesă de Lushing. Acestea fiind spuse, nu îmi doresc să fiu necioplit însă, Excelență, există șansa să avem un moștenitor în următoarele luni?

În mintea ei, deja calcula. Deși cele 2 000 de lire erau suficiente pentru ea, dacă ar fi împărțit aceste venituri între ea și fete... Suspină. 500 de lire pe an pentru fiecare nu era o zestre demnă de luat în considerare și nu avea să fie suficient nici pentru întreținerea proprietății ei, a servitorilor, cailor sau trăsurilor. Nu ar fi rămas nimic pentru a-l ajuta pe Winslow. Realitatea era că trebuiau luate niște măsuri drastice. Simțea tensiunea din cameră, toți așteptând răspunsul ei. Minciuna ei. Cuvintele care aveau să o bântuie până la groapă.

– Este, domnule, răspunse ea în cele din urmă.

– Atunci o să informez Coroana și Colegiul Armelor.

•

– Deși ai ezitat înainte de a-i răspunde lui Beckwith privind posibilitatea de a avea moștenitor, ai părut mai încrezătoare și mai sigură de starea ta decât acum două zile, când ai vorbit despre asta, zise Kit în timp ce se plimbau prin grădină, braț la braț.

– Nu am vrut să-i ofer ocazia de a se îndoi, de a pune sub semnul întrebării chestiunea legitimității copilului lui Lushing, însă speranțele mele se pot nărui. Am mai avut luni în care am crezut că sunt însărcinată, ca apoi să fiu teribil de dezamăgită, așa că mai aștept până când o să fac un anunț oficial.

– Beckwith e cunoscut pentru discreția lui. Iar eu pentru optimismul meu. Ar fi minunat să avem un mic Arthur să alerge pe aici.

I se puse un nod în stomac. Dacă exista cineva care putea să-și dea seama că nu era copilul lui Lushing, atunci Kit era acea persoană.

– Ar fi fost un tată remarcabil, continuă Kit. Mult mai iubitor față de al lui. Așa că o să mă rog să fii însărcinată. Ar fi teribil de trist ca Sheffield Hall să fie scoasă la vânzare.

– Dacă mă înșel cu privire la starea mea, ai putea să cumperi tu proprietatea.

El râse scurt.

– O să se vândă cu o sumă enormă, care sigur o să depășească toate cuferele mele. Privind-o, el îi zâmbi cu căldură. Ești aranjată bine, chiar foarte bine.

– Lushing a fost incredibil de generos, rosti ea.

Însă tatăl ei pusese deoparte zestre doar pentru una dintre fetele lui, iar ceea ce primise ea era modest în cel mai bun caz. O cabană situată pe o bucată de pământ destul de generoasă, dar care nu avea să aducă nici un venit și care urma să fie casa ei de văduvă. El crezuse că avea suficient timp pentru a-și pune în ordine afacerile și că urma să fie ajutat de bărbatul cu care avea să se căsătorească Selena și astfel să adune avere și zestre pentru restul fetelor lui. Sub mâna lui Winslow, domeniul Camberley nu aducea nici pe aproape profitul pe care tatăl ei reușise să-l facă. Arendașii se mutau la oraș pentru a lucra în fabrici, iar recoltele din străinătate erau mai ieftine decât cele de acasă. Chiar și Lushing se plângea de scăderea veniturilor.

– Cum te mai simți? întrebă Kit.

– Cât de bine se poate. Mi-e dor de el, teribil de dor.

– Și mie.

Ea atinse semnul de doliu pe care îl purta Kit.

– Vreau să-ți mulțumesc pentru că te-ai ocupat de înmormântare și de toate lucrurile legate de asta.

– A fost privilegiul meu să fac asta.

– Fotografia pe care a făcut-o fotograful ieri cu Lushing în coșciug... Nu vreau să mi-l amintesc așa. Vrei să o iei tu?

– Dacă nu te deranjează.

– Deloc. Chiar m-aș simți eliberată, să fiu sinceră. Știu că era important pentru el să se facă acea fotografie și nu cred că ar fi dezamăgit dacă ar ajunge la tine, spuse ea, strângându-i brațul. Mi-e dor și de tine, să știi. Ai venit la noi la masă de atâtea ori. Te rog să mai faci asta, să nu te simți stingherit.

– După ce mai jelim amândoi un pic, o să te saturi de vizitele mele.

Ea râse ușor.

– Abia aștept.

– Cât timp mai stai în Londra?

Asta avea să depindă de Aiden Trewlove.

– Câteva săptămâni, cred.

– Dacă nu ai nimic de obiectat, o să mă duc la proprietăți și o să iau câinii. Dar o să las caii. Cel puțin până când aflăm soarta proprietăților.

– Ar fi minunat. Gemenele iubesc să călărească, iar fetele o să stea cu mine până când se hotărăște totul.

– Sper că nu depășesc limita bunului-simț, dar ești o femeie tânără Selena, iar doi ani înseamnă o veșnicie. Deși Lushing era fascinat de ritualurile legate de moarte, nu era de acord cu perioadele lungi de doliu. Nu s-ar supăra dacă nu le-ai respecta.

Ar fi trebuit să o liniștească vorbele lui, dar ce făcea ea nu era ceva la care s-ar fi gândit Lushing când venea vorba de respectarea perioadei de doliu.

– Îți cer să-i interzici fiicei mele să mai intre în această... casă a păcatului.

Nu era prima dată când o mamă venea la ușa lui pentru a-i cere așa ceva, pentru a-i ordona să rezolve o situație pe care ea nu o putea controla. Acum însă își dorea ca această femeie să nu fi venit aproape la ora la care Selena își făcea apariția în sala lui de jocuri – asta, dacă ora la care ajungea mai mereu putea fi luată în considerare.

– Lady Fontaine, vă asigur că tot ce face o doamnă aici poate face oriunde. Cel puțin aici eu îi asigur un mediu sigur pentru explorările ei.

– Explorările ei? Domnule, cu explorările *dumitale* am eu o problemă.

– Eu nu mă implic în relații cu clientele.

Dacă ar fi făcut asta, cu siguranță s-ar trezi la ușă cu tați, bărbați în toată firea, cu pușca în mână, vânturându-i în față tot felul de permise speciale care le-ar fi dat voie să ucidă orice, oricând, oriunde. În schimb, se confrunta cu femei agitate, cărora pieptul li se mișca frenetic din cauza nervilor, cărora buzele păreau că li se transformă într-o singură linie, care aveau obraji îmbujorați de mânia care le curgea prin vene. Femeia băgă mâna în săculeț și scoase o carte mică, învelită în piele, pe care o trânti pe birou.

– Îți arăt dovada că nu e așa. În jurnalul ei spune că a flirtat cu dumneata.

– Și vi l-a dat, pur și simplu, nu-i așa?

Femeia ridică tensionată din umeri și indignată de îndrăzneala lui, chiar dacă îi evită privirea când îi răspunse:

– Nu. L-am găsit în sertarul ei cu lucruri intime, care nu trebuie menționate.

Și totuși, erau menționate.

– Ce am făcut mai precis pentru a vă ofensa?

Femeia luă cartea și o deschise la o pagină marcată cu o fundiță mov.

– „În seara asta, A.T. mi-a zis că am ochi frumoși. Albastrul meu îi amintește de cerul care își ia la revedere de la ziua de astăzi." Ce prostii! încheie femeia.

Cuvintele erau prea siropoase ca să fi fost rostite de el. Fără îndoială, cineva îi spusese că are ochi frumoși. Dar toată lumea avea dreptul la propriile fantezii. Acea fată le scrisese pe ale ei în jurnal. Aiden le picta pe ale lui pe pânză. Se lăsă pe spate, puse cotul pe brațul scaunului și își sprijini bărbia în mână.

– De ce? De ce sunt prostii?

– Ea este o fată simplă, domnule Trewlove. Dumneata o umpli cu speranță.

– De ce nu ar trebui să aibă speranță?

– Prea puţini domni au dansat cu ea în sezonul trecut. Balurile o să înceapă din nou, iar ea o să fie ca o floare ofilită şi o s-o doară şi mai mult pentru că, atunci când e între aceşti pereţi, o faci să uite ceea ce este.

– Sau poate că nu o s-o doară la fel de mult pentru că între aceşti pereţi poate dansa.

– Şi poate juca. Şi se poate îmbăta, rosti femeia, scuturând jurnalul în faţa lui. A fumat o ţigară!

– Dar dumneavoastră?

– În mod clar, nu.

– Aţi vrea să încercaţi?

Ochii îi ieşiseră din orbite şi deschise gura de mai multe ori şi o închise la fel, ca şi cum era un peşte care fusese aruncat pe mal.

– În mod clar nu, răspunse ea până la urmă.

Cuvintele nu mai fuseră spuse cu aceeaşi convingere. El se aplecă în faţă, puse mâinile pe birou, simţind clipele alergându-i printre degete şi temându-se că avea să o rateze pe Selena.

– Ce spuneţi despre asta, Lady Fontaine? O să-l rog pe unul dintre servitorii de aici să vă facă un tur, iar dacă vedeţi ceva care vă înfricoşează dincolo de raţiune, nu o să-i mai permit fetei dumneavoastră să intre aici.

Trase de un clopoţel din spatele lui. Un tânăr chipeş apăru în prag.

– Richard, te rog să-i faci un tur lui Lady Fontaine. Te rog să te opreşti în camera de relaxare. Cred că i-ar plăcea ca picioarele ei să aibă parte de cel mai bun tratament.

– De la un bărbat străin? întrebă ea indignată.

Aiden se ridică, gata să coboare în sala de jocuri şi îi făcu cu ochiul.

– Credeţi-mă, o să vă bucuraţi că aţi făcut asta.

Capitolul 12

Era o nebunie faptul că număra orele, minutele, secundele de când o văzuse ultima dată, că nu-şi putea lua ochii de la uşa pe care ea avea să intre din clipă în clipă, tensiunea crescând în interiorul lui pe măsură ce se apropia ora zece. Ştia unde stă. Poate că avea să meargă la ea.

Voia să se asigure că era bine – cât de bine se putea date fiind circumstanțele –, voia să o vadă, să-i spună ceva care să o facă să zâmbească. Voia să o facă să uite de povara ei măcar un pic. Voia ca ea să știe că lui îi păsa...

Se opri brusc, ca și cum ar fi fost lovit de o cărămidă. Nu îi păsa de ea. Era o simplă clientă pe care voia să o satisfacă, să o amețească pentru ca ea să-și cheltuiască monedele acolo, deși nu lăsase nici una la mesele lui. Își dorea să aibă o casă respectabilă în care să o ducă, deși avea camere acolo. Era mai convenabil. Lucra până târziu în noapte, trezindu-se dimineața devreme. Orele treceau, iar el răsfoia registrele, hotărât să afle cum putea să-și crească afacerea. Avea un singur scop: să devină cât mai bogat posibil. Nu, nu bogat, ci de succes. Voia respect, voia ca circumstanțele nașterii lui să nu mai conteze.

Da, doamnele de acolo îi aruncau priviri timide, îi zâmbeau și îi vorbeau, dar asta pentru că voiau să fie rebele, să facă altceva. Și cum să fii rebelă dacă nu vorbind și flirtând cu un bastard? Însă doar între acești pereți. Dincolo de ei, ele l-ar fi ignorat, l-ar fi denigrat și l-ar fi jignit. I-ar fi întors spatele. Nu avea să fie invitat la baluri sau prin saloane. Nu avea să fie chemat la mesele lor la cină. Nu avea să fie primit la masa ei. Ea avea să-l țină în umbră. Deși acest gând îl rănea, era atât de disperat încât părea în stare să ia tot ce i-ar fi dat ea. Înțelesese termenii relației lor – era ceva pur fizic. Voia să se culce cu cineva. Dar el voia să se culce cu *ea*.

Nu trebuia să se gândească mai departe.

Cu toate acestea, când o văzu intrând, nu se putu abține să nu se gândească că ea avea să intre cândva fără mască, să meargă în biblioteca în care el citea, în sala de mese în care el mânca, în salonul în care el se odihnea, în dormitorul unde dormea, în fiecare cameră a proprietății grandioase în care trăia. Și-o imagina la brațul lui mergând prin magazine, taverne și teatre. Plimbându-se prin parc. Plimbându-se cu trăsura. Nu că în prezent avea una, dar își imagina că ea era acolo. Ce nebunie!

Ajunse repede lângă ea, conștient de plăcerea pe care o simți când o văzu zâmbindu-i. Nu mai era tristă în acea seară. Nu o mai distrăgea nimic. Nu mai erau călătorii neașteptate. Venise ca să rămână. O luă de mână și o conduse în foaier, apoi pe un hol îngust către un rând de scări, iar ea nu ezită să-l urmeze.

– Unde mergem? întrebă ea.

– Într-un loc în care să avem parte de intimitate.

La capătul scărilor, o conduse pe un coridor scurt, care pe o parte avea vedere către sala de jocuri. Când ajunse la ușa din colț, o deschise și o însoți înăuntru, închizând ușa și rămânând doar ei doi. Sprijinit de ușa din lemn masiv, o urmări în timp ce își desfăcu masca și o scoase. Atârna între degetele ei în timp ce se plimba prin cameră, analizând. Canapeaua, scaunele din fața șemineului, mesele joase, lumina lumânărilor împrăștiate peste tot prin cameră.

Ea se opri la masa rotundă și acoperită cu pânză albă din apropierea ferestrei, unde cel mai bun vin al lui Gillie fusese deja turnat, așteptând venirea Selenei. Brânzeturi asortate și pâine erau și ele pe masă. Dar și...

– Căpșune. Se uită peste umăr, zâmbindu-i încântată. Cred că au costat o avere.

– Meriți.

Încet, ea se întoarse spre el.

– Aceasta este camera de relaxare?

– Nu.

Ea cercetă încăperea alăturată printr-o ușă deschisă. Rămase nemișcată, iar el știu că ea recunoscuse dormitorul și mai ales patul uriaș, care era mai mare decât paturile din casele obișnuite.

– Domnii cu buton roșu le aduc pe doamne aici?

– Nu.

Ea se întoarse și se uită la el. Avea o mie de întrebări în privire sau poate că așa i se păru lui datorită lumânărilor. El înaintă către ea, atingându-i obrazul cu degetele.

– Aici e locul în care stau eu. Nu am adus nici o femeie aici.

Nu înțelegea de ce era important ca ea să știe asta.

– De ce eu?

Pentru că ea era altfel, pentru că atingea părți din el despre care habar nu avusese că existau, pentru că era diferită de orice altă femeie. Pentru că voia să se apropie de ea și să-i inhaleze parfumul, pentru că voia să se așeze și să creeze amintiri cu ea între acești pereți, pentru că voia să stea cu ea în pat și să-și amintească mereu cum era și cum se simțea cu ea sub el.

– Pentru că ai cerut să fii satisfăcută, iar eu vreau ca tu să ai parte de mai mult. Vreau să te seduc.

– Cu căpșune și vin?

– Pentru început.

Ea își puse mâinile în jurul gâtului lui, lipindu-și corpul de el, iar mădularul lui se întări brusc. Avea un efect puternic asupra lui, iar el voia ca ea să aibă aceeași reacție.

– M-ai sedus de la început, Aiden Trewlove, atât de mult, încât ești singurul lucru la care mă gândesc, singurul pe care îl visez.

Avea o voce joasă, senzuală. Ridicându-se în vârful degetelor, îl sărută, iar el se pierdu. O blestemă pentru faptul că îl seducea, se blestemă pe sine pentru că cedase așa de ușor, apoi uită de toate planurile lui. Ce mai contau când ei gândeau la fel și se doreau atât de tare?

Iar el o dorea așa cum nu mai dorise nimic în viața lui. Nu îl atrăgea frumusețea ei, ci spiritul. Natura ei aventuroasă, care o făcea să fie în căutarea unui lucru de care nu mai avusese parte. Nu ezita când venea vorba de ceea ce își dorea. Se răzvrătise într-o perioadă de doliu care ar fi ținut-o departe de lume. Avea o forță deosebită.

Dar era temperată de afecțiune și de profunzimea durerii pricinuite de moartea unui soț blând, dar care o lăsase nesatisfăcută. În acea seară, Aiden avea să o satisfacă dincolo de cele mai sălbatice visuri. Urma să o posede, să o supună, până când avea să se gândească numai la el, să fie convinsă că nimeni în afară de brațele lui nu avea să-i ofere vreodată satisfacția completă, acceptarea și împlinirea.

Când avea să termine, ea urma să plece, știind totodată că trebuia să se întoarcă.

În cele din urmă, avea să fie al ei. Complet. Absolut. Total. Era singurul gând care îi alerga prin minte ei, în timp ce el se pierdea în sărutul lor, explorându-i meticulos gura ca și cum nu mai făcuse asta și înainte. Avea un gust bogat, întunecat și periculos. Whisky, poate, sau coniac. Și-l imagină așezat pe un scaun în fața șemineului, sorbind încet din pahar și savurând lichidul de culoarea chilimbarului, pregătindu-se pentru momentul în care avea să facă același lucru cu ea.

Modul în care o devora cu limba era plăcut, deși meticulos. Nu lăsă nimic în gura ei nedescoperit și nealintat. Mâinile lui capabile o prinseseră de fund, strângând-o tare și trăgând-o spre el, peste mădularul care pulsa de dorință. Faptul că și el o dorea îi aprindea și mai mult pasiunea. O voia și el, tânjea după ea. Nu avea să fie doar o uniune.

Nu avea să fie doar o afacere. Nu avea să fie vorba despre rezultate. Era un scop dincolo de asta, ceva la care nu se așteptase. Era vorba de nevoia de a poseda, de a împărți trupurile, senzațiile și plăcerea.

Cât de mult își dorise să fie dorită așa, să știe că era dorită! El voia să o satisfacă, să o mulțumească. Căpșunele spuneau asta. Faptul că nu se culcase cu ea din prima seară spunea asta. Faptul că erau împreună și că se doreau nu era efectul animalic al satisfacerii dorințelor, indiferent cât de sălbatice erau suspinele și gemetele lui sau cât de impunătoare îi erau mâinile. Nu avea să fie vorba doar despre împreunare. Nu, era vorba despre grijă. O nevoie de a satisface inima și sufletul, dar și trupul. Nu se simțise niciodată atât de prețuită.

Iar acesta era un pericol. Pentru emoțiile și scopurile ei, pentru inima ei fragilă.

Ar fi trebuit să pună capăt acestor lucruri înainte să fie prea târziu. Dar voia ceea ce el îi oferea. Voia acel sărut care îi transforma genunchii în marmeladă. Voia gustul și căldura lui, sentimentul de a fi cu el, mirosul lui, pe el adulmecând fiecare centimetru din ea și descoperind-o din toate punctele de vedere. Îl voia pe el ca bărbat. Nimeni nu avea să mai fie suficient. El era ce își dorea. El își lipi buzele moi și senzual croite de gâtul ei.

– Lena, rosti, abia respirând, ca și cum striga să fie salvat.

– Nimeni nu-mi spune așa.

– Un motiv în plus ca eu să o fac.

Avea dreptate. Totul la întâlnirea lor avea să fie unic pentru el. Nici o amintire pe care intenționa să i-o ofere nu avea să fie ștearsă de alta. Ea își lipi buzele de barba lui. Nici un nume de alint nu părea să fie potrivit pentru el. *Dragul meu* și *iubitule* nu erau suficient de puternice pentru senzațiile pe care i le oferea, pentru modul în care o făcea să tremure în interior și în exterior. Un sigur cuvânt îi descria formidabila prezență.

– Aiden.

El gemu lung și jos, iar pieptul i se mișcă puternic lipit de sânii ei. O ridică în brațe și o duse în dormitorul în care îi aștepta patul masiv. Nu-și dorise niciodată nimic așa cum o dorea pe ea – toată, fiecare bucățică din ea.

Nu așteptase niciodată în viața lui ceva cum o așteptase pe ea. Numele lui pe buzele ei era ca un afrodiziac, unul pe care nu-l

experimentase niciodată. Şi alte femei îi rostiseră numele, dar nici una nu i se păruse mai magnifică şi mai dulce decât ea. O binecuvântare.

Voia ca ea să-l dorească. De unde să ştie că dorinţa lui avea să depăşească orice sentiment pe care îl trăise vreodată? Ea era o vrăjitoare, o escroacă, o femeie care bătea la uşa inimii lui. Era atât de tentat să răspundă, să o invite în interior, dar înţelesese că tot ce se întâmpla cu ea nu era bazat pe realitate – era parte a fanteziei pe care o crease. Ea nu era ducesa regatului, iar el nu era fiul bastard al unui conte. Între aceşti pereţi nu erau opuşi, nu erau în clase opuse ale ierarhiei sociale. În aceste camere private, existau doar ei, şi în curând aveau să fie învăluiţi în plăcere.

Deşi abia aştepta să o vadă dezbrăcată complet, nu se grăbi când o eliberă de haine, transformând gestul de a scoate hainele într-unul cât mai senzual. Şi chiar reuşea, pentru că scânteierile din ochii ei îi spuneau asta. Îşi trecu degetele delicat şi încet peste fiecare bucăţică de piele descoperită. Când sânii ei fură eliberaţi, el se simţi ca şi cum se întâlnise cu nişte vechi prieteni, care tocmai se întorceau să-l viziteze. Îi luă în mâini, pipăindu-i şi cuprinzându-i între degetele lui, apoi se jucă uşor cu sfârcurile şi începu să-i alinte. Îi sărută, apoi începu să-i sugă şi să-i lingă.

Gemând încet, ea se prinse de braţul lui şi îşi lăsă capul pe spate, descoperindu-şi gâtul. Dumnezeule, cum să reziste? Ronţăi şi supse, bucurându-se de fiecare dată când vedea că ea îl strânge mai puternic de braţ.

Apoi se întoarse la ce trebuia terminat şi îi împinse rochia peste şolduri, ca ea să poată ieşi din haine. O dezbrăcă iute de celelalte haine, lăsând ciorapii la urmă. Lăsându-se în jos, întoarse mătasea delicată peste genunchii ei, dincolo de gambă, dincolo de gleznă, tachinându-i pielea cu atingeri delicate, ca şi cum ar fi avut o pană în loc de degete. Mâinile ei se prinseseră de umerii lui, în timp ce el îi trase ciorapii. Îi mângâie piciorul, i-l ridică pentru a-l săruta, înainte de a acorda aceeaşi atenţie celuilalt. Când termină, ridică privirea, absorbit de minunăţia de lângă el.

– Desfă-ţi picioarele pentru mine, draga mea.

Chiar şi în lumina palidă din cameră, el văzu expresia ochilor ei, citi în ei că ştia şi voia ce avea să-i ofere.

– Vreau să-ţi scoţi hainele.

– Vreau să te simţi bine mai întâi.

Încet, ea clătină din cap.

– Pasiunea mea ar putea să ardă mai tare dacă te-aş vedea cu totul, rosti ea.

Nu putu să-i refuze această dorinţă atât de sinceră. Dar se aplecă şi o sărută între coapse, şoptindu-i:

– În curând. Apoi, îndreptându-se, se aşeză în faţa ei şi întinse braţele. Sunt numai al tău.

Ea făcu un pas în faţă pentru a-l ajuta să se elibereze de jachetă. Apoi degetele ei alunecară peste vesta lui, desfăcându-i nasturii, cu mişcări tremurate şi nu atât de sigure ca ale lui.

– Ai mai dezbrăcat vreun bărbat până acum?

Ea înlemni şi ridică privirea.

– Nu. Soţul meu venea la mine în cămaşă de noapte. Nu fac bine? Fac ceva greşit?

Cu o mână, el o mângâie pe obraz.

– Ba da, draga mea. Când vine vorba despre actul intim, nimic nu poate fi greşit atât timp cât ambele persoane îşi doresc asta.

Ea puse mâna peste mâna lui şi o ţinu în loc, apoi îi sărută palma.

– Totul cu tine este o experienţă nouă, Aiden.

Asta îl bucura, dar îl şi întrista în acelaşi timp. Nu îşi dorea ca ea să nu fi primit atâta atenţie şi înainte, dar ştia că tot ce îi oferea el nu avea să fie mai prejos decât ce îi oferiseră alţii.

– Termină-ţi treaba. Te aşteaptă multe altele.

Ea îi zâmbi timid, dar ademenitor.

– Nu e o ca obligaţie, zise ea.

El îşi scoase vesta. În timp ce ea îi desfăcea cămaşa, el atingea fiecare punct şi părticică din ea care era uşor de atins, jucându-se cu degetele pe pielea ei. Ea îi scoase lavaliera, apoi deschise nasturii cămăşii, însă nerăbdarea creştea. Îşi eliberă singur butonii, iar de îndată ce ea termină cu nasturii, îşi trase cămaşa peste cap şi o aruncă deoparte. Se aruncă pe pat şi trase cizmele şi ciorapii. Apoi se ridică şi aşteptă, urmărind-o cum îşi linge buzele.

– Nu am văzut niciodată un... noi eram foarte decenţi în pat.

– O să afli că eu sunt foarte nelegiuit, zise el, ducându-şi mâna la pantaloni şi lăsând-o să alunece în jos, apoi în sus.

O făcu din nou. Şi din nou. O urmări cum înghite în sec. Delicat, degetele ei se apropiară de ale lui. Apoi el îşi îndepărtă mâna. Degetele ei alunecară peste partea din faţă a pantalonilor lui, peste

mădularul încins. El gemu puternic, iar ca răspuns ea îl pipăi îndelung. Sus. Jos. Apoi îi desfăcu nasturii, iar mădularul se eliberă.

– Oh, Dumnezeule! E mai mare decât mi-am imaginat.

– Bărbații au mărimi diferite.

El împinse pantalonii în jos, ieși din ei și îi aruncă.

– Dar nu părea atât de mare prin haine.

Îngenunchind în fața lui, ea își alunecă degetele peste întreaga lui lungime.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Lena!

Atingerea ei îl lăsă fără suflare.

– E atât de moale și de mătăsos...

În timp ce ea îl explora, el îi desfăcu agrafele din păr, iar șuvițele îi căzură pe umeri și peste mădularul lui. Era o binecuvântare. Ea lăsa capul pe spate și îl privi.

– Vreau să fii în interiorul meu.

Doar auzind-o îi veni să își verse sămânța. Niciodată nu simțise o nevoie mai mare. O ridică în picioare, o trase spre el și căzură amândoi în pat.

Erau un amestec de membre, totul se atingea. Piele peste piele încinsă și umedă. O sărută și o lăsă pe spate, făcându-și loc între coapsele ei, iar mădularul lui gros îi apăsă ușor mugurul.

Părea vulgar să îl numească mădular, dar nu se putea gândi la alt cuvânt potrivit, care să descrie cum trebuie acea parte din el, care în curând avea să intre în ea. Niciodată nu-și dorise asta mai mult ca acum.

Dar se părea că el nu terminase cu tachinarea ei, pentru că se trăsese în jos, în zona sânilor pe care îi luă în gură. Limba lui se juca cu sfârcurile, dându-i tot felul de senzații fierbinți. Apoi supse delicat, după care limba începu o nouă aventură pe toată suprafața sânului, sărutând de jos în sus. Acorda atât de multă atenție unuia, în timp ce mâna lui se îngrijea de celălalt sân.

Apoi oferi atenție celuilalt sân, în timp ce degetele se jucau cu cel deja umezit. Ei îi plăcu sentimentul palmelor lui puternice trecând hotărâte peste pielea ei. O mai atinsese, dar nu complet, iar acum era în fața lui cu totul, a lui, pentru a fi posedată.

Iar el o supuse.

Cu mâna, cu gura, cu limba, cu buzele. Coborî și mai jos și îi oferi aceeași atenție delicioasă ca atunci când fusese pe masa de biliard. Dacă intimitatea actului o șocase, acum îl primi cu fervoare, mișcându-și șoldurile pentru a-i deschide calea, bucurându-se de gemetele lui de mulțumire.

Se prinse cu mâinile de umerii lui pe măsură ce coapsele ei începură să tremure cu dorință, cu nevoie. Atât de aproape. Atât de aproape. Ea mișcă apoi capul dintr-o parte în alta și își lipi picioarele de gambele lui, adorând senzația dată de părul lui de pe picioare pe tălpile ei. Dar nu era nici o parte din el care să nu-i placă.

Trecând cu degetele prin părul lui, ea îl răsfiră până când el înălță capul pentru a o privi.

– Te vreau în mine când o să mă pierd în eliberare.

Cu un geamăt, el se ridică de pe ea. Se așeză pe marginea patului, deschise un mic sertar și trase de ceva, apoi își acoperi mădularul cu acel obiect.

– Ce faci?

– Îmi pun o teacă, zise el, întorcându-se și mușcând-o de gât. O să oprească sământa mea să intre în tine fără ca eu să trebuiască să ies.

Ea încercă să înțeleagă ce auzise, dar el începuse să-i facă lucruri delicioase cu degetele, alintându-i mugurul cu degetul lui mare. Din nou senzațiile acelea o făcură să se piardă, făcând-o să clocotească cu dorință.

El se mișcă până când ajunse din nou între picioarele ei. Își luă mădularul în mână, iar cu vârful îi frecă mugurul iar și iar, până când deveni conștientă de cât de mult se umezise. O sărută, apoi încet o pătrunse, făcând-o să se întindă și să se simtă plină de el, înainte de a pătrunde mai adânc.

Ea simți fiori de plăcere.

– Oh, Dumnezeule!

Își înfipse degetele în spatele lui, ținându-l aproape în timp ce îl primea cu totul. Nu era virgină, însă momentul i se păru complet străin. Se părea că nu era mereu la fel. Sau poate că el făcuse în așa fel încât ea să-l vrea cu disperare. Îi electriza fiecare nerv la fiecare atingere.

O făcu să se simtă ca niciodată, dar nu ca pe o datorie. Și o făcu să uite că tocmai datoria o adusese la el.

În timp ce el începu să se miște în ea, părăsind-o doar pentru a o pătrunde mai iute și mai adânc, ea căută doar plăcerea pe care i-o oferea. Jucându-se cu degetele pe spatele lui, urmărind cum i se mișcau mușchii la fiecare mișcare. Când se ridică deasupra ei, capturându-i privirea, devorând-o mai puternic și mai cu forță cu șoldurile lui, mai repede și cu mai multă nevoie, ea se pierdu în jăraticul ochilor lui, se prinse de coapsele lui, permițând extazului să o cucerească, să o învingă.

Simți eliberarea și se pierdu complet în brațele lui, fără rușine, primind extazul, știind că el avea să aibă puterea de a o face să-și vină în fire. Când el lăsă capul pe spate, maxilarul i se încordă, pasiunea îl învinse și pe el, iar ea îl ținu aproape, simțind fiorii care îl trecură.

Aproape că îi veni să plângă de fericire.

Capitolul 13

– Deschide gura.

Cu spatele gol așezat pe pieptul lui și simțind apa mișcându-se în jurul lor, Selena nu ezită și se supuse, făcând ceea ce-i ceruse. Mușcă din căpșuna pe care el i-o puse între buze și râse în timp ce sucul fructului îi alunecă pe bărbie. Cu degetul mare, îi întoarse capul spre el și o linse, culegând seva căpșunei înainte de a o săruta cu atâta patimă încât aburi ar fi fost în stare să se înalțe din cadă.

După ce făcuseră dragoste, el ceruse să fie aranjată o baie pentru ei. Înfășurată în cearșafuri, așteptase cuminte pe un scaun într-un colț, uitându-se către perete, ascunsă aproape complet de privirile servitorilor care aduseseră apa pentru baie. După plecarea lor, el împinse o masă mică lângă cada de cupru uriașă și adusese aproape toate lucrurile pe care le pregătise pentru ea pe masa frumos aranjată din camera principală.

Ea se întinse după vin, luă o înghițitură și se gândi la ce simțea în acel moment. Cu siguranță, nu putea spune că era dezamăgită, mai ales că nu se simțise niciodată mai satisfăcută și nu mai trăise o asemenea plăcere, dar era un pic frustrată pentru că Aiden nu avea să-i ofere prea ușor ce voia ea.

– Am fost un pic uimită când te-ai... protejat. Nu știam că bărbații fac asta.

El își trecu leneș degetele peste brațul ei, dându-i fiori delicioși.

– Soțul tău nu avea nici un motiv să facă asta. El voia să te lase însărcinată.

– Întotdeauna ai folosit o teacă atunci când faci dragoste?

– Întotdeauna.

– Chiar și când aveai 16 ani?

– Mm. Aveam cam 15 ani, mama ne-a chemat pe toți băieții și ne-a explicat metodele pe care le putem folosi ca să nu lăsăm fetele trosnite.

– Trosnite?

– Însărcinate.

Ea mai sorbi o gură de vin. Nu-i venea să creadă că avea această conversație. Nu mai discutase cu nimeni despre lucrurile pe care le implică actul intim, nici măcar cu mama ei.

– Mai sunt și alte metode? întrebă ea și îl simți cum ridică din umeri, apoi cum o sărută pe gât.

– Un bărbat se poate retrage când simte că este pe cale să explodeze de plăcere. Cu toate acestea, trebuie să fie rapid și să nu uite să o facă. Dar câteodată – de fapt, de multe ori –, se gândește doar la cât de bine se simte.

Rotindu-se un pic spre el, îl privi. Cu siguranță avea obrajii roșii.

– Mama ta ți-a explicat toate astea?

– Creștea niște bastarzi. Spunea că abstinența este cea mai bună cale, dar nu era proastă să creadă că aveam să alegem acel drum, așa că a vrut să se asigure că nu aveam să călcăm strâmb, ca apoi să plângem. Dacă lăsam o fată însărcinată, eram obligați să ne căsătorim cu ea.

– Chiar și la 15 ani?

– Vârsta pentru consimțământ e 12 ani. Mama zicea că, dacă suntem suficient de mari să seducem o femeie, atunci suntem suficient de mari să ne căsătorim. Nu a folosit exact aceste cuvinte, dar acesta era mesajul pe care ni l-a transmis.

– Deci nu ai fost niciodată în interiorul unei femei fără... protecție?

Avea părul prins în creștetul capului. El îi ridică niște șuvițe care i se lipiseră de obraz.

– Niciodată.

Întorcându-se cu spatele, se sprijini de el.

– Nu pot să-mi imaginez.

– Nu am vrut să mă căsătoresc cu o fată doar pentru că am lăsat-o însărcinată. Și nu am de gând să am bastarzi.

Ea închise ochii și își simți stomacul strângându-se. Dacă el ar fi lăsat-o însărcinată, copilul nu ar fi fost numit bastard. Cu siguranță, asta i-ar fi adus o oarecare alinare dacă ar fi aflat vreodată de înșelăciunea ei. *Înșelăciune.* Detesta cuvântul și nevoia pe care o avea să facă asta. Deschise ochii și privi flăcările din șemineu pâlpâind.

– Deschide.

Ea îl ascultă și își puse mâna peste mâna lui, oprind-o, luând nu doar bucățica de brânză în gură, ci și degetul lui arătător, sugându-l și simțind o satisfacție enormă auzindu-l cum geme și simțindu-i mădularul întărindu-se. Scoțându-i degetul din gură, mestecă brânza și își trecu degetul peste cicatricea pe care o avea până în palmă.

– Cum ai ajuns să ai asta?

– Într-o încăierare cu un individ care avea un cuțit, zise el, sărutându-i gâtul de multe ori.

– Câți ani aveai?

– 14.

Părea că nu se mai satură să o sărute, voia să o îmbrace în sărutări.

– Nu pari genul de persoană care să se implice în luptă fără un motiv anume.

Îl auzi mormăind, ca și cum era de acord cu ce spunea ea. Carnea de pe deget trecuse printr-o luptă care cu siguranță avea multe de spus, mai ales că cicatricea era destul de proeminentă și urâtă, însă ceva din povestea asta o fascina și voia să știe mai multe.

– De ce l-ai provocat?

Sărutările lui deveneau din ce în ce mai dese. Nu se îndoia că în curând aveau să iasă din cadă pentru a se pierde în pat.

– Aiden.

Gura lui era lângă urechea ei.

– A zis că mama e o târfă, răspunse el, iar ea îi simți durerea din voce, rușinea pe care o trăise.

– Asta gândea toată lumea despre femeia care ți-a dat viață?

– Se referea la Ettie Trewlove.

Ea simți fiori până în adâncul sufletului, dându-și seama că pentru acest bărbat o singură femeie era mama lui – cea care îl luase acasă. El puse degetul peste buzele ei, iar ea îi linse cicatricea.

– I-ai arătat acelui om cu cine avea de-a face?

– Da. Nasul i-a rămas strâmb după întâlnirea cu mine.

– Ai grijă de ceea ce e al tău.

El mișcă degetul cicatrizat peste bărbia ei, apoi îi întoarse capul spre el, ca să o poată vedea.

– Întotdeauna.

Ea nu se putu abține să nu creadă că el o vedea ca fiind a lui, demnă de protecția lui. Doar că nu era demnă. Era cu el doar pentru că avea un interes, un scop ce urma să-i permită să fie cu el doar pentru scurt timp.

Rotindu-se în cadă, îl sărută cu toată pasiunea de care era capabilă. El reușise să o atingă așa cum nu-și imaginase că era posibil – nu cu mâinile, deși cu siguranță era expert și la asta, ci cu sufletul, cu inima, cu toată ființa lui. Nu crezuse că era posibil pentru un bărbat al păcatelor. Se așteptase ca el să aibă moravuri ușoare și un caracter slab, să fie preocupat doar de plăcere, mai ales ale lui. Dar nu era deloc așa. Dăduse dovadă de bunătate, iar ea voia să se asigure că el nu avea să regrete nici un minut trăit cu ea.

Lăsându-se pe spate, îi cuprinse bărbia în mâini. Îi crescuse barba și se gândi să se ofere să-l bărbierească, însă descoperi că îl plăcea așa, ușor neîngrijit, fiindcă barba îi dădea acea imagine de nelegiuit.

– Ca bărbat, ai control total în viața ta. Eu am foarte puțin control în viața mea, aproape deloc, spuse ea, mișcându-se și făcând apa să se ridice, apoi se urcă pe șoldurile lui. Vreau să am control complet asupra ta.

El îi cuprinse mijlocul cu brațele, flexă degetele, iar privirea i se întunecă.

– Sunt al tău ca să faci ce vrei cu mine. Ce vrei să fac?

– Vreau să te leg de pat. Vreau să fii la mila mea.

Era o minune că nu ejaculase imediat, auzind-o rostind acele cuvinte. Rușinea l-ar fi cuprins imediat, dar era copleșit de dorință, iar ea citi asta în ochii lui, făcându-i pe ai ei să strălucească puternic. Nu putea să-i refuze nimic, mai ales o dorință care îi făcea inima să galopeze mai ceva ca un cal de curse.

Încă se putea face de râs. Niciodată nu fusese atât de excitat și încântat de ceea ce avea să urmeze.

Folosindu-i lavaliera, îi legă încheieturile și gleznele de cei patru stâlpi ai patului, lăsându-l gol în așternuturile de satin pe care le cumpărase mai devreme în acea zi pentru plăcerea ei. Nu mai fusese niciodată într-o poziție atât de vulnerabilă și nici nu-și imagina să facă așa ceva cu altcineva. Avea încredere în ea. Complet. Era straniu să conștientizeze asta, mai ales că se știau de puțin timp, dar el nu credea că inima putea să judece profunzimea sentimentelor în funcție de timpul petrecut.

Nu o iubea, dar ținea mult la ea. Probabil mai mult decât era înțelept să o facă, mai ales pentru un bărbat în poziția lui. Nu era genul cu care o femeie să poată umbla mândră. Până la ea, asta nu mai contase. Își dorea să nu conteze încă.

Dar abilitatea de a mai gândi dispăru văzând-o cum dă târcoale patului, cu privirea înflăcărată ațintită asupra lui. Vru să întindă mâna după ea, însă materialul cu care fusese legat îl opri, amintindu-i că nu putea face prea multe în afară de a o lăsa să facă tot ce voia cu el.

Salteaua se aplecă în momentul în care ea se urcă pe pat, fixându-l cu privirea. Dumnezeule, era atât de frumoasă, atât de sigură și încrezătoare, încât îl făcea să simtă că se putea arunca în abis fără regrete. Și avea să-l înnebunească. Știa asta sigur, la fel cum știa că, atunci când ea urma să termine cu el, rolurile aveau să fie inversate, iar el avea să o lege și să se bucure de ea. Iar ea de el.

Era ciudat cât de conectați erau, cât de mult îi oferea ei și cât de mult simțea că își oferă lui însuși.

Încet, ea își trecu degetele peste trupul lui, de la materialul care îi lega glezna, dincolo de gambă, spre coapsă, peste șold, pe coaste.

El se smuci.

Ea arăta ca și cum primise un diamant.

– Te gâdili.

– Puțin.

Aplecându-se, ea își lipi gura umedă și moale de coastele lui. El închise ochii și lăsă căldura care îl cuprinse să curgă prin trup.

– Doar la degete.

Ridicând capul, ea ridică din sprâncene și îi linse buzele.

– O să țin minte asta.

Ea îi puse mâinile pe abdomen, călătorind mai sus și aducând acei sâni voluptuoși mai aproape de el. Se întinse din nou, testând rezistența legăturilor.

– Ai putea să-mi eliberezi o mână ca să te ating.

Ea îi zâmbi diavolește.

– Nu.

Aplecându-se, își frecă sânii de pieptul lui, după care aduse unul din ei lângă gura lui.

– Poți să sugi și să lingi.

Ceea ce el făcu fără ezitare, jucându-se cu limba peste sfârcul ei, mușcându-l. Ea lăsă capul pe spate, gemând.

– Mă omori, suspină el.

Ea avea o privire neastâmpărată, bucurându-se de puterea pe care o avea asupra lui – el știa asta.

– Nici nu am început, zise ea, împingându-se în jos până când ajunse cu genunchii ei între ai lui, apoi se ridică și își împleti degetele peste mădularul lui întărit.

– Sunt uimită de cât de mătăsos este. Nu mă pot decide dacă se simte precum mătasea sau satinul, continuă ea, sărutându-i vârful erect. El tresări. Te gâdili?

– Nu.

– Atunci îți place.

– Da.

Apoi ea făcu ceea ce el făcuse cu sânul ei și își trecu limba peste mădularul lui. El gemu încet și profund.

– Îți place asta? continuă ea pe un ton inocent, dar ațâțător.

– Dumnezeule, da!

– Și asta?

Ea îi luă mădularul în gură, iar el aproape căzu din pat, dar era legat.

Cât de mult își dorea să bage mâinile prin părul ei și să se prindă de cearșafuri. Era încinsă și se mișca încet, sugând și înnebunindu-l. Adora sentimentul gurii ei încercuindu-l și sugând.

– Oh, diavoliță! Era sigur că ea zâmbi înainte de a continua. Lena sunt aproape să-ți fac o surpriză dacă o să continui.

Extazul și satisfacția se citeau pe fața ei.

– Nimic nu este mic la tine, Aiden, zise ea, trecându-și mâna pe tot mădularul lui, alintându-l.

– Spune-mi din nou. Nu ai fost în interiorul unei femei fără protecție?

– Niciodată.

Mâna ei se lăsă în sus și în jos pe mădularul lui.

– Te gândești cum s-ar simți?

Știa prea bine cum se simțea o femeie fiindcă le testa cu degetele, dar niciodată cu mădularul.

– Îmi imaginez.

– Și nu ești tentat?

Cu ea fusese tentat de la început.

– Ba da, recunoscu el, detestând cum suna, ca și cum se ruga pentru asta.

Ea se sui pe el, urcându-se pe șoldurile lui și ridicându-se în genunchi.

– E singura cale la care m-am gândit, pe care am visat-o, pe care mi-am imaginat-o. Fără bariere între noi.

El clătină din cap.

– Nu o să risc...

– Doar ca să gust din asta, doar pentru un minut, insistă ea, controlându-l și așezându-se pe el.

Corpul lui reacționă imediat, mădularul pulsând pentru a intra în tunelul călduros din fața lui.

– Trebuie să te ridici de pe mine înainte să ejaculez...

– Știu, zise ea, dar eu dețin controlul acum, și asta e ce vreau. Tu în mine, pielea ta umedă pe a mea.

Avea trupul atât de încordat, atât de dornic și pierdut în dorință, atât de mișcat de vocea ei ademenitoare, de ochii ei diabolici, încât nici nu conștientiză când făcu semn din cap că voia – un lucru atât de mărunt, dar care îi oferi permisiunea necesară. Încet, arzător, ea se aplecă, învăluindu-l în mătasea ei dulce. Jos, jos, jos. Până când el o umplu.

– Dumnezeule, ești delicioasă! Caldă, umedă și mătăsoasă. Și strânsă. Al naibii de strânsă.

Simțise asta și cu protecție, dar fără ea, părea și mai strânsă.

– Ador senzația asta, fără nimic care să ne separe.

Ea se ridică și se apăsă pe el. Gemetele lui păreau a fi ale unui bărbat în chinuri. Cu capul pe spate, ea începu să-și unduiască trupul și să-l călărească. Legat cum era, nu avea libertate de mișcare prea

mare, dar se împinse în ea cât de mult putu, încercând să se miște odată cu ea. Tânjea să-și vâre degetele în șoldurile ei, să o pătrundă mai tare, cât mai adânc.

– Dezleagă-mă!

– Nu încă.

Vocea ei părea să vină dintr-un tărâm unde domnea fantezia.

Ea își puse mâinile pe pieptul lui, alunecându-și degetele peste coastele lui, pregătindu-se. Crescu ritmul. Gemea pe măsură ce se mișca. Își arcui spatele, împingând sânii în față, căutând eliberarea care era aproape.

Orgasmul ei avea să vină repede și cuprinzător, mușchii ei strângându-i mădularul cu putere. Senzațiile erau sublime, mult mai puternice decât orice trăise până atunci. Plăcerea ei îi oferi și mai multă plăcere lui, iar chinul lui crescu, pentru că încerca să se abțină și să nu explodeze în ea.

Respira încet, cu putere, cu o diavolească satisfacție, cu ochii strălucindu-i. Își linse buzele, privindu-l, apoi începu să se miște mai repede, mai cu putere, ducându-l mai adânc și mai adânc. Plăcerea îl învălui și pe el. Se prinse cu mâna de legături, simțind nevoia de a o atinge. Prea mult extaz, prea multă energie curgeau prin el, fiind aproape imposibil de stăvilit.

– Părăsește-mă, Lena. Acum, zise el, scrâșnind din dinți.

În schimb, ea începu să-l călărească mai tare, ca și cum viața ei depindea de asta. Ca și cum așa era.

– Sunt aproape de ejaculare, Lena. Gata!

Ea clătină din cap, crescând ritmul, apăsând mai tare, mai repede.

Era aproape, atât de aproape de dulcele abis.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Lena, te implor...

Apoi nu mai fu deasupra lui. Știind că era în siguranță, el cedă, corpul mișcându-i-se și explodând.

Fu atât de pierdut, abia dacă auzi scâncetele ei. Deschizând ochii, o urmări coborând din pat, parcă plângând.

– Lena? Ce e draga mea?

– Îmi pare rău. Nu pot. Nu pot, zise ea, adunându-și hainele. Nu e... Pur și simplu nu e corect.

– Ce nu poți, Lena? Ce naiba se întâmplă aici?

– Iartă-mă.

– Dezleagă-mă!

Fără să se uite în urmă, strângându-și hainele, țâșni în camera principală.

– Lena! strigă el, trăgând de legături, însă erau puternice.

Auzi foșnetul mătăsii și satinului ca și cum se îmbrăca.

– Lena, vino și mă dezleagă!

Mai mult zgomot, urmat de pași grăbiți, apoi de trântitul unei uși.

– Lena!

Dar nu mai auzi nimic, doar liniște în urma ei.

Capitolul 14

Stând în bibliotecă în fața șemineului gol, la fel de gol precum pântecul ei, sorbi din coniac, întrebându-se dacă cunoscuse până acum o asemenea disperare și izolare, atâta rușine și dezamăgire față de ea însăși. Când avusese ocazia, nu fusese în stare să-și ducă planurile la bun sfârșit și să primească sămânța lui pentru că îi spusese cu hotărâre că nu voia să aducă un copil pe lume. Nici măcar nu știuse că erau modalități prin care un bărbat evita să lase o femeie însărcinată. Atunci de ce erau atât de mulți bastarzi? De ce erau atât de mulți orfani? De ce nu-și luau toți bărbații măsuri de precauție?

Chiar dacă știuse că rodul pântecului ei nu ar fi fost un bastard, că ar fi fost considerat moștenitorul legitim al ducelui de Lushing, nu fusese în stare să pună nevoile ei deasupra celor ale lui Aiden. Simțise tensiunea din trupul lui crescând odată cu pasiunea, simțise cum trupul lui se lupta cu sine pentru a se opri și pentru a nu trece acele limite. Pentru că ea continuase să-l călărească, hotărâtă să-l forțeze să capituleze, să își verse sămânța – nu în teacă, ci în ea. Se simțise puternică, în control, iar singurul lucru care conta era să obțină ceea ce voia.

„Pentru numele lui Dumnezeu, Lena, te implor!"

Acele cuvinte rostite printre dinții încleștați îi asaltaseră sufletul, îi ajunseseră la inimă. Nu-și putea imagina că bărbatul acela implorase vreodată pentru ceva. Cu toate acestea, o implorase pe ea. Când gemuse, iar trupul i se încordase, știuse că sămânța lui avea să țâșnească, însă nu putuse să rămână deasupra lui.

În cele din urmă, nu fusese în stare să rămână – nu deasupra lui, nu în patul lui, nu în camerele lui. Auzise confuzia din vocea lui când o strigase, dar nu fusese în stare să stea față în față cu el.

Din momentul în care o abordase în club, nu-i ceruse nimic. O vrăjise și îi oferise tot ceea ce-i ceruse. Apoi el îi ceruse ceva, iar ea nu fusese în stare să-l refuze.

Modul crud în care îi vorbise o făcuse să-i fie rușine de ea; acțiunile ei o îngrozeau. Nu doar pentru că fusese în stare să fure ceva atât de prețios pentru Aiden, ci pentru că avea de gând să prezinte copilul altuia ca fiind al lui Lushing. Fusese în stare să trădeze doi bărbați care nu-i făcuseră niciodată rău și astfel s-ar fi trădat pe ea.

Iar vinovăția o copleșea atât de tare, încât tot ce-și dorea era să scape de Aiden, dar mai mult de ea. Dar nu avea cum să scape de ea însăși, de neputința de a-i proteja pe cei dragi. Nu avea să fie nici un moștenitor. Poate că avea să fie ducesa de Lushing, dar fără să aibă soț și titlu, nu avea să fie o dinastie care să-i ofere putere și influență. Nu reușise să producă un moștenitor după șapte ani. Nici un tânăr care avea nevoie de un fiu nu ar fi riscat să o ia de soție. Avea să se piardă în întuneric. Nu merita altceva.

Cât de proastă fusese că agrease planul lui Winslow! Termină coniacul și se bucură de lenea pe care lichidul i-o vărsa în trup. Lăsă sticla și se ridică. Camera se învârtea. Nu-și mai simțea fața de la lacrimile pe care le vărsase, lacrimi care îi lăsaseră urme pe chip. Din cauza eșecului ei, titlul avea să fie declarat nul. Avea să fie responsabilă de decăderea familiei. Ruina avea să fie moștenirea ei.

Încet, ieși din bibliotecă pe hol, urmărind o cale pe care o știa cu ochii închiși. Avea să devină o bătrână care urma să trăiască singură în casa ei de văduvă. Avea să facă tot ce putea pentru surorile ei, dar fără zestre era puțin probabil să-și găsească fericirea.

Urcând scările, se simți ca și cum încerca să urce un munte imposibil de trecut pe un teren atât de alunecos. Nu-și mai amintea cât coniac băuse sau dacă stătuse prea mult timp în bibliotecă, înecându-se în propriul amar. Oare trecuse o oră? Două?

Abia dacă mai putea gândi, abia dacă își putea face ordine în minte, dar cumva avea să găsească o cale să-și facă surorile fericite și să le știe căsătorite bine.

– Mâine, șopti ea. O să mă ocup de asta mâine.

Supărarea și tristețea o copleșiră, făcând-o să-și dorească să urle. Nu avea să-l mai vadă vreodată pe Aiden Trewlove, să mai guste din săruturile lui, să-i mai tresalte inima auzindu-i râsul, să i se mai înmoaie genunchii de la mângâierile lui. Niciodată nu avea să mai spună ce gândește fără să se teamă că putea fi judecată.

Deschizând ușa dormitorului, primi aproape cu bucurie umbrele din colțuri – lampa de pe măsuța de lângă pat dădea prea puțină lumină pentru a vedea bine. Apoi observă o pereche de cizme în colț. Fratele ei, naiba să-l ia! Nu avea nici un chef să aibă de-a face cu el în seara asta.

– Winslow...

– La naiba, m-ai lăsat legat de stâlpii patului!

Inima îi sări din piept. Nu mai putea să respire. Nu era Winslow. Nicidecum Winslow. Urmări îngrozită cum o umbră întunecată se ridică din scaun, înaltă și amenințătoare. Când ajunse în lumină, știa că nu mai văzuse o asemenea furie.

– M-ai lăsat legat de stâlpii patului, la naiba! repetă el, ca și cum ea nu-l auzise prima dată.

– Vorbește mai încet. Surorile mele sunt pe hol, mai încolo.

Nu ar fi fost bine ca ele să descopere un bărbat în dormitorul ei.

Închise ușa, încuindu-o, apoi se sprijini de ea ca și cum asta avea să o salveze de mânia lui.

– Crezi că îmi pasă? Pur și simplu m-ai lăsat acolo. Fără explicație, fără să am cum să mă eliberez.

Apariția lui o trezise. Inima îi bătea cu putere – fără îndoială, și coniacul contribuise la asta.

– Și totuși, ai reușit. Știam eu că ești un bărbat descurcăreț, spuse ea.

– Doar pentru că au fost probleme jos și aveau nevoie de mine. Cum crezi că am părut în fața șefului sălii de jocuri dezbrăcat și legat ca o gâscă de Crăciun?

– Cum ai intrat aici? întrebă ea, nedorindu-și să-i răspundă, imaginându-și umilința pe care trebuie să o fi simțit.

– Sunt un bărbat care se descurcă bine cu ușile, porțile și încuietorile, draga mea. Chiar crezi că poți să găsești un loc în care să fii în siguranță? întrebă el, înaintând către ea. De ce plângeai, Lena? De ce ai fugit?

Era greu să-l înfrunte, mai ales că îi spusese pe nume și nu folosise un alint. Îi era și mai greu, pentru că preocuparea era de ce plânsese, nu de ce îl abandonase. Clătinând din cap, simți că lacrimile o amenință din nou.

– De ce? întrebă el din nou, dar de această dată vocea lui nu mai era furioasă, ci îngrijorată.

Ea trase aer în piept și îi susținu privirea.

– Pentru că tu îți iei măsuri de precauție pentru a nu avea copii, iar eu am nevoie disperată de un copil.

Cuvintele ei îl șocară. Fusese corect de la început. Tot ce își dorise de la el fusese mădularul lui. Nu, nu chiar. Își dorise sămânța lui. Era văduvă, una recentă. Nu o întrebase dacă avea copii; nu vorbise niciodată despre ei. Nu întrebă nici acum, ci doar spuse lucrurilor pe nume.

– Nu i-ai oferit soțului tău un moștenitor.

Încet, ea clătină din cap, desprinzându-se de ușă și îndreptându-se către zona de relaxare, și se așeză pe un scaun, lângă șemineu. Împotriva rațiunii, el se așeză pe scaunul de lângă ea. Prefera să stea în picioare când era furios, dar furia îl părăsea. Blestemată să fie pentru asta, pentru că îl făcea să-i pese de necazurile ei!

– Cu siguranță, următorul din linie o să se asigure că ești bine îngrijită.

– Lushing a fost ultimul. Nu are frați sau veri, apropiați sau înstrăinați, nu e nimeni să-i ia locul. Titlurile o să fie declarate nule. Proprietățile o să ajungă în cuferele Maiestății Sale. Eu am moștenit casa de văduvă și am un fond. Dobânda o să-mi asigure un trai liniștit, dar nu e suficient, zise ea, clătinând din cap. Nu e vorba de bani. E vorba de prestigiu, de influență. Surorile mele nu au ieșit în societate, nu au avut sezonul lor. Vreau să le asigur partide bune, dar fără ducat – întinse brațele – sunt un nimic. Nu am putere.

– Eu cred că ai mai multă decât crezi.

Ea privi tristă către mâinile ei împreunate.

– Și fratele tău? Responsabilitatea pentru surorile tale este a lui, cu siguranță.

Ea ridică privirea către el – tristețea din ochii ei îl duru, dar îl și irită în același timp, pentru că îi permitea să-l afecteze, chiar și după tot ce făcuse. Se frecă de încheieturile de care trăsese, încercând

să se elibereze de legături – aproape că își dislocase umărul forțându-se. Dacă nu ar fi fost acel ciocănit în ușă al șefului sălii de jocuri și strigătele lui ca el să intre, Aiden ar fi fost și acum acolo, foindu-se, simțindu-se neajutorat și umilit.

– Contele de Camberley. Din păcate, tatăl meu a lăsat proprietatea în ruină. Nu este un titlu prea respectat. Toți frații mei depind de poziția mea. Și nici asta nu contează dacă nu sunt mama viitorului duce.

– Acesta este motivul pentru care ai venit la club ca să fii satisfăcută.

Ea se înroși la față, încuviințând.

– M-am gândit că, dacă aș putea să rămân gravidă până la următoarea menstruație, aș putea spune că moștenitorul este al lui Lushing. Avea să se nască mai târziu, dar câteodată se întâmplă. Sau poate aș fi găsit o cale să-l fac să vină mai repede. Dacă dau naștere unui fiu, totul rămâne cum e acum.

– Și dacă ai o fată?

– Titlul o să dispară, însă legile spun clar că ea moștenește toate bunurile și proprietățile lui Lushing. Proprietatea înseamnă putere. Lushing m-a învățat asta. Ea ar crește ca o femeie independentă cu multe mijloace. În plus, arătând că nu sunt stearpă, perspectivele de a fi cerută de soție ar crește și probabil aș putea să mai iau un duce.

Îi detesta planul, fiecare aspect din el. Determinarea ei de a obține un copil cu orice mijloc.

– Deci, dacă nu aș fi venit după tine în prima seară, te-ai fi dus la unul dintre bărbații cu buton roșu?

– Nu. Am vrut mereu să fii tu.

Era prins între sentimentul de a se simți flatat și a fi idiot.

– De ce eu?

– Te-am văzut la nunta lui Lady Aslyn. Mi-ai plăcut – și mi-a plăcut zâmbetul tău.

– Nu ai standarde înalte, zise el, iar ea ridică colțul gurii, iar el se detestă pentru că își dorea să o facă să zâmbească.

– Zvonurile spun că tatăl tău este nobil, așa că m-am gândit că măcar copilul meu o să aibă sânge nobil, chiar dacă nu al lui Lushing. Dar apoi am începu să te plac... Enorm, se gândi ea. Așa că mi s-a părut greșit să iau ceva ce tu nu voiai să dai.

– De ce nu m-ai întrebat?

– Cu cât știu mai puțini oameni ceva, cu atât e un secret mai bine păstrat.

– Nu ai avut încredere în mine.

– Ca să fiu sinceră, domnule Trewlove, mi-a fost rușine de circumstanțele care m-au adus în localul tău.

– Am fost intimi, draga mea.

Ea tresări, ca și cum el ar fi lovit-o. Poate că i-ar fi fost milă de ea dacă umărul și încheieturile lui nu l-ar fi durut încă.

– Știu ce gust are valea dintre picioarele tale. Nu cred că trebuie să fim atât de formali.

– Trebuie să fii așa de crud? Te face respingător.

Ar fi trebuit să-și ceară scuze. Știa asta. Mama lui ar fi luat vergeaua și l-ar fi lovit dacă ar fi auzit cum îi vorbise unei doamne. Dar mândria lui era ceva animalic, iar motivele pentru care ea îl dorise îl răniseră enorm, așa că nu avea nici un cuvânt blând pentru ea, nu voia să rostească vreo scuză. El se ridică de pe scaun, mergând spre șemineu și aruncându-i o privire rece. În ciuda educației primite de la mama lui și a blândeții acesteia, avea în sânge dorința de a fi crud, nemilos, egoist.

– Elverton, zise el, iar cuvântul ieși amar și cu repulsie.

– Presupun că pot accepta oferta lui de a mă salva, zise ea încet. De unde știi de asta?

El întoarse capul pentru a se uita la ea. Peste cadavrul lui avea să ia ceva de la bărbatul care îl făcuse bastard!

– Ți-a făcut o ofertă?

Ea râse cu dispreț.

– Ieri-dimineață în grădină, după înmormântare. Inițial, am crezut că îmi propune mâna fiului lui, dar apoi a devenit limpede că se referea la el în calitate de pețitor.

– Are soție.

– I-am zis și eu, dar a spus că nu e un motiv de îngrijorare. A dat de înțeles că s-ar putea să nu mai fie în preajmă mult timp. M-a făcut să mă întreb dacă soția lui nu e bolnavă.

El știa prea bine că bărbatul acela era în stare de multe rele, iar ideea de a scăpa de contesă nu era ceva peste puterile lui.

– Îți place de el?

Ea îl privi îngrozită.

– Deloc. Are de două ori vârsta mea.

– Are influența pe care o cauți.

Ea suspină disperată.

– Și nu are nevoie de un moștenitor, ceea ce m-a asigurat că este spre binele pântecului meu sterp.

Oare tatăl lui fusese atât de abject încât făcuse o propunere într-un limbaj atât de vulgar?

– El este tatăl meu.

Ea făcu ochii mari și rămase cu gura căscată. Clipi, uitându-se spre el, apoi clipi din nou. Înclină din cap. Strânse din ochi. Apoi fața i se relaxă.

– Da, acum pot să văd asta. În maxilarul tău, în forma nasului, în profunzimea sprâncenelor. Ochii tăi m-au indus în eroare. Nu sunt la fel de nemiloși ca ai lui, dar ar trebui să fie, mai ales că ai avut o viață grea.

Din cauza moștenirii lui, din cauza moștenirii pe care i-o lăsase infectul lui de tată, care nu era o moștenire în fapt, ci pur și simplu primise ce natura voise să-i dea. Simțea nevoia să lovească ceva. Nu fusese niciodată atât de umilit, de blestemat de originile lui.

– Dacă te-aș lăsa însărcinată, copilul ar avea sângele lui.

Ea zâmbi trist.

– Nu, ar fi al tău, rosti ea.

Nu-i plăcea deloc cum spusese acele cuvinte, care parcă urmăreau să-i trezească mândria. Oare lua cu adevărat în considerare să-i dea ceea ce voia? Însă ce putea să facă? Să nu o mai aibă în viața lui? Întotdeauna știuse că timpul lor avea să fie scurt. Oare încă două săptămâni sau trei de pasiune și bucurie aveau să-i ajungă pentru toată viața?

– Fiul tău ar fi duce, zise ea, copleșită de vinovăție și de dorința ca el să înțeleagă ce îi oferea. O să aibă în mâna lui lucruri la care alții doar visează: pământ, bogăție, putere. Toate proprietățile lui Lushing sunt în stare foarte bună, prosperă. Proprietatea lui ducală este demnă de toți ducii și lorzii. Fiul tău o să se numere printre ei. O să meargă la cele mai bune școli, o să primească cea mai bună educație. Nu o să ducă lipsă de nimic. O să aibă rang mai mare decât tatăl tău, o să stea înaintea lui la toate mesele. Tu te bucuri că ai în lumea ta mai multă putere decât tatăl tău. În lumea tatălui tău, fiul tău o să aibă mai multă putere. Ce nebunie ar fi dacă s-ar înfăptui, nu? Ideea trebuie să-i surâdă escrocului din tine.

„Fiul meu ar fi duce." El nu ar fi putut niciodată să ofere prestigiu și influență. Dar ascuns în întuneric, prin mijloace clandestine, cu secrete bine ținute, putea să-i ofere un ducat. Putere. Autoritate. Când avea să crească, băiatul lui urma să fie în Camera Lorzilor. Deși nu ar fi putut să se laude vreodată cu asta și nu ar fi putut să existe în viața fiului său, ar fi știut că el era responsabil de tot ceea ce avea să primească și să îndeplinească. Fiul lui avea să fie mai mare în rang decât contele de Elverton. Dar nici acest lucru nu ar fi putut să i-l arunce în față țapului bătrân.

Încrucișându-și brațele la piept, se întoarse și o înfruntă.

– Nu crezi că oamenii o să se întrebe de ce nu seamănă cu răposatul duce?

– Lushing avea părul șaten și ochii căprui. Deși asemănările dintre voi se opresc aici, peste ani, oamenii nu o să mai știe cum arăta Lushing. Mă îndoiesc că o să se uite cineva la portrete pentru a face comparații. În plus, cred că nu sunt perfecte toate familiile nobile. Iar el o să aibă numele unui duce care o să-l protejeze.

– Nu-ți pot garanta un băiat.

– Așa cum am zis, dacă nasc o fată tot e bine, existe avantaje.

Dar avea să-i ofere Selenei și șansa de a se căsători cu un om cu influență – pentru că el nu avea.

– Deci îmi propui să-mi las sămânța, să-ți întorc spatele și să plec.

Ea îl privi, dar el putu să vadă că era încordată.

– Nu neapărat. Am putea rămâne iubiți – discret, bineînțeles. Tu ai putea să-ți vezi fiul – sau fiica – ocazional, dar trebuie ca el să nu afle că ești tatăl lui. Nu vreau să-l fac să se simtă împovărat de înșelătoria noastră.

Discret. Povară. Înșelătorie. Cuvintele îl loviră ca un ciocan. Deși înțelese adevărul din ele și necesitatea de a păstra relația lor secretă.

– Nu mi-e rușine să fiu văzută cu tine, dar copilul trebuie protejat cu orice preț, adăugă ea.

Deși în timpul scurt de când se vedeau nu fusese văzută în preajma lui, cel puțin nu fără mască. Nimeni, în afară de vizitiu, nu știa că fusese cu el, și nu era sigur că vizitiul știa cine este ea.

– Aș putea să-ți mai ofer ceva în schimb, zise ea pe un ton ezitant, pentru că el tăcea.

El miji ochii, iar ea se trase la marginea scaunului.

– Proprietatea mea de văduvă. Nu pot să ți-o dau direct, dar ți-o pot lăsa moștenire, să devină a ta dacă mor.

El râse cu amărăciune.

– Deci acum devin și târfa ta?

Oroarea din privirea ei îi potoli furia.

– Nu. Nu am vrut să sune așa. Dar tot ce ai obține în urma acestui aranjament aș fi eu în patul tău – și nu sunt suficient de arogantă încât să cred că e un lucru de mare valoare – și puțin timp cu copilul tău. Încerc să-ți ofer ceva care să te facă să vezi că merită, ceva care să fie demn de sacrificiul tău.

– Dar dacă mor înaintea ta? întrebă el.

– Ar merge către moștenitorii tăi.

– Și dacă singurul meu moștenitor este copilul tău? Nu am planificat vreodată să mă însor, ducesă. Nu am planificat să am copii.

Acum părea încurcată.

– De ce nu?

– Pentru că știu ce sunt și de unde vin.

Ea se ridică în picioare, i se alătură lângă șemineu și îi atinse chipul. El abia se abținu să nu îi sărute palma. Dar, dacă ar fi atins-o, și-ar fi pierdut toată concentrarea, toată rațiunea de a analiza consecințele. Ar fi vrut să o ducă în pat și să termine ce începuseră mai devreme.

– Deși pare de necrezut, mă simt de parcă te-aș cunoaște de-o viață. Ai atâta bunătate în tine, Aiden Trewlove, zise ea, zâmbind ușor. Da, ești cam alunecos și ai darul de a flirta, dar nu semeni deloc cu tatăl tău. Mi-ai adus mai multă alinare decât oricine altcineva. L-aș iubi pe copilul tău pentru că mi-ar aminti de tine.

– Și dacă refuz să fac asta?

Ea ridică bărbia, ca el să vadă hotărârea din ochii ei și să-i audă nemulțumirea din glas.

– O să fiu forțată să găsesc un partener mai indulgent și dornic.

Blestematul lui tată, nelegiuitul care își exprimase deja nerăbdarea de a o avea în pat. Oare s-ar fi dus la el? Disperarea ei o putea îndemna să facă asta. Nu suporta gândul că putea să o atingă contele de Elverton. Dar nici nu-i plăcea ideea de a ceda în fața dorințelor unei ducese care pur și simplu era interesată de mădularul lui și de ceea ce-i putea oferi – un copil care nu avea să știe niciodată cine îi era

tată. Își simțea sufletul frânt. Cum și-o mai dorea pe această femeie mai ales după ce aflase adevăratele ei motive?

Trebuia să se îndepărteze de ea înainte să facă ceva prostesc, înainte să-i accepte termenii pe care îi impusese. Trase aer în piept și se îndreptă către biroul ei. Găsi o peniță, băgă vârful de aur – bineînțeles că ducesa avea un instrument de scris cu vârf de aur – în cerneală și scrise o adresă. Se întoarse și se uită la ea.

– Sora mea are o librărie. Mâine o ajut s-o deschidă, să așeze cărți pe rafturi și alte lucruri. Adu-le pe surorile tale acolo ca să pot judeca cu mintea mea dacă sufletul meu e de vânzare și cât costă.

Sau, mai bine zis, cât costa inima lui – căci de asta se temea.

– Suntem în doliu.

– Să porți negru. Cu siguranță, chiar dacă ești în doliu, poți fi scuzată dacă faci fapte bune.

– Surorile mele nu știu de planurile mele, de ceea ce încerc să fac.

– Nici nu trebuie să afle. Poți să le spui că Lady Aslyn te-a invitat ca să mai uiți de gândurile tale.

Tristețea din ochii ei aproape că îl făcu să-i dea pe loc ceea ce voia. Ea încuviință.

– Ar trebui să-l aduc și pe fratele meu ca să-i măsori valoarea?

Spusese acele cuvinte pe un ton tăios. Nu-i plăcea că el punea condiții pentru aranjamentul lor, dar el nu-i călcase mândria în picioare cum făcuse ea, spunându-i că avea să caute alt bărbat pentru planurile ei.

– Îl știu pe contele de Camberley. Joacă des la mesele mele. E ciudat cum găsește monede pentru propriile plăceri, în timp ce sora lui este forțată să facă un plan care o s-o trimită direct în iad!

– Ai făcut ca această călătorie să fie foarte plăcută până acum, domnule Trewlove. Cu acest compliment, ea spera să-i facă pe plac, poate să-și recapete onoarea. Cu adresarea formală, voia să pună distanță între ei, pentru a-i aminti care îi era locul. Fratele meu este un bărbat tânăr, cu visuri sălbatice, care mai au nevoie să mustească.

– Cât de tânără erai tu când ai luat asupra ta responsabilitățile pentru surorile tale și te-ai căsătorit?

– Mult mai tânără decât el, admise ea. Îți e dator pentru jocurile de noroc?

El doar încuviință din cap, apoi ridică din umeri.

– Nu la fel de mult pe cât o să fii tu dacă fac asta, replică el, îndreptându-se către ușă și arătând către bucata de hârtie de pe masă. Mâine. Să fii acolo la ora două.

Capitolul 15

Erau anumite lucruri pe care un bărbat nu trebuia să le vadă. Fundul păros și gras al omului care îi dăduse viață împingându-se într-o femeie care se uita la tavan și care gemea cu regularitatea unui ceas era unul dintre ele. Se așteptase să-l găsească dormind pe contele de Elverton la această oră din noapte și abia așteptase să-i strice somnul. Femeia care era prea tânără ca să fie contesa actuală își mută privirea într-o parte și îl văzu pe Aiden. Începu să urle de parcă era posedată, încercând să dea broasca de bărbat jos de pe ea.

– Drăcia naibii! strigă și contele înainte de a se întoarce în aceeași direcție ca amanta lui.

Cu totală lipsă de delicatețe, se ridică de pe fetișcana care fugi către marginea patului, trăgând cuverturile peste ea și încercând să-și protejeze intimitatea. Aiden era conștient că de undeva se auzeau niște pași fini, ușor, delicați, care veneau de pe hol. Apoi, o femeie subțire al cărei cap îi ajungea până la umeri se lungi după el.

– Ce s-a întâmplat?

După podoabe și hainele pe care le purta, dar și după faptul că nu se arătă surprinsă la vederea tabloului din fața ei, Aiden presupuse că ea era actuala contesă de Elverton.

În tinerețe, o văzuse de departe de mai multe ori când curiozitatea legată de tatăl său îl făcuse să-l urmărească pe țapul bătrân. Văzând-o atât de aproape acum, era sigur că fusese foarte frumoasă în tinerețe – avea o piele frumoasă și radioasă, chiar dacă era târziu în noapte și nu era aranjată, iar părul ei șaten era legat într-o coadă împletită cu funde roșii și argintii.

Respirând greu, așezat pe marginea patului, fără a avea același bun-simț ca amanta lui, contele ridică mână în aer ca și cum ar fi încercat să alunge un roi de muște.

– Bastardul meu. Ce naiba faci aici?

– Trebuie să vorbim.

– Vino mâine-dimineață.

– Acum.

Bărbatul mai în vârstă miji ochii, care semănau cu ai lui Aiden, iar maxilarul lui plescăi cu iritare, însă încuviință.

– O să vin în bibliotecă.

– O să te conduc eu, zise contesa, întorcându-se repede și pornind spre hol.

Cu o privire plină de amenințare care îi transmise bătrânului că urma să-l înfrunte dacă nu se ținea de cuvânt, Aiden închise ușa și se alătură soției contelui.

– Nu te deranjează că ține atât de puțin la dumneata și că își aduce amanta aici?

Ea ridică o sprânceană frumos sculptată, parcă înțelegând exact ce voia să spună.

– Ea îl ține afară din patul meu. De ce să mă opun?

Nu avea ce să răspundă la această replică, mai ales că și el sperase că întâlnirea mamei lui cu acest ticălos fusese scurtă.

– Știu unde e biblioteca.

Ea îi zâmbi cu subînțeles.

– Nu mă îndoiesc. Cu toate acestea, aș fi o gazdă proastă dacă nu te-aș însoți, domnule Trewlove, spuse ea și, fără a-l aștepta, începu să meargă elegant către scări.

El se grăbi să o ajungă.

– Știi cine sunt.

Era o afirmație, nu o întrebare.

– Cu câțiva ani în urmă, ai venit la o oră târzie și l-ai informat pe majordomul care te-a întâmpinat cu niște cuvinte pe care nu o să le uit niciodată: „Sunt Aiden Trewlove, bastardul contelui, și trebuie să vorbesc cu el". Cred că l-ai speriat pe sărmanul majordom. Eu eram la scări – pe care acum le cobora – și am trecut neobservată, dat fiind că tu aveai un scop clar în minte în acea seară. Să fiu sinceră, am fost destul de șocată de apariția ta.

– Nu știai că are bastarzi?

Ea tăcu până ce coborâră scările, se opri și îl privi.

– Oh, ba da, domnule Trewlove! Știam că are bastarzi, doar am dat naștere la trei dintre ei, dar mi i-a luat la câteva minute după ce s-au născut. Pe copiii născuți bastarzi îi considera un inconvenient

Apariția ta mi-a dat speranța că își ținuse promisiunea de a le asigura un viitor în care să fie iubiți și îngrijiți. Pe aici.

El încercă să o analizeze mai atent pentru a vedea dacă se putea vedea pe sine în ea, dar ea se întoarse pe călcâie, lăsându-l din nou în urmă. Oare aceasta era mama lui? Sau poate a lui Finn?

– Dumneata ai fost amanta lui înainte să-i fii soție.

Din nou o afirmație, nu o întrebare.

– Cât de isteț ești, domnule Trewlove.

– Ai avut băieți?

– Am avut, zise ea deschizând o ușă și trecând pragul în bibliotecă. Din ce îmi aduc aminte de la ultima ta vizită, contele nu ți-a oferit ceva de băut, așa că nu știu ce preferi, zise ea, uitându-se la el peste umăr, urmărind să-l necăjească. Ascult pe la uși. Ce să-ți torn?

– Scotch.

Având în vedere familiaritatea cu care deschise sticla și cu care turnă în pahar, el își imagină că obișnuia să facă asta des pentru tatăl lui. Îi întinse paharul, iar el se întrebă dacă acea mână îl alintase vreodată, dacă brațele ei îl ținuseră la piept cândva. Oare avea să știe vreodată dacă era fiul ei? Nu ar fi trebuit să existe o conexiune între ei, când se uita la ea, să simtă până în măduva oaselor că această femeie era mama lui?

Luând paharul, sorbi câteva înghițituri înainte de a vorbi.

– Știi ce s-a întâmplat cu băieții dumitale?

– În prezent, unul este viconte. Cred, într-un fel sau altul, că și el este fratele tău. Mă întreb dacă ai face la fel de multe eforturi pentru a-l salva așa cum ai făcut cu Finn.

Chiar ascultase pe la uși, nu se îndoise de ceea ce-i spusese. Nu că ar fi trebuit să fie la ușă pentru a asculta ce se întâmplase între Aiden și cel care îi era tată. La un moment dat, strigaseră, nu vorbiseră.

– Ne-a vizitat acum câteva luni, continuă ea, îndreptându-se către birou și sprijinindu-se de el. I-a rupt mâna tatălui tău...

– Nu este tatăl meu.

Ea miji ochii auzind asta; cu siguranță, fusese uimită de vehemența lui.

– Sunt bastardul lui, nu neg asta, dar nu este tatăl meu. Un tată nu-și abandonează copilul. Dar dacă o lăsa pe Selena însărcinată, ar fi făcut exact asta, se gândi Aiden. El este cel care m-a procreat, cel care și-a plantat sămânța murdară, doar atât.

Ea îi susținu privirea fără a clipi și fără a întoarce capul când auzi acele cuvinte dure, iar el se întrebă dacă ea își imagina că bastarzii ei aruncau aceleași cuvinte despre ea.

– Poate să fie destul de fermecător când vrea, o făcea mai ales când era tânăr, frumos și viril. O vreme, chiar l-am iubit, recunoscu ea, apoi privirea îi cobori către pantofii din satin. Spune-mi, domnule Trewlove – începu ea din nou, ridicând privirea și fixându-l –, știi când ai fost dus către fermă?

Și ea se întreba același lucru ca el.

– O secătură m-a lăsat în brațele lui Ettie Trewlove pe 26 februarie, în anul 1840, zise el, însă expresia feței ei nu se schimbă.

Ar fi putut la fel de bine să spună că fusese lăsat în zorii zilei. Nu știa sigur ce simțea față de această femeie care îl lăsase pe conte să-i ia copiii și apoi se crezuse suficient de îndrăgostită pentru a se căsători cu el.

– Are importanță această dată pentru dumneata? întrebă el impacientat.

Voia să vadă și altceva la ea în afară de calm. Ea suspină.

– Mă tem că nu. Ceea ce probabil e bine. Cred că o detești pe femeia care a permis să-i fii luat.

– Nu știu cum mă simt sau ce simt în ceea ce o privește. De ce te-ai căsătorit cu un bărbat care ți-a dat copiii?

– Aveam 17 ani și mă bucuram de primul meu sezon când lui Elverton i-a plăcut de mine. Știam că este căsătorit, dar nu mi-a păsat. Îl iubeam, iar el mi-a promis că o să aibă grijă de mine. Așa că am devenit amanta lui. Tatăl meu, un baron, m-a dezmoștenit. Nu l-am urât pentru asta, ci l-am înțeles, căci eram o păcătoasă, dar faptul că m-a alungat mi-a limitat mult posibilitățile. Eram o femeie decăzută, cu nici un fel de talent. Nu puteam risca să-mi enervez binefăcătorul spunându-i că vreau să țin copiii. Poate că mama ta a avut aceeași soartă, domnule Trewlove. O bună parte din viața lor, femeile au foarte puțină putere. Facem ce putem ca să supraviețuim și pentru a le asigura viitorul celor pe care îi iubim. De prea puține ori alegerile noastre sunt ușoare sau plăcute.

El se gândi la Selena și la alegerea pe care o făcea, pe care el o disprețuia. Cu toate acestea, trebuia să meargă înainte, punând nevoile altora înaintea dorințelor ei.

– Când a murit soția lui în acel tragic accident de barcă, continuă ea, aveam 21 de ani și încă arătam bine. Și știa că sunt fertilă. Puteam să-i dau un moștenitor, pentru că soția lui nu reușise. Deși asta nu spune lucruri bune despre mine, încă îl iubeam și m-am gândit la sacrificiile pe care le-am făcut ca să fiu lângă el și ca să am acces, în final, la tot – la casa și banii lui, la respect. Așa că m-am mutat de pe Mistress Row – așa cum era numită zona noastră din cauza faptului că erau mai multe locuințe pe strada noastră care serveau drept cuibușoare ale amantelor – la reședința grandioasă din Mayfair. Și acum trăiesc în fiecare zi cu amintirea slăbiciunilor mele din tinerețe.

– Eu nu te judec, zise el, simțindu-se obligat să sublinieze asta.

Știa că lumea era dură pentru femei. El și frații lui ajunseseră să ajute multe femei de-a lungul anilor.

– Ești singurul din Londra, zise ea.

Ecoul unor pași o făcu pe contesă să se îndrepte și să se îndepărteze de birou.

– Gazda ta e pe drum, zise ea pe un ton batjocoritor. Nu o să ascult pe la uși de data asta. Noapte bună, domnule Trewlove, zise ea, pornind către ușă.

– Fratele meu, Finn, zise el, iar ea se opri, uitându-se înapoi, a fost adus la Ettie Trewlove în aprilie 1840. Poate...

Ea clătină din cap.

– Nu, nu este fiul meu.

Contele țâșni în cameră, oprindu-se în prag.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Frances, ce faci aici?

– Îi țin de urât oaspetelui tău.

– Te ocupi tu de Polly? Încă e tulburată.

– O să-i duc niște lapte cald.

Aiden voia să urle la contesă și să-i ceară s-o dea afară pe amantă, fiind chiar recunoscător că el crescuse având altfel de exemple în viață – dar nici mama lui nu dăduse dovadă doar de inocență și bunătate. Făcuse și ea lucruri teribile pentru a supraviețui. Contesa avea dreptate. Femeile aveau un drum mult mai brutal decât bărbații.

În timp ce se îndreptă către bufetul cu sticle, Elverton nu păru să-l observe pe Aiden, dar el nu se așteptase să o facă. Contele avea aceeași rutină de fiecare dată când venea Aiden, încă de prima dată de când ajunsese în casa lui. Își turnă scotch, se grăbi spre birou, se aruncă în scaun și îl privi.

– Ce vrei?

– Nu vreau nimic. Sunt aici ca să te avertizez. Stai departe de ducesa de Lushing!

Elverton râse.

– Tu nu mă ameninți pe mine, băiete!

Aiden vărsă scotch-ul, apoi izbi paharul în șemineu, spărgându-l în mii de bucăți. Contele tresări, ceea ce-i oferi o mare satisfacție.

– Ea nu este pentru tine.

– Crezi că este pentru tine? Nu s-ar uita la tine nici o clipă. De unde o cunoști? întrebă el, apoi pocni din degete. De la clubul tău. Nu, nu se poate. Este în doliu, chiar unul foarte strict. Doar dacă a fost acolo înainte să moară Lushing.

– Nu îți face griji pentru asta. Doar stai departe de ea, altfel o să te trezești cu niște oase rupte!

– Nu ai nimic să-i oferi. Nu ai respect, nu ai un loc în societate. Ea este fata unui conte, a fost soția unui duce, pentru numele lui Dumnezeu! Chiar crezi că ți-ar permite să fii văzut cu ea?

Nu, s-ar fi culcat cu el, dar nu ar fi stat lângă el. Iar asta îl înnebunea, nu numai pentru că i-ar fi dat satisfacție lui Elverton. Aiden înaintă către birou, punând mâinile pe el și se aplecă spre nenorocitul arogant.

– Stai departe de ea!

Bărbatul lovi cu degetele de pahar.

– Pentru șaptezeci și cinci la sută din profiturile tale.

Îi oferise șaizeci de procente pentru a-l salva pe Finn, dar atunci fusese mai tânăr, avea doar 20 de ani și nu era atât de încrezător și sigur pe el ca acum. Apoi, Finn îl vizitase pe conte cu câteva luni în urmă și pusese capăt aranjamentului.

– Ascultă-mi avertismentul sau o să te trezești în ruină, zise el, întorcându-se și pornind către ușă.

– Ești un nimic! urlă contele.

Se luptă pentru a nu permite acelor cuvinte să prindă rădăcini, dar erau o provocare. Credea că avea o legătură specială cu Selena. Credea că ea ținea la el. Dar voia să-l folosească la fel cum contele o folosise pe mama lui Aiden. Când venea vorba de inimă, nimeni nu avea putere.

•

Contele de Camberley adora să joace cărți la clubul Cerberus. Nimic nu era elegant aici. Camerele pline de fum erau o simplă reflexie a lumii de jos a Londrei, și la adăpostul acestor pereți, oamenii de rând se amestecau cu lorzii mai puțin importanți, cu fiii născuți ca al doilea moștenitor, al treilea și al patrulea. Cu cei care aveau puțini bani în buzunare. Cu cei care nu mai erau primiți sau bine văzuți la White sau cu cei cărora nu le era permis să intre pe ușile la care aveau acces domnii respectabili.

Limbajul era brutal, râsetele erau foarte zgomotoase, lichiorul ieftin. Gin, mai mult. Dar el nu era în poziția de a se plânge. Aici avea posibilitatea de a primi credit, în timp ce în alte locuri nu avea acces la așa ceva. Iar după câteva mâini, era nevoit să ceară din nou credit. Nu avea noroc deloc în seara asta. Deși, până acum, putea la fel de bine să fie și ziuă. Nu era nici o fereastră ca să-și dea seama de trecerea timpului, iar el era de fiecare dată surprins când se uita la ceas pentru a vedea cât trecuse. Băgase mâna în buzunarul de la vestă pentru a-și scoate ceasul, când toată lumea în jurul lui tăcu. Ridicând privirea, îl văzu pe Aiden Trewlove, proprietarul clubului. Nu venea des. Era prea ocupat cu noul lui club, cel la care mergea Selena, clubul care putea să le aducă salvarea.

– Camberley.

Nu-i plăcea că tocmai fusese strigat, mai ales că nu simți nici o urmă de respect în tonul proprietarului. Era decis să-i răspundă pe măsură.

– Trewlove.

– Ce zici dacă jucăm un joc doar noi doi?

Înainte să răspundă Camberley, băieții cu care jucase își împinseseră scaunele și plecaseră la alte mese. Trewlove se așeză pe un scaun și începu să amestece cărțile.

– Nu prea ai noroc în seara asta, zise Aiden.

– Mi-a fost și mai bine, ce-i drept.

– Nu des. Ești un jucător groaznic.

– Nu cred că ar trebui să te plângi de asta. E ceea ce-ți pune monede în cufere.

Trewlove rânji ca un prădător. Începu să amestece cărțile cu talent și cu o determinare neliniștitoare. În mâinile lui, cărțile parcă știau unde le era locul.

– Știi ce datorii ai aici?

– 12 000 de lire.

– O să jucăm un joc de război. Dublu sau nimic. Dacă eu câștig, atunci îmi vei datora 24 000 de lire. Dacă tu câștigi, nu mai ești dator.

Camberley își simțea inima galopând de parcă alerga într-o cursă. Nu pariase niciodată atât de mult dintr-o singură mână. Totul în el urla să refuze, să se ridice și să plece acasă. În schimb, doar încuviință. Trewlove întinse cărțile pe masă.

– Jucăm o variantă mai simplă. Tu alegi o carte, eu aleg o carte. Cartea mai mare câștigă.

Înghițind în sec, Camberley duse vârful degetului pe o carte...

Nu, nu pe aceea. Atinse alta, apoi alta. 12 000 mii de lire erau în joc. Dacă pierdea, nu avea nici un mijloc prin care putea să-și plătească datoria. Ah, dar dacă ar fi câștigat...

Folosindu-se doar de vârful degetului, atinse o carte și o trase spre el. Încet, ridică marginea cărții. Opt de pică. La naiba!

Trewlove nu ezită. Pur și simplu ridică ultima carte, cea care fusese la capătul pachetului. Făcu semn din cap către Camberley. Încercând să pară puternic, să nu arate că nu era pe cale să se prăbușească, puse cartea cu fața în sus. Trewlove luă cartea în așa fel încât sări în aer înainte de a ateriza pe masă. Doi de inimă.

Camberley râse.

– Am câștigat! Nu-ți mai datorez nimic.

– Ești un om norocos, Lord Camberley. Poți să pleci fără datorii. Bucură-te de asta. Să nu te mai întorci!

– Cum îți permiți să vizitezi săli de jocuri de noroc? strigă Selena.

Camberley știuse că Selena fusese întotdeauna o forță cu care nu era bine să te pui, mai ales când își pierdea cumpătul, dar întotdeauna se simțise imun la furia ei. Era singurul băiat din marea de fete. El era moștenitorul, acum lord.

Dar se întorsese la reședință aproape la ora patru dimineața, fiind informat de majordom că Selena ajunsese cu două ore înaintea lui și că îl aștepta în bibliotecă. Se părea că își petrecuse timpul clocotind de furie. Nu o văzuse niciodată așa de agitată.

– Am reușit să-mi tot măresc creditul.

Ea își încrucișă brațele la piept, iar el se întrebă dacă făcuse asta doar pentru a-și opri impulsul de a-i smulge părul.

– Nu crezi că orice credit extins ar trebui să meargă către proprietate?

– Un bărbat are nevoie de distracțiile lui.

Ea înaintă amenințător, iar el făcu un pas în spate, deloc bucuros de furia pe care i-o citea în ochi.

– Și mie îmi plac distracțiile, Winslow, dar nu avem timp de așa ceva în prezent. Am crezut că amândoi gândim la fel, că trebuie să îndreptăm lucrurile cât mai repede de dragul fetelor.

– Tu o să rămâi gravidă...

– Și dacă nu se mai întâmplă asta?

– Dacă îți propui și o faci cu fervoare...

Ochii ei sclipiră atât de tare, încât era sigur că putea să despice un om doar cu privirea.

– O să încetezi cu jocurile. O să renunți la amantă. Nu o să mai fii văzut ca un nelegiuit, ci o să te dedici sarcinii de a aduce respect și onoare acestei familii, acestui titlu și acestei proprietăți. Nu doar pentru binele fetelor, ci și pentru al tău. După cum stau lucrurile acum, ce fel de soție crezi tu că o să ai?

Nu voia o soție. O voia pe amanta lui. O iubea. Dar își ținu gura pentru că nu credea că Selena avea să primească bucuroasă această veste.

– Sunt prea tânăr ca să mă însor.

– Nu, Winslow, nu ești. Și nici nu ești prea tânăr ca să te dovedești demn de locul tău în societate. O să te îndrepți și o să mergi înainte făcând ceea ce trebuie. Sau o să găsesc eu rezolvarea.

El ridică bărbia.

– Mă amenințí?

– Nu, spun doar că nu o să mai am grijă de tine. O să te ajut cum pot, desigur, dar doar dacă văd că și tu te implici. Trebuie să te porți așa cum ar face-o un lord respectabil și să te însori cu o moștenitoare bogată. Și să nu mai faci vizite la clubul Cerberus.

Bărbatul se aruncă într-un scaun.

– Nu am de ales în această privință. Aiden Trewlove, bastardul...

– Nu-i spune așa!

El o privi.

– Atunci cum ar trebui să-i spun?

– Aiden a muncit extrem de mult pentru a ajunge unde este, și-a câștigat respectul

– Aiden? repetă el, simțindu-se suspicios și nedorindu-și să urmărească acest șir de întrebări. De unde știi că mă duc la Cerberus?

Dacă ar fi avut părul desfăcut, i s-ar fi ridicat, așa de brusc își ridică bărbia.

– Am auzit zvonuri.

– Nu, nu ai auzit.

Încet, el se ridică în picioare.

– Te rog, spune-mi că Aiden Trewlove nu e cel cu care te culci, că nu este cel care o să te lase însărcinată!

– Ce importanță are asta?

– E un bărbat cu care nu te joci, unul căruia nu-i place să fie luat de prost. Trei dintre frații lui s-au căsătorit cu nobili. În cele din urmă, o să intre în înalta societate, iar el o să fie alături de ei. Dacă o să-l vadă vreodată pe fiul tău, atunci o să-și dea seama...

– Pot să mă ocup eu de asta, mă descurc.

– Știi ce a făcut în seara asta? A venit la club și m-a provocat la un joc. Doar noi doi. A pariat pe datoria pe care o aveam. 12 000 de lire.

– 12 000 de lire? Ești nebun? Acesta e venitul meu pe șase ani! Acei bani ar putea fi puși în slujba binelui, nu jucați la cărți!

– Pierzi esențialul. A pariat ca și cum nu ar fi fost nimic. Am tras câte o carte. Cel cu cartea mai mare avea să câștige. Am câștigat, Selena. Mi-a anulat datoria, apoi mi-a interzis să mai calc în localurile lui. Era furios că am câștigat.

Spre surprinderea lui, ea răsuflă ușurată și clătină din cap.

– Nu cred că acesta este motivul pentru care te-a avertizat să nu mai mergi în clubul lui.

– Bineînțeles că este. Așa e el. Nimeni nu îndrăznește să-l înșele. Nimeni. Nu o să se bucure că tu faci asta, fii sigură.

– Știu prea bine.

– Trebuia să alegi un om de rând, care nu ar mai fi avut nici o șansă să te vadă. La ce te-ai gândit când ai ales un bărbat despre a cărui familie vorbește toată Londra? Nu ești deloc discretă.

– Mi-a plăcut zâmbetul lui.

– Selena...

– Nu te îngrijora, Winslow! Secretul meu este în siguranță, zise ea trecând pe lângă el, oprindu-se și apoi întorcându-se încruntată.

– Unde e statuia lui Atlas care era în acel colț?

O vânduse. Puținele monede îi făcuseră amanta fericită cu câteva bijuterii.

– Am rearanjat câteva din lucrurile de aici.

El o urmări cum rotește privirea prin cameră, notând absența unui lucru sau a altuia.

– Vinzi lucruri, zise ea încet.

– Pe ici, pe colo, recunoscu el.

Ea îl înfruntă.

– Statuia aceea era favorita tatei.

– Nu e aici ca să se bucure de ea, nu? E mai de folos acolo unde se află acum.

– Înțeleg că această cameră nu e singura care nu mai e ce a fost.

– Nimic din viața noastră nu mai e ce a fost. Îmi pare rău, Selena, că mi-am neglijat responsabilitățile. O să fac ce trebuie.

– Asta e tot ce-ți cer.

El spera ca pe viitor ea să-i ceară asta la o oră mai rezonabilă.

Capitolul 16

În următoarea după-amiază, în timp ce era în trăsură, Selena decisese că nu avea să-i pese dacă era judecată pentru că se comporta într-o manieră deloc potrivită pentru o femeie în doliu. Bucuria fetelor că puteau face ceva nou, care nu era legat de doliu, merita, și astfel putea să îndure orice priviri de nemulțumire.

– Nu-mi amintesc ca Lady Aslyn să fi venit în ziua înmormântării, zise Connie, așezată pe banchetă lângă Flo.

– Soțul ei nu este încă acceptat complet de nobilime, îi zise Selena. Nu a vrut să vină fără el, dar mi-a trimis o scrisoare tare drăguță prin care și-a exprimat condoleanțele.

– Și atunci ne-a invitat să ne alăturăm la această activitate?

– Da.

În fapt, nu. Scrisoarea ei îi vorbise doar despre tristețea pe care o simțise auzind de moartea lui Lushing. Ea spera că Aiden o informase pe Lady Aslyn că îi făcuse această invitație ei și surorilor ei. Altfel, lucrurile aveau să fie destul de ciudate.

– Nu prea sunt convinsă că ar fi trebuit să ieși, zise Flo încruntată.

– O să facem o faptă bună, o să ajutăm o tânără să-și croiască un drum în viață. Chiar și în doliu poți fi iertat dacă faci o faptă bună.

– Așa e? întrebă Flo.

– Da, bineînțeles.

Selena nu avea nevoie de încăpățânarea surorilor ei.

– Eu cred că este palpitant, spuse Alice, aflată lângă Selena. Gândește-te la toate cărțile pe care o să le putem atinge în timp ce le punem pe rafturi! O să clădim o bibliotecă.

– Nu ar trebui să fim deloc entuziasmate cât suntem în doliu, zise Flo. Este motivul pentru care mă îndoiesc. Toate zâmbim cam mult.

– Cred că lui Lushing i-ar plăcea asta, rosti Selena, preferând să se uite la mănușa din piele și nu la sora ei și la fața ei întrebătoare.

– Îi plăcea să ne vadă vesele. Nu ar vrea să fim teribil de triste.

– Mama, pe de altă parte, se răsucește în mormânt, zise Flo pufnind. Cei din familia Trewlove sunt cu toții... *bastarzi*.

– Nu e o boală, Flo, replică Selena tăios. Nu o s-o iei.

– Dar să te asociezi cu ei este scandalos. Ne-ar putea afecta perspectivele de căsătorie.

Scopul era să le avantajeze, deși nu le putea explica asta. Dar înainte să poată găsi un răspuns potrivit ca s-o liniștească pe sora ei, interveni Alice:

– Nu e vina lor. Ar trebui să dăm vina pe oameni pentru ceva ce nu au putut controla?

– Sunt de acord cu Alice, zise Connie. Cred că e necesară un pic de experiență. Până acum, nu am vorbit cu cineva care e mai prejos.

– Nu sunt mai prejos, pufni Selena, iritată de privirea uimită a surorii ei.

– Ai vorbit cu unul dintre ei? întrebă Flo prevăzătoare.

– Am mers la una dintre nunțile lor, nu?

Nu că ar fi vorbit cu vreunul dintre ei acolo, mai ales că nu participase la micul dejun de nuntă, dar era mai bine să le lase pe surorile ei să tragă propriile concluzii. Ele nu merseseră, dat fiind că nu ieșiseră încă în societate.

– Cum sunt? întrebă inocentă Alice.

– Sunt oameni, răspunse Selena, concentrându-și atenția asupra peisajului de dincolo de fereastră. Cu visuri și ambiții. Ei... „Mă face

să râd, îmi oferă plăcere, mă face să uit de supărarea pe care o am. Când sunt cu Aiden..." Vor ce vrem cu toții: să fie iubiți, fericiți, să aibă un adăpost, mâncare și haine. Cred că e de apreciat faptul că urmăresc să avanseze în viață prin afaceri. Mick Trewlove are imperiul lui în construcții. Finn Trewlove are ferma de cai, unde el și soția lui, Lady Lavinia, au grijă de orfani. Sora lor, Gillie, care este căsătorită cu ducele de Thornley, are taverna ei. Iar acum această soră are librăria ei.

– Apoi mai e acel Trewlove cu casa de păcate pentru doamne, zise Connie.

– Să fiu sinceră, am fost curioasă cu privire la acel loc după ce le-am auzit pe doamne vorbind la înmormântare. Ai fost acolo, Selena?

– Sunt în doliu.

Nu era o minciună, dar nici nu era un răspuns.

– Când nu o să mai fii, o să mergi?

– Poate că da.

Totul avea să depindă de relația ei cu Aiden.

– Știi multe despre ei, comentă Flo.

– Sunt pe buzele tuturor. Vă rog să vă comportați frumos.

Selena avea nevoie ca Aiden să vadă că ele meritau.

– Nu cred că vreți să o faci pe Lady Aslyn să se simtă stânjenită după ce a fost suficient de amabilă să ne invite în această perioadă tristă. Pur și simplu, gândiți-vă la o după-amiază cu fapte bune.

Văzu pe geam hotelul Trewlove, mare și impunător, dominând strada și cartierul. Lushing plănuise ca ei să petreacă o noapte în camerele noi când aveau să se întoarcă la Londra pentru sezon. Apariția lui acolo ar fi a încurajat venirea nobililor. Întotdeauna fusese modest când venise vorba despre influența pe care o avea, mai ales când putea fi folosită pentru binele altora. De la depărtare, îl admirase pe Mick Trewlove pentru eforturile lui de a îmbunătăți zonele din Londra.

– Unde alții văd decădere, el vede potențial pentru ceva extraordinar, îi spusese Lushing odată. O să-i oferim suportul nostru ca să-i grăbim acceptarea în lumea bună.

Fusese genul de bărbat mereu dornic să accepte ceva dacă era bun, chiar dacă ceilalți nu ar fi făcut asta.

Apoi îl văzu pe bărbatul care se sprijinea de lampadarul de dincolo de stradă, pe partea opusă a hotelului, și toate gândurile despre

Lushing dispărută. Trăsura se opri și, înainte ca vizitiul să coboare pentru a le deschide ușa, Aiden fu acolo, întinzându-i mâna. În momentul în care puse mâna în palma lui, se temu că surorile aveau să simtă cum îi bătea inima. O ajută să coboare, apoi imediat se întinse să le ajute pe celelalte fete.

Odată ce fură toate jos, pe trotuarul din cărămizi din fața librăriei Fancy Book Emporium – literele aurite erau vopsite artistic și cu precizie pe una dintre ferestre –, Selena spuse:

– Domnule Trewlove, e atât de drăguț din partea lui Lady Aslyn că ne-a invitat. Permite-mi să le prezint pe surorile mele.

Chiar dacă știa că ea ar fi trebuit să îl prezinte pe el fetelor. El îi dăduse viața peste cap, iar dacă era sinceră, nu-i păsa.

– Lady Constance și Lady Florence.

El făcu o plecăciune.

– Doamnelor, este plăcerea mea.

– Nu ai ști dacă te uiți la ele, dar sunt gemene.

– Ca mine și ca fratele meu, Finn, zise el, făcând cu ochiul. Deși ne-am născut la șase săptămâni distanță.

– Mama voastră l-a ținut pe unul din voi în pântec încă șase săptămâni? întrebă Flo.

El rânji.

– Nu. Avem mame diferite.

– Atunci nu sunteți gemeni.

– Nu în sensul clasic.

Nu era în avantajul ei dacă Flo continua să se certe cu el.

– Iar aceasta este Lady Alice, îi întrerupse Selena, încercând să ducă discuția spre chestiuni mai importante.

Zâmbetul plin de tandrețe și de bunătate pe care i-l oferi lui Alice o răvăși cu totul, era ca și cum ar fi știut că toate pierderile din viața lor o afectaseră cel mai mult pe ea.

– Cea care iubește cărțile.

Alice miji ochii și rămase cu gura căscată.

– Cum ai știut asta?

– Fără îndoială, am menționat eu când l-am cunoscut pe domnul Trewlove la nunta lui Lady Aslyn.

Spusese această minciună cu atâta ușurință încât era un pic neliniștitor.

– Îți plac cărțile? întrebă Alice.

– Le ador, răspunse el. La fel ca sora mea Fancy, acesta fiind motivul pentru care se înconjoară cu ele. Haideți, doamnelor! Să vă punem la treabă!

El le conduse la ușă și o deschise. Alice intră bucuroasă în clădire. Flo și Connie intrară cu mai multă reținere, dar Selena putea simți sentimentele de anticipare și de încântare care le cuprindeau. Selena însă, temându-se că după-amiaza avea să fie un dezastru, se opri lângă el.

– Lady Aslyn știe că ne-ai invitat?

– Toată lumea știe ce trebuie să știe.

– Le-ai spus... *totul*?

– Nu e treaba lor, draga mea.

– O să pună întrebări, cu siguranță.

El își puse încheietura sub bărbia ei, făcând-o să se uite la el.

– Știu că te-am cunoscut la clubul meu. Știu că sunt fascinat. Știu să-și țină gura. Tu și surorile tale aveți nevoie de o distracție, iar eu m-am gândit că pot să le-o ofer. Ești în siguranță cu noi, Selena.

Nu, nu era. De fiecare dată când se afla el în preajmă, ea era în pericol să-și piardă inima.

Îi spusese adevărul. Nu fusese nevoit să le dea prea multe detalii fraților săi pentru a fi cooperanți. Știau că se întâlniseră la clubul lui – deși nu le spusese cât de recent, lăsându-i să presupună că drumurile lor se intersectaseră înainte ca ea să devină văduvă. Le explicase că își dorise să le ofere un moment de relaxare în perioada de doliu.

Așa că nu fusese deloc surprins să-și vadă familia în jurul fetelor mai tinere, când el o conduse pe Selena în interior. Era de mare ajutor, bineînțeles, că o cunoșteau deja pe soția lui Mick – Lasy Aslyn –, la fel și pe soția lui Finn, Lady Lavinia. Era clar că îl știau și pe ducele de Thornley – soțul lui Gillie –, fiindcă el avea un ducat influent, probabil la fel de puternic ca al răposatului ei soț. Pe măsură ce Thorne prelua controlul, prezentându-i pe Fancy, Mick, Finn și Beast, Lady Aslyn se eliberă, înaintă spre ușă și o prinse pe Selena de mână.

– Îmi pare așa de rău pentru Lushing. Condoleanțe!

– Scrisoarea ta a fost bine primită.

– Ar fi trebuit să fiu acolo în persoană, să-ți ofer alinare, dar...

Ea se opri, evident jenată de direcția în care mergea conversația.

- Nu suntem cea mai bună companie, spuse Selena cu un zâmbet cald, care îi făcu stomacul lui Aiden să se strângă.

De ce trebuia să fie atât de grațioasă și să-l înnebunească?

Aslyn râse încet.

- Nu, nu suntem. Haide, vino să te prezint tuturor!

Astfel, o luă pe Selena sub aripa ei, făcând ceva ce Aiden își dorise să-i ofere: adăpost și confort. Dar era obligat să facă asta din umbră, ascuns. Tatăl lui îl ascunsese de lume, dar nu se bucura de existența lui. Se părea că, indiferent cât succes avea, nu era suficient pentru a-l face respectabil.

- Ai sărutat-o deja?

Aiden se uită în jos la micul ștrengar care de ceva ani trăise în taverna lui Gillie, dar care acum era la ferma de cai a lui Finn. Băiatul părea să aibă în jur de opt ani, deși nu erau siguri. Știau doar că era orfan, ca ei, ca mulți alții.

- Un domn nu spune niciodată, Robin.

- Dar eu nu o să fiu un domn, o să fiu un nelegiuit. Așa zice mama.

Mama. Lavinia. Băiatul se bucura că era parte dintr-o familie.

- Ea nu știe tot.

Robin se încruntă pentru că, fără îndoială, crezuse că o insultase pe cea pe care el o considera mama lui, iar Aiden se aștepta ca băiatul să sară cu pumnii la el.

- Totuși, în această privință are dreptate. Sunt un ticălos, zise băiatul.

- Unul leneș, adăugă Fancy, care se apropia zâmbind larg. Femeia puse o mână pe capul lui Robin. De ce nu te duci să-l ajuți pe duce să pună cărțile pe rafturi? Lucrează la secțiunea cu cărți despre animale.

Băiatul făcu un semn în loc de salut și țâșni.

- Secțiunea despre animale? întrebă Aiden.

- Dacă ai fi venit în cercul nostru mai devreme, ai fi aflat că am împărțit spațiul în secțiuni în funcție de tipurile de carte, spuse ea și îi vântură în față un soi de schemă cu toate locurile și cu marcajele.

Avea să facă 18 ani în câteva luni, dar deja avea o minte bună pentru afaceri, căci, fără îndoială, învățase destule de la frații ei. Mick o trimisese la o școală foarte elegantă pentru a o pregăti și pentru a-i netezi introducerea în societate. Dorința lui de a o vedea pe Fancy bine primită în societate fusese unul dintre motivele pentru care luptase și reușise să aibă succes.

- Sus e camera în care se poate sta. O să găsiți niște cutii marcate cu S. Le poți duce sus, să o ajuți pe ducesă să le așeze pe rafturi, îi zise Fancy lui Aiden.

- Care ducesă?

Ducesa era Selena, bineînțeles, dar sora lui, Gillie, era și ea ducesă, deși nu era atât de obișnuită cu titlul. Fancy rânji.

- Cea de care ești interesat, desigur. Am crezut că o să apreciezi o sarcină pe care o s-o faceți fără să fiți în văzul tuturor. Pare drăguță. Îmi plac surorile ei.

El nu credea că exista cineva pe lumea asta pe care Fancy să nu-l placă. Avea un mod inocent de a vedea viața, dar asta pentru că el și frații lui se asiguraseră că fusese protejată de toate lucrurile urâte de care ei avuseseră parte.

- Ești o diavoliță mică, spuse el.

- Mulțumesc.

- Nu era un compliment.

- Nu fi urâcios! O iubești?

Ceea ce simțea pentru ea nu putea fi descris, dar nu era nebun și nici prost să se dea de gol, indiferent cât insista cineva.

- Ești mult prea romantică, Fancy. Acum, arată-mi unde sunt cutiile alea.

Ea îl conduse către depozit, dar, după ce plecă, el nu se apucă imediat de sarcina pe care o avea de făcut. Voia să le analizeze un pic pe surorile Selenei. Așa că se plimbă prin labirintul de cutii de care era sigur că sora lui avea să se bucure când toate cărțile aveau să fie înșirate. Scoase capul de după un vraf și fu surprins să le vadă pe gemene lucrând sârguincioase. Florence stătea în genunchi, sprijinindu-se pe călcâie, scoase o carte dintr-o cutie și i-o dădu lui Constance, care o așeză pe raft.

- Asta o să fie viața noastră, zise Florence, în șoaptă. O să lucrăm toată ziua.

- Nu o să fie așa, o asigură Constance. Deși îmi place să mă simt folositoare. De multe ori, mi se pare că se așteaptă de la noi să fim doar niște ornamente.

Florence se ridică un pic, să nu mai atingă podeaua cu fundul.

- De ce crezi că suntem aici? întrebă ea pe un ton jos conspirativ.

Constance păru uimită.

- Ca să fim de ajutor.

– Ai văzut cum s-a uitat la ea Aiden Trewlove? Ascultă-mă pe mine, invitația a venit de la el, nu de la Lady Aslyn!

– Dar Selena nu-l cunoaște.

– Asta vrea să credem. Dar de ce o aștepta?

– Ca să fie primitor.

– Avea foc în ochi când a văzut-o. I-ar ține de cald într-o zi rece de iarnă.

– Toți domnii pățesc așa când o văd. Toți sunt surprinși și vrăjiți de frumusețea ei.

– Obrajii ei erau roșii. Ai văzut-o vreodată să roșească? Cred că el i-a trezit interesul.

Constance râse.

– Serios, Flo, cred că vezi lucruri acolo unde nu sunt pentru că ești plictisită, pentru că sezonul nostru a fost amânat. Dar, dacă e așa, eu nu o judec. Știu că l-a adorat pe Lushing, dar nu cred că au avut parte de pasiune. O femeie ar trebui să aibă parte de pasiune măcar o dată în viață. De aceea cred că salonul păcătos al lui Aiden Trewlove o să înflorească.

– Te gândești să mergi?

Constance ridică din umeri.

– Tu nu?

Întorcându-se din locul în care le ascultase conversația, Aiden decise să impună o limită de vârstă la intrare, ca accesul să fie permis doar celor mai mature. Nu voia ca tinerele doamne să facă greșeli stupide. Pe de altă parte, oare asta era responsabilitatea lui? Pentru că alții nu le păzeau mai bine? Deși, chiar și când mamele făceau asta și îl abordau pentru a le interzice fiicelor lor să mai intre, de obicei, își schimbau părerea după ce aveau parte de un pic de răsfăț. Lady Fontaine făcuse asta. Primise o scrisoare din partea ei în care îi spunea că ea și fiica ei aveau să vină la club în viitorul apropiat. Masajul la picioare avusese efectul dorit – întotdeauna avea.

O găsi pe Alice într-unul din colțurile din spate, așezată pe podea, cu rochia întinsă în jurul ei și cu o carte în brațe.

– O să-ți ia o veșnicie dacă citești fiecare carte înainte să o așezi pe raft.

Ea înălță capul și închise cartea, uitându-se la el cu ochi inocenți și înroșindu-se la față.

– Încă nu am avut ocazia să o citesc pe asta. A apărut prea târziu și nu am mai primit-o cadou de Crăciun.

Ghemuindu-se lângă ea, se uită la titlu: *Alice în Țara Oglinzilor.*

– Poate că Fancy o să-ți permită să o cumperi azi, deși magazinul nu e deschis încă. Ai putea fi primul ei client.

Ea clătină din cap.

– E o extravaganță și nu pot să-i cer asta Selenei. Monedele sunt prețioase în ultima vreme, zise ea roșind mai tare. Probabil nu ar fi trebuit să spun asta. E foarte urât să vorbești despre bani.

– O să fie secretul nostru.

Era impresionat de sacrificiul ei. Deși în familia lui erau destui nobili acum, părerea lui despre ei nu era întru totul apreciativă. Îi vedea doar ca pe niște sume pe care le putea adăuga în cuferele lui, nu ca pe cele care lipseau.

– Ești drăguț, zise Alice.

– Și acesta ar trebui să rămână secretul nostru, zise el, făcându-i cu ochiul.

Ea chicoti. La naiba, acum înțelegea de ce Selena voia să se asigure că surorile ei urmau să aibă căsnicii bune. Cunoscuse prea multe femei la viața lui care fuseseră abuzate sau care trăiseră vieți dure, femei care îmbătrâniseră înainte de vreme, care își purtau poverile pe umeri. Acesta fusese motivul pentru care o susținuse pe Gillie când voise să deschidă taverna, iar acum o susținea pe Fancy cu librăria.

Cu toții voiau ca Fancy să se căsătorească bine, dar, dacă nici un bărbat nu era înțelept ca să o ceară, atunci avea afacerea ei și familia care se asigura că nu îi lipsea nimic. Alice nu se putea baza pe fratele ei, în ciuda titlului său.

– Îmi cer scuze, domnule.

Privind în spate, Aiden îl văzu pe secretarul lui Mick cărând o cutie mare.

– Lady Alice, zise el și se înroși, chipul lui căpătând o nuanță apropiată de a părului roșu. Domnișoara Trewlove s-a gândit că aceste volume ar sta bine aici în spate.

– Mulțumesc, domnule Tittlefitz.

Băiatul așeză cutia și făcu un pas înapoi, neștiind ce să facă în continuare.

– S-a gândit că ar trebui să vă ajut, zise el, dregându-și glasul. Pot să pun cărțile pe rafturile mai înalte, dacă vreți.

– Ar fi minunat, mulțumesc.

Încuviințând din cap și întrebându-se dacă sora lui mai mică făcea pe pețitoarea, Aiden se îndreptă către cutiile lui. Sau către cutie, mai bine zis, căci cea pe care i-o arătă cu degetul Beast era teribil de grea. Cu toate acestea, o urcă pe umăr și porni prin magazin, pe scări, către locul în care Fancy își imaginase că urma să aibă camera de lectură perfectă. Pentru că și cu o zi în urmă o ajutase cu aranjamentele, știa că peste tot la etaj erau mici spații de relaxare, iar cărțile erau înșirate de o parte și de alta a șemineului, întinzându-se pe un perete. Camerele de mai sus, de la etajul următor, aveau să servească drept apartamentele ei, ceea ce însemna încă o zi de cărat lucruri – mobilă și bunuri personale. Dar nu se plângea. Mama lui îl învățase că familia trebuia să aibă grijă de familie, așa că făcea toate acestea cu bucurie.

Toate gândurile negre dispărură când trecu pragul și o văzu pe Selena lângă fereastră, uitându-se la străzile de jos, lumina după-amiezii atingându-i fața. Nu-i plăceau hainele ei de doliu, îi aminteau că pierduse ceva recent. Era închisă până în gât, nici încheieturile nu i se vedeau. Își imagină plăcerea pe care putea să o simtă descheindu-i toți nasturii. Chiar dacă știa că voia doar să-l folosească, nu se putea dezice de dorința pentru ea. Așeză cutia în mijlocul camerei.

– Nu lucrezi deloc atent și cu sârguință ca surorile tale, îi zise.

Ea zâmbi dulce, privindu-l.

– Mă uit la oamenii care își văd de viața lor. Ce lucru straniu, cum viața unui om poate să fie în ruină, însă lumea nu se oprește, ci își vede de drumul ei.

El i se alătură, împreunându-și mâinile la piept și sprijinindu-se cu umărul de cadrul ferestrei.

– Sunt sigură că acolo, jos, sunt oameni care au problemele lor și a căror lume este la fel de zdruncinată.

– Dar nu ai ști dacă i-ai privi. Am înțeles că te poți uita la cineva fără să ai habar cu ce se confruntă. Cu toții purtăm măști. Doar că nu sunt la fel de vizibile precum cele din clubul tău.

– Pari să fii într-o dispoziție tristă.

– Mi-am mințit surorile. Am ținut secrete față de ele. S-ar putea să nu aprecieze această ieșire la fel de mult dacă află scopul din spatele ei.

– Îmi place de ele.

Ea râse.

- Da? Te-ai hotărât cam repede.

- Gemenele bârfesc, iar Alice citește. Nu se plâng de sarcinile pe care le-au primit. Au visuri. Nu sunt diferite de Fancy.

- Credeai că o să fie?

Nu era sigur la ce se așteptase. Își dorea să o fi cunoscut pe Selena când era de vârsta lor. Cât de inocentă trebuie să fi fost? Câte din poverile familiei o apăsau? Finn fusese doar un băiat când se îndrăgostise de femeia care avea să-i devină soție. La acea vreme, Aiden crezuse că fratele lui era un idiot, dar acum înțelegea avantajele de a cunoaște o persoană, de a vedea cum se transformă, de a vedea cum se transformă din fată în femeie.

- Dacă ai un băiat... „Dacă îți ofer un băiat..." Ce altceva o să moștenească în afară de titlu?

Ea își mușcă buzele, apoi își întoarse privirea către lumea care alerga pe pavaj dedesubt, fiecare grăbindu-se undeva.

- Proprietățile ducale – Sheffield Hall –, precum și două titluri.

- Ar avea trei titluri?

- Da.

Trei proprietăți. Trei titluri.

El nu ar fi putut oferi așa ceva niciodată, chiar dacă ar fi avut copii.

- Unde e Sheffield Hall?

- În Kent.

- Poți să ajungi acolo într-o zi?

- În câteva ore cu trăsura.

Probabil era mai rapid pe calea ferată, deși acel mijloc de transport ar fi pus-o în pericolul de a fi văzută cu el. Acum, el se uita la oamenii de jos, care își vedeau de viața lor. Întotdeauna îi plăcuseră umbrele, dar acum voia să meargă cu ea în lumina soarelui, să nu mai fie un secret întunecat pe care el să-l ascundă pentru totdeauna. Însă un ducat și două titluri erau mai mult decât avea el, iar el își dorea ca moștenitorii lui să aibă mai mult decât el. Încuviință scurt și se îndepărtă de fereastră.

- Am face bine să ne apucăm de lucru aici.

Ea îi atinse brațul. El înlemni și o privi.

- Ai închis ușile sălii de joc pentru Winslow... Lord Camberley. Și i-ai anulat datoria.

- Nu am anulat-o. A câștigat-o.

Expresia ei trădă scepticismul.

– Cred că un om cu talentele tale la jocurile de noroc ar şti cum să ia o mână fără să transpire.

– Cât de cinică eşti!

Dar ştiuse imediat unde avea să găsească acel doi de inimă, căci el îl posese la capătul pachetului înainte de a începe jocul şi ştiuse cum şi cât să-l ţină acolo. Îşi dorise să aline măcar una dintre poverile ei, deşi nu-i putea garanta că Camberley nu avea să se ducă în altă parte la jocuri.

– Sunt surprins că ţi-a mărturisit.

– Îl aşteptam acasă, la reşedinţa lui, când a ajuns. I-am interzis să mai joace pe viitor şi să mai piardă timpul fără a avea grijă de îndatoririle lui.

Cu siguranţă, îi admira tenacitatea de a avea grijă de surorile ei.

– Şi ce a zis?

– Nu i-a convenit, dar înţelege importanţa lor. Nu are o părere bună despre tine.

– Puţini oameni care îmi datorează bani au.

– Iar femeile care îţi sunt datoare? Ar trebui să se teamă de tine?

– Dacă nu ştii răspunsul la această întrebare, nu ar trebui să faci târguri cu mine.

Ghemuindu-se, deschise cutia, luă o carte şi i-o întinse. În ochii ei se citi groaza în timp ce se aşeză lângă el. Luă cartea, o lăsă deoparte şi îşi puse degetele pe încheietura lui.

– Chiar te-ai rănit rău!

Se vedeau urmele rănilor din jurul încheieturilor. Regreta că nu apucase să-şi tragă mânecile de la cămaşă sau jachetă înainte de a-i oferi cartea. Nu-i plăcuse cât de vulnerabil se simţise când fusese lăsat în pat, incapabil să se elibereze.

Deşi acum nu se putea abţine să nu vadă că şi ea era la fel de întemniţată, doar că legăturile ei nu erau vizibile.

– Credeai că am minţit?

– Nu, doar că nu mi-am dat seama că a fost atât de rău.

– O să se vindece.

– Mă tem că o să rămână cicatrice, amintirea a ceea ce ţi-am făcut, spuse ea, ridicându-i mâna şi ducând-o la buze şi sărutându-l în cel mai delicat mod pe pielea încă roşie şi învineţită.

Îşi simţi stomacul strângându-se. Nu voia să devină sentimental, trebuia să păstreze distanţa pentru a vedea clar că relaţia lor

nu era decât o afacere, una care avea să-i ducă copilul în fruntea societății. Dar, din momentul în care o urmărise în acea primă seară la club, viața lui mersese pe drumuri pe care nu mai călătorise niciodată, făcuse lucruri despre care știa că nu aveau să se termine bine. Și totuși, acum era aici din nou în fața ei, lăsând-o să facă tot ce voia cu el.

– La naiba cu tine! Cum ai făcut să mă vrăjești așa?

Îi atinse obrazul cu o mână, în timp ce pe cealaltă o trecu prin părul ei, aducând-o mai aproape și sărutând ca un bastard nenorocit și însetat, bucurându-se de gustul și de căldura ei, de cât de ușor îi cedase și se mișcase până când buzele li se împreunară, iar trupurile li se apropiară. Planul lui de a lua o decizie rațională cu privire la Selena și la ideea de a se culca cu ea din nou eșuase. Ceda atât de repede în fața ei! Era o nebunie pură ușurința cu care îl controla.

Cu grijă, de parcă ar fi fost din sticlă, ușor de spart, fără a-și lua gura de pe a ei, o întinse pe covorul Aubusson care domina această zonă din camera de citit. Ridicându-i fustele și descheindu-și pantalonii, putea să o aibă acolo. Acum. Fără să-i pese de altceva. Fără protecție. Fără protecția care i-ar fi permis să decidă dacă voia să își asume riscul de a aduce un copil pe lume. Modul în care ea se întinse sub el, ca și cum ar fi fost disperată să-l aibă mai aproape, îi făcu trupul să ardă de nevoie. O voia pe ea și ce avea de oferit, acea alunecare de mătase care îl primise noaptea trecută. Acea uniune care îl înnebunise. Voia să rămână îngropat în ea, să-și verse sămânța în ea, la fel de mult pe cât voia să plece și să o salveze de riscul de a naște copilul lui. Dar ea asta își dorea, iar el și-o imagină însărcinată cu copilul lui.

Îi cuprinse fața între mâini și o sărută mai apăsat, limba lui imitând mișcările sălbatice pe care mădularul lui ardea să le facă – să împingă, să despartă, să intre, să iasă. De ce naiba avea un gust atât de bun? De ce i se părea că mâinile ei trebuiau să fie pe spatele lui, atingându-l, mângâindu-l, îndemnându-l să vină mai aproape? De ce...

Cineva tuși în spatele lui și îl făcu să întoarcă capul. Era Beast, care stătea în prag, ținând o cutie. Selena scoase un sunet de disperare, trăgându-și fustele și îngropându-și fața în pieptul lui. Deși pentru orice femeie ar fi fost rușinos să fie găsită într-o asemenea poziție, el nu se putu abține să nu se întrebe dacă o rușina situația sau faptul că era cu el.

– Fancy o să aducă surorile sus pentru a vedea salonul de citit, zise Beast încet, ca și cum nu ar fi fost surprins de ceea ce văzuse.

Dar fratele lui mereu avusese talentul de a vedea lucrurile așa cum erau, nu era genul care să judece pe cineva.

– Credeam că voia ca ele să se ocupe de rafturile de jos.

– Asta făceau când le-am lăsat eu. Beast ridică din umeri, intră și lăsă cutia jos. Au decis că au nevoie de o pauză de la ceea ce fac.

După ce o bătu ușor pe Selena pe mână pentru a-i elibera brațul, Aiden se ridică, apoi o ajută și pe ea să se ridice. Neliniștită, ea începu să-și așeze părul. El o prinse de mâini și o liniști.

– Arăți bine.

Cu excepția obrajilor roșii, care arătau că era îngrozită.

– Beast știe să țină un secret.

Ea se uită iute la Beast.

– Mulțumesc pentru avertisment, spuse Aiden, deși nu aveau nevoie de el. Aiden putea auzi corul de voci feminine care urca scările, deși ar fi trebuit să fie optimist ca să creadă că le-ar fi observat odată ce s-ar fi pierdut în Selena. Fetele trecuseră pragul cu Fancy în frunte.

– Salonul de citit, zise ea cu afecțiune, deschizându-și brațele, apoi certându-l pe Aiden. Nu ai avansat mult.

– Eu și ducesa ne gândeam cum să așezăm cărțile.

Ea avea o privire care parcă anunța că înțelesese că un lucru complet diferit le încetinise munca. Apoi continuă, deschizându-și din nou brațele.

– Aici, oamenii o să poată citi cât le dorește inima.

– După ce au cumpărat cărți, sublinie el.

– Nu. O să fie ca la biblioteca de la care împrumuți, doar că eu nu o să cer taxă de înscriere sau abonament.

– Fancy, începi o afacere, nu poți pur și simplu să dai lucruri. Cărțile pe care le aduci trebuie să fie un dar, însă unul care vine cu un cost.

– Fără îndoială, Aiden, nu sunt toantă. Știu cum merg afacerile.

– Deci vrei să obții un profit.

– Nu sunt avară. Un profit modest o să fie suficient. În plus, intenționez să primesc donații pentru a întreține salonul de lectură.

Aiden se uită la Beast, care rânji.

Nimic din ceea ce spunea nu părea nou pentru fratele lui, ceea ce îi trezi suspiciuni lui Aiden. Nu prea avusese timp pentru familia lui

în ultima vreme și avea sentimentul că asta avea să-l coste. Se întoarse către sora lui.

– Și de la cine o să primești aceste donații? De la frații tăi?

– Pentru început. Apoi de la alții dornici să contribuie. Precum ducesa, de exemplu.

El oftă. Ducesa nu-și permitea să facă acțiuni de caritate – nu dacă nu avea un copil. Deși nu intenționa să-i spună asta lui Fancy.

– Totodată, o să-i învățăm pe oameni să citească, continuă ea. Câteva zile pe săptămână, o să țin ore. După cum știi, mulți dintre cei săraci nu sunt educați.

Era unul din lucrurile asupra cărora mama lor insistase: copiii ei aveau să meargă la școlile gratuite din cartier. Deși se duseseră numai pentru o jumătate de zi, până când împliniseră 11 ani, nu-i lăsase niciodată să lipsească, nici măcar când erau bolnavi. Își dorise să le ofere toate avantajele posibile.

– *Noi?*

– Eu și domnul Tittlefitz pentru început. Poate o să predai și tu.

– Eu am afacerile mele, care îmi ocupă și ziua, și noaptea.

– Atunci o să programez o clasă la amiază. Putem să discutăm mai târziu. Acum vreau să le fac un tur acestor domnișoare și apoi să discut cu ele despre cum aș putea să aranjez spațiul. Doamnelor, veniți după mine, da? zise ea, începând deja să le conducă din cameră, explicându-le cum credea că trebuie să arate camera de lectură ca să le placă bărbaților, pentru că voia să mai aibă una pentru femei și alta pentru mama cu copii.

– Nu o s-o refuzi, nu-i așa?

Întrebarea Selenei părea mai mult o afirmație decât o întrebare.

– Are un fel de a ne învârti pe degete.

– Iar tu o să-i finanțezi librăria.

El oftă, încercând să pară iritat. Nu voia ca ea să știe cât de ușor putea fi convins.

– Suspectez că așa o să fie.

– Familiile fac totul pentru rudele lor.

El știa ce voia ea să spună, ce îi spusese în atât de puține cuvinte. Așa cum el era dispus să facă orice era nevoie ca să o vadă pe Fancy fericită și să aibă tot ce își dorea, tot ce visa și tot ce avea nevoie, Selena avea să facă tot ce putea pentru a le proteja pe surorile ei și pentru a le asigura viitorul, acel viitor pe care ele îl visau.

Capitolul 17

După ce surorile ei și ceilalți coborâră la parter, ea și Aiden lucrară în liniște, așezând cărțile pe rafturi din ambele părți ale șemineului, ca și cum el ar fi știut că, dacă erau aproape unul de celălalt, aveau să facă dragoste din nou, de parcă nu aveau de ales, ca și cum trupurile lor, familiare acum, erau magnetizate și întotdeauna aveau să caute să se unească.

Selena fusese fascinată de comunicarea dintre el și sora lui, de prietenia dintre ei, înțelegând că tonul lui iritat era doar de fațadă, conștientizând că sora lui știa asta. Fancy avea librăria ei, de unde oamenii puteau să cumpere cărți, avea salonul de citit, unde oamenii cu mijloace mai puține aveau să se piardă între pagini și coperte și unde cei care nu știau ce ascunde magia cărților aveau să învețe să citească și să-și schimbe astfel viața.

Selena nu-și apreciase statutul la adevărata valoare decât după moartea părinților, când descoperise că totul fusese fals. Deși avea privilegiul să citească, nu-i trecuse niciodată prin minte să lucreze pentru că oamenii de rangul ei nu făceau astfel de acțiuni degradante. Și totuși, din momentul în care trecuse pragul librăriei, simțise entuziasmul tinerei femei care era pe punctul de a-și construi propria afacere. Fancy putea să facă tot ce voia, să decoreze cum voia. Ea hotăra cum aveau să arate camerele, cum să fie așezate cărțile pe rafturi. Cât de multă putere! Cât risc! Și, cu toate acestea, Selena bănuia că riscul doar amplifica starea de încântare, iar atingerea succesului avea să fie mult mai plăcută.

– La ce te gândești?

Tresări speriată, apoi îl observă pe Aiden sprijinindu-se de marginea șemineului dinspre ea, cu brațele încrucișate la piept. De ce trebuia să pară mereu atât de masculin și totuși atât de nelegiuit? De ce primul ei gând când îl vedea era să-l cuprindă cu brațele pe după gât, să se ridice pe degetele de la picioare și să-l sărute?

– Încercam să-mi amintesc dacă am citit cartea asta.

– Mincinoaso!

Ea râse cu voioșie, întrebându-se dacă putea vreodată să-i ascundă ceva și dacă avea să își dorească asta vreodată. Relația cu el, în ciuda înșelăciunii, era cel mai onest lucru pe care îl trăise.

- M-ai descoperit. Mă gândeam cât de minunat trebuie să fie pentru sora ta să aibă această oportunitate. Cât de curajoasă este că merge înainte, deși nu știe rezultatul. Ar putea eșua.

- Ar putea reuși.

- Exact. Toată lumea din familia ta este așa de optimistă?

- Viața nu-i răsplătește decât foarte rar pe cei slabi de inimă.

Ea clătină din cap.

- Aș vrea să am curajul surorii tale.

- Ai venit la clubul meu. Te-ai căsătorit cu un bărbat pe care nu-l iubeai pentru a-ți proteja familia. Acțiunile tale nu arată că ești o lașă.

- Am făcut asta de frică.

- Nu există curaj fără frică.

Acum ea se temea de decepția pe care avea să i-o provoace, se temea de vinovăția pe care o simțea față de Lushing, se temea că avea să-l piardă pe Aiden.

- Tu de ce te temi?

- Sunt prea multe lucruri ca să le mai enumăr.

- Nu cred.

El întinse mâna și își trecu încheietura peste obrazul ei.

- Mă tem să nu te dezamăgesc.

- Pentru că nu-mi dai ce am nevoie?

Oare luase deja decizia? Oare considerase că surorile ei nu meritau a fi salvate? Oare nu credea că ea merită?

- Îmi cer scuze că vă întrerup din nou.

De această dată, nici unul dintre ei nu mai fu speriat de vocea lui Beast. Nu se mai mișcară, nu se mai ascunseră și nici nu încercară să dea înapoi. Aiden doar întoarse capul pentru a se uita la fratele lui, care avea o sprânceană ridicată.

- Mama a pregătit cina. Mergem să mâncăm.

Acele cuvinte o făcură pe Selena să tresare.

- Oh, eu și surorile mele ar trebui să plecăm.

- Sunteți invitate, spuse Aiden, iar ea clătină din cap.

- Nu am dori să deranjăm.

– Nu deranjați. Chiar știa că veniți, așa că a pregătit mai multă mâncare. Luăm masa în salonul pentru cină al hotelului de pe partea cealaltă a drumului.

Panica tot creștea în interiorul ei.

– Nu putem mânca acolo. Nu putem fi văzute în public.

– Camera a fost închisă pentru adunarea noastră privată. O să intrăm prin spate. Nu o să ne vadă nimeni.

– Nu putem să...

– Mama s-a străduit mult.

– Nu ar fi trebuit. Ne-am înțeles să ajutăm la magazin, nu să luăm cina cu familia ta.

– Am nevoie de mai mult timp ca să le observ pe surorile tale.

Îndepărtându-se de el, vru să dea cu pumnii în rafturi. Observă că fratele lui plecase – cu siguranță, coborâse la parter pentru a se pregăti de plecarea la hotel sau poate că văzuse tensiunea dintre ei și înțelesese că aveau nevoie de câteva momente singuri.

– Ar fi trebuit să le observi toată după-amiaza în loc să stai aici cu mine.

Trebuia să se fi gândit la asta mai devreme, să insiste în această privință. Doar că îi plăcea prezența lui. Dar el nu reușise să își formeze o părere.

– Dacă le urmăream cum pun cărți pe rafturi, nu aveam cum să ajung la o decizie. De ce te temi, Selena?

Că putea să-i placă de el mai mult decât îi plăcea deja, că văzându-l cu familia lui, se putea răzgândi în ceea ce privea planul ei stupid.

Îi atinse din nou fața cu încheietura.

– E o simplă cină.

Cu el, nimic nu era simplu. Cu toate acestea, nu i-ar fi plăcut să plece, știind că mama lui preparase cina. În plus, era curioasă să afle cum era femeia. Ettie Trewlove nu fusese la magazin, așa că nu o cunoscuse. Se întrebă ce fel de femeie putea să-și ofere casa și viața unor bastarzi când alții nu-i considerau demni nici să respire. Fiul ei avea să fie legitim conform legii, dar în realitate statutul lui avea să fie oglinda celui care urma să-i ofere viață. Încuviință în cele din urmă.

– Dacă poți să mă asiguri că nu o să fim văzute.

El râse și zâmbi triumfător.

– Sunt un organizator desăvârșit, zise el, luând-o de cot și conducând-o la parter și în partea principală a magazinului.

Surorile ei erau aproape de ușă, părând ușor îngrijorate și nesigure. Fancy nu părea să știe nici ea ce să facă cu oaspeții ei.

– Luăm masa cu ei? întrebă Connie de îndată ce ochii ei se fixaseră asupra Selenei.

– Da, ne-au invitat și m-am gândit că e bine să accept.

– Suntem în doliu, zise ea șoptit, ca și cum ar fi anunțat că nu erau complet îmbrăcate.

– Am fost asigurată că nu o să fim văzute și nu e o cină formală cu mulți invitați.

– Dar nu suntem îmbrăcate pentru cină.

– Ceea ce purtați este în regulă, anunță Aiden cu autoritate. Noi nu ne îmbrăcăm formal pentru cină. Haideți!

Era dificil să te cerți cu un bărbat care le scotea pe ea și pe surorile ei pe ușă înainte ca toate cuvintele să le ajungă la ureche. Nu era obișnuită cu nerăbdarea lui și se temea ca nu cumva să considere firea mult prea combativă a lui Connie ca fiind o problemă, iar apoi să decidă că ele nu meritau atenția lui.

– O să fie plăcut, le asigură pe surorile ei, apoi, uitându-se înapoi, o văzu pe Fancy închizând ușa magazinului.

Cât de minunat trebuia să fie să se simtă independentă, să știe că deținea ceva de valoare, care îi dădea satisfacție. Dintr-odată, se simți uimită că ea nu deținea nimic, nu avea nimic cu adevărat. Oh, avea haine, câteva bijuterii, o casă, trăsuri, caii – le folosise în trecut, dar nu erau ale ei. Chiar și casa de văduvă nu era a ei și nu o putea vinde, ci o putea doar folosi.

Traversară strada în liniște. Aiden le conduse pe o alee, apoi prin niște grădini despre care ea era sigură că aveau să se umple în curând cu toate culorile primăverii. Grădinile erau foarte bine întreținute, iar de o parte și de alta a cărărilor erau multe băncuțe pentru a oferi spații de odihnă tuturor celor voiau să se piardă în natură. Ar fi vrut să exploreze zona, dar el le conduse la o ușă – intrarea angajaților –, o deschise, apoi le invită în interior.

Surorile ei se uitau vrăjite în timp ce traversau bucătăriile, iar ea se gândi că ele nu mai vizitaseră până atunci asemenea spații. Cu siguranță, fuseseră învățate cum să conducă o gospodărie și cum să instruiască personalul, dar mereu aveau servitori care să facă

toată treaba. Oare nu-i văzuseră niciodată muncind? Se îndoia că făcuseră asta, mai ales că și ea se întâlnise cu menajera pentru a stabili anumite lucruri, dar nu o vizitase niciodată sub scări.

Oamenii își făceau treaba, ceea ce cu siguranță nu ar mai fi făcut dacă ar fi știut că o ducesă se plimba prin mijlocul lor. Dar familia Trewlove nu avea un aer de superioritate. Aiden și surorile lui îi salutau pe cei pe lângă care treceau, îi întrebau de sănătate și de familie, apoi treceau mai departe. Se simțeau confortabil pe domeniul fratelui lor, iar Selena bănui că același lucru se întâmpla în oricare din afacerile pe care le aveau frații. Își aminti că Aiden îi povestise că împărțeau tot ce învățau, tot ce știau. Fiecare îi ajuta pe ceilalți. Văzând toate acestea, își dădu seama că Aiden făcea ceea ce ea încerca să facă pentru familia ei. Asta îi dădu speranțe că în acea seară avea să se întoarcă la clubul Elysium și să-și continue planurile, că el urma să-i împlinească dorința de a avea un copil.

El împinse o ușă, cea pe care servitorii o foloseau pentru a intra în salonul pentru cină, iar ea și surorile ei intrară. O masă lungă cu o față de masă albă fusese așezată în colțul acelei încăperi grandioase, departe de ușă și de pereții cu oglinzi care dădeau în foaier. Era aproape sigură că ușa era încuiată, dar, chiar și așa, câte un servitor stătea de o parte și de alta a ușii, fără îndoială pentru a le explica celor care ar fi vrut să intre că încăperea era ocupată pentru un eveniment privat. Draperiile de la ferestrele care dădeau spre stradă erau trase, încercuindu-i ca într-un cocon, oferindu-le un sentiment de intimitate pentru o adunare așa de mare.

Toți oamenii pe care îi cunoscuse mai devreme și cei pe care îi știa dinainte stăteau de vorbă în apropierea mesei. Fancy înaintă către grup, salutând o femeie mai în vârstă care veni spre ei. Avea părul grizonant, prins într-un coc simplu. Era mică de statură, bine făcută, dar fără a fi grasă. Selena se gândi că, dacă o strângea în brațe, ar fi fost ca și cum strângea o pernă moale. Gest pe care Aiden îl făcu de îndată ce femeia se apropie. Se aplecă ușor și o îmbrățișă, iar acel moment de exprimare a afecțiunii o impresionă pe Selena. Era obișnuită cu bărbați care nu făceau gesturi sentimentale, care trebuiau să rămână drepți, reci, cu o postură imobilă, care făceau plecăciuni, câteodată sărutând mâna doamnelor, poate sărutându-le încheietura, nu cu bărbați care îmbrățișau o femeie cu atâta familiaritate, ca și cum era un gest natural, făcut de mii de ori

Nu și-l putea aminti pe Winslow îmbrățișând-o așa pe mama lor. Dar era limpede că doamna Trewlove era bucuroasă cu adevărat că își vedea copiii.

Se desprinse din îmbrățișarea lui Aiden. Cu brațul așezat pe umărul ei, Aiden o întoarse pe mama lui către Selena și surorile ei, iar ea înțelese că acesta – nu lucrul în librărie – era de fapt testul pentru surorile ei. Felul în care aveau să o primească pe mama lui era modul prin care el avea să le judece caracterul.

Selenei aproape că îi veni să plângă când conștientiză cât însemna pentru el femeia care îl crescuse. Era un bărbat care încuraja păcatul, care părea un nelegiuit, dar își iubea mama, familia. Iar dacă surorile ei aveau să fie cât de puțin insultătoare, totul avea să fie pierdut. Dar, ca și atunci când jucaseră biliard, avea aceeași încredere în bunătatea surorilor ei și știa că avea să câștige și acum.

– Mamă, aș vrea să ți-o prezint pe Selena Sheffield, ducesă de Lushing.

Eticheta ar fi presupus ca omul de rând să fie prezentat nobilului, dar Selena renunțase deja la astfel de ritualuri când îl prezentase pe Aiden surorilor sale mai devreme. În plus, înțelesese că în acea cameră puteau să fie titluri, dar nu erau ranguri. Fără îndoială, nici la masă nu avea să se țină cont de rang. Fără o ordine anume pe scaune, fără locuri după poziția socială. Iar Aiden spunea ceva foarte clar: nu-l interesau regulile din *Debrett's* sau *Burke Peerage*; nimeni nu era mai presus de femeia sfântă care îl luase și îl crescuse ca și cum ar fi fost al ei. Da, aceasta era marea încercare pentru surorile ei. „Fiți atente, fetelor!"

Ea făcu o reverență, nu la fel de adâncă cum ar fi făcut dacă se vedea cu regina, dar suficient pentru a-i arăta respectul.

– Doamnă Trewlove, sunt onorată să vă cunosc. E atât de frumos din partea dumneavoastră că ne-ați invitat să cinăm cu familia! Permiteți-mi să vi le prezint pe surorile mele: Constance, Florence și Alice.

Connie și Flo își plecară capetele, iar Alice făcu o reverență cu mai mult entuziasm și cu un zâmbet sincer.

– E o plăcere, doamnă Trewlove.

Selena observă aprobarea din ochii pătrunzători ai lui Aiden și simți că prin această victorie câștigau amândoi. Oare simțise la fel când ea îl învinsese la biliard? Oare el fusese la fel de bucuros

că ea câștigase pe cât de bucuroasă era ea acum, când rolurile se inversaseră? Era ciudat că nu voia să-l vadă învins.

– A fost frumos din partea voastră să o ajutați pe Fancy la librărie, zise doamna Trewlove. Acum, haideți să mâncăm până când nu se răcesc bucatele, zise femeia și se întoarse, pornind către masă, ceea ce păru să fie un semnal către toți ceilalți, căci toată lumea se împrăștiase, alegând scaunele – așa cum Selena fusese sigură că aveau să facă – fără o ordine anume.

– Doamnelor, zise Aiden cu o voce călduroasă.

După ce toată lumea se așeză, ea se găsi lângă Lady Aslyn, al cărei soț se așezase în capătul mesei, iar mama lui stătea în celălalt capăt. Surorile stăteau lângă Selena, de la cea mai mică la cea mai mare. Aiden era în fața ei. Ceilalți doi frați ai lui erau așezați lângă mama lor. Soțiile stăteau lângă soți. Domnul Tittlefitz era prezent, la fel ca tânărul Robin. Farfurii asortate și boluri erau înșirate pe masă. Mick Trewlove se ridică și începu să taie din friptura care arăta ademenitor.

– Dați farfuriile din mână în mână.

– Nu sunt servitori? șopti Connie.

– Mai bine am învăța cum se face când nu sunt, dat fiind că în curând s-ar putea să fim și noi fără servitori, îi răspunse Flo la fel de încet, dar suficient de tare ca Selena să audă.

Era interesant să urmărească porțelanul ducându-se din mână în mână în jurul mesei, gol până ce ajunse la Mick, care îl umplu cu felii de carne de vită. După ce toate farfuriile fură pline și așezate în fața tuturor, oamenii începură să se întindă după boluri, adăugând cartofi, mazăre și morcovi, apoi înmânând bolul persoanei de alături și tot așa.

– Pâine! strigă Finn.

Aiden luă o pâinică dintr-un coș de nuiele și i-o aruncă de-a lungul mesei. Finn o prinse din aer.

– Băieți, strigă Ettie Trewlove. Avem companie. Vă rog să aveți grijă la maniere.

Selena își imagină că o bună parte din viața ei femeia și-o petrecuse spunându-le băieților să aibă grijă la maniere. Și cu siguranță o ascultau, deoarece coșul cu pâine fu rotit în jurul mesei.

Un lacheu apăru și servi vinul. Selena observă că Gillie, ducesa de Thornley, deja însărcinată, clătină scurt din cap când servitorul veni să-i ofere un pic de vin de Bordeaux. Gurile rele spuneau

că era însărcinată când ducele se căsătorise cu ea, dar devotamentul profund pe care îl vedea în ochii lui de fiecare dată când o privea pe soția lui îi spunea Selenei că nu se căsătorise cu ea din cauza asta, ci pur și simplu pentru că o iubea mult.

Lady Aslyn sorbi încet din vin, iar Selena se gândi că poate și aceasta avea să-și mărească familia, mai ales că soțul ei era foarte atent, ca și cum dintr-odată devenise foarte fragilă, deși Selena știa că era o femeie puternică, fermă. La fel ca Selena, își pierduse ambii părinți în același timp – un accident pe calea ferată –, dar la o vârstă mult mai fragedă. Se simțise bine vorbind cu ea despre asta, căci aveau experiențe similare. Aslyn devenise pupila puternicei și bogatei familii a ducelui de Hedley, care semăna destul de mult cu soțul ei. Zvonurile spuneau că Mick Trewlove era bastardul nobilului, deși Selena nu și-l putea imagina pe duce înșelând-o pe ducesa lui.

Lady Lavinia bău vin, semn că nu era însărcinată, dar nici nu era căsătorită de mult timp. Iar dacă era să se ia după modul în care soțul ei, Finn, o lua mereu de mână pentru a o atinge, apoi îi dădea o șuviță rebelă după ureche, Selena era aproape sigură că Lavinia urma să aibă în curând copii. Era limpede că se adorau.

Toate aceste cupluri căsătorite reflectau tipul de devotament pe care Selena spera să-l trăiască atunci când avea să se mărite.

Beast zâmbi către Fancy, iar Selena își dădu seama cu tristețe că aceeași expresie o avea Lushing când o privea. Poate că de aceea își ceruse scuze când se culcase cu ea prima dată, pentru că sentimentele lui fuseseră mai mult ale unui frate decât ale unui soț.

Atunci nu înțelesese importanța împreunării și modul în care putea uni doi oameni. Acum înțelegea asta clar uitându-se la Aiden, care parcă încerca să-i absoarbă imaginea, să imortalizeze momentul pentru totdeauna în minte, imaginea ei cinând cu familia lui, pentru că asta avea să nu se mai întâmple niciodată.

Conversațiile înfloreau în jurul ei, vocile fiind mult mai ridicate decât era ea obișnuită în timpul unei mese. Când cineva râse, se auzi ecoul unei întrebări – „Ce e așa amuzant?" –, iar o poveste fu spusă din nou, ca toată lumea să aibă parte de veselie: un client foarte beat de la tavernă decisese să scape de toate hainele, iar o femeie își încuiase soțul în afara camerei de hotel pentru că nu-i plăcuse că el le zâmbise menajerelor. Apoi urmară niște povești mai triste despre copiii abandonați, luați de Lady Lavinia, articolele pe care le scria

descriindu-le pe femeile pe care le întâlnise – detestate și făcute de rușine pentru că cedaseră pasiunii, își aduceau copiii la ei pentru că voiau să fie îngrijiți. Selena le auzi pe aceste femei vorbind despre lucruri care în mod normal ar fi fost dezbătute doar de bărbați și deveni conștientă de faptul că lumea lor era total diferită de a ei. Două dintre ele proveneau din universul ei, dar nu-și amintea să le fi văzut vreodată atât de satisfăcute, de fericite. Găsiseră iubirea și împlinirea, dar nici una dintre ele nu avea frați de care să se preocupe. Putuseră să-și pună nevoile lor deasupra tuturor. Selena nu-și putea imagina cât de bine era să se simtă atât de libere.

Odată ce se sfârși cina, se părea că oamenii aveau de gând să mai stea și să discute. Dar se lăsase întunericul, iar pe Selena o obosise testul lui Aiden. Cu siguranță, până acum, își făcuse o părere despre surorile ei. Ea se scuză, îi mulțumi mamei lui pentru masa delicioasă, îi dori lui Fancy succes, își luă la revedere de la toată lumea și fu recunoscătoare când Aiden le conduse prin hotel și dincolo de stradă, apoi în spate, către colțul librăriei, unde aștepta trăsura ei. Vizitiul le deschise ușa, ajutându-i surorile să urce.

Selena se opri la mică distanță pentru a schimba câteva cuvinte cu însoțitorul ei. Lumina palidă a lampadarelor de pe stradă arunca umbre pe față, învăluindu-i trăsăturile, astfel că ea nu putea să vadă exact ce spunea chipul lui, nu-i putea ghici decizia. Ar fi trebuit să întrebe direct.

– Să vin mai târziu la club?

– Vreau să vizitez proprietatea ducală. Vreau să văd exact ce o să moștenească fiul meu.

Nu era răspunsul la care se așteptase. Făcu ochii mari și își simți inima bătând puternic în piept.

– Ne cam grăbim. Ca spusele mele să fie credibile, trebuie să rămân însărcinată înainte de următoarea menstruație, și deja a trecut o săptămână de la ultima pe care am avut-o.

– Atunci e bine să nu întârziem. Să fii cu trăsura la club, la răsărit.

Ea închise ochii. De ce era atât de încăpățânat, atât de hotărât să îngreuneze lucrurile? De ce era și ea la fel? Ar fi putut să găsească un domn mai dornic în altă parte, unul dintre domnii lui cu buton roșu, poate. Doar că nu voia pe nimeni altcineva. Voia să vadă trăsăturile lui în copilul ei, fată sau băiat. Suspină și deschise ochii.

– E una dintre cele mai mari proprietăți din toată Anglia.

- Cu atât mai mult trebuie să o văd pentru că are o importanță mare în decizia mea.

„De ce nu poți să faci pur și simplu asta pentru mine?", vru să-l întrebe. Dar se știau de prea puțin timp. De ce ar fi trebuit să se simtă obligat față de ea?

- La răsărit, zise ea rece și se întoarse spre trăsură.

Fu surprinsă apoi când el îl înghionti pe vizitiu și o ajută să urce.

- Vă mulțumesc, doamnelor, pentru că ați ajutat-o pe sora mea și pentru bunătatea pe care i-ați arătat-o mamei mele. Vă doresc numai bine, zise el, trântind ușa, ca și cum nu ar mai fi intenționat să le vadă vreodată, ca și cum afacerile lor se încheiaseră. Dar ea auzise recunoștința în vocea lui și ar fi pus pariu că surorile ei trecuseră testul. Acum urma proprietatea.

– Sper că știi ce faci, zise Finn, care venise să stea lângă el. Aiden nu se obosi să se întoarcă, ci doar încrucișă brațele la piept și urmări trăsura plecând.

– Ciudat avertisment din partea unui bărbat care s-a căsătorit cu fiica unui conte.

– Lavinia nu avea nici un interes să umble în societate. Am impresia că nu pot spune același lucru despre ducesa ta.

Nu, nu se putea spune același lucru despre ea. Tot ce făcea Selena era pentru a-și asigura un loc bun în societate, pentru a-și garanta puterea și influența cu ajutorul lui.

– Nu e ducesa mea.

– Nu sunt orb, Aiden. Văd cum te uiți la ea.

– S-ar putea să nu fii orb, dar cu siguranță ai nevoie de ochelari.

Finn râse.

– Doar ai grijă, frate! O inimă rănită nu se repară niciodată. Întotdeauna rămân crăpături.

Nu se îndoia de spusele lui Finn pentru că știa că fratele lui era un expert când venea vorba de inimi.

- E greu, Finn? întrebă el sumbru. E greu să nu-i spui fiicei tale că tu ești tatăl ei?

Finn aflase recent că avea o fată.

- E unul dintre cele mai grele lucruri pe care le-am făcut, dar e de ajutor, întrucât cei care o cresc sunt oameni buni și nu au nimic

împotrivă să petrec timp cu ea. De fapt, în ultima vreme am ajutat-o să facă o căbănuță în copac. E o fire aventuroasă micuța mea.

Aiden auzi în vocea lui Finn toată afecțiunea pe care o avea pentru copil și o înțelese complet.

El chiar o cunoscuse pe fetiță. Toată familia petrecuse timp cu ea pentru că Finn nu voia ca ea să fie un secret. Trebuia doar să o protejeze de adevărul că el era tatăl ei până când avea să fie mai mare și să înțeleagă circumstanțele nașterii ei. Dar Aiden știa că el nu ar avea această șansă. Copilul lui, dacă avea să aibă unul în curând cu Selena, urma să rămână un secret chiar și pentru cei pe care îi iubea și în care avea încredere. Iar el nu putea niciodată să recunoască faptul că era tatăl acestuia în nici un fel de circumstanțe. Trebuiau să găsească un scenariu în care el să petreacă timp cu el sau cu ea, dar nu avea să fie niciodată o relație atât de deschis precum cea a lui Finn cu fiica lui. Copilul lui Finn nu era crescut în aristocrație. Al lui Aiden avea să trăiască în înalta societate, iar asta făcea ca prezența lui în viața lui să fie al naibii de dificilă.

Odată ajunse acasă, în foaier, Selena și surorile ei îi dădură majordomului pelerinele și bonetele.

– Fetelor, am nevoie de un moment cu voi în bibliotecă, anunță Selena.

Mergând înainte, se duse direct la dulapul cu băuturi și își turnă un sherry pentru curaj. Se întoarse și le zâmbi surorilor ei, care păreau nedumerite.

– Luați loc, vă rog, zise ea și făcu semn către două canapele mici și un scaun tapițat.

Luând scaunul, așteptă până când ele se așezară pe canapea.

– Trebuie să plec mâine-dimineață la Sheffield Hall, să mă ocup de niște afaceri.

Connie se uită către Flo și Alice, apoi către Selena.

– O să mergem cu tine.

– Am nevoie să rămâneți aici. Oamenii încă vin pentru a-și transmite condoleanțele și aș vrea să mă reprezentați, dacă e cazul. O să mă întorc mâine-seară.

Tot ce trebuia să facă Aiden era să vadă proprietatea, casa, pământurile și avea să fie impresionat de grandoarea pe care fiul lui avea să o moștenească.

Flo înclină capul gânditoare.

– De ce trebuie să pleci?

– A apărut o situație care are nevoie de atenția mea.

Detesta că trebuia să le mintă, dar era de preferat, luând în considerare adevărul.

– Ce fel de situație?

– Are legătură cu proprietatea.

– În ce fel?

– Nu sunt sigură, de aceea trebuie să merg, zise ea, ridicându-se în picioare și înaintând către ieșire, apoi se întoarse către ele. Vă rog să știți că este crucial pentru viitorul vostru.

– Nu înțeleg...

– Nici nu trebuie, o întrerupse pe Flo. Trebuie pur și simplu să aveți încredere în mine. Și să faceți ce vă spun. Stați aici, și dacă cineva întreabă unde sunt, spuneți că am treabă la Sheffield Hall.

– Bine, în regulă.

– Mulțumesc, zise ea, așezându-se din nou pe scaun, gândindu-se ce să le spună pentru a le liniști.

Fu recunoscătoare când intră majordomul, aducând un pachet învelit în hârtie maro.

– Îmi cer scuze pentru că vă întrerup, Excelență, dar tocmai a venit acest pachet pentru Lady Alice.

– Pentru mine? întrebă Alice uimită.

Nu știa pe nimeni care ar fi putut să-i trimită mici cadouri și era neobișnuit să primească ceva la această oră din noapte. Luă pachetul, iar majordomul ieși.

– Ce e? întrebă Connie.

– Nu știu, zise Alice, uitându-se la Selena. Să-l deschid?

– Da, bineînțeles.

După ce trase de sfoară, eliberând pachetul, desfăcu hârtia maro și suspină când văzu cartea. Era și un bilețel deasupra.

– E de la domnul Aiden Trewlove.

– Ce scrie? întrebă Connie nerăbdătoare.

Alice i-l înmână Selenei.

Cele mai bune evadări sunt în paginile cărților. Bucură-te de călătoria ta prin Alice în Țara Oglinzilor.

Al tău devotat servitor, Aiden Trewlove

– M-a prins când o citeam la librărie, recunoscu Alice. Dar nu ar fi potrivit să o țin, nu?

Oh, Alice trecuse testul lui, cu siguranță, și din motive pe care nu le înțelegea, gestul lui de a-i oferi o carte o impresionă pe Selena, făcând-o să-și simtă ochii umezi.

– În aceste circumstanțe, spun că este total potrivit să o păstrezi. Scrie o scrisoare de mulțumire și dă-mi-o înainte să te culci. O s-o trimit, în drum către Sheffield Hall.

– Poate că e un om de rând, cum se spune, zise Alice, dar nimic nu e obișnuit la el.

„Nu", se gândi Selena, „nu era deloc obișnuit".

Capitolul 18

În dimineața următoare, la răsărit, Selena nu fu surprinsă să-l vadă pe Aiden stând lângă lampadarul de la clubul lui. Trăsura abia dacă se opri, că el sări, deschise ușa și urcă, apoi lovi tavanul semn că puteau porni, și se așeză în fața ei. Trăsura își continuă drumul.

Dintr-odată, trăsura i se părea atât de mică! Prezența lui învăluia tot spațiul, mirosul lui o amețeau. Voia și simțea nevoia să-l invite să stea lângă ea, să-i simtă căldura trupului în acea dimineață rece. Deși, dacă era sinceră, nu ar fi avut nimic împotrivă dacă s-ar fi bucurat de căldura lui într-o după-amiază sufocantă. Era destul de chinuitor să-l aibă atât de aproape și în același timp atât de departe. În cele din urmă, găsi forța să-l salute cum se cuvine.

– Bună dimineața, zise ea.

– Miroși diferit dimineața, îi răspunse el.

Nu ar fi putut să o neliniștească mai mult decât dacă s-ar fi întins și ar fi sărutat-o. Nu mai avea cuvinte.

– Ai cumva mirosul somnului, zise el pe un ton jos, ca și cum și-o imagina trezindu-se în brațele lui, mirosindu-i fiecare bucățică de piele.

– Poate că o să-l experimentezi înainte să mă trezesc dacă o să ne continuăm planurile.

Era foarte mulțumită de această replică, mai ales că îl văzu încremenind.

– Chiar dacă nu sunt de acord să-ți fac un copil, asta nu înseamnă că nu putem fi implicați.

Ea chiar se gândise cu o seară în urmă, când nu putea să doarmă, la această posibilitate, la ideea de a se pierde în el, cu el. Să fugă cu el ar fi fost mult mai eliberator decât evadările din orice carte. Dar era o dorință egoistă. Avea atât de puțin timp pentru a obține ce avea nevoie!

– Mă tem, domnule Trewlove, că te înșeli. Dacă nu poți să-mi dai ce am nevoie, o să fiu nevoită să mă duc în altă parte.

Deși nu-și imagina că putea să primească alt bărbat între coapsele ei. Chiar și acum îl voia pe Aiden cu o nevoie îngrijorătoare. Ca să nu rămână prinsă în acele gânduri, decisese să schimbe subiectul conversației.

– A fost foarte drăguț din partea ta să-i trimiți o carte lui Alice.

Pentru că afară se lumina, îl văzu cum ridică din umeri, ca și cum gestul lui nu fusese ceva important. Băgă mâna în săculeț, scoase scrisoarea pe care i-o scrisese Alice și i-o întinse.

– Alice îți trimite aprecierea ei.

El luă scrisoarea și o puse în buzunarul de la piept din partea stângă.

– Să înțeleg că ea a trecut testul tău.

Oftând adânc, el își întinse picioarele lungi, astfel încât cizmele lui erau de o parte și de alta a picioarelor ei.

– Îmi plac surorile tale.

Era o afirmație simplă, dar care avea multă căldură și aprobare.

– Și mie îmi plac surorile și frații tăi. Cel puțin ce am văzut la ei.

– Fancy i-a pus la treabă.

– E foarte ambițioasă sora ta.

– Cu toții suntem, spuse el, uitându-se pe fereastră. Nu am primit nimic, nimic nu a venit ușor.

Se întrebă dacă el se gândea cât de ușor îi era să-i dea fiului său un ducat. Sau fetei lui toate proprietățile și căsătoria cu un nobil. El era rezultatul unui bărbat care își arunca sămânța pe unde apuca, fără a se gândi la consecințe. Aiden, pe de altă parte, accepta responsabilitatea tuturor faptelor sale. Nu credea că mama lui ar fi acceptat mai puțin de la copiii ei.

– Bucătarul ne-a pregătit un mic dejun ușor. Pâine, brânză și ouă fierte, zise ea, dorindu-și să ia coșul de pe podea, dar asta

ar fi însemnat să-și încurce fustele între picioarele lui, i-ar fi atins gambele și ar fi trezit în mintea ei alte imagini cu el între genunchii ei.

– Am mâncat. Mulțumesc. Ai vrea să-ți dau coșul?

Ea făcu semn din cap.

– Nu, nu mi-e foame.

Și ea mâncase ceva, îngrijorată că stomacul avea să-i chiorăie până când urma să mănânce cum trebuie.

Ce se întâmpla dacă nu era impresionat de Sheffield Hall?

Când ieșiră din Londra, văzu că erau mai puține clădiri, toate aflate la distanțe mari una de alta. Soarele strălucea mai puternic. Se părea că venea primăvara.

– Fancy e fata mamei tale, născută chiar de ea, spre deosebire de voi toți, care sunteți adoptați.

Asemănarea dintre mamă și fiică era izbitoare. El își luă privirea de la peisaj și se concentră asupra ei.

– Da.

– Deci, când ați fost aduși la ea, era căsătorită. Aveai și o mamă, și un tată.

El își încrucișă brațele la piept.

– Nu, ea era deja văduvă. Lua bastarzi pentru a se susține. Dar nu e un avantaj dacă le permiți copiilor să trăiască. Creșterea lor costă mai mult decât monedele pe care le primești când îi iei.

Practica de a scăpa de copiii născuți din flori ca mama să rămână fără pată devenea din ce în ce mai cunoscută. Selena citise mai multe articole scrise de Lady Lavinia care dădeau în vileag asemenea practici pe care le descoperise în încercarea ei de a salva copiii din mâna celor care voiau să le facă rău.

– Mama ta nu era căsătorită când Fancy s-a născut?

– Pur și simplu, spune-o, Selena. Fancy e bastardă, ca noi toți. Și înainte de a spune că mama mea e imorală, să știi că Fancy este rezultatul eforturilor ei de a face totul pentru a ne asigura supraviețuirea. Când nu a mai avut bani pentru proprietarul locului în care stăteam, el și-a luat plata altfel. Fancy a fost consecința, zise el, uitându-se la ea. Așa că îți înțeleg disperarea.

El credea că situația mamei lui era la fel cu a ei? Nu era deloc așa. Dar nu găsea nici un argument, pentru că într-adevăr erau la fel: ea era dispusă să facă tot ce trebuia pentru familia ei, să primească

în trupul ei un bărbat pentru a le asigura surorilor cel mai bun viitor. Mama lui făcuse la fel pentru copiii pe care îi adoptase.

– Nu o judecam.

– Nu?

Rușinată, ea se abținu să clatine dezaprobator din cap că nu. Judecase o femeie pentru că era păcătoasă la fel de aspru cum ar fi fost ea judecată dacă cineva și-ar fi dat seama ce făcuse.

– Mi-ai zis că aveai 14 ani când s-a născut Fancy. Nu-mi pot imagina că lucrurile au mers bine pentru proprietar odată ce tu și frații tăi ați înțeles ce fel de plată aștepta.

El rânji ca un lup, ca un prădător.

– Nu este bine pentru nici un bărbat despre care aflăm că a profitat de o femeie.

Nu era surprinsă. Observase natura lui protectoare și poate că fără să își dea seama ea încercase să profite de asta. Știa că, dacă el o lăsa însărcinată, urma să aibă grijă de copilul lui pentru a se asigura că nimeni și nimic nu-i putea face rău – chiar dacă avea să facă asta de la distanță. Se simțea cuprinsă de vinovăție pentru că, nici dacă reușeau să găsească o cale ca el să fie parte din viața copilului, nu ar fi putut niciodată să-l recunoască. Era nedrept față de Aiden. Ea presupusese că bărbaților nu le păsa. Își iubise tatăl, dar el îi oferise prea puțină atenție fiindcă avea mereu probleme de rezolvat. Deși, dacă se gândea bine, dacă tatăl ei nu s-ar fi ocupat de proprietăți, nu ar fi fost lăsate în ruină la moartea lui.

– Ai o bunătate la care nu mă așteptam. Oamenii presupun că cei născuți din păcat sunt meniți să păcătuiască.

– Am făcut și asta destul de des, zise el, ca și cum era mândru de comportamentul lui.

Dar, dacă nu ar fi fost așa, nu s-ar fi cunoscut. Acesta fusese motivul pentru care îl alesese. Și duritatea lui.

Nu purta mănuși. Se întreba dacă avea vreo pereche. Deși se gândea că era păcat să acopere cu mănuși acele mâini așezate acum pe coapse. Mâini dure, care o făceau să simtă fiori când treceau peste pielea ei. Mâini capabile. Puternice, dar în același timp incredibil de blânde. Poate că ar fi trebuit să renunțe la ideea de a avea un copil și ar fi trebuit să-l aibă ca amant. Nu s-ar fi căsătorit cu el niciodată, dar ar fi trăit liniștită până la sfârșitul vieții în brațele lui.

Dintr-odată, soarele deveni prea puternic, făcând să fie prea cald în trăsură și amenințând să o sufoce pe loc. Trebuia să-și distragă atenția de la gândurile acelea, de la ce-i puteau face mâinile lui. Cât de tentant era să-l invite lângă ea pe banchetă și să-l lase să facă tot ce voia cu ea. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, strânse coapsele cu mâinile, flexându-și și umflându-și mușchii, iar ea nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva se umflase și la altceva.

– Ai mai fost dincolo de Londra?

El închise ochii, apoi îi deschise, iar privirea lui îi spuse că știa exact la ce se gândise. De ce nu era surprinsă? Erau mult prea uniți, mai ales acum, când el îi știa toate secretele.

– Când eram mai tânăr, strângeam bani ca să-mi permit o nouă călătorie cu trenul doar pentru a vedea ce e mai departe.

– Ai o fire curioasă.

El încuviință, aprobând-o.

– Odată, m-am gândit să fug pe mare. Voiam să explorez lumea. Eram în căutarea unui loc în care viața să fie mai bună decât ceea ce știam, apoi am înțeles că eu trebuia să creez un astfel de loc.

– Și e viața ta mai bună?

– Nu-mi trebuie nimic.

– Nimic?

– Ce ar trebui să-mi doresc, Lena? întrebă el pe un ton jos, ademenitor, îmbăiat în sărutări furate, în minute de extaz și atingeri.

„Pe mine." Își dorea din toată inima să audă aceste cuvinte. Voia ca el să o dorească la fel de mult, cu o foame care să nu ia în seamă consecințele și care să nu-i permită să stea liniștit lângă ea, dar care să-l facă să o ia în brațe, să o sărute, să-i posede trupul și simțurile. Dar era mult prea mândră ca să recunoască asta.

Voia ca el să se culce cu ea nu pentru că surorile ei meritau sau pentru că proprietatea avea să-i aducă acelui copil bogăție, ci pentru că pur și simplu nu ar mai fi putut să respire fără ea. În schimb, strânse în poală mâinile acoperite de mănuși.

– Ar trebui să dormi, zise ea pe un ton ușor ascuțit, care o făcu să tresară. Faptul că stai până la ore târzii în birourile tale nu-ți permite să te odihnești prea mult. Nu adormi la o oră rezonabilă, iar astăzi a trebuit să te trezești devreme. Te rog să nu te simți obligat să-mi ții de urât în timpul călătoriei. De fapt, voia ca el să-i țină de urât, dar

mai degrabă fizic, ceea ce făcu să îi apară în minte o mare de imagini cu ei doi. Odihnește-te! O să te trezesc când suntem aproape.

– Sunt un pic obosit.

El încrucișă brațele la piept, se sprijini mai bine de pernele din trăsură și închise ochii.

Picioarele i se relaxară mai mult, întinzându-se până când ea fu complet încadrată de ele. Nu că ar fi vrut să plece undeva. Curând, el începu să sforăie, iar ea se imagină cu un copil care avea să aibă părul castaniu cu reflexe de un roșu plăcut și frumos. Gene lungi și elegante care să-i încadreze obrajii bine sculptați. Voia să se întindă spre el și să-l sărute pe barbă, să se cuibărească în el și să adoarmă.

În loc de asta, se mulțumi să-l vadă dormind, dorindu-și ca el să fie al ei. „Nu vreau nimic."

Dar acum își dădea seama la fel de clar ca lumina soarelui care le călăuzea drumul că își dorea ceva ce nu putea să aibă: să meargă mândră cu el la braț, în văzul tuturor. Dar nu putea să dea naștere unor suspiciuni legate de rangul și privilegiile copilului ei, nu avea să-i riște viitorul și să-l transforme în sursa tuturor șoaptelor.

Poate că aveau să-și țină relația secretă până când se vedea cât de mult îi semăna copilul. Și dacă nu îi semăna, poate că, după câțiva ani, când se termina perioada de doliu, după ce trecea suficient timp pentru a alunga orice suspiciuni...

Dar, dacă îi semăna copilul, nu ar fi putut să riște și să-i vadă lumea împreună. Nu avea să permită lumii să pună la îndoială drepturile copilului ei. Păcatele erau ale ei. Nu trebuia să le dea mai departe, nu avea să-i riște drepturile și nici să-l facă să își apere drepturile din naștere. Sau ale mamei lui. Oare avea să ajungă în vreo tavernă, tăiat de cuțit, pentru că o numise cineva pe mama lui târfă? Trebuia să se gândească și la timpul petrecut de copil cu el. De dragul celui mic, aveau să-l protejeze de adevăr cu orice preț.

El visă că îi scoate hainele lungi și negre și că le aruncă pe geam, astfel încât nici un fel de umbră să nu-i mai acopere chipul, dar ales să nu-i mai ascundă sentimentele față de el. Visă că îi desface pelerina și nasturii de la rochie. Visă că o posedă pe pernele moi din trăsură, ținând-o în brațe după aceea și urlând către vizitiu să nu mai oprească trăsura niciodată. Pur și simplu să-și petreacă eternitatea călătorind, fără ca nimeni să-i judece, unde societatea nu avea nici

o influență, unde erau ascunși, unde timpul lui cu ea nu era măsurat în ore, ci în ani.

Mâna ei pe genunchiul lui îl trezi. Deschise ochii în fața unui zâmbet cald și minunat, dar amar în același timp. De ce să-i pese lui dacă îi dădea un copil? Știa că ea avea să-l iubească, urma să-i asigure toate avantajele posibile în viață. Statutul lui avea să fie unul înalt, mult peste al lui.

Dar, chiar știind toate astea, nu putea să treacă peste faptul că niciodată nu avea să poată spune că este fiul lui. Avea să facă un copil doar pentru a-l alunga, pentru a nu fi parte din viața lui. Deși, dacă se gândea, faptul că tatăl lui nu se implicase în creșterea lui fusese o binecuvântare, dar chiar și așa, faptul că acesta îl desconsidera și îl alungase tot îl făcuse pe Aiden să se simtă lipsit de valoare. Existența lui fusese un inconvenient. Nu voia ca fiul lui să aibă aceleași sentimente, să creadă că nu fusese dorit.

Trebuia ca acest copil să nu-și descopere niciodată originile. Cu toate acestea, Aiden știa că astfel de secrete ies la un moment dat la iveală. Grădina mamei lui dovedea asta. Acolo îngropase primii doi copii pe care îi adusese. Mick descoperise un mormânt nemarcat când avea opt ani, ceea ce îi făcu pe toți să afle că nu ea le dăduse naștere, ci fuseseră alungați pentru că alții nu îi doriseră. Teama de a nu se afla ce făcuse o ținea în loc, în acea reședință modestă, când toți voiau să o mute într-o casă mai frumoasă. Da, secretele aveau felul lor de a-i bântui pe cei care le ascundeau.

Văzând că îl trezise, ea se îndreptă de spate și se îndepărtă.

– O să ajungem în curând. Cred că o să vrei să te muți aici pentru a vedea priveliștea care este destul de impresionantă, zise ea apropiindu-se de fereastră, oferindu-i un spațiu generos pentru a se așeza lângă ea.

Mirosul de căpșune care fusese doar o adiere până atunci îl învălui complet și se simți tentat să se aplece și să o muște de gât, să se joace cu limba peste lobul urechii ei, să-l ronțăie. Ideea de a-i rezista îi testa limitele, asta îi făcea ducesa de Lushing. Niciodată nu-i fusese atât de greu să reziste dorinței. Faptul că insistase să facă această călătorie fusese o prostie pentru că acum erau atât de aproape unul de celălalt, iar asta îl tulbura. Poate că se încăpățâna nedorind să-i ofere imediat un copil. Tatălui său nu-i păsase. Poate că din acest motiv era atât de reținut.

Trăsura intrase pe un drum mai îngust, hurducăind, ceea ce-l făcu să vină peste ea și să se lovească cu pieptul de umărul ei. Putea să jure că ea se lovise de el intenționat, căci simți mișcarea trupului ei atât de naturală, ca și cum trupul ei știa că acolo îi este locul, cuibărit în el.

Ea încremeni, se îndreptă și se mută mai spre fereastră. Era tentat să o necăjească, să o ademenească, să-și treacă încheieturile peste gâtul ei, să o convingă cu atingeri strategice să i se ofere fără ca el să facă tot ce voia ea. Să fie mulțumită să devină a lui, chiar dacă însemna să nu rămână însărcinată.

– Poți să vezi la fel de ușor dacă te apropii de geamul opus, zise ea rece.

El bănui că ea își dorise ca vorbele acelea să fie acre ca o lămâie. Însă i se părură pline de regret.

– Prefer priveliștea asta care, deși nu mă impresionează, îmi permite să văd cu coada ochiului ceva care îmi place.

Ea râse scurt.

– Aiden, ce talent ai la flirtat! Te rog să nu încerci să mă farmeci! Aș vrea să înțelegi cât de serioasă este toată treaba asta.

– Înțeleg, Lena. Nu aș fi aici dacă nu aș înțelege. Nu m-aș fi deranjat cu toate astea dacă nu eram interesat și nu voiam să iau o decizie în cunoștință de cauză.

Ea îl privi, iar el citi în ochii ei atât amuzament, cât și tristețe.

– Cine ar fi crezut că un patron de sală de jocuri, un om care se distrează în păcat dă dovadă de moralitate?

Înainte să o cunoască, nici nu crezuse că avea. Ea îl făcea să pună la îndoială tot ce știa despre sine. Ar mai fi continuat conversația aceea, dar atenția îi fu atrasă de marginea unui iaz mare, care tocmai apăruse în peisaj. Avea o formă ovală perfectă, iar asta îl făcu să se întrebe dacă fusese creat de om sau de Dumnezeu. Niște lebede superbe defilau deasupra apei. Un gard viu, spart din loc în loc de băncuțe din piatră, înconjura lacul. Și-o imagină pe Selena așezată acolo, privind cum vântul mișcă apa.

Iazul se termină, iar în peisaj apăru o priveliște și mai bogată, cu mai multe garduri vii cu forme și înălțimi diferite – cerc și semilună –, care duceau către un înger uriaș din piatră cu aripile deschise, ca și cum fusese trimis din cer special în acel loc, cu scopul de a proteja ce se întindea în față: casa, domeniul Sheffield Hall.

Era uriaș, maiestuos, mai grandios decât orice văzuse în Londra, în afară de Buckingham Palace poate. Se gândi că poate cărămizile aurii chiar conțineau aur văzând cum străluceau în soare. Acoperișul era crenelat, iar structura era o combinație între casă și palat, fiind o înșiruire de fortificații, ca și cum putea face față invaziilor.

– Câți duci au fost?

– Fiul tău o să fie al doisprezecelea.

Generații de familii trăiseră, lucraseră și luptaseră pentru această parte a Angliei. O istorie lungă poate din vremea lui William Cuceritorul. Poate dinainte. Ani petrecuți în tradiția și serviciul Coroanei.

Vizitiul mână trăsura în față. Fără a încetini, caii cotiră. El bătu în tavan, bucuros că trăsura se opri.

– Ce faci?

Era o întrebare ridicolă, dar el răspunse:

– Opresc. Vreau să mă uit în jur.

– Dar poți să vezi granițele și domeniul de aici.

Nu-i plăcea deloc spaima de pe chipul ei, că era rușinată, că nu voia să fie văzută cu el, ci își dorea numai sămânța lui. Dacă ar fi fost un bărbat înțelept, mai mândru, ar fi bătut din nou cu pumnul în tavan pentru a pleca. Iar când ar fi coborât din trăsura ei, în fața clubului, i-ar fi spus clar răspunsul lui: „Nu!" Și nu s-ar mai fi uitat la ea niciodată.

Dar înaintea lui, întinsă pe mii de hectare de verdeață, era oportunitatea de a-i oferi copilului său ceva magnific, profund. Ceva ce, indiferent cât de mult ar fi muncit, el nu i-ar fi putut oferi.

– Vreau să văd tot, toate detaliile.

– Cum o să-ți explic prezența?

– Un prieten, un văr îndepărtat, omul reginei care a venit să vadă proprietatea. Sunt sigur că te poți gândi la ceva.

Trăsura se opri. El deschise ușa și sări înainte ca vizitiul să aibă timp să-i întâmpine. Erau mai mulți servitori care conduceau trăsura, iar unul stătuse sus, cu vizitiul. Alt servitor, îmbrăcat în mov, ieșise din reședință rapid și vioi, urmat de un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat în negru. Acela era majordomul, fără îndoială.

Întorcându-se, Aiden îi oferi mâna Selenei, mulțumit când degetele ei îl atinseră. Ea coborî și își îndreptă umerii.

– Excelență, nu vă așteptam. Nu credeam că o să vă întoarceți atât de repede, zise cel în vârstă.

– S-a întâmplat ceva pe neașteptate și o să fie o vizită scurtă. Domnul Trewlove, prezent aici, a venit să evalueze proprietatea pentru Coroană. Roagă-l pe bucătar să ne pregătească ceva pentru prânz. Ceva simplu. O să ne bucurăm de bucate pe terasă, într-o oră. Acum, domnule Trewlove, vă rog, să fiți bun și urmați-mă.

Nu era deloc mulțumită, simțise asta în tonul vocii ei, dar nu-i păsa. Fiul lui avea să-și facă amintiri aici, iar el cel mai probabil nu avea să participe. Avea nevoie să-și facă o părere despre locul în care urma să se întâmple asta. Oare fiul lui avea să înoate în iaz, să alerge după lebede, să privească de pe terasă?

Ea porni către reședință, iar el o urmă, admirând cu lăcomie tot ce vedea: ferestrele arcuite și coridoarele înalte, acoperișul roșu, turnul din colț care unea două aripi diferite ale clădirii. Avea un aspect medieval, dar cu îmbunătățiri moderne. Fusese îngrijit, fără îndoială, căci, așa cum aflase, ducele avusese o avere imensă, iar el bănuia că o parte din fondurile lui merseseră către menținerea proprietății. Probabil costa o avere să o întrețină. Începea să înțeleagă de ce voia Selena să riște totul pentru a păstra proprietatea. Își imagină partidele de vânătoare și adunările de nobili care aveau loc aici. La naiba, până și regalitatea vizita aceste locuri!

Ea intră și imediat pașii ei avură ecou în încăperea aceea mare în timp ce mărșăluia pe marmură. Tapiseriile porneau de la înălțime. Puțin mai jos, erau portrete de bărbați, femei și copii – singuri, însoțiți, cu câte un cal sau un câine. Toți aroganți, toți încrezuți, crezând că era dreptul lor să se uite de sus la alții. Un portret al fiului lui era posibil să li se alăture celor de aici. Oare oamenii aveau să-l privească și să vadă un impostor? Oare tânărul avea să se simtă străin, intuind că nu aparține acestor locuri? Sau poate avea să-și îmbrățișeze moștenirea care nu era de drept a lui și să perpetueze un soi de moștenire care îi fusese negată adevăratului său tată?

Aiden nu putea să ignore ironia situației. Pentru că el nu fusese recunoscut de un conte, iar fiul lui avea să devină un duce. Avea să fie o răzbunare dulce-amară față de nobilimea care îl judecase atât de aspru. Îi fusese negat un drept prin naștere, dar avea puterea de a-i oferi fiului său altă soartă. Tentația de a lua toate acestea era mai puternică decât voia să recunoască.

– Iar eu credeam că hotelul lui Mick e elegant. Nu am mai văzut așa ceva.

– Sunt mult mai multe de văzut, zise ea încet, ca și cum era interzis să deranjeze liniștea acelui loc. Haide!

Reședința masivă era o încrengătură de holuri, saloane, camere de relaxare, scări. Fiecare spațiu era impresionant, ca și cum odată ar fi locuit giganți între acești pereți. Portretul ei era atârnat deasupra șemineului în camera albastră, iar rochia ei avea o nuanță mai întunecată, care contrasta frumos cu draperiile și cu mobila. Era la fel de mare ca ea și fusese pictat după forma ei. Era tânără, o simplă domnișoară, dar părea că purta o povară pe umeri. Sau cel puțin așa i se păru lui văzând tabloul.

– Când ai făcut portretul?

– La câteva luni după ce ne-am căsătorit. Abia împlinisem 18 ani.

În portret, ochii ei nu reflectau râsete și se vedea doar puțină bucurie. Aparțineau unei femei care se căsătorise din dragoste – pentru a-și proteja familia –, dar nu din iubire. Știa că avea să facă la fel din nou pentru a-și vedea surorile fericite. Artistul îi surprinsese curajul prin trăsăturile ferme din jurul gurii, prin unghiul bărbiei, prin forma pătrată a umerilor. Stătea acolo ca o războinică pregătită de luptă. Ar fi putut la fel de bine să poarte o armură și să ridice o sabie sfidător. Avea să se sacrifice pe ea pe câmpul de luptă pentru fericirea celor pe care îi iubea.

Stând pe terasă și uitându-se la grădinile elaborate, știa că Aiden fusese impresionat de ceea ce văzuse. Cum putea să nu fie?

Ea auzise de splendoarea de la Sheffield Hall, dar nu o văzuse până când nu se căsătorise. O uimise și o copleșise când își dăduse seama că devenise stăpână peste toate.

Mușcând din sendvișul mic, în formă de pătrat, cu castravete, se uită pe furiș la oaspetele ei care vorbise foarte puțin în timp ce ea îl plimbase prin tot felul de camere. Îi arătase dormitorul ducelui și îl lăsase să se uite în interior. Nu-l invitase în camera ei, cea de alături, deși se părea că în momentul în care trecuseră pe acolo îl cuprinsese un calm deosebit, pe care și-l păstrase cât continuaseră drumul. El petrecuse mai mult timp decât se așteptase ea în odaia copilului, iar ea se întrebă dacă și-l imaginase pe fiul lui stând în pătuțul frumos acoperit de dantelă. Fiecare aspect al reședinței era elaborat, trăda opulența. Se cheltuise mult pentru a expune puterea ducatului.

– După prânz, o să facem o plimbare în grădini, vrei? Au 12 hectare. Au fost mândria și bucuria lui Lushing. Își iubea grădinile.

– Lucra el la ele?

Ea râse ușor de absurditatea acestui gând, că un nobil se putea târî prin noroi, să-și murdărească degetele și unghiile.

– Oh, nu! Dar el le-a gândit, apoi i-a angajat pe alții pentru a pune în practică tot ce avea în minte. Câteva zone sunt extrem de calme, iar altele pur și simplu te fac să te pierzi.

În fața lor era o fântână – Poseidon sărea din ea cu tridentul în mână. Sunetul apei căzând îi dădea un sentiment de pace. Își termină sendvișul.

– E așa cum te așteptai?

– Mai mult chiar.

– Te ajută să te hotărăști?

El o privi intens.

– Este impresionant și cu siguranță îmi trezește instinctele avare. Nu te simți vinovată pentru ceea ce plănuiești? E furt, draga mea.

– Nu-mi permit luxul de a mă simți vinovată pe moment. Nu e vorba de *lucruri*. Nu pe acestea le vreau. E vorba de prestigiu, de poziție. Odată, am avut aici două sute de invitați. Fiecare dormitor ocupat. Corturi înșirate pe peluză pentru cei care nu și-au dorit un pat în reședință. Eu am făcut lista invitaților și programul. Prințul de Wales a ocupat mai multe camere. Eram îngrozită că o să greșesc ceva, dar m-am descurcat bine, ca să nu mai spun că tremuram în pantofi, însă am făcut ceea ce se aștepta de la mine. Am avut și soli diplomați străini în casă. Am fost o gazdă grațioasă aici și la celelalte proprietăți din Londra. Se spune că nobilii nu muncesc. Eu am muncit. Nu a fost o muncă fizică sau care să-ți frângă spiritul, dar a fost extenuant și am avut zile în care nu am dormit și nu am mâncat de teamă că am greșit ceva. Și pentru că voiam ca Lushing să fie mândru – mândru că mă luase de soție.

– Nu-mi imaginez că nu a fost.

– Cu siguranță, nu m-a făcut să mă simt ca și cum nu am fost. Cu toate acestea, nu am reușit să-i dau lucrul de care avea nevoie: un moștenitor.

– Acea responsabilitate putea să fie a lui.

– Oamenii cred mereu că este problema femeii. Nu pot să mă abțin să nu cred că prin ceea ce fac o să-i aduc liniște, că o să fie mulțumit

că dau naștere unui copil care o să fie moștenitorul lui, iar bărbăția lui nu o să mai fie pusă la îndoială. Ea privi către grădinile luxuriante care acum erau o mare de alb. În câteva luni, totul avea să fie albastru, apoi roșu în lunile călduroase de vară. Florile fuseseră alese în funcție de momentul în care înfloreau, așa că nuanțele se tot schimbau odată cu trecerea sezonului. Pentru că, deși femeia este considerată responsabilă, apar șoapte despre bărbați. El nu merita nici un fel de bârfă. A fost incredibil de blând, și câteodată cred că a fost prea bun pentru această lume, foarte tolerant cu cei care nu erau de rangul lui. Cred că te-ar fi plăcut, tu și el v-ați fi plăcut, zise ea, luând o gură din vinul alb, apoi lăsându-se pe spate în scaun. Deci ce zici? Facem o plimbare prin grădini și apoi pornim spre Londra?

– O să stăm peste noapte.

Ea se ridică repede.

– Poftim?

El îi aruncă o privire leneșă printre pleoapele întredeschise.

– Nu am văzut tot ce voiam să văd. Vreau să văd grajdurile, să călăresc, să vizitez satul...

– Dar poți să te uiți în jur și să vezi cât de maiestuos este totul. Nu înțeleg de ce e așa de important pentru tine să vezi *fiecare* lucru în parte.

– Pentru că, dacă decid în favoarea ta, iar soarta îți dă un fiu, eu nu o să văd niciodată unde se joacă fiul meu. Toate amintirile mele cu el o să le creez în mintea mea. El călărind pentru prima dată. El stând în poala ta când îi citești o poveste în bibliotecă. Te aștepți ca eu să fiu exact ca tatăl meu, să-mi plantez sămânța și să mă aștept să crească fără să mă implic, fără să mă mai gândesc la asta. Nu știu dacă o pot face, nu știu dacă pot trăi fără să mă întreb. Eu cred că o să fii o mamă bună, dar, chiar și așa, eu nu o să văd asta.

Nerăbdarea cu care îi răspunse o făcu să se simtă rușinată din pricina lucrului pe care i-l cerea.

– Așa cum am discutat mai devreme, o să găsim un mod prin care să petreci timp cu el.

– Momente furate pe ici, pe colo. Dar multe pierdute. Și niciodată nu o să pot spune în public că este al meu – nici măcar familiei mele. Lena, eu încerc să mă asigur că, dacă mă alătur în această înșelăciune, o fac fără regrete. Pentru că, odată ce pornim pe drumul acesta, nu mai e cale de întoarcere.

Ea își îndreptă atenția către florile din grădină pe care grădinarul reușise să le facă să se deschidă și în cele mai reci zile de iarnă. Dar acum venea primăvara. Privi albul inocenței... Însă ea căzuse în păcat. Oare era nedreaptă cu acest bărbat, nedreaptă față de Lushing?

- Nu pot să vin cu tine. Nu ar fi bine ca sătenii să o vadă pe ducesa recent rămasă văduvă plimbându-se dintr-o parte în alta. Și nu am vrea ca, peste ani, cineva să-și aducă aminte și să vorbească despre vizita ta la Sheffield Hall.

Era suficient de riscant că știau servitorii de prezența lui acolo, dar ei o adorau și era puțin probabil că aveau să spună ceva. În plus, nu aveau ce să vadă neobișnuit în prezența lui.

– O să fiu discret.

Așa că, împotriva dorinței ei, îl duse la grajduri și ordonă să fie pregătit armăsarul ducelui. Lushing iubise animalele, iar ea era sigură că ar fi fost de acord ca iubitul lui cal să fie lăsat liber, să zburde pe pământurile lui și dincolo de ele. Deși știa că băieții de la grajduri îl duceau zilnic la o plimbare, nu se îndoia că animalul avea să se bucure să fie călărit de cineva care se pricepea la asta, dar și să-l elibereze. Nu fu deloc surprinsă să vadă cât de iute se sui Aiden pe cal. Nu fu surprinsă nici când i se strânse inima gândindu-se că într-o zi el avea să plece călare ca acum, dar fără să se mai întoarcă la ea.

Aiden merse la galop peste pământurile verzi, inspirând aerul rece de țară, până când ajunse la granița Angliei și privi superba mare albastră. Fără funingine, fără mirosuri, fără mizeria care să-l facă pe un bărbat să simtă că avea nevoie de o baie. Deși știa că nu era la fel în toată zona. Înțelese asta când se opri la o crâșmă unde minerii beau câte o halbă, la un loc cu fermierii și muncitorii. Se întrebă dacă ducele avea mine, dacă mersese acolo pentru a-și încuraja oamenii. Dintr-un motiv pe care nu-l înțelegea, credea că mersese. Se întrebase dacă acele călătorii îi slăbiseră plămânii, dacă îl slăbiseră în fața gripei.

Nu se deranjă să intre în vorbă cu nimeni, ci pur și simplu observă și trase cu urechea, încercă să găsească adevărata față a nobilimii și să vadă cum era văzută aici. Se părea că ducele și ducesa erau admirați, iar localnicii se temeau pentru viața lor dacă ducesa nu avea să producă un moștenitor. Era incredibil cum viața unui copil putea să afecteze atâtea alte vieți.

Dar decisese că Lena avusese dreptate: l-ar fi plăcut pe duce.

Veni din sat la pas. După ce duse calul la grajd, se grăbi să intre în reședință, enervându-l bucuria pe care o simți când o văzu pe Lena. Cu siguranță, îl așteptase neliniștită. Nu voia să se gândească cât de mult i-ar fi plăcut ca ea să-l aștepte așa mereu.

– Ai văzut tot ce trebuia?

El încuviință când ajunse în fața ei. Cât de greu îi era să nu se aplece și să nu o sărute! Dar nu ar fi fost bine ca servitorii să asiste la așa ceva sau să creadă altceva despre ei. Voia să întindă mâna și să-i alunge îngrijorarea din privire.

– Este impresionant. Minunat, de fapt. Atâta întindere! Însă cred că după un timp te poți plictisi de tot.

– Lushing a iubit terenurile vaste, dar nu avea amintiri frumoase aici. Tatăl lui a fost foarte strict cu el când era mic. Apoi au avut acea ceartă și abia după ani buni a putut să revină aici.

– Eu nu a trebuit să mă gândesc niciodată la faptul că mi-aș putea dezamăgi tatăl.

– A fost greu să crești fără tată?

El încuviință încet din cap.

– Mama a fost și este o femeie puternică, la fel ca tine. A fost tot ce am avut nevoie.

Ochii ei se îmblânziră, iar obrajii i se îmbujorară.

– Chiar și când ești deschis cu mine reușești să-mi faci complimente.

– Nu flirtez cu tine dacă ceea ce zic este adevărat.

Buzele îi zvâcniră.

– Mai mult flirt, dar nu contează. Mă temeam că nu o să ajungi la timp, pentru că mai vreau să-ți arăt ceva.

Își împreună mâinile, iar el se întrebă dacă era pe punctul de a-l lua de mână, dar își aduse aminte că nu trebuia să facă asta.

El o urmă în interior, prin labirintul de holuri, până când ajunseră într-o aripă de unde se urca în turn. Peretele curbat și scările în spirală îi spuseră unde erau. Fără să se oprească, ea începu să urce, oferindu-i o priveliște superbă a spatelui ei. La capăt, ea deschise o ușă și îl conduse printr-un pasaj cu creneluri. După ce traversă jumătate din el, se întoarse încântată.

– Aceasta a fost întotdeauna partea mea preferată de la Sheffield Hall, zise ea făcând semn cu capul către acoperișul din spate.

Când privi, el își pierdu răsuflarea uitându-se la figura îngerului îmbăiat în lumina târzie a după-amiezii, dând impresia că aripile nu erau întinse pentru a oferi protecție reședinței, ci pentru a declara: „Uitați-vă la toată această frumusețe, totul este glorios și divin!"

În trăsură sau călare văzuse marea de verde, copacii și gardurile vii. Văzuse pământul întinzându-se în fața lui. Văzuse câte o parte și își imagină cum se forma un întreg. Dar de aici, de sus, imensa proprietate se întindea în toată gloria și frumusețea ei, dansând în baia de soare, în razele care își luau la revedere de la zi.

Pentru că nici un servitor nu era prin zonă sau pentru că peretele uriaș oferea protecție, dar fără a-și lua privirea de la minunățiile din fața lor, ea își împleti degetele cu ale lui și le strânse. „Îmi place aici", părea ea să-i spună. „Uite-te la ce iubesc ca să iubești și tu asta. O să-l aduc pe fiul tău aici și o să împart această priveliște cu el."

Iar el și-o imagină făcând chiar asta. Fiind bună și iubitoare și introducându-și copilul într-o lume care eclipsa orice lume pe care i-o putea oferi el. Era nedrept să vadă de sus tot ceea ce copilul lui avea să aibă.

Și tot ce i se cerea erau câteva nopți de pasiune, de dragoste nebună... Fără nici un efort...

Apoi trebuia să plece, să dea uitării, să nu se mai gândească la asta niciodată.

Pentru că ajunsese să înțeleagă ceea ce ea încă nu pricepuse, și anume că o viață în umbre nu era nicidecum viață.

Capitolul 19

Cina era cu siguranță mai formală decât prânzul. O serveau în ceea ce ea descrisese ca fiind micul salon de cină, ce însemna de fapt o masă întinsă pentru douăsprezece persoane. Se oferise să-l lase să împrumute haine de la duce, dar el nu avea de gând să poarte nimic care să-i aducă aminte de răposatul soț, deși bănuia că simpla prezență în această reședință era suficient.

Conversația fu lipsită de vigoare, ca și cum amândoi aveau alte lucruri în minte. Din când în când, buzele ei se mișcau ca și cum

avea întrebarea formulată în minte, dar se gândea cum să o adreseze înțelept, iar el știa exact ce voia ea: „Te-ai decis?"

Dacă avea să-l întrebe, nu știa dacă își putea găsi vocea pentru a articula cuvintele sau dacă pur și simplu avea să facă semn din cap. Și asta, pentru că nici el nu știa care era răspunsul.

Când, în sfârșit, terminară de luat cina, ieșiră în hol, dar el abia mergea, de parcă se îndreptau către o criptă. Într-o cameră întunecoasă, unde scările dădeau spre dormitoare, ea se opri și îl privi. Deschise gura...

– Nu știu încă, rosti el încet.

Ea suspină, deși se puteau citi răbdarea și înțelegerea pe chipul ei, apoi încuviință.

– Cred că o să mă retrag. A fost o zi lungă, obositoare și o să plecăm de dimineață. Noapte bună!

Se îndoia că avea să doarmă, mai ales că acum bântuia pe holuri ca o nălucă, cu un pahar de scotch excelent în mână. Gillie ar fi fost de acord cu asta, mai ales că aluneca bine pe gât, umplându-l de o căldură care îl moleșea.

Peste tot unde se uita, vedea istorie. Tapiseriile rărite păreau că stătuseră aici de secole, deși era destul de sigur că nu fuseseră cumpărate recent. Nu, cu siguranță fuseseră transmise din generație în generație. Prin toată reședința erau înșirate tot felul de armuri. Se puteau vedea costume de cavaleri sau platoșe strălucitoare, cu o placă de alamă ce indica numele ducelui căruia îi aparținuse fiecare. Câteva plăcuțe explicau chiar și luptele în care fuseseră folosite armele. Dacă avea să-i dea Lenei un fiu, atunci băiatul avea să fie mândru de acea moștenire, crezând că era a lui. Nu avea să știe adevărul despre locul din care venea cu adevărat.

Părea că totul era o înșelăciune, dar și un mod de a proteja în același timp.

Ce conta ce credea cineva despre propriul trecut? Ceea ce făceai în prezent era important.

Aiden întotdeauna alesese ceea ce era în beneficiul lui. Se simțise jignit când Lena îi oferise proprietatea în schimbul serviciilor lui. Nu voia o astfel de plată. O voia pe ea. Și putea să o aibă atât timp cât nimeni nu știa asta.

Ea îi arătase ce putea să îi ofere copilului și blestemată să fie pentru că îl făcuse să vadă cât de grandios era totul! Răsplata era

că avea să dea o palmă societății care îl izolase. Și ce avea el de câștigat? Satisfacție, un pic de răzbunare și mai multe nopți între coapsele Lenei.

Și pentru asta trebuia să facă singurul lucru pe care își jurase că nu avea să-l facă niciodată: să aducă pe lume un bastard.

Chiar dacă acel copil nu avea să fie văzut așa, tot era contrar principiilor lui.

Termină scotch-ul, lăsă paharul pe masa din hol, fiind sigur că un servitor avea să-l găsească. Locul strălucea de curățenie – își imagină că o armată de servitori se ocupa de el, nu că ar fi văzut prea mulți în afară de majordomul bătrân și de câțiva servitori. Ceilalți erau ascunși pentru că nu se cădea ca lordul și doamna casei să îi vadă cum își fac treaba.

Găsi scările care duceau către dormitorul lui. Erau suficient de mari și de late încât ar fi putut să încapă o căruță. La capăt, holul se împărțea în două. El alese drumul din partea stângă, mergând apăsat către camera din capăt. Apăsă pe clanță, sprijinindu-și fruntea de lemnul lustruit.

Se gândea la Selena, așteptând în dormitorul ei, așteptându-l pe el, așteptându-i decizia. Își aminti cum privise apusul și proprietatea din fața lor. Se uitase cu apreciere, nu cu avariția care se putea citi în ochii lui. Nu voia nimic din toate astea pentru ea. Avea nevoie de aceste lucruri pentru a se asigura că persoanele pe care le iubea aveau cea mai frumoasă viață posibilă.

El nu era unul dintre oamenii pe care ea îi iubea, căci altfel nu i-ar fi cerut asta. Ar fi trebuit să se mulțumească cu refuzul lui și să plece la altul. Faptul că nu o făcuse arăta că întru câtva ținea la el sau poate că el reușise, cu planul inițial, să o facă să-l dorească, să-l vrea în pat. Era curajoasă, blândă și altruistă. Punea nevoile altora înaintea alor ei. Îl atingea în moduri în care nimeni nu reușise.

Nu plănuise niciodată să se căsătorească, să aibă copii sau să se îndrăgostească. Dar nu era îndrăgostit acum. Era destul de sigur de asta. Însă blestemată să fie pentru că trezise în el ceva care îl îndemna să-i ofere ce voia. Blestemată să fie pentru că se strecurase în sufletul lui, iar în momentul în care avea să o părăsească, urma să rămână cu un gol în inimă, imposibil de umplut. Și știa că până la urmă trebuia să plece pentru a proteja copilul, pentru a o proteja pe Lena.

Bunul-simț și mândria îl îndemnau să facă asta acum.

Dar inima lui, partea din el care nu fusese folosită pentru altceva în afară de a pompa sânge prin vene, inima lui se întorsese împotriva lui, făcându-l să meargă în partea opusă a holului, să deschidă ușa de la dormitorul ei și să-i treacă pragul.

Venise la ea. Arăta ca un bărbat care suferea, dar venise la ea.

Ea stătea la fereastră în cămașă de noapte, numărând minutele până la miezul nopții pentru că se decisese că, dacă nu avea să vină la ea la ora dintre lumi, avea să se ducă ea la el, dar nu ca să-l preseze, nu ca să-i ceară ce își dorea, ci pur și simplu pentru că mai voia o noapte în brațele lui.

Se opri în mijlocul camerei, pe covorul pufos de Aubusson. Nu mai avea jacheta, vesta și lavaliera, iar ea și-l imagină cum umblase pe holuri doar în cămașă, pantaloni și cizme.

Încet, ea începu să desfacă nasturii de la cămașa de noapte, urmărind cum ochii lui îi sorbeau degetele. Când ajunse la ultimul nasture, trase de materialul fin în stânga, apoi în dreapta, după care trimise bumbacul pe podea. Deși o mai văzuse dezbrăcată, ea îl auzi suspinând, ca și cum așteptase toată viața acest moment.

Pașii ei erau timizi, nici nu se auzeau pe covorul gros. Înaintă spre el.

– Mă bucur că ai venit la mine. Dacă nu ai fi venit, veneam eu, zise ea, ridicându-se și cuprinzându-i fața între mâini, deloc deranjată că era nebărbierit, mai ales că mai devreme refuzase să folosească briciul lui Lushing.

– Te vreau în patul meu în această seară.

– Nu am nici o teacă de protecție.

Așadar, se hotărâse să îi dea sămânța lui. Fu surprinsă că dezamăgirea fu mai mică decât se așteptase. Dar îi respectase condițiile pentru a lua o decizie, se gândise la obligația de a face ceea ce era corect și nu o vedea ca pe o femeie care trebuia lăsată însărcinată.

Ajunsese să-l considere mai mult decât un simplu bărbat care îi dădea viață moștenitorului ei. Îl dorea, voia să-l simtă între picioarele ei. Admira tot ce era. El, cel care fusese crescut aproape fără nimic, se ridicase și atinsese succesul. El, care fusese tratat injust de alții, nu-i învinovățea pe ceilalți pentru problemele lui. Era responsabil de faptele lui, de acțiunile lui. Iar acel devotament l-ar fi făcut să nu-i ofere acel copil pe care și-l dorea.

Dar ea înțelegea perfect. Iar asta o făcea să-l iubească și mai mult.

Și îl iubea. Nu era sigură când își dăduse seama de asta. Dar nu avea să-l împovăreze cu acest adevăr pentru că știa că nu exista viitor pentru ei. Ea nu avea libertatea de care se bucurau Lady Aslyn sau Lady Lavinia, ea nu putea să se căsătorească fără a lua în considerare regulile societății, rangul sau privilegiul. Nu aveau frați care să fie dependenți de ele. Ea nu putea să riște să fie exclusă din societate. Dacă era dată la o parte, asta ar fi atras consecințe catastrofale asupra surorilor ei.

Ea își alunecă mâna peste cămașa lui și desfăcu primul nasture.

– Poți să mă părăsești și să îți dai sămânța în altă parte. Mi-ai zis odată că merit o seducție scandaloasă și profundă. Consideră-mă sedusă.

Geamătul lui fu în contrast cu modul blând în care îi poseda gura. Ea se lăsă purtată de val, uimită că de fiecare dată sărutările lui erau altfel. Continuă să-i desfacă nasturii.

Îndepărtându-se de ea, alunecă o mână în jos, pe brațul ei, până când își împreună degetele cu ale ei. Apoi începu să o tragă din cameră.

– Nu aici. Nu vreau să te am într-un pat în care te-a avut și altul, unde ai amintiri.

Ea se afundă pe călcâie.

– Lasă-mă să mă înfășor cu ceva.

El îi zâmbi provocator, ademenitor.

– Cine o să vadă?

Când o trase, ea nu se opuse, ci îl urmări pe hol, râzând neliniștită. Își puse mâna la gură. Niciodată nu ieșise dezbrăcată în afara camerelor ei. Era decadent, incitant și magnific. Eliberându-se din strânsoarea lui, țâșni către colțul camerei pe care servitorii o pregătiseră pentru el. Auzi ecoul pașilor lui grăbiți în urma ei. Intră iute în cameră, apoi se opri brusc și se întoarse.

Văzu hotărârea din ochii lui când trânti ușa în spate. Rapid, își scoase cămașa peste cap, înainte de a se descălța de cizme și de restul hainelor cu mișcări line, sălbatice, repetate, care Selenei îi lăsau gura apă. Îl mai văzuse dezbrăcat. Dar îi făcea plăcere să-l vadă din nou. Și credea că, dacă avea să ajungă la 100 de ani, nu avea să se sature niciodată de această priveliște, chiar dacă realitatea era la ușă și îi amintea că aceea era ultima lor seară. A doua zi, aveau să se întoarcă

în Londra și să meargă pe drumuri separate: el la sălile lui scandaloase de jocuri, iar ea să caute un alt complice în încercarea ei de a înșela Coroana.

Dar acum nu voia să se gândească la ce opțiuni avea sau pe cine putea aborda. Voia doar să se concentreze la orele care îi rămăseseră cu acest bărbat care o făcea să trăiască emoții noi, care îi scotea la iveală pasiunea cu ușurința unei mâini care ridica o carte de pe raft, care îi arătase că era o creatură a nevoilor, a dorințelor când venea vorba despre lucruri legate de trup.

Deși nu era chiar un lucru obișnuit. Poate că era ceva special. Toate nevoile ei erau legate de el pentru că niciodată nu se mai uitase la un bărbat, ca apoi să simtă că avea să moară dacă nu-l avea.

Tânjea după atingerea *lui*, voia ca trupul *lui* să se unească cu al ei, ca mâinile *lui* să o cutreiere, ca gura *lui* să o devoreze.

Rămase pe loc în timp ce el veni spre ea cu mișcări senzuale și de prădător, așa cum mersese în prima seară când se văzuseră la club. Când ajunse lângă ea, desfăcu mâinile pentru a-l primi. Cu o unduire, își prinse degetele în părul lui, lipindu-se cu sânii de pieptul lui larg, primindu-i gura și răspunzându-i cu aceeași fervoare care îi trăda dorința. Ea era obiectul dorințelor lui.

Nu erau pur și simplu implicați într-un act intim, ci era o uniune între Aiden Trewlove și Selena Sheffield. Ea voia să se piardă în ochii lui căprui. Palmele lui puternice erau cele pe care voia să le simtă pe pielea ei, peste tot. Gemetele lui erau muzică pentru urechile ei. Vocea lui groasă șoptindu-i numele încontinuu era o binecuvântare care îi făcea inima să bată nebunește și să simtă atât de multă fericire care putea cuprinde o lume întreagă. Chiar dacă lumea era mică – doar ei doi, împreunați într-o cameră în care ea nu mai dormise niciodată.

Oh, cât de înțelept fusese din partea lui să meargă într-o cameră în care ea nu avea nici un fel de amintire! Nici unul dintre momentele lor furate nu avea să fie întrerupt de altceva. De-a lungul anilor, ea urma să se bucure de aceste clipe, să le savureze, nu aveau să semene cu altceva, ci să rămână pentru totdeauna ale lor, speciale și de neatins de orice avea să vină.

Își dădu seama că el o împinsese până când ajunsese lângă pat și simți salteaua în spate. Ridicând-o ca și cum ar fi fost ușoară

ca o pană, o puse în așternuturile de catifea și îi acoperi trupul cu al lui, posedându-i gura din nou.

Avea un gust bogat, întunecat, de stejar. Scotch-ul îi atinsese buzele mai devreme, iar ea se întrebă dacă rămășițele de pe limba lui erau responsabile pentru amețeala pe care o simțea sau dacă apropierea lui îi dădea acea senzație de amețeală și o lăsa fără aer. El era lichiorul cel mai delicios, iar ea se temea că nu avea să se sature de el vreodată. Că întotdeauna avea să își dorească câte o nouă înghițitură, o nouă gură, o nouă uniune.

El își trecu limba lui delicioasă peste fiecare centimetru din ea, ca și cum încerca să memoreze cuvintele dintr-o carte, ca și cum, dacă a doua zi paginile nu ar mai fi existat, nu ar mai fi putut să le țină în mâini, încă ar fi simțit plăcere la amintirea fiecărui cuvânt care forma povestea. O linse într-un loc, o mușcă în altă parte, o pipăi cu limba mătăsoasă acolo unde avea pielea cea mai fină.

Nu se simți deloc rușinată auzindu-și gemetele și scâncetele ca un ecou în jurul lor. Se bucură de aceste sunete, de modul în care el reușea să o facă să se simtă. În brațele lui se simțea ea, putea să fie ea, cea adevărată – dornică și plină de plăceri.

După ce-i desfăcu larg picioarele, își puse mâinile sub fundul ei, o înclină ușor, apoi se aruncă adânc și sigur. Ea țipă de plăcere. Era atât de minunat să-l aibă în ea din nou. Doar o singură noapte trecuse de când trupurile lor se uniseră, dar i se părea o eternitate. Sprijinindu-se în coate, el își împleti degetele cu ale ei, ținându-i mâinile de o parte și de alta a capului ei, pe pernă. Se simți cuprinsă de regret pentru că înțelese de ce făcea asta. Se temea ca nu cumva să-l tragă și să-l țină în loc când el avea să își verse sămânța.

– Nu o să iau ce nu vrei să-mi dai, îi șopti ea.

Ochii lui erau întunecați, pătrunzători. Coborându-și capul, o sărută meticulos înainte de a se ridica deasupra ei, privind-o în ochi, ieșind din ea, doar pentru a intra din nou.

Iar și iar, încet și cu dorință. Degetele lui le strânseră pe ale ei.

El crescu ritmul. Ea îi privi părul de pe frunte, broboanele de transpirație alunecându-i pe piept, nările umflându-i-se pe măsură ce respirația îi deveni sacadată. Trupul ei răspundea, ghidându-l astfel încât să ajungă adânc în ea, atât de adânc, încât simți că îi atinse sufletul. Senzațiile curgeau prin ea, trimițându-i fiori până în degete.

Strânse coapsele încercând să mențină plăcerea, nefiind pregătită să o copleșească, iar el să o părăsească.

Se mișcau în tandem, oferind și luând, simțind binecuvântare unul de la altul. Era ca și cum el știa exact ce avea ea nevoie, astfel că mișcările lui începură să fie și mai frenetice, mai puternice, până când extazul o cuprinse și explodă peste tot în ea. Ea îi strigă numele, își arcui spatele și își împinse capul puternic în pernă. Oricât de mult și-ar fi dorit, nu se putu abține să nu închidă ochii în timp ce extazul sublim o cuprinse total. Era ca și cum prin nervii ei curgeau bucăți de rai.

El continuă să o penetreze până când fu cu adevărat epuizată. Deschizând ochii, îi întâlni privirea. Avea dinții încleștați, mușchii încordați și rigizi. Numele ei era un strigăt pe buzele lui în timp ce se împinse în ea, trupul lui cutremurându-se, cu capul pe spate.

Degetele lui slăbiră strânsoarea, apoi el o cuprinse în brațe, îngropându-și fața în pieptul ei.

Ea începu să plângă când își dădu seama că nu ieșise din ea, că nu-și vărsase sămânța în altă parte. Îl cuprinse cât de mult putu și îl strânse puternic.

În timp ce o privi lăsându-se pradă extazului, înțelese că nu-i putea nega nimic, indiferent ce i-ar fi cerut. Așa că, când trebuise să iasă, rămase în ea, făcând ce nu mai făcuse niciodată – își vărsase sămânța într-un pântec.

Se așteptase să simtă regret, dar nu fu așa. Nimic nu conta în afară de ea, de fericirea ei. Jucase un joc, încercând să găsească motive pentru a nu-i oferi lucrul pe care il ceruse. La fel ca la jocul de biliard, șansele erau împotriva lui. Și nu pentru că ea era timidă sau isteață ori știa cum să-l manipuleze, ci pentru că nu-l forțase.

Îi oferise timp. Acceptase lupta lui interioară și îi oferise timp ca să ajungă la propriile concluzii. La final, nu fuseseră cele pe care le așteptase. El nu mai iubise niciodată, dar acum, în sfârșit, iubea și era un sentiment extrem de satisfăcător, dar în același timp cel mai îngrozitor lucru pe care il trăise vreodată.

Aproape că voia să rostească acele vorbe, dar știa că, dacă avea să facă asta, ar fi îngreunat situația când s-ar fi despărțit. Pentru că aveau să se despartă.

Sau poate că nu le spusese pentru că se temea să descopere că sentimentele ei nu erau la fel ca ale lui. Nu că ar fi contat. Era o descoperire recentă și surprinzătoare.

Cu ani în urmă, când Finn se îndrăgostise de fiica unui conte, Aiden îl considerase nebun. Însă acum îl înțelegea cu adevărat pe fratele lui și faptul că nu putea face nici o alegere. Inima făcea ce voia, iubea pe cine voia. Și se părea că prefera persoanele care aduceau cu ele cele mai mari provocări. Dar, dacă în dragoste ar fi fost ușor, poeții nu ar mai fi pus în cuvinte ceea ce părea de neînțeles.

O sărută unde umărul se întâlnea cu gâtul, unde un semn al afecțiunii lui îi înroșise pielea, deși nu mai era la fel de pronunțat. Își dorise să-i lase semne în acea noapte. Ce prost fusese că nu pricepuse că ea avea puterea de a-l marca permanent! Inima lui era a ei și așa avea să rămână. Nu avea să o dea altcuiva. Știa asta cu certitudine. Ridicând capul, îi văzu privirea și se încruntă.

– De ce lacrimi?

El îi privi lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji. Ea îi zâmbi încântător.

– Nu știu. Ce stupid, nu?

Îi îndepărtă șuvițele umede de pe față.

– Nimic la tine nu mi s-a părut vreodată stupid.

– Cred că nu m-am așteptat să...

Cu blândețe, el își puse un deget pe buzele ei. Nu voia să spună cum ajunsese la această decizie sau ce însemna pentru viitorul lor – împreună sau separat.

– Calul de dar nu se caută la dinți.

Se așteptase ca ea să râdă, însă părea uimită și tristă. Cu toate acestea, încuviință din cap. El se rostogoli într-o parte, iar ea se cuibări în umărul lui, cu piciorul peste șoldurile lui, coapsa ei atingându-i mădularul, care se întări numaidecât. Nu atât de mult încât să o ia de la capăt, dar în curând avea să fie din nou a lui. Degetele ei alunecară peste coastele lui.

– Ce îți place cel mai mult la proprietate? întrebă ea.

– Tu.

Ea înălță capul și îl privi.

– Partea mea preferată este că tu te afli aici.

Obrajii ei se făcuseră roz, o nuanță atât de luminoasă, încât semăna cu cerul înainte ca soarele să dispară la orizont, lăsând totul

în întuneric. Nu avea să uite niciodată acea imagine sau sentimentul de a o ține în brațe.

Ea îi sărută umărul înainte de a se așeza înapoi.

– Tu mă faci să vreau lucruri diferite, să nu-mi doresc responsabilități, să... Apoi ea izbucni în râs. Aproape că era să spun că mă faci să vreau să fiu o fată care are un magazin, dar, dacă ar fi fost așa, nu ne-am fi întâlnit.

– Merg în magazine câteodată.

– Dar care ar fi șansele să intri în al meu?

– Afacerile mele sunt clădite pe premisa că șansele sunt întotdeauna de partea ta, dar asta nu înseamnă că poți câștiga mereu. Șansele sunt într-adevăr una la o mie, dar, chiar și așa, cineva trebuie să câștige. Aceia sunt visătorii, cei care cred că pot fi învingători. Realiștii sunt mai practici, ei știu că probabil nu sunt învingători.

– Nu am crezut că o să fii atât de fantezist.

– În mod normal, nu sunt. Dar am cunoscut oameni care au pariat și ultimul șiling și au plecat cu buzunarele pline. Așa că, dacă ai fi fost o fată cu un magazin, tot am fi putut să ne întâlnim.

Dar ea nu ar fi avut nevoie de el și nu l-ar mai fi căutat.

– Mă tem că moartea părinților mei m-a făcut să devin mai realistă. Nu-mi place să fac lucruri care pot să nu se împlinească. Am nevoie să știu că totul e în regulă. Nu aș putea să încep o afacere și să îmi asum riscul de a eșua.

– Asta face drumul către succes mai dulce – să știi că poți eșua, dar să nu o faci.

Împingându-se în sus, se urcă pe șoldurile lui, iar mădularul lui se trezi complet.

– Mă îndoiesc că tu te-ai gândit vreodată că nu poți reuși. Eu nu pot spune același lucru. Mă tem că o să eșuez acum, că sunt stearpă.

– Nu e un eșec dacă nu poți concepe. Mi-ai spus că vrei ca oamenii să vadă că ești mai mult decât un chip frumos. Lena, ești mai mult decât un pântec!

Ridicându-se, el o sărută în timp ce o ridică și pe ea, apoi o coborî, umplând-o cu căldura oferită de lungimea lui, hotărât să îi ofere ceea ce îi dorea inima. Acum înțelegea că dragostea te face nesăbuit. Iar el îmbrățișă acest adevăr la fel de puternic cum o îmbrățișă pe Selena, apoi se cufundă în ea din nou.

Capitolul 20

Se întoarseră cu trăsura în Londra, într-o liniște confortabilă. Așezat în fața Selenei, Aiden avea un zâmbet satisfăcut pe față, care fără îndoială era la fel ca acela de pe chipul ei.

Ea se luptă cu dorința de a-și pune mâinile pe burtă și de a alinta ceea ce probabil creștea deja în interior. Șapte ani lungi, soarta fusese împotriva ei. Știa asta. Cu toate acestea, încă spera – speranță pe care el i-o oferise când îi vorbise despre șanse. Chiar dacă erau mici, încă erau acolo. În timp ce partea realistă din ea se revolta, partea visătoare, care mereu trăise în interiorul ei, cea pe care o crezuse adormită, parcă ieșise dintr-un somn lung și refuza să se retragă.

Când era cu el, se simțea ca și cum alerga în trifoi, cu o dorință sălbatică de abandon total. Era bucurie pură. Trebuia să găsească o cale de a-l ține în viața ei, protejând în același timp copilul.

– De ce te-ai întristat? vru el să știe, trezind-o din reverie, iar ea se întrebă dacă altcineva în toată lumea aceea mare avea să o cunoască la fel de bine.

– Nu sunt tristă.

– Cum sunt celelalte proprietăți?

– Mai mici, dar la fel de opulente. Ducele de Lushing și-a luat în serios responsabilitățile. S-a asigurat că toate proprietățile stârnesc invidia tuturor, iar asta a fost o datorie pentru el, așa a văzut-o, ca pe un dat al poziției, zise ea, uitându-se pe geam. Oamenii de rând îi detestă pe nobili și locul lor în societate, dar asta vine cu un sacrificiu.

– Toate pozițiile din societate vin cu un sacrificiu.

Ea îl privi.

– Este adevărat, presupun. Ai vizitat vreodată proprietatea tatălui tău?

El clătină din cap.

– Nu am de-a face cu el. Apropo de el, a mai apărut la ușa ta de când ți-a făcut acea propunere oribilă?

– Nu, din câte știu, deși nu am fost acasă prea mult. M-ai ținut destul de ocupată.

– Să mi spui dacă mai face ceva, îi ceru el pe un ton întunecat și apăsat.

– Și ce o să faci în acest caz?

– O să-i mai fac o vizită.

Ea făcu ochii mari.

– I-ai făcut o vizită? Când? De ce?

– Acum câteva nopți. Ca să nu te mai deranjeze.

Era mai mult decât neliniștită.

– Știe de noi?

El se foi în scaun.

– Orice crede că știe nu o să spună nimănui. De nimic nu se teme mai tare decât de mânia fraților Trewlove.

– Dar dacă ghicește? Dacă vrea să...

Se întinse spre ea și o luă de mână, oprind-o din ceea ce voia să spună.

– Lena, poate că nu o să fiu implicat public în viața ta și a copilului, dar o să fiu ca statuia de pe pajiștea principală, întotdeauna păzind de la distanță. Copilul nu o să pățească nimic. Nimeni nu o să se îndoiască de originea lui. El îi atinse obrajii cu încheieturile mâinii. Mă pricep să stau în umbră.

Deși se simți liniștită auzindu-l, nu putu să nu se întrebe cât de dificil și dureros era totul pentru el, cât de îndurerat avea să fie ca o umbră la marginea vieții copilului lor.

– Nu o să fie ușor pentru tine.

– Este prețul pe care îl plătesc. De bunăvoie.

„Pentru *tine*." Deși nu-i spuse asta, ar fi putut să picteze cuvintele în inima ei, căci asta simțeau amândoi.

Ea se luptase mult cu decizia de a trăi tot restul vieții fără onoare. Regreta profund că acțiunile ei aveau un efect covârșitor asupra vieții lui. Poate că după mulți ani, după ce copilul avea să crească, Selena avea să se întoarcă la clubul Elysium și să-și găsească fericirea cu proprietarul. Dar atunci cui i-ar fi păsat? Cine ar fi fost suspicios? Șansele erau împotriva ei din nou, dar gândul acesta îi oferea ceva la care să spere.

El se lăsă pe spate. Zâmbetul acela satisfăcut îi pierise. Acum vedea pe chipul lui dor – nu foame, nu dorință –, ci o năzuință pentru ceva ce nu avea să se întâmple niciodată: conversații plăcute în fața focului, lungi plimbări în parc. Recunoașterea în public că însemnau ceva unul pentru altul. Abia dacă observă că ajunseră în Londra.

își dăduse seama că trăsura se opri în afara clubului. El se aplecă spre ușa, dar încă nu o deschise.

– O să mă întâlnesc cu tine aici în această seară?

Abia dacă putea să suporte gândul unei nopți fără el. Aiden făcu o pauză și se uită înapoi la ea, zâmbindu-i delicat, cu ochii plini de satisfacție, înțelegând că însemna ceva pentru ea.

– La mijlocul nopții. Sunt mai puține doamne atunci, mai puține sarcini care au nevoie de atenția mea.

Apoi dispăru, sărind din trăsură și grăbindu-se în club, dispărând din fața ei.

Plecaseră de la Sheffield Hall destul de devreme, așa că ea ajunse acasă înainte de amiază. Observă un cal negru legat de un stâlp în fața casei și presupuse că venise în vizită Winslow sau Kittridge. Spera să fie Kit, pentru că voia să se bucure de un somn scurt înainte de a discuta cu Winslow despre îngrijorările lui legate de proprietate și de lipsa fondurilor. Trebuia să-i găsească pe cineva care să se ocupe de el și care să-l ajute cu îndatoririle, pentru că plecarea lui Lushing îl lăsase în derivă. În timp ce urcă pe scări, se gândi că ducele de Thornley putea să fie exact lucrul de care aveau nevoie, un exemplu demn de urmat. Deși îl știa destul de bine, nu-l cunoștea suficient cât să își permită să-l deranjeze, dar poate că Aiden putea să-i facă această sugestie lui Thornley. Ar fi fost minunat să aibă un frate de care să nu se mai preocupe. O grijă în minus.

Deschise ușa, trecu pragul și se opri ca și cum cineva aruncase cu o cărămidă în perete. Nu erau Kit și nici Winslow. Majordomul ei făcu o ușoară plecăciune.

– Excelență, tocmai îi explicam lui Lord Elverton că nu sunteți acasă.

– Și totuși, iată-te, zise Elverton, zâmbind larg.

Aiden nu moștenise forma gurii tatălui său.

– Tocmai m-am întors de la Sheffield Hall și sunt destul de obosită. Cu ce te pot ajuta, milord?

– Speram să am câteva minute din timpul dumitale, poate un pic de ceai.

Ea se întrebă dacă prezența lui indica faptul că nu era deloc îngrijorat de amenințarea pe care fiul său i-o făcuse sau poate că venise tocmai pentru a-l sfida.

– În câteva momente, o să mă alătur în salon. Wiggins, te rog să aduci ceai.

În timp ce urca scările, era recunoscătoare că o prinsese după călătorie, când purta negru, nu ținuta pe care o avea când mergea seara la club, îmbrăcată toată în albastru. Ajunsă în camerele ei, își scoase boneta, își spălă fața, își aranjă părul și se pregăti psihic pentru întâlnirea pe care urma să o aibă, care cu siguranță avea să fie iritantă. Deja își prezentase condoleanțele. Ce mai voia să spună?

Se întoarse la parter și îl găsi în fața șemineului, uitându-se în gol – nu ardea nici un foc. Nimic din modul în care se purta, mergea și stătea nu-i amintea de fiul lui. Și asta nu era din cauza faptului că Elverton nu era în formă, că anii îi aduseseră rotunjime la umeri și la burtă, ci pur și simplu pentru că nu avea acea prezență magnetică a bastardului său. Aiden domina orice încăpere în care se afla din momentul în care intra. Tatăl lui poate că avea putere prin poziția lui, dar Aiden avea asta prin simpla lui existență și prezență. Nu avea nevoie de un titlu care să-i marcheze locul în lume. Făcuse deja asta prin propriile puteri. El era ceea ce contele nu avea să fie niciodată: un adevărat bărbat, propriul stăpân.

Dacă i-ar fi luat cineva titlul lui Elverton, nu ar mai fi rămas nimic din el, nici măcar o urmă de fum, darămite ceva de valoare. Aiden era valoros, atent și loial, spunea ce gândea. Nu avea aere de superioritate. Știa exact unde îi era locul.

În timp ce Elverton se întoarse și îi oferi un zâmbet vag care îi făcu părul să se ridice, ea își dădu seama că nu putea spune același lucru despre bătrânul conte, nu știa ce urmărea. Nu avea încredere în modul în care își frământa buzele și nici în strălucirea din ochi. Ea se așeză pe scaunul tapițat de lângă serviciul de ceai care tocmai fusese adus și turnat în porțelanul delicat, desenat cu trandafiri mici și roz. Contele se așeză la distanță de ea, ceea ce o făcu să se simtă confortabil. Termină de pregătit ceaiul, i-l oferi, se ocupă de al ei, apoi se îndreptă de spate.

Liniștea dintre ei nu era deloc confortabilă, așa cum fusese între ea și Aiden.

– Sunt destul de sigură că nu ai venit pentru ceai.

Așezând ceașca, el se aplecă în față.

– Mă întrebam dacă te-ai gândit la conversația pe care am avut-o înainte.

Ea sorbi din nou din ceai și așeză ceașca în farfurie cu atenție, astfel încât să nu scoată nici un sunet.

– Într-adevăr. M-am gândit la toate condoleanțele pe care le-am primit. Îmi aduc confort și liniște în aceste zile încercate.

Văzu nerăbdare în ochii lui.

– Mă refeream la celelalte lucruri discutate.

– Nu-mi aduc aminte de o mare parte din discuție.

El se mișcă, foindu-și spatele pe perna brodată.

– Ești o femeie tânără cu nevoi. Mari și multe nevoi, din ce înțeleg. Am auzit că Lushing ți-a lăsat o sumă destul de modestă. Nu o să fie de ajuns pentru a obține tot ce meriți.

Se întrebă de unde obținuse acea informație. Cu siguranță, nu de la domnul Beckwith. Se îndoia că o primise de la Kittridge. Poate de la una dintre surorile ei inocente, care spusese ceva unui prieten și de acolo se creaseră tot felul de zvonuri. Sau poate că Winslow, sub influența alcoolului, scăpase ceva în unul dintre cluburile pe care le frecventa.

– Sunt mulțumită de aranjamentele pe care soțul meu le-a făcut pentru mine.

– O femeie frumoasă ca tine merită mai mult decât mulțumire. Vreau să te asigur că, în calitate de posibil viitor soț, o să am grijă să primești tot ce vrei, zise el, mutându-se pe marginea scaunului. Aș vrea să profit de acest timp în care ești în doliu pentru a lega o prietenie cu dumneata – cu prietenie profundă.

– Mă tem, milord, că o să fiu prea ocupată cu surorile mele, asigurându-mă că sunt bine, ca să am timp de prietenii.

– Eu mă pot ocupa ca ele să încheie căsătorii potrivite.

Nu mai putea să respire și înlemni, simțind că ceașca de ceai cântărea la fel de mult ca un elefant. Înainte să înceapă să îi tremure mâna, trădând șocul în urma celor auzite, o puse deoparte. Nu făcea acea ofertă din bunătate. O făcea pentru a o primi pe ea la schimb.

– Milord...

– Nu e tocmai lucrul ideal, dar am influență și prestigiu pe care ți le pot pune la dispoziție. Perioada lor de doliu o să se termine cu puțin timp înainte de a începe sezonul. O să mă ocup ca toate trei să se căsătorească cu lorzi importanți. Asta nu e o treabă pe care fratele tău să o rezolve pentru că este prea tânăr, e la început. Dar cuvântul

meu are valoare. Pot începe să sădesc sămânța acum și o să vedem cum înflorește până la final de sezon.

– Este o ofertă foarte generoasă, milord. Sunt însă uimită că vă pasă atât de mult de binele lor.

– De al tău îmi pasă. Odată ce sunt aranjate și îmi arăt devotamentul față de tine, iar perioada de doliu se termină, într-un an ne putem căsători.

Deși o văduvă intra în a doua jumătate a doliului după un an, nu era un lucru neobișnuit să se mărite după acel timp. Cu toate acestea, ar fi fost acuzată de promiscuitate. Nu că i-ar fi păsat de asta contelui de Elverton.

– Dar este deja o soție prezentă în viața dumitale, milord.

– Așa cum am spus, nu s-a simțit bine în ultima perioadă.

I se întorcea stomacul pe dos la gândul că el deja căuta o înlocuitoare.

– Ca să fiu onestă, Lord Elverton, îți găsesc oferta ca fiind nu doar grosolan de vulgară, dar și o insultă la adresa soției dumitale, zise ea ridicându-se în picioare. Refuz. Vă rog să ieșiți!

Cu capul ridicat și cu umerii drepți, ea se îndreptă către ușă.

– Pot să mă asigur că nu te mai cere nimeni.

Amenințarea joasă din tonul lui o opri. Încet, se întoarse și îl străfulgeră cu privirea pe nenorocit, bucurându-se că nu avusese de-a face cu creșterea lui Aiden.

– Mă tem, milord, că îmi subestimezi influența. Deși nu mai am un duce alături, sunt în continuare ducesa de Lushing și sunt perfect capabilă să am grijă de nevoile familiei mele. Te avertizez, domnule, că nu vrei să ai de-a face cu mânia mea.

După ce plecă Elverton, se întrebă dacă ar fi trebuit să-i spună lui Aiden despre vizita tatălui său, dar decise că nu era bine să menționeze asta, temându-se că se puteau întâmpla numai lucruri rele dacă el afla de insistența contelui. Cu siguranță, fusese clară. Nu avea nici un interes pentru acel bărbat, nu îi plăcea ideea ca el să existe în viața ei sub nici o formă, darămite intim, fie că ar fi fost in calitate de soție, fie de amantă.

Era o provocare să priceapă de ce contele de Elverton putea să fie atât de abject, iar fiul său atât de bun. Ca argument contra ideilor că acei copii născuți din flori erau purtătorii păcatelor părinților

și ai imoralității lor, cu siguranță Aiden și tatăl lui erau exemplul perfect pentru a demonstra teoria lui John Locke că orice copil la naștere este o pagină albă. În afară de nuanța ochilor, de bărbie și de sprâncene, Aiden nu semăna deloc cu tatăl lui. Era prea bun.

Chiar dacă deținea un cuib al nelegiuirilor, era unul în care ea intra cu anticipație și entuziasm. După ce înmână șalul ei tinerei femei de la tejgheaua din față, intră în sala de jocuri și îl văzu pe Aiden. În ciuda faptului că erau și alți bărbați în încăpere, el ieșea în evidență, ca și cum ar fi ocupat tot spațiul. Nu înălțimea sau umerii largi îi acordau un avantaj, ci prezența, care spunea că era un bărbat încrezător și îndrăzneț.

Vorbea cu un bărbat mai tânăr, dar îi simți prezența și privi către ea, iar ea îl văzu surâzând. Încuviințând din cap, îl bătu pe tânăr pe umăr și porni spre ea, fără a se opri, în ciuda doamnelor aflate ici-colo. Dar îi șopti ceva uneia dintre ele. Gelozia era o armă ascuțită, dar ea se lepădă de ea înainte de a-i face rău. Nu se îndoia că el avea să-i șoptească mai târziu cuvinte mult mai delicioase decât le oferea clientelor lui.

Apoi ajunse în fața ei, își împleti degetele cu ale ei și o conduse prin hol, în foaier, apoi pe un alt hol întunecat și intim. Nu rostise nici un cuvânt. Era un bărbat cu o misiune în minte. Voia să o posede, iar ea nu se putu abține să nu se întrebe dacă asta avea să devină o obișnuință, așa cum se întâmpla într-o căsnicie. Acum, după ce o sedusese complet, oare avea să nu mai simtă nevoia de a o face să-l dorească?

Urcară scările. Când ajunseră sus, el o trase într-o zonă în care nu mai merseseră.

– Unde mergem?

– Vreau să împărtășesc ceva cu tine.

Aproape că îi veni să-i spună că putea să împartă acel ceva cu ea acolo, lângă perete, pentru că nu s-ar fi supărat, dar nu voia ca întâlnirile lor să fie doar pentru actul intim.

– Camera de relaxare?

El chicoti încet.

– Nu în această seară.

Încă un coridor, alte scări, apoi un coridor mai îngust și cu podeaua ce scârțâia. El deschise o ușă.

– Așteaptă aici.

Ea trecu pragul, în timp ce el se afundă în camera cu o fereastră solitară, unde razele lunii pătrundeau timid – sau luminile lampadarelor de pe stradă –, dezvăluind ceea ce părea a fi un pod aglomerat și încărcat.

Sunetul chibritului, flacăra, lumina unei lămpi și suspiciunile fuseră confirmate, dar dezordinea, Dumnezeule, dezordinea era magnifică!

Încet și cu atenție se îndreptă către o pânză care înfățișa profilul unei femei – ea, dar parcă nu era ea –, cu părul prins, umerii ușor ridicați. Totul în acel tablou era sumbru, dureros, fiind imposibil de înțeles dacă o folosise pe ea drept model. Totuși, nu putea fi altcineva. Era surprinsă că nu-i curgeau lacrimi pe obraz.

– Noaptea în care am mers la cimitir.

– Da.

Ea îl privi peste umăr, nesigură. Nu-l mai văzuse niciodată atât de tensionat, ca și cum aștepta părerea ei și se temea că sentința avea să-l ducă la spânzurătoare.

– Tu ai făcut asta?

El încuviință. Ea roti ochii, cercetând toată încăperea.

– Toate astea?

– Da.

Selena se îndreptă către perete, unde erau așezate mai multe portrete, iar unul din apropierea ușii îi atrase atenția. Se vedeau doar niște ochi și o bărbie în formă de inimă, toate întunecate. Putea să reprezinte pe oricine, mai ales că avea mască – sau cel puțin asta își imagină ea.

Alt portret înfățișa o femeie care avea privire de războinic și ținea un băț de biliard pe post de armă, observându-se puternic linia sânilor ei.

– Văd că nu te preocupă hainele.

– Nu am avut prea mare noroc la asta. Liniile umane, formele, îmi vin natural.

Se gândi la tablourile din camera de biliard și de pe pereții din alte încăperi. Toate senzuale, toate nuduri, dar făcute în așa fel încât nu arătau niciodată identitatea persoanei.

– Le pictezi pe toate femeile cu care te-ai culcat?

– Le pictez pe cele care mă fascinează.

Ea privi peste umăr, întâlnindu-i ochii și susținându-i privirea

– Te-ai culcat cu toate aceste femei?

– Doar cu câteva.

– Au pozat pentru tine?

– Pictez din memorie.

Mergând mai în față, ea observă că mințise în privința hainelor pentru că era un portret cu un băiat îmbrăcat în haine scumpe, cu o căciulă de raton și cu un băț în mână, afișând un rânjet arogant pe chipul frumos.

– Acesta e Robin, băiatul care ne-a ajutat la librărie.

– A stat cu Gillie înainte de a se muta cu Finn. Ea nu recunoaște, dar cred că îi e dor de el. M-am gândit să-i dau tabloul acesta.

Avea o inimă bună, care se gândea la alții, ceea ce o făcu să simtă fiori de durere în piept. Avea să vină vremea să le facă portrete copiilor lui.

– Ești foarte talentat, zise ea, mergând spre el și atingându-i obrazul. O să fie un tablou și cu mine în saloanele de jos?

– Nu. Astea sunt doar pentru mine, dar am vrut ca tu să le vezi. Nu știu de ce, dar părea important cumva. Poate pentru că în ultimele zile ai fost forțată să-ți împărți secretele și sufletul cu mine. Părea just ca eu să îți arăt bucăți din sufletul meu.

– Cât de simplu ar fi totul dacă nu ai fi atât de complicat, zise ea, ridicându-se pe vârfuri și sărutându-l ca și cum era dreptul ei să o facă, deși în acel moment nu credea asta.

Cu trupurile făcuseră un jurământ, își pecetluiseră soarta când se împreunaseră cu o seară în urmă. Noaptea trecută, se decisese că îl voia indiferent de decizia lui, că îl voia fără condiții, fără termeni când venea vorba de relația lor. Nu ar fi mers la altcineva. Îl voia doar pe el, pe Aiden, atât timp cât și el ar fi vrut-o. El își puse brațele în jurul ei, făcând-o să se simtă în siguranță, apoi gemu, trezindu-i valuri de plăcere, iar ea gemu la rându-i pentru a-i răspunde. El se dădu înapoi cu spatele, se întinse și închise ușa. Dintr-odată, ea se trezi împinsă în lemnul ușii, mâinile lui adunându-i fustele în timp ce degetele ei coborâră către pantalonii lui. Apoi, el fu în interiorul ei, pătrunzând-o, ea gemând sub intensitatea apăsărilor lui. Mâinile lui alunecară pe coapsele ei, iar el îi ridică piciorul până când ajunse pe spatele lui, încolăcindu-l, apoi o penetră mai tare și mai adânc.

– Îmi place atât de mult cum te simt, zise el, sărutând-o pe gât. Atât de încinsă, atât de strânsă și atât de udă.

– Îmi place cum mă umpli. Atât de gros, atât de lung, atât de puternic.

Râsul lui doar îi amplifică senzațiile, făcând-o să se apropie de eliberare. Când ajunsese pe culmi, îi strigă numele într-un mod care suna mai degrabă ca o binecuvântare, imaginându-și că toate doamnele din tablouri se uitau la ei îmbujorate și poate roșii de invidie. El o atingea în moduri în care nu credea că era posibil să fie cineva atins.

Iar ea știu în inima ei că nu mai avea să simtă așa ceva, că nimeni nu avea să-i ia locul vreodată în inima ei.

– M-ai răsfățat.

Deși rostise acele vorbe încet, aproape înăbușit, cu gura lipită de gâtul ei, rupsese tăcerea care se așternuse în jurul lor după ce o mai posedă o dată, de data aceasta în patul lui.

Nu plănuise să o posede în pod ca un sălbatic incapabil să-și controleze nevoile, dar ea îl privise cu uimire și cu ceva ce încă nu putea înțelege. Era modul în care Gillie se uita la Thornley, Aslyn la Mick, Lavinia la Finn. Ar fi zis că era dragoste, dar ea nu voia asta de la el, nu era ceea ce el voia de la ea. Dragostea nu era bună pentru afaceri, dragostea i-ar fi afectat capacitatea de a flirta cu alte femei, de a le face să se simtă speciale.

Deja începuse să primească priviri de gheață, priviri speculative. Deși doamnele veneau acolo pentru a se deda viciilor, toate se bucurau de atențiile lui, de modul în care le tenta și ademenea. Nu putea să le irite pe cele care îi puneau monede în cufere.

– În ce mod? întrebă ea letargic, ca și cum modul în care o avusese – sălbatic, repede și adânc – o lăsase prea obosită pentru a mai forma cuvinte.

Nu știa de ce spusese asta. Ea îl răsfăța în moduri în care el nu voia să recunoască. Trupurile lor se potriveau precum piesele dintr-un puzzle. Comunicau fără cuvinte, fiecare știind ce avea nevoie celălalt, ce își dorea, ce spera. Nu mai vorbise atât de sincer cu nici o femeie – în afară de mama și de surorile lui – așa cum vorbise cu ea. Putea să-i spună tot, voia să-i spună tot. Era motivul pentru care îi arătase tablourile. Atârnase în club doar câteva; nimeni în afară de familia lui nu știa că erau ale lui. Unele erau mult prea personale și izvorâseră din adâncimile sufletului. Faptul că le împărțea îl făcea vulnerabil, dar nu avusese acest sentiment cu ea. Cum mai putea să facă asta, când

ea îl avusese deja într-un moment vulnerabil când îl legase de pat? Avusese încredere în ea, chiar dacă nu-și alesese momentul potrivit. Avea încredere în ea acum. Cu toate acestea, nu-i putea mărturisi, nu-i putea spune ce parte importantă din viața lui devenise. Pentru că avea să vină timpul când nu va mai fi în viața lui, când avea să se plictisească și să-și dorească un bărbat cu care să poată fi văzută.

- O să-mi pară rău când o să port protecție cu alte femei, pe viitor.

În brațele lui, cu spatele la el, ea încremeni. Nu era sigur că ea mai respira.

- Eu nu o să mai fiu cu alt bărbat.

El închise ochii. Nu se așteptase la un asemenea răspuns. O strânse mai tare, dorindu-și să o încurajeze să găsească pe altcineva, un alt duce, pentru că nu putea să suporte gândul că avea să trăiască în singurătate.

- Ești prea tânără ca să nu te mai măriți.

- Lushing zicea același lucru când s-a îmbolnăvit. El m-a încurajat să-mi găsesc pe cineva, să mă recăsătoresc. Dar, dacă devin soția altcuiva, nu mai pot să vin la tine.

El nu și-o putea imagina mulțumită să trăiască următoarea jumătate de secol având doar momente furate cu el. În cele din urmă, lumea ei avea să se deschidă din nou odată ce avea să iasă din doliu. Urma să fie curtată, iar bărbații aveau să flirteze cu ea. Cererile în căsătorie aveau să vină. Cât timp putea să treacă până să accepte una dintre ele? Un alt bărbat urma să aibă influență asupra copilului lui, iar el nu voia să se gândească la asta. O întoarse și îi zâmbi trist.

- Poate că nu ar mai trebui să facem aprecieri cu privire la viitorul nostru.

Ea avea ochii umezi.

- Ar trebui să ne concentrăm asupra prezentului și să facem cât putem acum.

El o trase spre el până când o ridică pe șoldurile lui. Intenționa să facă exact asta, să se bucure de fiecare clipă, de fiecare oră și zi cât avea să fie cu ea. În timp ce ea îl primi între coapse, el se luptă să nu se gândească la viitor pentru că avea să fie un abis singuratic și trist fără ea.

Era aproape de răsărit când ea se pregăti să plece. Scurtul lor timp la Sheffield Hall o obosise și își dorise câteva ore de somn în brațele

lui, inhalându-i mirosul masculin amestecat cu parfumul iubirii lor. Iar ea iubea să-l vadă îmbrăcându-se pentru a începe ziua, la fel de mult precum iubea să-l vadă dezbrăcându-se.

Nu se obosi să se bărbierească, poate din cauza orei matinale.

– Îmi place barba.

El își trecu palma peste față, iar ea auzi sunetul acela aspru, atât de cunoscut, care trezea în ea acele senzații pe pielea moale de la gât, pe sâni, când o trezea dimineața și făcea dragoste cu ea.

La asta se gândea, la ce îi făcea el. Era ca și cum el îi dădea mai mult decât sămânța lui, îi dădea bucăți din el, bucăți despre care, în aroganța ei, credea că nu le mai oferise nimănui. Când era cu el, totul devenea profund, totul o împlinea și o satisfăcea mai mult decât visase vreodată. Îi plăcea cum îi făcea trupul să ardă de dorință și să se stingă de plăcere, cum îi încălzea sufletul.

– Poate că o s-o las să crească, zise el și trase de sertarul unei cutii mici din lemn de pe biroul lui. Scoase o cheie și i-o întinse.

– Pentru tine.

Ea o luă, strângând-o între degete, căci părea ceva important.

– De ce?

– Ca să fim un pic mai discreți și ca persoanele care vin în clubul meu să nu observe că am pe cineva. Să vii direct sus. O s-o pun pe Angie să mă informeze prin unul dintre servitori când ajungi, ca eu să vin la tine de îndată ce pot.

Îi spusese că nu mai adusese nici o femeie, știa că era prima căreia el îi oferise cheia de la încăperile lui. Strânse cheia fiindcă nu voia să se despartă de ea, nu voia să o pună în săculeț, deși știa că acolo avea să fie în siguranță. Voia să o pună pe un lanț și să o țină cuibărită între sâni, aproape de inimă. Dintr-odată, își aminti că avea ceva pentru el, ceva de valoare.

– Mulțumesc pentru că te străduiești să-mi protejezi reputația.

El rânji.

– E mai bine pentru afaceri dacă par neîncătușat.

– Oh? Te-am încătușat eu? zise ea ușor, încercând să pară neafectată, când de fapt era profund mișcată de ceea ce-i spusese.

– Știi că ai făcut asta, zise el, întinzându-se ca un șarpe după ea, trăgând-o aproape și sărutând-o apăsat și pătrunzător, ca și cum voia să-i arate că și ea era încătușată de el.

* * *

Doar că ea se temea că era mai mult de atât. Că ea și inima ei aveau să rămână legate de el până la sfârșitul timpurilor.

Capitolul 21

Câteva zile mai târziu, Selena se întinse leneșă în patul ei. Privind în față, își imagină cât de glorios ar fi fost să fie salutată în fiecare dimineață de Aiden, să-l vadă nebărbierit, nepieptănat. Cât de liniștitor ar fi fost să-i vadă zâmbetul când se întinde după ea și o cuprinde cu tot trupul lui puternic. Se îndoia că el ar fi respectat obiceiul nobilimii de a dormi în camere separate, așa cum făceau soțul și soția cu ranguri înalte. Nu, el ar fi ținut-o în brațe în timp ce dormea, ar fi încălzit-o cu trupul lui, i-ar fi strâns sânul cu mâna, alintându-l, așa cum făcuse la Sheffield Hall.

Noaptea aceea părea să fi fost acum câteva secole, pentru că de atunci trecuseră atât de multe nopți, seri, răsărituri în care ea mersese la el. Se gândise să-i spună să vină el la ea, dar nu ar fi fost bine, pentru că surorile ei puteau să-i descopere vizita, mai ales că ea și Aiden, când erau pierduți în focurile pasiunii, nu erau deloc silențioși. Se așteptase ca uniunea lor să se transforme într-un obicei plictisitor și de rutină, dar sub mâinile lui ea se topea, sub trupul lui lua foc.

Auzi un ciocănit la ușă și se ridică, rezemându-se cu spatele de perne. De la începuturile căsniciei, se obișnuise să ia micul dejun în pat pentru că aceasta era maniera prin care o ducesă adevărată își începea ziua. Numai că, în prezent, ea era orice numai o ducesă adevărată nu. Cu toate acestea, în timp ce Bailey intră cu tava, Selena se strădui să pară demnă.

Bailey așeză tava în poala Selenei, îndreptă pernele din spatele ei, după care se duse la ferestre, trase draperiile cu un gest dramatic, ca și cum nimic nu-i plăcea mai mult decât lumina zilei.

Selena ridică un capac și văzu ouă cu unt, aroma lor făcând-o să se simtă ușor îngrețoșată. Decise că nu avea poftă de ouă, așa că așeză capacul la loc. Pâinea prăjită și gemul îi plăcură.

- Spune-i lui Wiggins că o să am nevoie de trăsură la ora unu și jumătate. Eu și surorile mele o să ieșim în această după-amiază pentru a face o faptă bună.

Magazinul lui Fancy avea să se deschidă în acea seară cu o petrecere mare. Nu puteau să participe, însă Fancy le invitase la o petrecere privată cu ea și familia ei înainte de marele eveniment. Era puțin probabil să fie văzuți de cineva cunoscut – în afară de membrii familiei Trewlove, bineînțeles. Cu sprânceana ridicată și cu mâinile în față, menajera ei veni și se așeză la capătul patului.

– Nu știu ce o să fac, Excelență. Fetelor le-au venit problemele lunare.

Selena încremeni – era de minune că mai putea să respire. Chiar dacă părea incredibil, ea și surorile ei avuseseră menstruația mereu în același timp. Erau precum ceasurile elvețiene. Simțeau cum le cuprinde o durere de cap, înainte de a apărea crampele. Întotdeauna își petreceau prima zi în pat, blestemând pedeapsa lui Dumnezeu, care venea peste ele fără să fi făcut nimic.

– Când le-a venit menstruația?

– Ieri după-amiază.

– La toate?

– Da, doamnă. Ca întotdeauna. Am pregătit niște cârpe și pentru dumneavoastră, dar poate nu aveți nevoie de ele?

Ultimele două cuvinte fuseseră spuse pe un ton pițigăiat, ca și cum camerista ei se temea că, dacă avea să zică asemenea lucruri cu voce tare, ele nu s-ar mai fi adeverit. Deși servitoarea ei știa când i se terminase ultima menstruație, femeia, în inocența ei, spera că, în ciuda sănătății ducelui, acesta reușise să se ridice la înălțimea așteptărilor și să-și facă datoria. Aceasta era și credința pe care Selena plănuise să o exploateze dacă reușea să rămână însărcinată.

Acum era posibil, și totuși...

Se putea gândi la o sută de motive pentru care surorile ei sufereau, iar ea, nu. Stresul cauzat de faptul că devenise văduvă, durerea doliului, care ar fi putut la fel de bine să-i fi blocat cursul normal al organismului. Nu mai petrecuse la fel de mult timp cu surorile ei, astfel că nu mai erau conectate la nivel fizic. Își ieșise din ritm. Era atât de ocupată, atât de obsedată de timpul ei cu Aiden, că într-un fel sau altul își convinsese trupul să nu se schimbe pentru a putea continua să-l vadă în fiecare noapte – iar asta însemna și faptul că probabil își dorea să nu mai aibă menstruație.

Sau poate că era însărcinată.

Cu copilul lui Aiden.

Închise ochii și încercă să se lupte cu lacrimile, înțelegând ce putea să însemne asta. Bucuria că era posibil ca un micuț plămădit din el să crească în ea. Cu părul întunecat și cu ochii închiși la culoare. Cu o bărbie hotărâtă. Mânuțe și piciorușe fine, care aveau să se transforme în unele mari.

O cuprinse tristețea, înțelegând că Aiden nu avea să fie cu ea când urma să nască. Că momentele lui cu micuțul aveau să fie scurte și rare.

Odată ce trupul începea să i se transforme, ea nu mai trebuia să meargă la club. Selena nu putea să riște să fie văzută acolo în starea ei. Dacă unii dintre clienții lui credeau deja că își făcuse o amantă, atunci ar fi fost teribil să afle că acea amantă era însărcinată. Chiar dacă nu ar fi fost siguri, dacă ar fi trezit și cele mai mici suspiciuni, riscau să fie descoperiți.

Trebuiau să găsească alte soluții.

Prețul a ceea ce făcuseră i se păru dintr-odată prea mare. Când pornise în această misiune, nu se așteptase să se îndrăgostească.

Ajunse la librărie fără surorile ei. Se gândise să trimită o scrisoare cu regretele ei că nu puteau participa, dar în cele din urmă decisese că voia să vadă librăria, mai ales că acum era gata. Și voia să-l vadă pe Aiden și în alt decor, nu numai în dormitor.

După ce se gândi mai bine, își dădu seama că nu era sigură dacă era însărcinată. Avea să mai aștepte o săptămână, două, înainte de a chema medicul și de a cere o părere. Apoi avea să decidă ce să facă. Pentru moment, era suficient să-l vadă pe Aiden așteptând-o în afara librăriei.

De îndată ce-l văzu, simți valuri de bucurie – o bucurie care crescu când el deschise ușa și își împreună degetele cu ale ei, ajutând-o să coboare din trăsură. Oare de câte ori o ajutase să urce sau să coboare? Nu suficient de mult.

– S-a întâmplat ceva? Pari un pic palidă.

– Sunt bine. Surorile mele nu se simt bine. Îți trimit regretele lor.

Îngrijorarea îi cuprinse ochii.

– E contagios?

– Nu. O să fie bine într-o zi sau două. Putem să ne plimbăm prin magazinul surorii tale?

– Chiar te rog, zise el punându-i mâna pe brațul lui.

Familiaritatea gestului după atât de puțin timp de când se cunoșteau era uimitoare.

Totul în relația lor părea să se fi întâmplat cu o viteză uimitoare, ca și cum ar fi fost la o cursă de cai cu cei mai aprigi armăsari. Niciodată nu trecuse prin atâtea emoții, atât de diferite și de multe, în atât de puțin timp. O încerca un amestec de bucurie și de tristețe, o nevoie de a aduna amintiri.

În interiorul magazinului, se liniști când simți mirosul cărților atent așezate în bibliotecile frumos sculptate.

Fancy se grăbi către ea și făcu o reverență.

– Excelență, sunt atât de bucuroasă că ai putut veni pentru a avea o imagine clară despre ceea ce vreau să fac, zise ea, uitându-se dincolo de Selena, apoi încruntându-se ușor. Surorile tale...

– Nu se simt bine. Îți trimit scuzele lor, dar cum perioada lor de doliu nu e la fel de lungă ca a mea, sunt sigură că o să vină în vizită în cel mai scurt timp.

– Abia aștept să le primesc. Deja avem punciul pregătit. Mick a cerut bucătarului de la hotel să ne pregătească niște prăjituri, dar o să dureze până când ajung toate bucatele.

– De fapt, aș vrea doar să mă plimb pe aici.

Aiden se plimbă alături de ea printre rafturi, atingând un cotor ici-colo, imaginându-și lumile în care o persoană putea evada. În cele din urmă, urcară. În zona de relaxare fuseseră aduse flori, astfel că totul părea primitor. Toate rafturile de o parte și de alta a șemineului erau ticsite cu cărți, dar îi atrase atenția ceea ce era atârnat pe perete deasupra lui, ca și cum cineva plutea în acea priveliște. Tabloul înfățișa o femeie tânără întinsă pe canapea și citind o carte, în timp ce pe jos erau înșirate alte volume. Deși fața nu i se vedea bine, se simțea că era calmă, senină, iar Selena știu că acea femeie era Fancy.

– Tu ai atras iubirea lui Fancy față de cărți și lectură.

El nu-i răspunse. Nici nu trebuia. Îi recunoscuse opera, talentul și grija pe care le pusese în tablou, dragostea pe care i-o oferise cu fiecare linie și fiecare strop de vopsea.

– Cred că ai putea face o avere ca artist.

– Valoarea lucrurilor pe care le fac vine din mulțumirea pe care mi-o dau.

Și pe care o dădea celorlalți.

În stânga ei, în apropierea unei ferestre, era colțul pe care Fancy îl gândise ca pe o zonă de citit pentru copii. Pe perete erau alte tablouri mai mici, aparent așezate dezordonat. Pe măsură ce se îndreptă către acel spațiu, ea începu să râdă văzând o pisică, un câine, un hârciog, un șoarece, un unicorn și o sirenă citind, fiecare în lumea lui mică, fiecare în rama lui. Îi spusese că pictează din memorie, dar, evident, avea o imaginație bogată.

– Tu le-ai creat și pe astea. Cine ar fi zis că Aiden Trewlove are așa multă fantezie?

Întorcându-se, ea zâmbi, atingându-i obrazul îmbujorat.

– Acesta e motivul pentru care nu te semnezi pe tablouri? Ca oamenii să nu știe ce inimă frumoasă ai? Ce suflet bun?

– Nu le fac pentru a fi recunoscut sau aclamat, așa că nu văd de ce mi-aș pune numele acolo. O fac doar ca să mă destind.

Dar era mai mult de atât. La fel ca el.

– Copiii o să se bucure mult de ele.

Iar ea nu putu să nu se întrebe dacă avea să creeze astfel de lucruri și pentru copilul lui, dar alungă astfel de gânduri pentru a se gândi la femeia care avea să-i ofere o familie. Dacă ei continuau să se vadă, ea nu ar fi putut să-i mai dea copii. Erau forțați să se protejeze. Însă, până la urmă, el s-ar putea să-și dorească o familie adevărată, pe care să nu fie forțat să o ascundă. În vreme ce ea se gândea la toate astea, el ridică din umeri.

– Pereții nu sunt făcuți să fie goi. Am pictat și pereții de la taverna lui Gillie.

– Sirene și unicorni?

El rânji.

– Bineînțeles, așa că nu aveam cum să nu pictez câțiva și pentru Fancy, zise el înaintând, desenând cu degetul pe bărbia ei. Ar trebui să pictez ceva și pentru tine. Ce ai vrea?

„Un portret cu tine." O miniatură. Ceva ce putea pune într-un medalion pe care să-l țină aproape de inimă.

– Nu știu. Trebuie să mă gândesc.

– Mă bucur că ai venit în această după-amiază. Mă bucur să te văd și în afara clubului. Asta îl făcea să simtă că întâlnirile lor aveau un scop mai important. Mi-ar plăcea să fac mai multe cu tine, zise el încet.

– Văduvele nu au voie să primească sau să meargă în vizită timp de un an. Nu ar fi bine pentru noi să fim văzuți împreună.

El se apropie mai mult – cu piciorul îi atinse fustele, apoi ridică o mână în jurul gâtului ei, degetele alunecându-i pe spate, revenind apoi pe gât.

– M-am gândit la un loc în care aș putea să te duc.

– La teatru? Ai fost la vreo piesă?

– O dată, când eram mai tânăr, aveam vreo 12 ani. Toți am economisit bani și am dus-o pe mama la o piesă pe Drury Lane. Mi-a plăcut, dar nu suficient de mult încât să mai cheltuiesc banii a doua oară. Cel puțin nu atunci. Aș putea să te duc la o reprezentație de stradă. E foarte puțin probabil să fie vreun nobil pe acolo.

– Dar nu-mi poți garanta că vreun lord mai tânăr nu trece pe acolo.

– Nu.

El coborî buzele pe bărbia ei, iar ea suspină, lăsându-și capul pe spate.

– Era o vreme când puteam să te duc la taverna lui Gillie, dar de când s-a măritat cu un duce, mereu vin lorzi acolo.

– Ce păcat!

– Nu te pot duce nici măcar la o plimbare prin parc. Se pare că singurul loc în care pot să te duc este în pat, zise el cu regret și supărare în voce.

Ea se simțea vinovată că nu-i putea oferi mai mult.

Capitolul 22

La mai puțin de două săptămâni după aceea, Aiden intră în camerele lui private și o văzu pe Lena uitându-se pe geam, emanând un soi de încântare. Intraseră într-un fel de rutină: ea venea singură în camerele lui, iar un servitor îl înștiința de venirea ei. La scurt timp, el i se alătura. Câteodată, luau cina și povesteau tot felul de întâmplări de când erau mici, sau el îi povestea despre schimbările pe care avea de gând să le facă la club, sau ea îi spunea vreo bârfă ocazională împărtășită de unul dintre oaspeții ei.

El voia să iasă în lume cu ea dincolo de aceste încăperi, dar, chiar dacă izolarea ei nu ar fi fost impusă de perioada de doliu, rușinea de a fi văzută cu el ar fi fost imposibil de trecut cu vederea.

Trei dintre frații lui se căsătoriseră cu nobili, dar nici unul dintre cei care li se alăturaseră în familie nu avea rude care să depindă de statutul lor, de reputația ireproșabilă care li se cerea celor de rang. Nici unul dintre ei nu avea surori care necesitau sprijin pentru a avea un viitor bun, pentru a încheia o căsătorie bună, iar legătura lor ar fi distrus aceste perspective și posibilitatea unui viitor pentru ele. Nici unul dintre ei nu avusese atât de mult de pierdut.

În timp ce el se apropie, ea se întoarse de la fereastră, zâmbindu-i larg, lacrimile curgându-i pe obraji.

– Sunt însărcinată.

Pentru că fusese cu ea în fiecare noapte fără protecție, nu era surprins și nu o întrebă dacă era sigură. Cu toate acestea, cuvintele îl loviră cu forța unui pumn în piept. Îi era greu să respire și, fără să se gândească, lăsă privirea în jos și puse palma pe pântecul ei, ca și cum se aștepta să miște, ca și cum se putea conecta cu copilul care creștea în ea probabil de cel puțin o lună. Îi era greu să creadă că ea era în viața lui de atât de puțin timp, mai ales că fiecare noapte petrecută împreună părea să fie unică față de cea dinainte.

Ea își puse mâna peste a lui.

– Bănuiam de câteva săptămâni, dar mi-a fost teamă să sper prea mult. Doctorul mi-a confirmat în această după-amiază. Întotdeauna m-am temut că sunt stearpă. Că era vina mea că Lushing nu avea moștenitori, zise ea, suspinând și ducându-și mâna la gură. Sunt atât de fericită!

El o trase în brațe, întrebându-se dacă ea putea auzi cum îi bătea inima de fericire. Fu cuprins de o bucurie neașteptată și se trezi că își dorea să urle în gura mea, de pe toate acoperișurile că această femeie remarcabilă avea să-i aducă copilul pe lume. Dar lumea nu trebuia să știe. Iar bula de fericire explodă, lovindu-se de realitatea care cerea obediență.

– Atunci de ce plângi? întrebă el, mulțumit că vocea lui emana putere și că era clară, în ciuda nodului pe care îl simțea în gât și care stătea să-l stranguleze.

Copilul avea să-i asigure Lenei locul în rândul aristocraților, avea să îi ofere posibilitatea de a-și vedea surorile bine situate. Avea

să-l crească la Sheffield Hall. Aiden nu se putea gândi la o reședință mai elegantă – oricum el nu ar fi putut să-i ofere o asemenea proprietate oricât de pline ar fi fost cuferele lui.

– Femeile plâng când sunt fericite.

– Ai zis cuiva?

– Nu, nu încă.

Lăsându-se pe spate, ea se uită la el.

– Am vrut să-ți spun mai întâi ție. Dar trebuie să fac un anunț public în curând pentru a alunga orice îndoieli cum că acest copil nu ar fi al lui Lushing.

El acceptase acest plan, știind condițiile, dar era mai dificil decât se așteptase, trebuia să renunțe la ideea de a fi tată, să-și aducă aminte că acest copil nu trebuia să știe vreodată adevăratele circumstanțe ale modului în care fusese conceput. El nu avea să știe că fusese creat din iubire și sacrificiu.

Îndepărtându-se de el, ea se întoarse la fereastră și privi afară.

– Acest copil o să câștige atât de multe! O să dețină totul. Surorile mele o să se bucure, zise ea întorcându-se să-l privească. Locul nostru în societate este asigurat. Ele o să se căsătorească bine. Dar niciodată nu o să știe cât îți datorează. Și cât îți datorez eu. Și asta regret.

– Nu am făcut-o pentru a obține mulțumirea lor blestemată.

– Atunci de ce ai făcut-o?

„Pentru că te iubesc. Pentru că mi-ai cerut asta." Dar, în loc să dea glas acestor gânduri, pur și simplu ridică din umeri.

– Apreciez o înșelăciune făcută bine. Pentru proprietățile pe care copilul o să le moștenească și pentru faptul că, dacă o să fie un băiat, o să aibă titluri. Și cu siguranță nu a fost mare greutate să te am în pat. Dar mi-am atins scopul. Este timpul ca asocierea noastră să se termine.

Ea ridică din sprâncene, ca și cum simțea că el se distanța deja, ridicând un zid în jurul inimii lui. Nu se așteptase să îl ridice atât de repede.

Dar el înțelesese că nu puteau continua așa cum făcuseră până atunci: trăind în lumea lor, ascunși în umbre. Deși el strălucea în ele, nu era o viață pentru ea. Ea merita nopți la teatru, să danseze în săli de bal impresionante, plimbări prin parc la braț cu un bărbat care să o facă mândră. Nu unul care se ocupa de răspândirea păcatului.

Înțelese în final de ce Finn riscase atât de mult pentru Lavinia, că îndrăznise să iubească o fată care avea să-i dea dureri de cap și de inimă. Căci, chiar dacă durerea era amară, avea și ceva dulce în ea, iar asta, credea el, se datora faptului că era capabil de asemenea emoții profunde. Dar știa că nu mai avea să simtă asta pentru altcineva în afară de Lena. Și pentru că ea conta atât de mult, știa că trebuia să o lase să plece, înainte ca acest copil pe care el nu-l putea recunoaște public să existe. Fiecare noapte de acum încolo avea să fie mai grea, urma să facă imposibilul: să plece din viața ei.

– Nu, zise ea, luându-i fața în mâini. Am fost de acord să continuăm să ne vedem.

– O să cobori pe scări fără să porți mască? O să te plimbi prin sala de jocuri lângă mine în condiția ta ca oamenii să vadă?

– Bineînțeles că nu. Sunt văduvă doar de două luni. Nu pot să-mi permit să dau impresii greșite și să-i fac pe oameni să se gândească că am venit la tine după moartea soțului meu. Poate în doi sau trei ani...

Întotdeauna avea să fie vorba de minciuni în relația lor publică, întotdeauna aveau să ascundă adevărul. Întotdeauna el trebuia să-i protejeze pe ea și pe copilul lor de bârfitorii însetați. Ținându-i mâna pe obraz, el se întoarse cu fața spre palma ei și îi sărută pielea delicată, mâna care îl alintase cu atâta pasiune și care nu mai avea să facă asta vreodată.

– A fost distractiv, draga mea, dar amândoi știam că era pentru scurt timp, iar asta a adăugat la entuziasm mister. Din experiență știu că plictiseala e nedorită. Te păcălești singură dacă tu crezi altceva.

– Nu vorbești serios, zise ea, trăgându-și mâna dintr-a lui, aparent rănită.

El își dori să se întoarcă în trecut, ca ei să fie mereu împreună, dar știa că trebuia să o îndepărteze fără milă, căci acesta era cel mai blând și bun lucru pe care îl putea face pentru ea.

– O să vreau să văd copilul, bineînțeles.

Întotdeauna în secret, pentru că nu puteau risca să observe cineva asemănarea dintre al doisprezecelea duce de Lushing și un bărbat care deținea o sală de jocuri și era proprietarul unui club care se ocupa de fanteziile femeilor.

– O să ne ocupăm de detalii mai târziu. Trimite-mi vorbă după ce ai născut, zise el, uimit de răceala cu care îi vorbise, de tonul pe care îl menținea în ciuda faptului că în interior se simțea sfâșiat.

Flăcări ardeau în ochii ei. Prefera să vadă flăcări în locul supărării, dar știa că ea avea să găsească puterea de a merge mai departe. Era unul dintre motivele pentru care o iubea. Ea nu avea să se răzgândească odată ce pornise pe acest drum..

– Se pare că te-am judecat greșit, Aiden Trewlove.

– Da, ce păcat! O să te conduc la trăsură.

– Nu te obosi. Pot să ies singură, zise ea, pornind cu pași siguri, hotărâți, cu brațele atârnându-i pe lângă trup.

– Lena?

Ea se opri, dar nu întoarse capul, iar el îi admiră stăpânirea de sine, furia.

– Să găsești un bărbat care să te iubească.

– Credeam că l-am găsit, rosti ea, deschizând ușa și țipând speriată.

Șeful de la sala lui de jocuri era acolo, cu pumnii ridicați, ca și cum se pregătea să lovească.

– Ce naiba este asta, Toombs? urlă Aiden.

– A venit o femeie să te vadă. Am condus-o în biroul tău. Te așteaptă acolo.

Lena se întoarse și îi aruncă o privire plină de furie, ca și cum bărbatul tocmai adusese dovezi că el îi fusese necredincios.

– Spune-i să revină mâine-dimineață. Mă văd cu ea atunci, zise el.

Nu era deloc în dispoziția de a se întâlni cu o femeie de rang nobil, care, cu siguranță, voia ca fiica ei să nu mai fie primită în club.

– Spune că e mama ta.

Panica îi cuprinse trupul. Mama lui nu venea niciodată acolo, nu era întru totul de acord cu acest loc. Ieși pe ușă înainte ca Lena să plece.

– Condu-o pe doamna, îi zise el lui Toombs când trecu pe lângă el.

– Nu am nevoie...

El auzi cuvintele Lenei, dar nu mai putu să înțeleagă și restul, căci pusese distanță între ei.

Se întâmplase ceva rău, teribil de rău. Altfel mama lui nu ar fi fost acolo. Mii de scenarii îi trecură prin minte, implicându-i pe frații lui și un accident groaznic.

Se grăbi către cameră și intră tumultuos. Nu era mama lui. Era Lady Elverton, care se așezase pe un scaun în apropierea biroului lui. Era palidă și întunecată. Părea să tremure. Un miros greu se simțea în aer, iar el observă coșul de gunoi care era de obicei în spatele biroului aproape de picioarele ei.

- Lady Elverton, ești bolnavă?

- Îmi cer scuze, dar se pare că la cină am mâncat ceva ce nu mi-a priit. Am început să mă simt rău pe drum încoace, dar se pare că abia am putut să ajung.

El se apropie și o ajută să se ridice, susținând-o de umeri.

- Permite-mi să te ajut să mergi la trăsură. Putem vorbi altă dată.

Ea îl strânse de mână, trăgându-l pentru a se așeza lângă ea.

- Nu mai pot trăi cu vinovăția. Te rog să mă ierți! zise ea ridicându-se tremurândă și atingându-i obrazul. Tu ești fiul meu.

Se părea că avea să fie o noapte care avea să-i aducă numai pumni în stomac, care amenințau să-l pună în genunchi.

Era un bărbat priceput, care putea cu ușurință să pună pe pânză imagini până în cele mai mici detalii. Observase asemănările dintre ei și înainte, dar renunțase la a urmări acele idei, considerându-le fanteziile unui bărbat care își dorea atât de mult să afle adevărul despre trecutul lui încât era capabil să vadă lucruri care de fapt nu existau. Dar, dacă ar fi schițat trăsăturile lui peste ale ei, forma ochilor, a feței... Cu toate acestea nu-i venea să creadă.

- La ultima întâlnire, ai zis că nu sunt.

- Rușinea m-a făcut să tac, rosti ea cu ochii în lacrimi. L-am lăsat să te ia. Eu... Oh, Dumnezeule, ai milă! strigă ea și se prinse de burtă, se aplecă, apucă coșul de gunoi și vomită din nou, lăsându-l să se simtă neajutorat, fără a putea face altceva decât să o mângâie pe spate până când ea se calmă.

El îi înmână batista lui, iar ea își ceru din nou scuze.

- Nu ești bine.

Ridicând-o în brațe, fu surprins să constate că era ușoară ca un fulg. Ieși din cameră, iar ea se lăsă peste el.

- Chemați medicul! strigă el.

Holul dădea în sala de jocuri și era sigur că unul dintre cei care lucrau pentru el avea să le sară în ajutor. Intră în camerele lui, bucuros să o vadă pe Lena mergând dintr-o parte în alta a șemineului,

îngrijorată și frecându-și mâinile. Detesta sentimentul de ușurare pe care îl simțea, modul în care simpla ei prezență îl calma, făcându-l să creadă că totul avea să fie bine.

– E Lady Elverton?

– Ea este, zise el, ducând-o în dormitorul lui și întinzând-o ușor pe pat pe contesă. Am înțeles că Toombs a zis că te așteaptă mama ta.

– Pretinde că e mama mea. Când ridică privirea, văzu uimirea din ochii Lenei, care apoi se uită când la el, când la contesă de mai multe ori, analizându-le trăsăturile. Se simte foarte rău. Am trimis după medic. Poți să mă ajuți să o fac să se simtă mai confortabil?

– Da, desigur.

În timp ce el scoase pantofii contesei, Lena îi desfăcu câțiva nasturi ca aceasta să respire mai bine.

– Îmi pare așa de rău, murmură contesa iar și iar. Somonul trebuie să fi fost prost.

– Nu te îngrijora milady, îi zise el. Doctorul o să ajungă repede.

– Nu am vrut ca el să te ia.

După ce îi puse o pătură peste trup, el se opri lângă ea și îi cuprinse mâna.

– Nu te gândi la asta.

– Mi-a zis că o să fii îngrijit bine.

– Am fost. Ettie Trewlove a fost o mamă minunată.

– Te rog să nu mă urăști.

– Nu aș face asta niciodată.

Pe tatăl lui, da. Pe această femeie, nu. Era conștient că Lena turna apă dintr-o carafă în vasul pentru spălat. După câteva clipe, veni aproape, se aplecă și începu să o șteargă pe femeie.

– Excelență, nu m-am așteptat să te văd aici.

– Poate că o să fiți suficient de drăguță încât să nu spuneți de prezența mea nimănui.

– Nu sunt genul care să bârfească. Cu toate acestea, mi-e rușine că vă fac să treceți prin asta.

– Milady, este privilegiul meu să am grijă de dumneata. Îmi pare rău că nu te simți bine.

Țipând, contesa se întoarse într-o parte, strânse genunchii la piept și puse o mână peste burtă.

– S-ar putea să vomit din nou.

Aiden apucă coșul și îl aduse lângă ea.

– Fă ce trebuie. Eu mă duc să aduc niște lapte. Să vedem dacă asta ajută la stomac.

Se grăbi să coboare la bucătărie și să aducă o sticlă de lapte și un pahar. Când se întoarse în cameră, se înspăimântă văzând-o mai fragilă, mai palidă. Nu-l ajuta nici faptul că Lena părea și ea mai îngrijorată. Așezându-se pe marginea patului, își puse o mână sub umărul ei și o ridică ușor, ținându-i paharul cu lapte la buze.

– Milady, bea asta!

Strâmbându-se, femeia sorbi încet.

– Așa. Încă puțin, spuse el, încercând să o încurajeze.

După ce bău destul și clătină din cap, el puse paharul deoparte și o ajută să se întindă pe perne.

Lena o șterse ușor la gură. Suspinând, Lady Elverton închise ochii.

– Poți să-mi povestești despre copilăria ta, domnule Trewlove?

Dacă voia să fie iertată, el se îndoia că dorea să audă adevărul, să știe despre nopțile pe care le petrecuse pe stradă, de nopțile când burta i se lipise de spate de foame, cât de urâte i se făcuseră călcâiele pentru că nu avea pantofi, cât de des tremura de îi clănțăneau dinții în gură din cauza lipsei de căldură și a cărbunilor și din cauza faptului că nu avea haine.

– Având în vedere circumstanțele, cred că poți să-mi spui Aiden.

Ea surâse.

– Luke, eu m-am gândit mereu la tine ca la Luke. Primul a fost Matthew. Apoi Mark. Luke. John. Johnny. Am putut să-l țin pe Johnny, vicontele de Wyeth, pentru că eram deja soția lui Elverton.

Vorbea încet, sacadat. El o strânse de mână.

– Păstrează-ți puterile, milady și odihnește-te. O să vorbim mai târziu.

– Trebuie să îndrept lucrurile. Nu știu cât timp mai am.

– Contele mi-a zis că nu te simți bine, zise Selena încet.

– Știi de ce ți-e rău? întrebă el.

– Din cauza unui soț care vrea să scape de mine. Preferă femeile tinere și frumoase. Anii au trecut peste mine, zise ea, abia reușind să-și țină ochii deschiși. Își simțea pleoapele grele. Încet, întoarse privirea către Lena. Ai grijă, ducesă! A pus ochii pe dumneata!

Selena nu se simțise niciodată atât de înfrigurată, deși stătea în fața șemineului și a flăcărilor, în salonul principal, căutând

să găsească căldură în dansul focului. Doctorul Graves, care ajunsese de puțin timp, o consulta pe contesă. Aiden stătea pe un scaun din apropiere, cu brațele pe genunchi și cu capul aplecat.

– De ce nu ai plecat? o întrebă el sumbru.

Indiferent cât de dure fuseseră cuvintele lui, indiferent cât de tare îi răniseră inima, ea nu putea să plece, nu putea să iasă din viața lui ca și cum ce se întâmplase nu însemnase nimic, ca și cum ea nu conta pentru el. Presupunea că pe viitor, în ocazii rare, avea să vină la club doar ca să-l privească. Avea să se bucure de orice moment pe care el îl putea petrece cu copilul lor. Deși nu fusese niciodată încântată cu planul gândit de Winslow și de implicațiile acestuia, nu își dăduse seama că Aiden avea să însemne atât de mult pentru ea.

– După felul în care ai plecat de aici, m-am temut că s-a întâmplat ceva. Am rămas pentru că m-am gândit că o să ai nevoie de mine.

– Mulțumesc pentru că m-ai ajutat, zise el, ridicând ochii spre ea.

– O să rămân până ce iese doctorul, în caz că pot să fac mai mult.

El doar încuviință.

– Știi de ce a venit să te vadă?

– M-am întâlnit cu ea în noaptea în care i-am zis lui Elverton să stea departe de tine. A mințit că nu era mama mea. Cred că adevărul a început să o apese. Avea nevoie să se elibereze de vinovăție.

– Pot să văd asemănarea în ochii tăi, în eleganța nasului. Elverton are nasul mai mare.

– Și eu am crezut că văd asemănările, dar mi-am zis că sunt rodul imaginației și că îmi dorisem ca ea să fie mama mea, că, în sfârșit, aveam să aflu cine m-a adus pe lume.

O durea inima pentru el.

– Nu am știut că voiai atât de mult să știi cine e mama ta.

El ridică din umeri și păru că își strânge mâinile și mai tare.

– Cred că fiecare copil fără mamă vrea să știe de unde vine. E mai ușor să te prefaci că nu ai nevoie să știi, că nu contează.

Ceea ce însemna că propriul lor copil trebuia să crească fără a se îndoi vreodată de originile lui. Poate că Aiden avea dreptate și trebuiau să se despartă și să meargă pe drumuri separate. Cât timp își mai putea potoli sentimentele, cât timp mai putea să ascundă dragostea pentru el, cât timp avea să treacă până când oamenii aveau să citească asta în ochii ei? Oare era drept să-i ceară să o aștepte câțiva ani, să pretindă că tocmai se întâlniseră?

– Cum te simți știind că vicontele de Wyeth este fratele tău?

– Am știut mereu că este fratele meu vitreg datorită lui Elverton, zise el, uitându-se la mâinile sale încrucișate. E un lucru straniu să știu că avem și aceeași mamă.

Ezită când zise mamă, iar ea se întrebă dacă ar fi fost mai ușor să afle adevărul când fusese mai tânăr sau să nu-l fi aflat niciodată. Oare fiul ei avea să caute asemănări în portretele lui Lushing? Oare avea să o urască dacă afla adevărul? Gândindu-se la aceste lucruri, ea se ridică, merse la bufet și turnă whisky în pahar pentru Aiden.

– Mulțumesc, zise el, luând o gură zdravănă.

Îngenunchind în fața lui, ea își puse mâinile peste încheieturile lui.

– Chiar dacă nu o să ne mai vedem în viitor, vreau să știi, trebuie să știi că, dacă ai nevoie de alinare vreodată sau de altceva, poți veni întotdeauna la mine și o să fiu acolo.

– Însă doar în umbre, spuse el cu atâta îndârjire încât o făcu să-i dea lacrimile. Chiar dacă reușim să facem cumva să-mi văd copilul și să petrec timp cu el, trebuie să fie în așa fel încât nimeni să nu mă vadă. Încep să cred că e mai bine să-l observ de la distanță.

– Vreau ca tu să ai această oportunitate de a-ți cunoaște fiul sau fiica.

– Și când ea sau el o să crească mai mare, mai înțelept, mai conștient de lume și o să se întrebe de ce am așa un interes...

– Pentru că ești prietenul meu.

El clătină din cap.

– Te-am vrut atât de tare, încât am ignorat toate consecințele acțiunilor noastre.

Putea citi în cuvintele lui că o mințise mai devreme. Nu se plictisise de ea.

– Ai ajuns să însemni mult pentru mine, rosti ea. Dacă mai contează, află că nu o să te uit. Dar ca noi să avem ceva care să semene cu o viață normală...

– Cred că a fost otrăvită, anunță Graves, venind spre ei.

Aiden se ridică în picioare, apoi o ajută și pe Selena să se ridice.

– Ce putem face pentru ea? întrebă el.

– Cred că ai făcut deja asta prin faptul că i-ai dat lapte. Mă bucur că nu ai așteptat venirea mea.

Îi luase mai bine de o oră ca să ajungă la ei.

– Cum ajută laptele? întrebă Aiden.

Graves își îndoi cotul pentru a-și susține celălalt braț, scărpinându-și bărbia.

– Nu sunt sigur în totalitate, dar se pare că neutralizează arsenicul dacă nu a fost digerat complet.

– Arsenic? A fost un accident când a folosit creme sau prafuri?

Selena putea să vadă furia din ochii lui Aiden crescând, iar ochii îi scânteiau de mânie.

– A zis că s-a simțit bine până în seara asta și, cum totul s-a întâmplat dintr-odată, cred că i-a fost pus în mâncare sau băutură la cină, răspunse Graves.

– Cine? întrebă Aiden.

– Aceasta este întrebarea, nu-i așa?

– Contele de Elverton, spuse Selena încet. A venit recent să mă vadă și să-mi ceară mâna din nou. L-am asigurat că nu o să devin amanta lui.

– De ce nu mi-ai spus? întrebă Aiden.

– Pentru că nu am vrut să-l înfrunți și să-l enervezi. E un om puternic și m-am gândit că mă descurc singură. Dar acum mă întreb dacă nu l-am încurajat ca să-mi facă loc în calitate de soție. Să-mi arate că poate.

Aiden se uită la doctor.

– Există vreo cale să dovedim că el a otrăvit-o?

– Într-o reședință ca a lui, chiar dacă am găsi mâncarea plină de arsenic, cu atâția servitori prin preajmă, pur și simplu ar spune că a fost altcineva.

– Atunci o să mă ocup eu de el.

– Acesta e tonul unui om care este pe cale să facă ceva prostesc și care o să-i asigure sfârșitul la spânzurătoare. Vorbește cu inspectorul-șef Swindler de la Scotland Yard. S-ar putea să aibă o idee.

– Dar dacă l-am putea face să recunoască? întrebă Selena.

Aiden miji ochii.

– Și cum am face asta?

– Dacă suspiciunile mele sunt adevărate, iar el i-a făcut asta pentru a mă câștiga, dacă l-aș invita la ceai, poate că ar simți nevoia să-mi spună cât de mult s-a sacrificat pentru a mă avea.

– Nu. Nu te-aș vrea în preajma acelui nenorocit.

– Nu aș fi singură. Tu și inspectorul-șef ați fi aproape, ascunși undeva și ascultând, dat fiind că o să fie important ca un ofițer al legii să audă ce are el de spus.

– Nu.

– Aiden...

– Din două motive, Lena. Primul e că nu vreau să te pun în pericol. Riscul este prea mare. El ar putea înnebuni dacă descoperă că l-am păcălit și ar putea să te rănească. Și al doilea: dacă este considerat vinovat de comiterea unei crime pentru care ar putea să fie spânzurat – și, crede-mă, nu m-ar deranja să-l văd spânzurat –, cred că există suficiente motive ca averea și proprietățile să-i fie luate de Coroană, ceea ce ar însemna că moștenitorul lui nu o să mai primească nimic.

Ochii ei se limpeziră.

– Iar tu nu i-ai face asta fratelui tău, deși nu-l cunoști.

Aiden încuviință scurt.

– Eu și Finn o să ne ocupăm de el, iar el o să regrete ziua în care s-a născut.

Selena nu mai avea nici un motiv să stea, dar nu putea pleca. Dacă nu se îndrăgostise de Aiden înainte, cu siguranță o făcuse în această seară, urmărindu-l cum se comportase cu mama lui, cum o îngrijise, asigurându-se că băuse suficient lapte. Îi povestise despre copilăria lui, despre un câine pe care îl avusese odată, despre plăcintele cu carne preferate, despre cărțile care îi plăceau.

Selena se așeză pe un scaun în apropiere, știind că, de dragul acestei femei, spunea numai lucruri frumoase din viața lui doar ca ea să nu se simtă vinovată pentru că nu-l crescuse.

– Eu și frații mei intram mereu în belele, iar Gillie se ținea după noi. Mama a reușit să ne țină un acoperiș deasupra capului, mâncare în stomac și haine pe noi. Pantofii erau câteodată o problemă, dar nu m-a deranjat niciodată să umblu desculț. Îmi plăcea să simt sub picioare diferite materiale și texturi și puteam să alerg mai tare fără greutate în picioare.

Ochii lui îi întâlniră pe ai Selenei, iar ea își aminti cât de insistent fusese în acea primă seară când îi scosese pantofii. Se întrebă dacă el alergase vreodată în trifoi. Își dorea să aibă ocazia să meargă împreună la un picnic la râu.

– Ai iubit-o pe femeia care te-a primit, zise contesa slăbită.

– Încă o iubesc. După felul în care ne-a îngrijit, nu ai fi zis că nu ea ne-a dat naștere.

– Am vrut asta pentru tine. După ce ne-am căsătorit, l-am întrebat dacă aș putea să-mi aduc copiii la mine, dar el nu-și amintea unde fuseseră duși cu toții. Mai erau și alte amante, alți copii. Întotdeauna îi găseam scuze. Era un bărbat cu nevoi puternice și cu porniri. Avea o vitalitate deosebită. Cum să îl satisfacă o singură femeie?

– Mi-ai zis că l-ai iubit.

– Da... când eram tânără. Apoi, el mi-a frânt inima de prea multe ori. Mi-a lăsat goluri în care s-a sădit regretul.

Selena se întrebă dacă avea să vină vremea să regrete târgul pe care îl făcuse, decepția pe care o punea la cale. Deja simțea goluri în inimă pentru că Aiden nu avea să fie în viața ei.

– Nu te mai întorci la el, zise Aiden încet. O să stai aici până când îți revii și apoi o să găsim un loc unde să stai.

– Trebuie să-i spun lui Johnny.

– O să mă ocup eu de asta. Încearcă să dormi!

– Ești un băiat așa de bun...

Dar Selena știa că el era un bărbat excepțional. Când contesa adormi în sfârșit, Aiden se uită spre Selena și îi făcu semn cu capul. Ea îl urmă în salon.

– Trebuie să te duci acasă, zise el încet. O să răsară soarele curând.

– Nu înțeleg cum Elverton poate fi atât de nemilos, de dezgustător. Dacă mama ta nu ar fi venit aici, ar fi murit. Și cine ar fi știut despre circumstanțele morții ei?

– Ea e cu mine acum, iar eu o s-o țin în siguranță.

Ea nu se îndoia de cuvintele lui sau de abilitatea de a face asta.

– Când ai de gând să-l înfrunți pe Elverton?

– În seara asta. O s-o țin pe contesă aici până ce rezolv problema.

– Când scapi de toate astea, poate vorbim despre viitorul nostru.

– Noi nu avem un viitor, Lena. Nu am avut niciodată.

– Eu nu te pot uita așa de ușor.

– Ești o femeie mult prea vibrantă ca să nu-ți trăiești viața cu un partener.

– Poate că există o altă cale.

El clătină din cap.

– Trebuie să pleci.

– Poți să-mi mai dai un sărut de rămas-bun?

Nu ar fi trebuit să ceară asta, dar, din momentul în care buzele lui se uniră cu ale ei, fu încântată că o făcuse. Era dulce-amar să știe că era ultimul sărut și să știe că niciodată nu avea să fie suficient.

Când el se retrase, ea îi zâmbi delicat, se întoarse pe călcâie și ieși din viața lui pentru a intra în viața pe care crezuse că și-o dorea până la apariția lui.

Capitolul 23

Contele de Elverton își turnă scotch și se trânti pe un scaun, în bibliotecă, meditând. Noaptea trecută, când el fusese la club, soția lui chemase o trăsură. Trăsura și vizitiul nu se întorseseră încă. Nimeni nu părea să știe unde plecase contesa lui.

Se gândise până seara ce să facă. Oare era bine să dea alarma și să pună oamenii să o caute sau mai bine era să aștepte până când cineva avea să-l informeze că era moartă? Pentru că avea să moară sau cel mai probabil era deja moartă. Poate că murise în trăsură, iar vizitiul se speriase prea tare ca să o mai aducă înapoi. Sau murise în altă parte, iar el nu o găsise încă.

Ar fi trebuit să fie șocat, bineînțeles, zdruncinat.

O voia pe Polly, voia să intre în ea și să se piardă acolo, dar nu ar fi fost bine să fie prins cu mădularul în ea când vestea despre moartea contesei avea să ajungă la el. Era mai bine să-și petreacă timpul sădind minciunile, planificându-le, exersându-și supărarea. Era și o șansă mică ca ea să fi supraviețuit. Dacă se întorcea acasă, trebuiau luate măsuri mai directe pentru că el hotărâse ca, într-un fel sau altul, Selena Sheffield, ducesa de Lushing, să devină soția lui într-un an.

Aiden se dusese să-l caute pe Finn și să-i explice situația, știind că fratele său nu ar fi ezitat să se urce pe cal și să-l însoțească la reședința lui Elverton. Nici nu se sinchisiseră să bată la ușă, ci pur și simplu intrară și îi cerură majordomului să le spună unde să-l găsească pe conte. Fără a mai aștepta introducerea formală, porniră pe hol și apoi intrară direct în bibliotecă, unde ticălosul care le dăduse

viață stătea pe scaun, lângă șemineu, cu un pahar în mână, sorbind dintr-un lichid de culoarea chihlimbarului.

Bărbatul pufni.

– Am vrut să scap de voi, bastarzilor, ca să nu mai am de-a face cu voi. Mă scoateți din sărite!

– Așa făcea și contesa? întrebă Aiden. Acesta este motivul pentru care ai otrăvit-o?

Contele înlemni, ca și cum nu mai putea să respire.

– Nu am făcut așa ceva. E moartă?

Aiden înaintă, se prinse de brațele scaunului și îl încolți pe nenorocit.

– A venit la mine. Am avut grijă de ea toată noaptea. Dar doctorul William Graves confirmă că a fost otrăvită cu arsenic, cel mai probabil în timpul cinei.

– Trebuie să fi fost un servitor. O să scap de mulți dintre ei.

Prinzându-l de rever, Aiden îl smuci din scaun cu atâta forță, încât îi sări paharul din mână, căzând pe podea.

– Știu că ai fost tu!

Bărbatul se foi, eliberându-se.

– Nu poți să dovedești asta. Nu poți dovedi nimic.

– Suntem conștienți de asta, dar nu înseamnă că nu ne putem asigura că se face dreptate.

– Atinge-mă din nou și o să mă asigur că ești arestat! Este împotriva legii să lovești un lord.

– Tu crezi că nouă ne pasă de amenințări? Ea este mama mea.

– Mama care mi-a cerut să scap de voi ca ea să poată trăi în lux.

Nu asta îi spusese ea lui Aiden. O credea.

– Trewlove, femeia aia blestemată, trebuia să vă omoare. Ar trebui să merg să-i cer despăgubire pentru toate necazurile mele.

Aiden îl lovi puternic și rapid exact în față, făcându-l să icnească și să se dea în spate de durere, apoi să alunece pe podea. Finn îl luă de sub umeri, ajutându-l să se ridice. Odată ce lordul fu stăpân pe picioare, Finn îl prinse de o mână, ducându-i-o la spate și imobilizându-l.

– Ce naiba...

Aiden îl lovi cu pumnul în burta generoasă. Sunetul cărnii lovite îl satisfăcu.

– Soția ta este sub protecția noastră acum.

Încă o lovitură. Încă un icnet.

– Nu o să se mai întoarcă la tine.

Aveau să o instaleze într-o cameră din hotelul lui Mick, până ce găseau altă locuință. Își desfăcu jacheta, o trase de pe umeri, apoi o aruncă pe birou, flexându-și umerii.

– Nu ai nici un drept, urlă contele, cu fața roșie.

– Noi protejăm ce este al nostru.

Aiden voia să își potolească setea de a-l lovi. Dădu cu forță. Contelui i se muiară picioarele, dar Finn scrâșni din dinți și îl ținu drept.

– O să ne asigurăm că mori tu primul!

Nu intenționa să-l omoare pe bărbat, dar nu urma să plece până ce nu avea să-l bată bine. Îi mai dădu trei pumni, fiind satisfăcut când îl auzi pe ticălos icnind și gemând. Se dădu un pas în spate și îi făcu semn lui Finn, care îl eliberă din strânsoare. Contele căzu pe podea ca un sac de cartofi. Cu zgomot. Avea fața roșie de furie și ochii plini de ură și respira greu, ca și cum nu era suficient aer în încăpere. Aiden se lăsă pe genunchi în fața lui.

– O să stai departe de ducesa de Lushing. O să stai departe de soția ta. De fapt, cred că o să stai departe de toate amantele pe care le ai. O să te urmărim cu atenție și nu o să ezităm să te vizităm din nou pentru a ne asigura că ai înțeles.

– Bast...

Gura îi înțepeni, iar o parte din față păru să i se topească, apoi începu să strige de durere.

Finn îngenunche lângă Aiden.

– Ce naiba e cu el?

Loviturile pe care i le aplicaseră l-ar fi imobilizat pentru un timp, dar reacția lui fu mai puternică de atât. Privindu-i fix, contele nu mai părea să fie conștient, dar cu siguranță nu era nici mort.

– Oare e apoplexie? întrebă Aiden.

– Cred că e posibil. Dacă nu e, nu o să am milă față de el.

– Nici eu nu o să am. A făcut atâta rău.

Graves ajunsese și se dusese în dormitorul contelui să-l examineze. Aiden plecase spre club pentru a o informa pe contesă ce se întâmplase, iar ea se întorsese cu el la reședință. Aiden și Finn erau cu ea în salonul principal, așteptând diagnosticul medicului.

Ușa principală fu trântită, iar ecoul sunetelor răsună peste tot. Cu toții se ridicară în picioare, în timp ce un tânăr intră grăbit

în salon. Aiden nu avea nevoie de prezentare pentru a ști că era vorba de vicontele de Wyeth. Se văzu pe sine în bărbatul din fața lui, cu părul șaten, cu ochii întunecați și cu bărbia impunătoare.

– Mamă, zise el și o cuprinse de umeri pe contesă, înainte ca ea să poată scoate vreun cuvânt.

– Am plecat din club de îndată ce am primit mesajul despre tata. Cum se simte?

Aiden simți o invidie nejustificată pentru relația dintre ei, precum și pentru faptul că era oficială. Ea nu era mama lui. Mama lui era Ettie Trewlove. Cu toate acestea, nu se putu abține să nu creadă că i-ar fi găsit brațele la fel de primitoare ca ale mamei lui.

– Doctorul Graves e cu el acum. Sperăm să avem vești curând.

– Nici tu nu arăți prea bine.

– Nu m-am simțit bine nici eu, dar sunt în regulă acum.

– Tatăl tău a încercat să o otrăvească, îi zise Aiden.

– Dumnezeule! strigă Wyeth aparent îngrozit și începu să o analizeze mai îndeaproape pe mama lui.

– E adevărat?

– Mă tem că da, dar nu am dovezi. Am fost otrăvită. Doctorul Graves poate să îți spună asta, dar nu pot dovedi că tatăl tău este vinovat. Aș fi fost moartă acum dacă nu era Aiden.

– Aiden?

– Fratele tău, zise contesa încet, uitându-se spre el.

Privirea lui Wyeth se îndreptă spre Aiden cu atâta rapiditate, încât fu surprins că nu auzi un zgomot, de parcă ar fi căzut pe podea ceva greu. Bărbatul îl studie, fiind în mod clar curios.

– Unul dintre bastarzii tatei despre care am auzit zvonuri?

– Și unul de-ai mei, rosti contesa încet, dar Aiden nu simți vreo urmă de rușine în glasul ei.

Pur și simplu spunea un adevăr. Uimit, fiul ei legitim își mută privirea asupra ei.

– Deci și acele zvonuri sunt adevărate.

Aiden se îndoia că bărbatul îl vedea ca pe o amenințare, pentru că oricum copiii născuți din flori nu aveau dreptul la moștenire, chiar dacă părinții lor se căsătoreau până la urmă. Doar cei care se nășteau ca urmare a unei uniuni recunoscute de Dumnezeu aveau drepturi, așa că Wyeth ar fi moștenit oricum titlurile tatălui și proprietățile. Ea încuviință.

– Permite-mi să ți-l prezint pe domnul Aiden Trewlove.

– Trewlove. Acesta e un nume care se află pe buzele tuturor zilele astea. Nu știu dacă trebuie să fiu încântat sau îngrozit că facem cunoștință.

– Îngrozit e calea mai sigură, îl asigură Finn, atrăgându-i atenția lui Wyeth.

– Un alt bastard, presupun, văd asemănarea cu tata și la tine, zise tânărul lord, privind către mama lui. Tot al tău?

Ea clătină din cap.

– Finn s-a născut la șase săptămâni după mine, zise Aiden.

– Tatăl tău a avut mereu un apetit crescut, rosti contesa roșie în obraji, poate pentru că spusese ceva destul de intim. Nu era satisfăcut dacă era doar cu o... doamnă, zise ea pe un ton plat, devenind palidă la față și începând să se clatine.

Atât Aiden, cât și Wyeth veniră spre ea, ajutând-o să se așeze pe canapea.

– Îmi cer scuze. Se pare că nu mi-am revenit complet, așa cum am crezut.

– Poftim, zise Finn întinzându-i un pahar cu apă pe care îl luase de pe masă.

Luându-l de la el, Aiden îl puse în mâna mamei lui, strângându-i degetele în jurul paharului.

– Trebuie să bei asta, să te hidratezi. Sunt ordinele domnului Graves.

– Și ale tale. Se pare că mama voastră v-a crescut frumos.

Făcând întocmai, ea sorbi încet. Așezat lângă ea, Wyeth o luă de mână. Era vădit îngrijorat, iar din tandrețea cu care o trata, se vedea că ținea la ea.

– De ce nu ai venit la mine când ți-ai dat seama ce ți-a făcut tata?

– Nu mi-am dat seama la început. M-am gândit că pur și simplu am mâncat ceva ce nu mi-a picat bine. M-am dus la clubul lui Aiden pentru a vorbi cu el, pentru a-i mărturisi că este fiul meu, dar mi s-a făcut rău, iar el m-a ajutat.

– Nu o să stai aici. O să vii la reședința mea, unde o să fii în siguranță, zise el, clătinând din cap. Cred că a vrut să scape de tine pentru că i s-au aprins călcâiele după o femeie mai tânără, la fel de frumoasă ca tine. Probabil ducesa de Lushing. Am văzut cum a urmărit-o în grădină în ziua înmormântării ducelui. Am vrut să-l cred

nevinovat, considerând că s-a dus să-i prezinte condoleanțe și să o consoleze. Dar nu aș fi surprins să aflu că i-a făcut o propunere. Ar fi trebuit să mă duc după el.

– Nu este responsabilitatea ta, dragul meu. Deși cred că ai dreptate când vine vorba de ducesă. Și eu, la rându-mi, am văzut că s-a dus după ea în grădină. Și, înainte de asta, am văzut pofta din ochii lui când o privea.

Aiden se lupta cu impulsul puternic de a urca în dormitor și de a-l mai bate o dată pe nemernic, doar că de această dată nu mai intenționa să se oprească decât când era mort. Știuse că o abordase pe Lena, dar auzind asta, se înfurie din nou.

– Mă așteptam de ceva timp ca el să facă asta, spuse contesa, uitându-se la Aiden. Acesta e motivul pentru care nu am obiectat când a adus-o pe târfa aia aici. Toleranța mea mi-a permis să respir până astăzi. De ceva timp, suspectez că a scăpat de prima soție pentru a-mi face loc.

– Bastardul, ziseră cei doi fii ilegitimi ai lui la unison. Ticălosul!

Wyeth se ridică în picioare și începu să se agite cu pumnii strânși.

– Trebuie să găsim o cale de a ne confrunta cu tata și de a rezolva asta. Nu am forța în mine să-l omor, zise el încuviințând și oprindu-se în fața lor. Dar pot să-l internez la azil. În mod clar nu se simte bine și este un pericol. Nu o să permit ca mama să mai fie în pericol.

– Dacă ce am văzut eu și Finn e un atac de apoplexie, zise Aiden, nu cred că o să mai fie un pericol pentru nimeni.

– Și de ce erați voi doi aici? întrebă Wyeth, întorcându-se lângă mama lui.

După ce se așeză pe scaun, Aiden îi povesti totul, inclusiv despre bătaia pe care i-o dăduse bătrânului.

– Mi-aș fi dorit să fiu aici cu voi, să-i fi dat și eu câțiva pumni. Toată viața mi-a fost rușine că sunt fiul lui. Își răsfață amantele, cheltuiește o avere cu ele ca să le țină în case, să le ia haine, bijuterii. Scapă de copiii pe care îi aduce pe lume.

– *Scapă* e un termen cam dur. Le găsește case iubitoare. Aiden și Finn sunt dovada acestui lucru.

Wyeth privi către Aiden, iar el văzu lupta care se dădea în interiorul tânărului. Oare îi ascunsese adevărul acestei femei pe care o iubea?

– Nu, mamă. Sunt puține excepții. Când e amețit, vorbește destul de tare, îi place să se audă vorbind, vrea ca alții să-l audă. Nu de puține ori, l-am auzit cum le dădea sfaturi altora ca să scape de bastarzii lor ca să nu fie deranjați pe viitor.

– Dar mi-a promis!

– Poate că a făcut o excepție pentru tine, zise el, dar Aiden citi în tonul lui Wyeth că nu existau excepții.

Cât de norocos fuseseră el și Finn că ajunseseră la Ettie Trewlove!

– Întotdeauna mi-am imaginat că moștenitorul lui avea o viață minunată, zise Finn.

Wyeth pufni.

– Când mă băga în seamă, ceea ce se întâmpla rar, întotdeauna îmi înșira lucrurile cu care îl făceam de râs sau pe care nu le făceam la nivelul așteptărilor lui. El era cel mai bun la crichet, cel mai bun navigator de iaht, cel mai bun călăreț. Era mai bun la toate. Eram mereu în competiție. Iar când îl învingeam, se enerva și găsea tot felul de minusuri în realizările mele. Ajunsesem în punctul în care nu-mi mai păsa dacă îl mulțumeam sau nu.

Se auziră niște pași pe scări. Sumbru, doctorul Graves intră în salon. Bărbații se ridicaseră, dar Lady Elverton rămăsese așezată. Aiden nu știa ce îi comunicase Graves lui Wyeth, dar tânărul se dădu la o parte, iar doctorul se alătură contesei pe canapea prinzând-o de mână.

– Așa cum mă temeam, Lord Elverton a suferit un atac de apoplexie. Foarte sever. O bună parte din trupul lui a amorțit. Pare că și-a pierdut abilitatea de a vorbi. Mă tem, milady, că în prezent e paralizat la pat și nu cred că asta o să se schimbe prea curând.

Fără a-și trăda emoțiile, contesa încuviință încet, ca și cum se așteptase la cuvintele lui.

– Cât de mult? Cât de mult o să sufere?

– E greu de spus. Poate să fie un timp scurt, de câteva ore, sau lung, de câțiva ani.

Indiferent cât de lipsit de milă era, Aiden spera să fie vorba de ani. Voia ca bărbatul care se comportase astfel să nu aibă nimic de făcut decât să se gândească la faptele lui și să trăiască cu nefericirea pe care o pricinuise altora.

– Nu există tratament? întrebă Wyeth.

Graves se uită către viconte.

– Mă tem că nu, milord. Ați putea angaja o servitoare care să aibă grijă de el, care să-i miște membrele ca mușchii să nu se atrofieze, în speranța că o să-și recapete simțurile.

– Nu, zise contesa. Nu o să avem nevoie de servitoare. El este soțul meu, iar eu o să mă ocup de el. Valetul lui se poate ocupa de sarcinile neplăcute, precum spălatul, ca să fie curat. O să-i cresc salariul.

– E nevoie de foarte multă răbdare ca să aveți grijă de un invalid, zise doctorul blând.

– Să am grijă de soțul meu a implicat mereu mult sacrificiu.

– Lady Elverton...

Ea îl bătu peste palmă.

– Nu te preocupa, doctore. Nu o să-i pun arsenic în mâncare. Nu o să-i grăbesc sfârșitul.

El încuviință.

– Cum vă simțiți, milady?

Ea îi zâmbi cu căldură. Aiden își imagină că s-ar fi uitat la el la fel când era mic și intra în belele – asta dacă i s-ar fi permis să rămână în viața ei.

– Obosită. Dar îi am pe fiii mei care au grijă de mine. O să rezistăm în fața acestei tragedii, o să fiu puternică.

Două lucruri îl șocară pe Aiden. Primul era că ea considera această situație o tragedie. Și al doilea era că se referea la el ca la fiul ei. Graves probabil înțelesese la cine se referea sau poate că îi mărturisise cât timp o îngrijise, dar se uită la Wyeth și la Aiden înainte de a se ridica în picioare.

– Atunci vă las în grija lor. Să trimiteți vorbă dacă aveți nevoie de ceva.

Ea se ridică grațios în picioare.

– Mulțumesc. Johnny, te rog, fii bun și condu-l!

– Pot să ies singur. Mulțumesc, milady, zise el, încuviințând scurt. Domnilor!

Apoi ieși din cameră.

Nimeni nu se mișcă până când nu se auzi ușa principală închizându-se încet. Fără îndoială, doctorul ieșise încet, ca să nu-i deranjeze. Fără să scoată un cuvânt, Lord Wyeth se îndreptă către bufetul cu băuturi și turnă sherry într-un pahar pentru mama lui. Apoi le oferi lui Finn și lui Aiden câte un pahar de scotch.

– Faceți-vă comozi, domnilor!

Ei se așezară în timp ce Wyeth își luă un pahar de scotch și se așeză pe scaun, oftând.

– Deci asta e.

– Trebuie să preiei responsabilitățile tatălui tău, zise contesa, iar Wyeth ridică ușor din umeri.

– Nu o să fie greu. Am preluat oricum multe responsabilități, mai ales în ultima vreme, spuse el, studiindu-l pe Aiden. Tu ești bastardul care îl plătea pe tatăl meu cu o sumă frumușică lună de lună?

Majoritatea oamenilor spuneau cuvântul bastard ca și cum ar fi fost plin de venin, dar Wyeth îl rostise cu un soi de respect, ca și cum era o onoare.

– Până când Finn l-a vizitat acum câteva luni pentru a stopa înțelegerea.

El încuviință făcând un semn ce părea a fi admirație față de Finn.

– Atunci tu ești bastardul care i-a rupt mâna?

– Eu sunt.

– A plâns?

– A urlat ca un copil.

Vicontele rânji.

– Îmi imaginez că așa a făcut.

Se întoarse către Aiden.

– Cum a reușit să te escrocheze?

– Finn a fost arestat pentru că a furat un cal. Urma să fie trimis în Australia. Știam că Elverton e un om influent, așa că i-am cerut ajutorul, crezând că avea să-i pese că un bărbat sânge din sângele lui era trimis în partea cealaltă a lumii. A fost de acord să ajute doar dacă îi dădeam o parte din câștigurile mele de la sala de jocuri.

– Așa că Finn a scăpat.

– Nu, zise Finn tăios.

– Nu am fost transportat, dar am făcut cinci ani de închisoare.

Wyeth pufni.

– Normal. Tatăl nostru nu este cunoscut pentru bunătatea lui...

– El nu este *tatăl* nostru, interveni Aiden.

Vicontele îl analiză atent, dar Aiden nu-și feri privirea. Mai degrabă i-o înfruntă, studiindu-l la rându-i. Nu îl vedea pe conte reflectat în acest tânăr, îl văzu îngrijorat, loial și devotat mamei lui. Calități care îi scuzau originea.

– Nu, presupun că nu e, zise Wyeth sorbindu-și scotch-ul. Să fii mândru de asta! Registrele tale cu sumele pe care i le-ai trimis sunt cu siguranță mai exacte decât cele pe care le ținea el, mai ales că avea obiceiul să ia mai mult decât dădea. Te rog să-mi trimiți cifrele și o să mă asigur că suma îți va fi returnată.

Aiden se uită surprins către Finn înainte de a o privi pe... mama lui. Presupunea că putea să-i spună așa fără a se simți prost față de mama lui adoptivă, datorită căreia ajunsese ce era. Contesa părea destul de liniștită, iar pe buze parcă i se putea citi un zâmbet vag, ca și cum se bucurase de schimbul de replici dintre ei.

– Credeam că situația financiară a contelui este o... provocare.

Fratele lui – fratele lui vitreg – rânji.

– A lui este. A mea nu. De fiecare dată când ne certam din cauza cuferelor goale, îmi dădea o parte din plata ta pentru a mă împăca sau mai mult pentru a mă învăța cât de greu este să administrezi banii. În plus, pentru a-mi pedepsi comportamentul, mi-a lăsat proprietatea pe mâini, ca să văd cât de greu e să îți ajungă banii. Însă, pentru că el nu s-a interesat niciodată de afacerile mele, nu a știut că eu și niște prieteni avem o pasiune pentru investiții și chiar ne pricepem la asta.

Ultimele cuvinte fuseseră spuse simplu. Era un fapt. Nu o laudă. Iar Aiden își dădu seama că putea să-l placă pe acest bărbat, chiar mult. Lord Wyeth se aplecă spre el.

– Nu ar fi trebuit să-l plătești pentru a te asigura că își face datoria față de fiul lui. Eu am trăit toată viața înconjurat de zvonuri că are peste doisprezece bastarzi. Că i-a răspândit prin toată Londra. Nu este un om care să aibă parte de respect din partea egalilor lui, ceea ce m-a făcut să-mi doresc ca eu să am. Cred că trebuie să ne plătim datoriile. Nu aș putea să trăiesc liniștit dacă nu aș plăti ce îți datorează. Ca să fiu sincer, ar fi trebuit să te caut mai devreme, dar nu eram sigur că aveai să-l primești cu brațele deschise pe fiul pe care l-a păstrat.

– Nu ai avut de ales. Nici unul din noi nu a avut de ales. Dar aș vrea să cred că toți ne-am descurcat cum am putut având în vedere circumstanțele, zise el și se ridică. Acum, pentru că știu că o să fii în siguranță, contesă, eu și Finn o să plecăm.

– Mă bucur că ați putut să vă cunoașteți în cele din urmă, zise ea. Sper ca o legătură de durată să se nască între voi.

Aiden rânji către viconte.

- Sora noastră, Gillie, are o tavernă, Sirena și Unicornul. Poate ni te alături odată la un pahar.

- Mi-ar plăcea mult, zise el, uitându-se la mama lui.

- Dacă ai probleme vreodată, să-mi dai de veste.

- Poate că o să vii la cină cândva, zise femeia.

- Nu o să rămân un străin. Îți promit asta! O să trec mâine să văd cum te mai simți.

- Eu tot sper că o să găsesc undeva o listă cu toate locurile în care Everton a dus copiii, deși cred că, după ce a scăpat de ei, nu s-a mai gândit la asta. Dar știu din experiență că ei nu pleacă niciodată din sufletele mamelor, zise femeia.

- Îmi place fratele nostru, zise Finn.

Stăteau la masa din spate de la Sirena și Unicornul, sorbind din beri ca și cum toată berea din Anglia avea să dispară a doua zi sau avea să fie interzisă. Se duseseră să-l vadă pe Elverton înainte de a pleca. Aiden se așteptase să simtă vreun soi de satisfacție văzându-l pe conte în acea stare. Dar se simțise trist că o asemenea scursură existase.

- Nu știu cum a reușit să iasă așa decent. Știu doar că mă bucur că acel nenorocit nu m-a păstrat, zise Finn rânjind.

- Ticălosul!

Aiden râse. Dumnezeule, cât de bine se simțea să râdă!

- Da. Ticălosul!

- Fratele nostru cred că trebuie corupt un pic.

- Iar tu, în calitate de proaspăt căsătorit și fericit, ești gata să faci asta.

- Da, ai dreptate. Acele zile sunt în trecut.

Un timp, amândoi sorbiră în tăcere din licori.

- Loviturile tale nu i-au cauzat apoplexia, zise Finn în cele din urmă.

- Nu, dar prezența noastră a făcut-o. Avea fața roșie de furie și ură. Ne-a disprețuit.

- Eram o amintire a păcatelor lui.

- Nu cred că i-a păsat de păcate. Cred că pur și simplu nu voia să-l deranjăm. Eram un inconvenient.

- Mă bucur că ne-a dat și că nu ne-a recunoscut public niciodată. E dezgustător. Nu aș vrea să fiu asociat cu el, zise Finn, sorbind din bere. Mama ta însă pare decentă.

– A făcut greșeli în tinerețe, zise Aiden.
– Nu facem cu toții?
– Îmi pare rău că Lady Elverton nu știe cine ar putea fi mama ta.
– Nu mi-a păsat niciodată atât de mult de origini, nu cum vă pasă ție și lui Mick, zise el terminându-și halba și trântind-o pe masă. O să mai comand una. Mi te alături?
Aiden privi în jur.
– Nu, am ceva de făcut.
– Salut-o din partea mea!
El miji ochii.
– Ești foarte enervant, știi asta, nu?
Finn avu îndrăzneala să rânjească.
– Pentru asta sunt frații.

Lady Elverton stătea pe marginea patului și își trecea mâinile delicat peste obrazul soțului ei, amintindu-și de ce odinioară îl iubise atât de mult, încât își ignorase tatăl și își dezonorase familia. Cum îi permisese să-i ia primii trei copii. El nu avusese niciodată răbdare cu copiii, iar ea bănuia că, dacă nu ar fi avut nevoie de un moștenitor, ar fi fost mulțumit cu prima soție, deși era stearpă.
– Clipește o dată pentru da, zise ea, iar el clipi. De două ori pentru nu. Închise și deschise ochii. Repetă gestul. Știi cine sunt?
El clipi. Ea îi cuprinse bărbia cu mâinile, atingând locul pe care odată îl umpluse cu sărutări – când era mai tânără, mai zveltă, când el o găsea atractivă. Înainte ca el să înceapă să aducă alte femei, alte amante care să-i strige numele. Avea nevoie de acele lucruri. Voia ca numele lui să fie pe buzele lor în momentul de eliberare. Și ea îi oferise același gest de sute de ori, chiar dacă nu simțise plăcerea suficient de des.
– Cei trei bastarzi pe care ți i-am pus în brațe, cei pe care nu m-ai lăsat să-i țin, ei erau sânge din sângele tău. Știi asta, nu?
El clipi. Ea se lăsă în jos și îl sărută pe frunte, pe tâmple, apoi încă o dată pe ureche.
– Moștenitorul pe care ți l-am dat... nu e al tău.
Era o minciună, dar avea să-l tortureze, să-i ocupe gândurile în timp ce avea să zacă acolo, fără a se putea mișca, doar mintea funcționându-i, prinsă într-un trup care cedase. Cu un zâmbet satisfăcut, ea se ridică de pe pat și se uită la el.

El clipi o dată, de două ori, de trei ori. Încercă să scoată cuvinte, dar îi ieșiră doar sunete înfundate.

– Ai grijă, dragul meu, îi zise ea calm. Nu vrei să ai alt atac de apoplexie, spuse ea, trăgând păturile peste el cu afecțiune. Acum, dacă ești bun și mă scuzi, trebuie să plec, mă așteaptă amantul.

Apoi, ignorându-i scâncetele de neliniște, ieși din cameră cu capul sus, simțindu-se din nou stăpână pe ea. După mulți ani. În camera ei, luă cartea *Rațiune și simțire* de pe noptieră, se ghemui într-un scaun și întoarse pagina marcată cu o panglică albastră. De-a lungul anilor, avusese mulți amanți, toți găsiți în interiorul paginilor romanelor. Favoritul ei era colonelul Brandon, iar el avea să-i țină companie în acea seară.

Sau în viitor, cine știe? Poate că avea să-și ia un iubit real. Acolo, în acea cameră, ca soțul ei să audă țipetele ei de plăcere. Ah, da, avea să-l chinuie cum o chinuise el!

Avea să meargă în vizită la clubul lui Aiden, să se bucure de toate viciile pe care le oferea. Nu mai avea să trăiască cu teama că putea face un lucru care să nu-i placă soțului, care să nu-i placă oricărui bărbat. Avea să caute fericirea și bucuria care îi scăpaseră și fugiseră de ea o bună parte din viață.

Selena nu fu deloc surprinsă când ușa camerei sale se deschise încet, după ora douăsprezece noaptea, iar Aiden intră, închizând-o și încuind-o în urma lui. Lăsând la o parte cartea pe care o citea, era recunoscătoare că el venise, sperase că avea să facă asta.

Confruntarea cu tatăl lui – cu bărbatul care îi dăduse viață – cu siguranță îl zdruncinase.

Ea dădu la o parte cuverturile, sări din pat și se întâlni cu el în mijlocul camerei, punându-și brațele în jurul lui, iar el ținând-o strâns în brațe. Suspină lungă, parcă secătuit, iar ea simți cum o parte din tensiunea lui se eliberă.

– Am whisky, șopti ea.

Adusese sus o sticlă și un pahar, în cazul în care el avea să apară.

– Tot ce am nevoie ești tu.

Cuvintele lui o făceau să se simtă umilă, iar inima i se strânse. Ridicându-și gura către el, așteptă ca el să o coboare pe a lui. Nu era pasiune, doar dorință și nevoie intensă. Putea să-l consoleze și voia să facă asta din momentul în care Lady Elverton îi mărturisise

cine era. În ciuda faptului că Aiden îi spusese că relația lor se terminase, ea nu avea puterea de a-i spune să plece. Discuția lor de noaptea trecută escaladase și, în ciuda cuvintelor lui aspre, știuse că el avea să vină la ea. Iar ea avea să-l primească cu brațele deschise.

Fără a-i da drumul, ea îl trase până ce ajunsese cu spatele la saltea. Îndepărtându-se ușor, îi cuprinse fața între mâini, observând pe chipul lui trăsăturile tuturor celor trei părinți. Contele și contesa de Elverton erau responsabili pentru ridurile și profunzimea trăsăturilor lui, pentru bărbia puternică, pentru gura pronunțată, pentru nuanța ochilor. Dar Ettie Trewlove îi șlefuise sufletul din acei ochi, zâmbetul care apărea atât de ușor, râsul care îi încânta inima. Trăsăturile fizice nu însemnau nimic fără lumina aceea care strălucea prin el. Da, era și ceva întunecat la el, dar nu atât de puternic încât să stingă flacăra, ci doar să o șlefuiască, iar asta îl făcea să fie mai complicat.

Coborându-și mâinile, ea le băgă sub jacheta lui, dând-o jos de pe umeri, pe brațe, până când căzu pe podea. Urmă lavaliera. Apoi vesta. El nu se mișcă, doar o ajută să-i dea jos hainele. Se întrebă dacă era șocat după tot ce se întâmplase cu tatăl lui sau dacă era nesigur cu privire la modul în care ea avea să-l primească.

După ce-l dezbrăcă, își desfăcu cămașa de noapte, ieși din ea, apoi îl luă de mână, se urcă în pat și îl invită să o urmeze. Doar o singură noapte trecuse de când fuseseră împreună și deja i se părea o eternitate. Când trupul lui o acoperi, ea gemu încet, recunoscătoare. Plăcerea de a fi cu el era totul.

El o cuprinse încet și senzual, cu sărutări și atingeri care îi trezeau fiecare centimetru de piele, ca și cum el încerca să memoreze fiecare por. Ca și cum știa că avea să fie ultima dată și nu voia să se grăbească, ci să și-o întipărească în minte, în suflet, așa cum ar fi făcut cu un portret în miniatură, ținut în medalion. Ca să fie sigur că se putea uita la ea și că o putea savura.

Iar ea știu că trebuia să-i răspundă la fel, atingând orice loc, punându-și buzele pe pielea lui, pe gât și pe umeri, alergând cu degetele pe spatele lui, trecând cu tălpile peste gambele lui.

Când o penetră, era mai mult decât pregătită.

Ridicându-se, stătu deasupra ei, uitându-se la ea, penetrând-o încet și adânc, ca și cum aveau toată noaptea la dispoziție, ca și cum nu trebuia să se furișeze înainte ca servitorii să se trezească. Erau atât de multe de spus! Atât de multe care trebuiau ținute în suflet. Nerostite

Ridicându-se, ea îi linse umărul, unde se adunase sudoarea, bucurându-se de gemetele lui. Lăsându-se în jos, își puse mâinile și brațele peste el, strângându-l puternic, mișcându-și șoldurile în același ritm cu al lui. Senzațiile creșteau, și totul din interiorul ei îl chema pe el.

Ea crezu că putea să-și controleze focul din interior, dar când explodă o făcu năvalnic, iar el îi cuprinse gura cu a lui, înghițindu-i strigătul, iar ea îi absorbi geamătul, trupurile lor încordându-se și mișcându-se spasmodic, amândoi atingând eliberarea în același timp.

Satisfăcut și extenuat, el stătea pe spate, cu Selena cuibărită lângă el, jucându-se leneș cu degetul pe pieptul ei, desenând cerculețe. Nu ar fi trebuit să vină, dar nu putuse să se abțină.

Avusese nevoie de ea precum pământul avea nevoie de soare, iar cerul nopții de stele.

Își aduse aminte de o vreme când faptul că împărțea o bere cu Finn ar fi fost de ajuns, după care și-ar fi continuat treaba. Dar în acea seară avusese nevoie de mai mult. Avusese nevoie de ea.

Încet, ea îi ridică mâna care stătea pe pântecul ei și o aduse în dreptul buzelor.

– Încheieturile îți sunt învinețite. L-ai lovit pe Elverton.

– De mai multe ori.

– O s-o lase în pace pe mama ta?

– Nu are de ales. A avut o criză de apoplexie. Finn zice că nu a fost vina mea, că s-a întâmplat din cauza furiei lui, nu a pumnilor mei.

Ridicându-se în cot, ea îi netezi părul.

– Cât de rău?

– Nu se poate mișca, nu poate vorbi. Aproape că i-am zis că tu îmi porți copilul, că fiul meu o să fie duce. Dar apoi mi-am dat seama că nu-mi mai pasă ce gândește. Întotdeauna am sperat că, dacă o să mă realizez, o să mă recunoască public. Dar nu are valoare părerea lui.

Ea se urcă pe coapsa lui până când ajunse între picioarele lui, iar jumătate din trupul ei se lipi de el.

– Nu semeni deloc cu el, să știi. Ești un om mult mai bun. Mai onest, mai real, mai blând.

Dar nu avea titlu și nici prestigiu. Să fii asociat cu un Trewlove nu-ți creștea statutul în societate. Dacă Lena voia ca surorile

ei să se mărite cu nobili, Aiden nu era cel care avea s-o ajute. Întinzându-se, el puse mâna pe pântecul lui.

– L-ai simțit mișcându-se?

Ea puse cealaltă palmă peste mâna lui.

– E prea curând.

El fu dezamăgit că nu avea să mai primească șansa de a-și simți copilul mișcându-se, iar dezamăgirea îl uimi. Nu se gândise niciodată că voia copii pentru că își luase prea multe măsuri de precauție. Acum îi plăcea ideea că copilul lui avea să crească în ea.

– Aiden, nu trebuie să ne despărțim imediat.

– E cel mai bine așa, Lena, să punem punct. Nu ar fi trebuit să vin în seara asta, spuse el, îndepărtând-o ușor de pe trupul lui și ridicându-se. Puse picioarele pe podea și rămase pe marginea patului.

Ea își puse palmele pe spatele lui.

– Mă bucur că ai venit.

El își dorea să se întoarcă și să o mai posede o dată, acesta fiind motivul pentru care trebuia să plece. Pentru că avea să o dorească mereu. Întotdeauna avea să-și dorească să vorbească cu ea. Întotdeauna avea să-și dorească să o mai țină în brațe. Întotdeauna avea să-și dorească un sărut. Ridicându-și hainele, începu să se îmbrace.

– O să-mi dai de veste după ce s-a născut?

– Nu crezi că drumurile noastre o să se mai intersecteze înainte de asta?

Rămânând cu spatele la ea, nu avu nevoie să se întoarcă pentru a-i citi tristețea din privire, i-o auzi în voce.

– Nu văd cum s-ar putea.

– Aș putea să deschid un magazin...

– Te rog, nu, Lena, zise el, fără a se uita la această femeie incredibilă care îi furase inima. O să fie din ce în ce mai greu dacă ne vedem în continuare.

– E greu și acum, Aiden. Când am fost de acord cu acest plan nebun născocit de Winslow, întotdeauna am crezut că o să pot pleca pur și simplu. Nu trebuia să mă îndrăgostesc de tine.

El închise ochii când o auzi. „Să mă îndrăgostesc de tine." Erau cuvinte pe care nici o femeie nu i le spusese vreodată. Îl răvășiră, îl tulburară. Cât de puternice erau! Cât de umile! Cât de încântătoare! Dacă s-ar fi uitat la ea, i-ar fi zis cât însemna pentru el, dar așa ar fi fost pierduți. Pentru totdeauna. Irevocabil pierduți.

El era secretul ei. Asta îl făcea ușor de iubit. Cât de greu ar fi fost dacă societatea i-ar fi blamat?

El deschise ochii.

– Cuvinte care sunt ușor de spus în umbre. Afacerea mea are succes pentru că știu ce vor oamenii în secret. O ducesă poate să se distreze un pic cu cineva mai prejos de ea. Un bastard poate avea o ducesă. Ceva ce poate părea miraculos în întuneric poate avea consecințe teribile în lumină. Meriți mai mult decât o viață în întuneric, ascunsă de cei la care ții cel mai mult.

Așa cum erau surorile ei.

După ce se îmbrăcă, se întinse și îi atinse bărbia, trecându-și degetul mare peste buzele ei voluptuoase. Ea nu se obosise să se acopere, pur și simplu stătea acolo ca o nimfă, tentând până și zeii, iar el avu nevoie de toată puterea ca să nu se apropie din nou de ea.

– La revedere, draga mea, zise el.

Deși își dorea să rămână, rațiunea îl făcu să iasă din cameră, lăsându-și doar inima în urmă.

Capitolul 24

Selena stătea pe o bancă de fier din grădină, urmărind cum Connie și Flo jucau crichet, auzindu-le strigând și râzând. Lângă ea, Alice citea *Alice în Țara Oglinzilor*.

Trecuse o săptămână de când îl văzuse pe Aiden, o săptămână în care singurătatea devenise companionul ei, în ciuda prezenței surorilor. Dormea îmbrățișând perna care purta mirosul lui, dar parfumul pălea cu fiecare zi. Era sigură că avea să vină o vreme când singurul lucru legat de el ce avea să-i rămână și să dăinuie era copilul lor. Avea să-i fie etern recunoscătoare pentru acest cadou. Cu toate acestea, îi era dor de Aiden, iar durerea îi umbrea sufletul.

O privi pe Alice.

– Am crezut că ai terminat cartea asta până acum, zise Selena.

Cu un zâmbet care îi aducea aminte de pisica Cheshire, Alice înălță capul și o privi.

– Oh, da! Am terminat-o, dar o citesc din nou. Vrei să o citești?

Ea deja trăise o parte din aventurile lui Alice ieșind din lumea ei și pășind în alta atât de diferită. Încet, clătină din cap.

– Nu, mulțumesc, zise ea.

Alice se încruntă.

– E ciudat, dar în ultima vreme pari mai tristă decât erai când a murit Lushing.

– Presupun că este realitatea care mă lovește.

– Realitatea că nu ești gravidă?

Nu apucase să le spună surorilor ei, nu spusese nimănui de starea ei. Odată ce avea să facă asta, avea să spună că acest copil era al lui Lushing. De ce îi era atât de greu să-și continue planurile? Își dorea să poată vorbi cu Lushing, deși, fără îndoială, acesta ar fi cerut opinia lui Kit. Poate că ar fi trebuit să-i vorbească. Cu siguranță, el ar fi știut dacă Lushing ar fi fost decepționat.

– Nu sunt sigură încă de starea mea.

Alice închise cartea.

– Ai avut menstruație de când a murit Lushing?

– Poate că melancolia o împiedică să vină.

Dar nu era așa.

– Poate că ar trebui să mergi la doctor, zise sora ei vădit îngrijorată.

Selena ar fi putut să alunge îngrijorarea tuturor spunându-le adevărul, că era însărcinată. Dar cuvintele pur și simplu nu voiau să-i iasă din gură.

Deși, când Winslow o vizitase cu câteva nopți în urmă și o întrebase dacă era gravidă, nu negase, ci îl rugase să nu spună nimic un timp.

– De ce? Cu cât mai repede se răspândește vorba, cu atât mai mult oamenii o să creadă că este al lui Lushing, îi spusese el.

Ceea ce nu se îndoia că era adevărat și că avea să se răspândească în cel mai bun mod, prin șoapte. Nici o femeie nu ar fi fost atât de indiscretă încât să o întrebe dacă era însărcinată.

– O să merg la doctor săptămâna viitoare, îi zise ea lui Alice. Apoi poate o să ne întoarcem la Sheffield Hall.

Nu avea nici un rost să mai stea în Londra, unde surorile ei aflau despre toate evenimentele sociale la care nu erau chemate. Alice se mută pe marginea băncii.

– Toate avem nevoie să facem ceva pentru a ne înveseli ziua. Hai la librăria lui Fancy! Mor de curiozitate să văd cum arată.

– Draga mea, eu încă sunt în doliu.

– Toate suntem. De aceea ne îmbrăcăm ca niște ciori, dar e puțin probabil să ne întâlnim cu cineva acolo. Și am putea să facem din asta o excursie sumbră. Am putea să ne uităm doar la cărțile despre moarte, război sau crime.

Entuziasmul lui Alice o făcu să zâmbească. Selena nu avea nici un chef să citească cărți despre crime, mai ales că aproape asistase la una. Deși nu era implicată în activitatea socială, ea putea primi ocazional un vizitator. Se părea că până în prezent nu erau zvonuri despre faptul că e Elverton încercase să-și otrăvească soția. Vizitatorii ei îi povestiseră însă despre faptul că starea de sănătate i se înrăutățise, iar contesa nu îi era devotată. O lady spunea că o văzuse dansând la Elysium. Selena era fericită pentru contesă și spera că bărbații de la club o asaltau cu atenția lor.

– Presupun că o ieșire liniștită nu face nici un rău.

Alice se ridică.

– O să le spun și fetelor.

În timp ce ea țâșni să le spună lui Connie și Flo, Selena urcă scările pentru a-și lua boneta. Da, o ieșire avea să-i facă bine.

După ce își așeză boneta, își ridică săculețul, surprinsă de greutatea lui. Apoi își aminti că avea cheia lui Aiden, cea de la dormitor. Încă. Și se simțea prinsă între dorința de a i-o returna și cea de a o pune în cutia ei cu bijuterii ca să se uite la ea din când în când, să-și aducă aminte de timpul din viața ei în care fusese extrem de fericită.

Dar nu era a ei ca să o păstreze. Deși ar fi putut să facă un pachet și să i-o trimită, decisese că voia să i-o dea personal, împreună cu un cadou mai mic. După ce le mințise din nou pe surorile ei și le spusese că o cuprinsese o migrenă, le trimise la plimbare fără ea și plecă la cumpărături.

În acea seară, după ce fetele se băgară în pat, se îmbrăcă cu rochia ei albastră și își luă masca, regăsind acel sentiment de familiaritate. O cuprinse o pace liniștitoare pe drumul către clubul Elysium, așteptând trăsura să vină și să o ducă acolo. Avusese nervii întinși la maximum în acea primă noapte, până când îl văzuse, apoi se simțise ca și cum inima ei ajunsese acasă. Ce gând stupid! Dar cu el se simțise mereu înțeleasă, chiar și atunci când păstrase secrete față de el.

Iar când el le descoperise, nu se ferise de ea. Era sigură că nimeni nu o mai acceptase ca el.

Când trăsura se opri în fața clubului, iar vizitiul o ajută să coboare, ea îl instrui să aștepte pentru că avea să stea doar un minut.

Apoi intră în foaier, încercând să își ignore inima care tresălta de fiecare dată cu entuziasm și anticipare la gândul că avea să-l vadă venind spre ea. Se opri la garderobă, unde își lăsa de obicei pelerina la Angie.

– Să nu-i spui că am venit.

Angie clipi confuză, încruntându-se.

– Cum vrei.

Selena urcă scările, știind că avea să fie ultima dată. Trupul ei nu părea să înțeleagă ceea ce mintea trăia, căci o căldură puternică îi cuprinse ființa. Dorința îi curgea prin vene. Dorința după care tânjea acum era o povară, dar nu regreta nici o atingere, nici un moment care o învățase cum era focul care putea cu adevărat să ardă între o femeie și un bărbat.

La capătul scărilor, trecu repede prin hol până ce ajunse la camerele lui. Scoțând cheia din săculeț, descuie ușa și trecu pragul, inhalând parfumul lui Aiden, lăsându-l să-i umple plămânii, să-i pătrundă în sânge.

O singură lampă era pe masa din apropierea ferestrei, acea masă care fusese odinioară acoperită cu o pânză albă și plină cu bucate alese, cu căpșune și vin bun. Masa aceea oferea suficientă lumină cât să înainteze prin dormitorul lui. Patul era ordonat, iar ea simți nevoia sălbatică de a-l răvăși, așa cum făcuse în trecut.

Cu atenție, așeză pe pernă pachetul care conținea mănușile fine de piele pe care le cumpărase în acea după-amiază. Deasupra acestora, așeză cheia lui. Aveau să-l întâmpine pe Aiden când urma să se retragă, ceea ce cu siguranță avea să facă peste câteva ore bune. Treaba fiind terminată, nu mai avea motive să stea. Dar mai zăbovi un pic, uitându-se prin jur și repetând în minte ceea ce știa că făcuse deja: biroul unde îi scosese lavaliera cu care îl legase, sertarul de la noptieră unde ținea protecția pentru a se feri de sarcini nedorite, scaunul de unde ea privise cum el o îngrijise pe mama lui. Totul în viața lui avea un scop. Nu era dezordine. Nu era nimic care să-i amintească de ea, cu excepția tabloului pe care îl ține în pod.

Se întrebă dacă ar fi trebuit să ia mănușile, dar în final le lăsă acolo unde erau.

Îndreptându-se către ușă, privi spre șemineu și se opri. Nu observase când intrase, fiindcă fusese preocupată de cadou și de cheie.

Cu inima bătându-i nebunește, merse spre masă și ridică lampa astfel încât să lumineze tabloul agățat pe perete. Se apropie încet, pieptul strângându-i-se cu fiecare pas.

În fundal, decorul avea o atmosferă mistică, era Sheffield Hall. Pe drumul care ducea către reședință, punctul central erau o femeie și un bărbat, fiecare ținând de mână un băiețelul care stătea între ei. Bărbatul era mai șters decât celelalte două figuri, ca și cum el nu era acolo, ca și cum nu aparținea acelui loc.

Deși se vedea doar spatele din el și o mică parte din profil, în timp ce se uita în jos spre copil, ea înțelese că era vorba despre ea și Aiden. Într-o lume care pentru ei nu avea să existe. Începu să plângă, lacrimi mari rostogolindu-i-se pe față.

Îi spusese că el picta din memorie. La librărie văzuse că, pe lângă asta, picta folosindu-și imaginația. Acum, înțelegea că el își picta și visurile.

Iar visurile lui erau la fel ca ale ei.

Simți o pală de aer de parcă era nevoie de mai mult spațiu pentru a face loc unei prezențe. Se auzi un suflu în cameră.

Dar nici unul dintre acele lucruri nu-i spusese lui Aiden că ea era acolo. Chiar dacă era cu spatele la ușă și îi acorda atenție unei contese care avea dificultăți în a calcula suma cărților din mână, el știa cu precizie cine intrase. O simțise ca și cum ea se întinsese spre el sau de parcă îi atinsese șira spinării cu degetele.

Îndreptându-se, se întoarse și văzu că avea dreptate, iar fiecare celulă din trupul lui se bucură că o vedea. Atât de frumoasă, atât de uimitoare, atât de...

Fără mască.

Îi luase câteva minute bune să-și dea seama că ea intrase în clubul lui fără mască și că acum pășea prin...

Nu, nu *prin el*, ci către el.

Ochii ei albaștri străluceau. Gura ei frumoasă surâdea. Își măsura pașii cu grație, venind mai aproape.

Iar când ajunse lângă el, fără să ezite, se ridică în vârful degetelor, își puse brațele pe după gâtul lui și îl sărută ca și cum îi aparținea doar ei.

Pentru Dumnezeu, chiar așa era!

Fără să se mai gândească la consecințe, el o cuprinse și o trase aproape, îmbrățișând-o ca și cum lumea avea să stea în loc. Timp de o săptămână, abia dacă dormise, nereușind să facă aproape nimic. Îi era atât de dor de ea! Abia se abținuse să nu se ducă la ea, să nu-i spună cum îl omora faptul că nu era în viața lui.

Lăsându-se pe spate, ea îl privi, iar el citi ceea ce acolo aproape că îl făcu să cadă în genunchi.

– Te iubesc! zise ea cu fermitate și hotărâre.

El închise ochii, iar emoțiile îl copleșiră.

– Nu o să continui planul meu inițial. Nu o să spun că acest copil este al lui Lushing. Vreau ca fiul sau fiica noastră să crească sub protecția ta, să știe ce bărbat minunat ești.

Deși știa că oamenii îi priveau, îi ascultau, știind că el trebuia să o ducă în altă parte ca să discute, Aiden nu putu să se miște din loc, singurul lucru pe care putea să-l facă era să se uite șocat la ea. Încet, el îi cuprinse obrajii.

– Lena, eu nu pot să-ți dau...

– Nu-mi pasă de ce nu-mi poți da. Știu ce poți să-mi dai și e mai mult decât suficient, mai mult decât merit, mai mult decât am sperat vreodată. Și o să fie suficient pentru copiii noștri, zise ea râzând. Știu că mă iubești. Am văzut tabloul din camerele tale. Schimbă fundalul cu o cabană mică și fă-mă cea mai fericită femeie din lume!

Stând în genunchi, el îi sărută burta.

– O să te iubesc cu tot ceea ce sunt, rosti el uitându-se la ea. Te măriți cu mine? o întrebă.

Mai multe suspine se auziră în jur. Iar ea zâmbi larg și ochii i se înseninară.

– Oh, da, abia aștept să te introduc în lumea plăcerilor căsătoriei!

Râzând, se ridică, o luă în brațe și începu să o care prin cameră printre urale, aplauze și zâmbete.

– Nu avem nici un motiv să nu începem acele plăceri chiar acum.

– Nici un motiv, într-adevăr.

•

– Oh, dar ce surpriză plăcută! zise Connie în timp ce intră în camera de mic dejun, cu Flo și Alice în urma ei. De obicei, nu iei micul dejun cu noi.

– Fetelor, am niște vești pe care vreau să le impart cu voi.

Și voia să facă asta înainte ca bârfele și zvonurile să ajungă la urechile lor.

– Sună așa de pretențios! rosti Flo, ridicând din sprâncene înainte de a se așeza lângă Selena.

Connie se așeză lângă Flo, în timp ce Alice se mută pentru a sta față în față cu Selena.

– Înseamnă că o să fie niște schimbări, începu ea.

– Spune, zise Connie veselă, în timp ce un servitor le așezase farfurii cu cârnați și ouă în față.

– Nu știu de unde să încep.

– Cu începutul e mereu mai ușor, zise Flo.

– Da. Ai dreptate. Păi...

– Toată Londra știe că l-ai sărutat pe bastardul Trewlove! se auzi cineva urlând din spate.

Winslow, roșu de furie, se opri la capătul mesei, uitându-se și nevenindu-i să-și creadă ochilor.

– Deja? E normal să fie așa când o femeie se căsătorește cu un bărbat.

– Știam eu! rosti Alice.

Selena privi uimită și fascinată cum gemenele scoaseră câte o bancnotă din buzunar și o puseră în mâna lui Alice.

– Ce e asta?

Connie își dădu ochii peste cap.

– După ce am fost la librărie, Alice a pariat că domnul Trewlove e mai mult decât interesat de tine și că o să vă căsătoriți într-un an.

Privind-o pe sora ei mai mică, Selenei nu-i venea să creadă. Alice doar ridică din umeri.

– Nu ar fi fost atât de prostuțe să parieze cu mine dacă ar fi citit romane de dragoste. Modul în care se uită la tine seamănă cu descrierile oricărui erou care s-a îndrăgostit nebunește de eroina romanului. Iar eu am văzut asta imediat din momentul în care am ajuns.

– Și cu siguranță ai făcut o treabă minunată în a-ți ascunde gândurile față de mine.

– În orice carte bună, eroina trebuie să ajungă singură la o concluzie.

– Dincolo de povești, spuse Winslow destul de neliniștit, trăgând un scaun și așezându-se, a fost destul de prostesc din partea ta să-ți arăți dragostea față de acest bărbat atât de timpuriu. S-ar putea ca totuși Coroana să se îndoiască de legitimitatea copilului și de pretenția că este al ducelui.

– Ești însărcinată? întrebă Connie.

Ea nu se abținu și zâmbi, după care duse mâna protector pe burtă.

– Sunt. Însă copilul este al lui Aiden Trewlove, nu al lui Lushing.

Winslow arăta ca și cum ea aruncase cu o lance spre el, despicându-l și pe el, și masa.

– Nu ar trebui să le spui asta. Cu cât știu mai puțini...

– Am trimis o scrisoare către avocatul ducelui, domnul Beckwith, în această dimineață, informându-l că poate spune Coroanei că nu există nici o șansă ca eu să port copilul lui Lushing.

– Ai înnebunit?

– Nu o să-mi petrec viața în minciună. Nu o să-mi las copilul să crească și să creadă ca altcineva e tatăl lui, zise ea, uitându-se la surorile ei. Acesta este motivul pentru care sunt aici în această dimineață, la micul dejun. Vă iubesc pe toți foarte mult! Eu și Aiden o să facem tot ce putem pentru căsătoriile voastre, dar trebuie să fiu onestă. Cred că fiecare dintre voi o să fie o partidă extraordinară pentru fiecare bărbat suficient de deștept să-și dea seama ce aveți de oferit. Cred că fiecare dintre voi poate fi o pereche bună.

– Știi că nu te-am fi iertat niciodată dacă ți-ai fi sacrificat fericirea pentru noi, zise Alice, întinzând mâna către sora ei și strângând-o.

– Mulțumesc, draga mea. Mă simt vinovată că am pus nevoile mele deasupra voastră. E o senzație ciudată, pentru că nu am mai făcut asta niciodată, dar cred că asta mă face o soră mai bună.

– Meriți să ai un bărbat care să se uite la tine cum se uită domnul Trewlove. Oricât de mult l-am iubit pe Lushing, el nu s-a uitat niciodată la tine ca și cum ar putea muri dacă nu te-ar ține în brațe. Singurul om pe care l-am văzut uitându-se așa la tine a fost Kittridge.

– Kittridge?

– Cred că te înșeli.

– Nu, nu. Era de Crăciun. Tu și Lushing cântați la pian. Kittridge se uita la tine cu atâta plăcere, încât sunt surprinsă că nu ai simțit.

– Hm...

Ea nu-și putea imagina asta, dar alte momente îi veniră în minte. Le alungă pentru a le evalua mai târziu.

– Chiar și așa, nu vreau ca voi, fetelor, să vă îngrijorați pentru viitorul vostru. Proprietatea mea de văduvă, Hertfordshire, o să devină a lui Aiden, așa cum spune legea, dar suntem de acord ca fetele să trăiască acolo. Când sunteți în Londra, s-ar putea să preferați să stați cu Winslow, mai ales că reședința lui are mai mult spațiu. Deși mereu veți fi bine primite să stați cu noi. O să facem un fond pentru fiecare dintre voi, iar venitul din fondul meu o să fie împărțit egal între conturile voastre pentru a vă servi drept zestre.

– Se pare că te-ai gândit mult la asta, zise Winslow. Fără să te consulți cu mine.

– Aveam de gând să vorbesc cu tine în această după-amiază. Dacă ești înțelept, o să accepți că l-am ales pe Aiden ca soț și o să-l primești în familie. Poate că o să-i ceri sfaturi ca să-ți îmbunătățești situația financiară.

El suspină adânc.

– Nu cred că înțelegi la ce renunți.

– Ah, Winslow, eu cred că tu nu înțelegi ce câștig.

– Ai dat naștere unui mare scandal, zise Kit.

Era o după-amiază plăcută. Primăvara era în floare. Selena trimisese o scrisoare către viconte, solicitându-i o întrevedere, iar el îi propusese o plimbare prin Hyde Park la o oră de vârf. Știa că făcuse asta pentru a arăta Londrei că ea se bucura de sprijinul lui. Câțiva oameni trecuseră pe lângă ei, făcând o grimasă. Alții pur și simplu se uitară în altă parte. Deși încă purta haine de doliu, acțiunile ei recente spuneau clar că nu respectase regulile.

– Da, știu, dar cred că Lushing m-ar aplauda pentru revolta contra societății.

El puse mâna peste a ei, luând-o la braț.

– Cred că așa ar fi.

– Dar tot am o dilemă, cu care sper să mă poți ajuta tu.

– Orice, Selena.

– E vorba de locul de la cimitir. Îl iubesc pe Aiden din toată inima mea și vreau să fiu cu el și după ce mor. Vreau să fiu îngropată lângă

el la fel de mult pe cât vreau să dorm lângă el. Îmi dau seama că s-ar putea să te însori...

– Nu o să mă însor niciodată, zise el cu o uluitoare certitudine.

– Spre deosebire de Lushing, care nu avea pe nimeni ca urmaș, eu am un frate care așteaptă să primească titlurile și proprietatea. E deja căsătorit și are un fiu. Așa că, dacă moare înaintea mea, linia este asigurată.

Auzindu-l, acum era mai sigură ca niciodată că era adevărat ce simțea.

– În acest caz, poate ai vrei să cumperi locul de lângă Lushing din Abingdon Park, cel pe care îl luase pentru mine. Înainte să moară, mi-a zis că nu sunt obligată să-l folosesc, dar nu vreau să-l las acolo singur, și cum voi erați cei mai buni prieteni...

– Cât?

– Mă gândeam la un șiling.

El se opri, privind-o cu afecțiune.

– Selena, a plătit mai mult de atât pentru el.

– Știu. Poate că greșesc acum, dar am simțit mereu că el era fericit când tu erai în preajmă. Mai mult, cred că, dacă legea i-ar fi permis, s-ar fi căsătorit cu tine, nu cu mine.

Brusc, el lăsă privirea în jos, către cizmele lustruite. În cele din urmă, ridică privirea către ea.

– A fost dragostea vieții mele.

– Mă bucur Kit, mă bucur că te-a avut pe tine, mă bucur că a știut ce înseamnă să fie iubit. Eu am ținut la el, l-am iubit chiar, dar nu am fost îndrăgostită de el.

– Prea puțini aristocrați se căsătoresc din iubire. El a simțit obligația față de nașterea și titlul lui să producă un moștenitor. Fiind crescut într-o atmosferă unde datoria era totul, nu l-am judecat pentru decizia lui. Deși m-am îngrijorat că îți face un deserviciu.

– Motivele pentru care ne-am căsătorit au implicat responsabilități de ambele părți. Cred că am făcut ce am putut cu ce ni s-a dat.

– Așa cum ți-am mai zis, după ce v-ați căsătorit, nu te-a înșelat niciodată. Relația noastră s-a transformat în prietenie profundă, nimic mai mult. Am fost recunoscător că tu m-ai primit în viața voastră și mi-ai permis să fac parte din aventurile voastre.

– Nu ai fost niciodată un intrus, Kit. Nu-mi pot imagina cât de greu trebuie să-ți fi fost, să vă fi fost, să nu lăsați lumea să vă vadă

pentru ceea ce erați și ce simțeați unul pentru altul. Un timp, și eu mi-am ascuns dragostea față de Aiden și niciodată nu am simțit o disperare mai mare. Deși sunt sigură că societatea nu o să ne accepte niciodată și că ne așteaptă multe provocări, cel puțin o să le înfruntăm împreună. Îmi pare rău că tu și Lushing nu ați putut avea aceleași oportunități.

– Cel puțin acum bărbații care se iubesc nu mai sunt spânzurați, dar închisoarea rămâne o posibilitate. Nici unul dintre noi nu și-a dorit asta.

Cu toate astea, fuseseră întemnițați de societatea incapabilă să accepte altceva, incapabilă să-i lase să fie liberi.

– Secretul iubirii voastre este în siguranță. Dacă o să întrebe cineva ceva, nu e treaba lor. Tu m-ai ajutat la ananghie, cumpărând locul de la cimitir care oricum o să rămână nefolosit.

– Te-a iubit, să știi.

– Dar nu m-a dorit.

El clătină din cap.

– A încercat, de dragul unui moștenitor.

– Îmi este dor de el. Probabil a fost unul dintre cei mai blânzi oameni pe care i-am cunoscut, zise ea, luându-l de braț și continuând plimbarea. O să vii la nuntă, nu?

– Nu o să ratez ceva despre care o să vorbească toată lumea bună.

Fu o ceremonie scurtă, tăcută, doar cu familia și prietenii. Până la urmă, încă era în doliu și nu avea să-l jignească pe Lushing în public mai mult decât o făcuse cu sărutul de la Elysium. Fusese nevoie de acel gest pentru a demonstra ceva: că nu-i era rușine să fie văzută cu Aiden Trewlove. Era un lucru bun, mai ales că acum numele ei era Trewlove.

– Vino aici, doamnă Trewlove!

Purtând doar pantalonii și având cămașa pe jumătate descheiată, Aiden stătea lângă patul uriaș dintr-o cameră extrem de luxoasă din hotelul Trewlove. Nu își dorise ca prima lor noapte ca soț și soție să o petreacă la club. Voia ca ea să aibă o amintire specială. Dar ea era sigură că fiecare noapte cu el avea să fie specială. Când se apropie, el o trase în brațe, îngropându-și fața în gâtul ei și începând să o muște. Ea gemu încet.

– Fratele tău pare că m-a acceptat, zise el, trecându-și gura peste cealaltă parte a trupului ei, dându-i senzații delicioase.

– Cred că are legătură cu faptul că frații tăi s-au uitat peste registre și i-au sugerat cum să-și crească veniturile. Mai cred că voi, toți, îl înspăimântați, iar el s-a decis să lase garda jos, căci e mai înțelept să mergi după diavolii pe care îi știi.

El chicoti încet, sub urechea ei, gâdilând-o.

– Surorile tale o să aibă perechi pe măsură, Lena, zise el. Ți-o jur!

– Tot ce îmi doresc este ca ele să aibă de ales, să poată face alegeri la care eu nu am avut acces. Cred că surorile tale le-au arătat că pot fi independente, că își pot trăi viața așa cum vor. Poate că o să găsească pe cineva care să le aprecieze. Dar o să găsească fericirea, nu mă îndoiesc. Acum vreau să mă concentrez să te fac pe tine fericit.

– Atunci, scoate-ți hainele, femeie! Pentru că știu că o să găsesc fericirea cu tine în pat.

Epilog

Opt ani mai târziu

Aiden stătea pe terasa de sus și îi privea pe fiul său – care ar fi fost duce dacă Lena și-ar fi dus planul la bun sfârșit – și pe cele două fiice ale sale, care veniseră în anii de după nașterea băiatului, alergând în jurul statuii în formă de înger, în timp ce soarele își lua la revedere de la zi. Proprietățile ducelui de Lushing fuseseră scoase la vânzare. Cu banii pe care Wyeth îi înapoiase și cu succesul avut în afaceri și în investiții, el strânsese suficienți bani ca să cumpere Sheffield Hall. Îi plăcea să creadă că ducele ar fi fost încântat de grija pe care o arăta reședinței.

Îl ajutase pe contele de Camberley să-și pună proprietatea pe picioare și acum era în plină glorie.

Împreună cu Camberley, el și Selena reușiseră să strângă o zestre impresionantă pentru gemene, ambele căsătorindu-se din dragoste. Alice prefera cărțile și trăia în casa Selenei de la Hertfordshire, unde scria romane de dragoste, care aveau ceva succes. Se părea că lumea își dorea povești cu final fericit.

Contele de Elverton murise după trei ani, timp în care suferise de apoplexie. Faima contesei se răspândise datorită devotamentului pe care i-l arătase contelui cât fusese bolnav. Venea de multe ori la Elysium și recent își luase un amant mai tânăr decât ea. Noul conte de Elverton era un lord care nu se compara cu ultimul. Mult mai bun. Ocazional, Johnny se întâlnea cu Aiden și Finn la Sirena și Unicornul pentru a bea bere. Câteodată, vorbeau despre trecut, dar mai mereu se concentrau asupra viitorului, sfătuindu-se unul pe altul în privința investițiilor și afacerilor.

Auzind ușa deschizându-se, Aiden întoarse capul și îi zâmbi soției.

– M-am gândit că te găsesc aici, zise ea, mergând atrăgător pe lângă el. Sau încercă să o facă. Cel de-al patrulea copil al lor era pe drum, iar burta din ce în ce mai mare a Selenei o făcea mai grăsuță decât

și-ar fi dorit. Când ajunse aproape de el, o trase și își puse mâna în jurul ei, apoi întinse degetele peste burtă și simți copilul lovind.

– E priveliștea mea preferată, zise el, sărutându-i fruntea. În afară de tine.

Ea râse suav.

– După toți acești ani, încă flirtezi.

– Și o să flirtez mereu cu tine.

Întorcându-se, ea îl prinse de gât, iar el coborî capul și o sărută. Nu avea să se sature niciodată să o sărute.

Auzi râsetele copiilor, lucru care îi însenină și mai mult inima.

Întotdeauna se temuse că avea să fie ca tatăl său, dar, spre deosebire de conte, pentru Aiden conta o singură femeie. Una singură avea inima lui, iar el se considera cel mai norocos om din lume pentru că o avea pe a ei.

COLECȚIA

Iubiri de poveste

SERIA „PĂCATE PENTRU ORICE ANOTIMP"

Aiden Trewlove, proprietarul clubului Elysium din Londra, un loc scandalos în care femeile își pot împlini fanteziile, este obișnuit să atragă doamnele în aventuri interzise de înalta societate, dar nu și în dormitorul lui. Într-o seară însă, este fascinat de o femeie misterioasă care îi vizitează clubul cu gândul de a ajunge în patul unui bărbat. Dar ea nu vrea orice bărbat, ci chiar pe Aiden Trewlove. Atras de frumusețea și de încăpățânarea ei, el își încalcă propriile reguli și se hotărăște să-i împlinească dorința.

Rămasă văduvă de curând, Selena Sheffield, ducesa de Lushing, nu a cunoscut niciodată pasiunea, chiar dacă a avut un soț tânăr și o căsnicie fericită. Dar, când este sedusă lent și senzual de chipeșul Aiden Trewlove, descoperă plăceri incredibile, pe care nu credea că le poate trăi vreodată.

Totuși, motivul pentru care ducesa vizitează clubul păcatului nu este ceea ce pare, iar tânăra văduvă este nevoită să aleagă: își duce la bun sfârșit planul pentru a-și asigura viitorul... sau își urmează inima punând în pericol chiar acel viitor.

„Lorraine Heath este genul de autoare care poate fi romantică, poetică și pasională în egală măsură."

Dallas News

Lorraine Heath a scris peste 60 de romane, incluse pe listele de bestsellerurí ale *USA Today* și *New York Times*, și a fost distinsă cu numeroase premii, inclusiv premiul RITA.

Alma

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-6023-7

9 786063 360237